

Giới thiệu Chuyện Cũ Ở Thành Cù An

Đây là một câu chuyện về trai tài gái sắc, về một cuộc hôn nhân cũng như là cuộc đấu trí gay cấn giữa hai người bọn họ...

Hắn là tam thiếu gia, là một người chiếm vị trí quan trọng trong quân phiệt lúc bấy giờ. Nàng là một tiểu thư xinh đẹp nhưng vô cùng mưu mô. Phải nói ông trời tác hợp hai người lại với nhau thì mới có cái gọi là xứng đôi vừa lứa nhưng...

Chẳng ai ngờ được bọn họ lại có thể đối đầu với nhau như thế. Một nam phúc hắc, một nữ đa mưu, cái kết sẽ đi về đâu ???

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Mở đầu

Mở đầu

Tiểu Tu (1)

Lời tác giả: Trước khi bắt đầu tôi có mấy lời cần nói, đây là văn dân quốc, tác giả bắt đầu viết sau khi bị kích thích. Bởi vì là văn dân quốc không có cơ sở cho nên đừng so sánh với văn dân quốc chân chính.

Câu chuyện này hoàn toàn là hư cấu, và sự giống nhau hoàn toàn là vay mượn. Chỉ là mượn dùng cái gì thì tôi sẽ chú thích...

Trời còn chưa sáng rõ, cả thành Cù An vẫn chìm trong bóng tối âm u.

Trên phố, đèn đường phát ra ánh sáng như màu hoàng hôn hắt lên bức tường màu xám xanh, từng giọt nước mưa rơi xuống từ mái hiên phát ra âm thanh lộp độp. Tại góc tường có hai gốc cây bạch quả*, gió chợt nổi lên thổi rơi chiếc lá màu vàng có hình cái quạt tạo cảm giác tiêu điều xơ xác.

Tiếng vang rất nhỏ ngoài cửa sổ không thể đánh thức Tô Cảnh Cảnh đang cuộn mình trên ghế sofa.

Cô vẫn chau mày, hai mắt nhắm chặt.

Trên bàn trà nhỏ bằng đồng cạnh sofa đặt một chiếc đèn nhỏ kiểu phương Tây phát ra ánh đèn vàng vọt. Ánh đèn giống như một lớp sương mù nhạt dăng đặc mênh mông nhẹ nhàng rơi trên làn da như ngọc của cô.

Trên gương mặt trắng bệch của Tô Cảnh Cảnh là nét đau thương cùng cực, ánh sáng nặng nề tăm tối của chiếc đèn hắt lên gương mặt nhợt nhạt khiến cô càng có vẻ yếu đuối như mỹ.

Trên sàn nhà tại góc phòng đặt một chiếc đồng hồ quả lắc làm từ gỗ của cây hoa lê, quả lắc không ngừng đong đưa phát ra tiếng vang “tích tắc, tích tắc.”

Con người vẫn không ngừng chuyển động dưới mí mắt, cô nhắm mắt hồi lâu nhưng vẫn không ngủ được bèn dứt khoát mở mắt, ngồi dậy trên ghế sofa.

Cô nhìn mặt chỉ thời gian ở phía trên quả lắc, mới năm giờ bốn mươi bảy phút.

Nếu là bình thường, khi còn sớm như này cô vẫn còn đang trong giấc nồng, nhưng không biết tại sao hôm nay lại có cảm giác bức bối trong người, không thoải mái.

Đã một ngày một đêm anh ta không về. Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn.

Xung quanh lặng im không tiếng động, cũng không có gì bất thường nhưng tim cô lại đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Rõ ràng là một ngày bình thường, một nơi bình thường, con người cũng bình thường.

Không ngủ được, cô rón rén bước xuống khỏi ghế salon, không tìm dép mà đi chân trần.

Áo ngủ màu vàng làm từ lụa dán chặt vào da thịt tạo nên cảm giác lạnh lẽo, khí lạnh trên sàn nhà lát gỗ màu nâu thẫm vào lòng bàn chân làm cô không khỏi giật thót mình.

Ngoài cửa có âm thanh giày da rất nhỏ, bước chân không lớn giống như đang quanh quẩn một chỗ.

Nghe thấy tiếng động cô liền thả chậm bước chân, dù đã đi đến cửa nhưng cũng không dám động, đôi tay đặt trên tay nắm cửa bằng đồng mạ vàng ở phía trong của cánh cửa.

Khí lạnh xung quanh từ từ ủa đến, ngón tay cô có chút lạnh cứng ngắc không thể nhúc nhích. Ánh sáng màu vàng óng trên tay nắm cửa bằng đồng chiếu sáng đôi tay không thể nhúc nhích của cô làm nổi bật bàn tay trong suốt như ngọc thạch.

Tiếng động ngoài cửa rất nhỏ, cô cau mày, trong lòng có chút sợ hãi, tay đặt trên tay nắm cửa hơi chuyển động, chỉ trong chốc lát, tiếng động ngoài cửa phát ra càng lớn.

Cô tập trung tinh thần lắng nghe, là tiếng vang từ ủng da của quân nhân. Trong lòng cô không khỏi “lộp bộp” một tiếng, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là Cố Trĩ Niên? Đến Cố Trĩ Niên anh ta cũng cử tới rồi, cũng thật đề phòng mình đấy.”

Người đang canh gác ở cửa lúc này đúng là Sĩ quan Cố Trĩ Niên đang nhậm chức giám sát. Tiểu Mập Mập

Cố Trĩ Niên đến gần cạnh cửa, cất cao giọng nói: “Phu nhân đã tỉnh chưa?”

Nghe thấy giọng nói của Cố Trĩ Niên, Tô Cảnh Cảnh không dám động nữa.

Cố Trĩ Niên liếc mắt ra hiệu với hai tên lính trước cửa, hai người ngấm hiểu đưa tay đặt lên súng trên vai tạo tư thế phòng bị.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh liếc về phía tay nắm cửa bằng đồng mạ vàng, tay kia đưa vào bên trong áo khoác nỉ, trong đó cất giấu một thanh súng lục Mauser*.

Tô Cảnh Cảnh biết bên ngoài không chỉ có mình Cố Trĩ Niên, nhưng không biết rốt cuộc là có bao nhiêu người.

Nhưng cô chỉ là một cô gái yếu đuối, e rằng dù chỉ có mình Cố Trĩ Niên cô cũng trốn không thoát. Trong lúc nhất thời cũng không suy tính nữa mà đè ép cuống họng nói: “Là Sĩ quan Cố sao?”

“Vâng, phu nhân.” Tay Cố Trĩ Niên vẫn đặt trong áo khoác, súng lục để trong ngực lâu như vậy mà vẫn lạnh lẽo không có độ ấm.

Cô vịn vào tường, chẳng biết tay đã mất hết hơi ấm từ lúc nào. Gương mặt cô cũng vậy, không chút huyết sắc, trắng bệch như tuyết đầu đông tại phương Bắc.

Trong lòng cô bốn bề dậy sóng nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, cô chỉ có thể đè nén mọi thứ ở trong lòng, đè xuống thật sâu, dùng đau đớn của bản thân mình áp chế toàn bộ những khổ sở pháp phông kia xuống.

“Tam thiếu chưa trở lại sao?” Tiểu Mập Mập. Giọng nói kèm theo chút lười biếng cũng là cô dùng hết hơi sức để giả vờ.

Cố Trĩ Niên thấy tay nắm cửa không chuyển động nữa, thầm nghĩ vừa rồi là bản thân hoảng hồn thôi, nhìn lầm rồi, sau đó anh thờ phào nhẹ nhõm, đối mặt với cánh cửa nói: “Vẫn chưa.” Tuy vậy tay anh vẫn nắm chặt khẩu súng lục đặt trong ngực.

“Ừ, vậy tôi ngủ tiếp một lúc.” Giọng nói và ngữ điệu của cô vẫn bình thường.

Cố Trĩ Niên vẫn không buông lỏng cảnh giác, nín thở hồi lâu trước cửa ra vào, sau một lúc lâu, dường như trong phòng thực sự không còn động tĩnh gì nữa.

Anh cau mày, thân thể thẳng tắp ngưng mắt nhìn cánh cửa khắc hoa màu vàng nhạt, trong lòng lặng lẽ thờ dài, cuối cùng vẻ mặt cũng buông lỏng.

Hai tên lính đứng trước cửa thấy Cố Trĩ Niên thả lỏng liền buông tay khỏi súng, thả xuống bên người.

Tô Cảnh Cảnh ở trong phòng nín thở tập trung tinh thần nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa. Hồi lâu sau, thấy ngoài cửa không còn tiếng vang nào nữa mới yên lòng.

Lại cách một lúc lâu, sau khi xác định bên ngoài không còn động tĩnh cô liền rón rén đi tới cạnh cửa sổ.

Bên ngoài, trời vẫn âm u chưa sáng hẳn. Trên bầu trời vẫn còn dấu vết của sao Mai và sao Kim, trong sương mù, ánh sáng của những ngôi sao kia chỉ như ánh đèn cây, âm u leo lét, phảng phất như muốn hoà vào tâm tình của cô vậy.

Tô Cảnh Cảnh nhìn chăm chăm vào dinh Tổng Thống chỉ cách một con đường, chỉ một con đường này thôi nhưng cô lại cảm thấy như cách cả một dải Ngân Hà trên bầu trời rộng lớn.

Lúc này, dinh Tổng Thống cao lớn chìm sâu trong làn sương xám xịt mờ của buổi sáng sớm. Thấp thoáng trong cây cối trùng điệp là các binh sĩ vác súng đi qua đi lại.

Cô chợt hoảng hốt, tim đập thình thịch.

Chuyện cô sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra sao?

Phỏng đoán và chờ đợi cũng không có tác dụng, trong lòng cô hiểu rất rõ lúc này cần phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ngay sau đó, cô đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một bộ quân phục của đốc quân cận vệ rồi đi tới cạnh chiếc tủ nhỏ ở đầu giường kéo ngăn kéo ra, tại nơi sâu nhất trong ngăn kéo để mấy quyển sách cũ, cô lấy từng quyển ra một.

Phía trong cùng của ngăn kéo có một thứ được bọc bằng mấy tờ báo cũ, cũng không biết bên trong có cái gì mà cô coi nó như bảo bối ôm vào trong ngực, sau một lúc lâu cô mới bóc từng lớp từng lớp báo cũ ra.

Bên trong là một khẩu súng lục nhỏ tinh xảo màu bạc.

Cô thở dài, thì thào nói: “Cuối cùng cũng có tác dụng.”

Trong ngữ điệu tràn đầy không muốn và bất đắc dĩ.

“Tích tắc, tích tắc, tích tắc.” Âm thanh vang dội phát ra từ chiếc chuông làm bằng gỗ hoa lê như đang không ngừng nhắc nhở cô rằng thời gian không còn nhiều nữa.

Không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, cô nhanh chóng cất khẩu súng lục vào trong ngực, thay quân phục.

Sau khi thay quân trang, đội mũ lính, cô liền có tư thế oai hùng hiên ngang của người quân nhân.

Tấm gương trước tủ treo quần áo phản chiếu toàn bộ hình dáng lúc này của cô.

Trong gương, trên cổ áo quân trang là gương mặt cô đã tẩy rửa hết lớp trang điểm.

Cô chợt nghĩ, đây là một khuôn mặt rất bình thường không có gì đặc biệt, hẳn anh sẽ không vì gương mặt bình thường này của cô mà vứt bỏ giang sơn rộng lớn.

Nghĩ vậy trong lòng cô liền cảm thấy khó chịu, Tiểu Mập Mập rồi lại tự trấn định mình, hấp tấp chạy đến ghế sofa lấy điện thoại.

Cổ Trì Niên đứng trước cửa phòng một lúc, thấy bên trong không có động tĩnh liền cảm thấy yên tâm. Vì vậy nói với hai tên lính: “Quan sát cẩn thận, nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì đừng làm phu nhân bị thương.”

Trong lòng anh rất rõ, vị cấp trên kia có lòng đối với phu nhân. Nếu chẳng may làm phu nhân bị thương, sợ là cuộc sống sau này của anh phải chịu khổ rồi. Nếu không phải giữa Quách Tự Đồng và anh có mối quan hệ sâu sắc thì anh cũng chẳng muốn đứng ở đây coi chừng làm gì.

Anh nâng tay nhìn đồng hồ, khoảng sáu giờ, sợ rằng Tam Thiếu bên kia vẫn chưa động thủ.

Anh đang ngăn người thì chợt nghe thấy giọng nói trong trẻo truyền đến từ phía xa.

“Ồ, Sĩ quan Cổ còn ở đây à, nếu ngài cứ đứng trước cửa như vậy thì sợ là tiểu như nhà chúng tôi sẽ không dùng nổi bữa sáng đâu.”

Anh quay đầu lại nhìn, quả nhiên là a hoàn Ngâm Thuý, cũng không nghi ngờ gì.

Ngâm Thuý là a hoàn phu nhân mang theo từ nhà mẹ đẻ, cuộc sống thường ngày và đồ ăn thức uống của phu nhân đều do cô trông nom, lúc này đến cũng không có gì khác thường, cô không đến mới là kỳ lạ.

Dù vậy Cổ Trì Niên vẫn theo thói quen quan sát Ngâm Thuý từ trên xuống dưới một lượt.

Ngâm Thuý vận một chiếc áo ngắn màu xanh trắng bình thường, bên dưới mặc quần đen, tóc dài dùng một sợi dây màu đỏ đính hoa buộc nghiêng sang một bên.

Ánh mắt Cổ Trì Niên đảo từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, cuối cùng dừng lại ở cái khay bạc trong tay cô, trên khay bạc có bánh bông lan socola và sữa bò.

Ngâm Thuý thấy Cổ Trì Niên nhìn chăm chăm vào bữa sáng liền cười giòn nói: “Nếu Sĩ quan Cổ đói bụng thì mau đi ăn đi, mẹ Lương làm rất nhiều, còn chỗ này là dành cho phu nhân, không phải cho Sĩ quan Cổ ngài đâu.”

Cổ Trì Niên cười xấu hổ, nuốt một ngụm nước miếng.

Đúng là anh đang đói bụng, trông coi chỗ này cũng đã hai ngày rồi, mấy bữa cơm trước đều đã tiêu hoá hết, bây giờ nhìn thấy đồ ăn ngon ngay trước mắt liền cảm thấy thèm ăn.

Ngâm Thuý thấy trước cửa có hai tên lính liền lộ vẻ kinh ngạc, xoay người nói với Cổ Trì Niên: “Sĩ quan Cổ đây là làm gì vậy, còn sợ phu nhân làm ra chuyện gì sao?”

Tối qua cô tới đây làm gì có hai tên lính này.

Cố Trĩ Niên không biết nên nói như nào, không thể làm gì khác hơn bèn nói: “À, là Tam Thiếu cử tới để bảo vệ phu nhân.”

Ngâm Thuý nửa tin nửa ngờ liếc Cố Trĩ Niên nhưng thực ra trong lòng đã sớm kêu gào ầm ĩ.

Trong phủ Đốc quân to như này còn có ai dám mượn gan trời động tới tiểu thư chứ, nếu hai người này thực sự chỉ bảo vệ tiểu thư vậy tại sao lại không cho tiểu thư ra ngoài?

Cô gõ cửa: “Tiểu thư, em mang bữa sáng tới.”

“Vào đi.”

Ngâm Thuý đang định mở cửa thì đột nhiên có một vật màu xanh lục vọt ra ngoài.

Hai tên lính ở cửa đề phòng lấy súng Thompson* đang gác trên vai xuống.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Cố Trĩ Niên bình tĩnh nói: “Tất cả không được cử động.”

Thì ra có một khẩu súng lục màu bạc tinh xảo đang kề vào thái dương của Cố Trĩ Niên.

Khẩu súng bị ánh đèn trên hành lang chiếu lên trở nên sáng loáng.

“Phu nhân, cô làm gì vậy?” Mặc dù cô đã đổi một thân quần trang nhưng thân hình kia, động tác kia, Cố Trĩ Niên chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra.

Họng súng không hề nhúc nhích giống như ánh mắt lạnh lẽo đang theo dõi anh, thế nhưng anh vẫn vô cùng bình tĩnh.

Tô Cảnh Cảnh lạnh lùng nói: “Rốt cuộc anh ta đi đâu?”

Cố Trĩ Niên ưỡn thẳng sống lưng, bình tĩnh nói: “Thuộc hạ không biết, dù phu nhân đánh chết thuộc hạ, thuộc hạ cũng không biết.”

Trong lòng cô biết rõ Cố Trĩ Niên sẽ không nói liền cười như không cười nói: “Cố Trĩ Niên, anh thật sự cho rằng nếu anh không nói thì tôi không có cách để biết ư?”

Tiểu Tu (2)

Trong góc tường ở cửa sau của Phủ Tổng Thống có một ông lão đang đứng, đồ bên cạnh ông là một chiếc xe ngựa có rèm che màu phi thúy.

Thoạt nhìn gương mặt ông lão toát lên vẻ dãi nắng dầm sương, lưng hơi còng, đi đứng cũng không tốt lắm.

Từ trong phủ đốc quân có hai người đi ra, họ bước nhanh đến cạnh xe ngựa. Một người trong đó dựa vào xe nhỏ giọng nói: “Điều thúc.”

Ông lão lập tức cúi đầu cung kính nói: “Đại Tiểu thư.”

Người nọ gạt đầu, ánh mắt lướt qua bốn phía, tin chắc không có ai mới nói: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Hai người vừa đi từ trong phủ đốc quân ra chính là Tô Cảnh Cảnh và Ngâm Thuý.

Ông lão cũng nhìn xung quanh, khắp nơi không một bóng người.

Ông nói: “Vừa nhận được điện thoại của Tiểu thư chúng tôi liền bắt đầu động thủ, hẳn là bây giờ bên trong vẫn chưa có gì thay đổi.”

“Ừ.” Tô Cảnh Cảnh nhẹ giọng đáp, sau đó nói với Ngâm Thuý ở bên cạnh: “Em chờ ở đây, ngộ nhỡ có chuyện bất thường thì nhanh chóng chạy trốn với Điều thúc.” Nói xong, cô quay người nói với Điều thúc: “Điều thúc, làm phiền thúc chăm sóc Ngâm Thuý.”

Điều thúc gạt đầu: “Đại tiểu thư yên tâm.”

Ngâm Thuý nóng nảy, kéo ống tay áo Tô Cảnh Cảnh: “Tiểu thư, em muốn đi với cô, chẳng may cô không cẩn thận...”

Ngâm Thuý nói xong, đôi mắt bắt đầu phiếm hồng.

Tô Cảnh Cảnh nở nụ cười: “Sợ cái gì chứ, trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn như vậy, không phải ta đều trở lại sao?”

Ngâm Thuý hiểu, lúc này mình không thể làm liên lụy đến tiểu thư liền vội vàng gạt đầu nói: “Vâng, tiểu thư bản lĩnh lớn, lần này nhất định sẽ không xảy ra chuyện.”

Tô Cảnh Cảnh khẽ cong khoe môi, xoay người đi về phía trước, không hề quay đầu lại nhìn Ngâm Thuý dù chỉ một lần.

Ngâm Thuý trốn vào trong xe ngựa. Trong lòng cô hiểu rõ, tiểu thư làm như vậy là vì mình.

Lúc này, trời đã hửng sáng, ánh nắng phía Đông nhuộm đỏ những đám mây lớn. Màu đỏ sống động và ồn ào, từng tia sáng màu đỏ kéo nhau đến quần vào những đám mây trắng, chúng giống như những đứa trẻ búồng bình quân quýt mẹ không biết mệt mỏi.

Nặng nề vượt qua tầng cây cối trùng điệp thấp bé, Tô Cảnh Cảnh đứng trước cửa chính của Phủ Tổng Thống. Trong nhóm người canh cửa có vài người do cô sắp xếp nên rất yên tâm.

Tô Cảnh Cảnh ngẩng nhìn bốn phía, thấy không có gì bất thường liền kéo thấp vành nón che kín khuôn mặt, bình tĩnh lấy thẻ thông hành ở trong ngực ra.

Những người này đều là binh lính đốc quân, sau khi nhìn thấy con dấu đốc quân trên thẻ thông hành, lại do trước đó Tô Cảnh Cảnh đã nói Điều thúc sắp xếp trước nên họ không hề nghi ngờ, để cô đi vào trong.

Cô rất quen đường quen lối trong phủ Tổng Thống, chỉ chốc lát sau đã đến văn phòng Tổng Thống.

Không ngoài dự đoán, đứng trước cửa văn phòng Tổng Thống là hai tên lính tùy tùng thân hình to lớn. Cũng giống như lúc vào cửa, cô đưa thẻ thông hành cho họ xem.

Hai người này thông minh hơn những người ở ngoài cửa nhiều, họ nhìn cô vài lần. Cô thì ngược lại, vẫn bình thản để họ nhìn.

Trong những năm gần đây, tư tưởng nam nữ bình đẳng đã sớm được phổ cập, trong quân đội, phụ nữ làm cán bộ nơi đâu cũng có, huống chi trong tay cô lại có thẻ thông hành của đốc quân.

Nhưng bọn họ mãi cứ lần lữa không để cô qua, Tô Cảnh Cảnh cũng không gấp, chỉ chậm rãi nói: “Đây là chính tay Tam thiếu viết, các anh cũng biết, sự việc quan trọng thế nào rồi đây.” Trong giọng nói toát ra vẻ kiêu căng.

Hai người nghe cô nói liền hai mặt nhìn nhau, thật lâu sau mới nói: “Mời vào.”

Tô Cảnh Cảnh vào văn phòng Tổng Thống, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Tổng Thống Tô Minh Chính đang nằm sấp trên bàn, chợp mắt trong chốc lát.

Tô Cảnh Cảnh nhú mày, đi nhanh đến bên Tô Minh Chính vỗ vai ông. Tô Minh Chính ngủ không sâu, Tô Cảnh Cảnh vừa vỗ vai, ông liền tỉnh.

Thấy là cô, Tô Minh Chính vô cùng kinh ngạc, đang định nói chuyện thì bỗng nhớ ra ngoài cửa có người.

Tô Cảnh Cảnh biết ông lo lắng, nhỏ giọng nói: “Ba, người cứ yên tâm.”

Tô Minh Chính cau mày: “Cảnh Cảnh, sao con lại hồ đồ như vậy? Con cũng không phải không biết tên Đồng Hiền Tuấn đó, người như hắn sao có thể để con tùy ý chứ?”

Tô Cảnh Cảnh cười lạnh: “Ba, con hiểu anh ấy nên mới tới đây. Anh ấy như vậy, dù chỉ một chút tình cảm cũng không đáng nhắc đến. Người là ba ruột của con, con... con, làm sao con có thể ngồi im mặc kệ đây?”

Giọng nói của cô ngắt quãng tựa như tâm trạng cô lúc này.

“Cảnh Cảnh, đứa nhỏ này, không nói đến việc con chỉ là một cô gái. Dù con là con trai đi nữa ta cũng không thể để mặc con lao vào nguy hiểm như vậy. Hắn đã quyết tâm muốn độc cản quyền hành rồi!”

Giọng nói Tô Minh Chính vô cùng lạnh lùng, bên trong còn hơi lộ ra bất đắc dĩ.

Mấy năm nay, việc tranh giành thực quyền giữa phủ Tổng Thống và phủ Đốc quân đã tiến vào giai đoạn kết thúc, theo như tính tình của Đồng Hiền Tuấn, nhất định anh sẽ không để chức vị Đốc quân này trở thành hữu danh vô thực.

“Ba, những năm này, Hiền Tuấn anh ấy... anh ấy, những chuyện anh ấy làm ngày càng tuyệt tình. Từ sau khi binh ổn quân phản loạn thì chẳng nề mặt ai cả, con sợ anh ấy sẽ không bỏ qua cho người.” Tô Cảnh Cảnh ngập ngừng nói.

Tô Cảnh Cảnh hiểu rõ, với tính tình của Đồng Hiền Tuấn, phải đến khi Tô Minh Chính đồng ý anh mới chịu dừng lại.

Tô Minh Chính ưu sầu nhìn con gái: “Cảnh Cảnh, bây giờ con về đây thì có ích lợi gì chứ?”

Tô Cảnh Cảnh chậm rãi đặt đôi tay có chút run rẩy lên vai Tô Minh Chính: “Ba, con đã nói Điều thúc sắp xếp xe ngựa rồi, trong tay con lại có thẻ thông hành của anh ấy. Bây giờ chúng ta cứ ra khỏi thành Cù An trước đã, đến Duyên Bình cũng được, ra nước ngoài cũng tốt, miễn không nằm trong phạm vi quyền lực của anh ấy.”

Tô Minh Chính đang cẩn thận suy nghĩ, chợt nghe “ầm” một tiếng, một nam nhân mặc quân phục Đốc quân tiến vào.

Anh vừa tiến vào liền chỉ vào Tô Cảnh Cảnh, giọng lạnh lùng: “Tô Cảnh Cảnh, quả nhiên cô dám!!!”.

Tô Cảnh Cảnh cả kinh, trong phút chốc sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trong đôi mắt sáng ngời phát ra ánh sáng kiên định bức ép nhìn thẳng về phía

người nọ.

“Đồng Hiền Tuấn, anh đã ép tôi đến nước này thì còn chuyện gì mà tôi không dám. Tôi cho anh biết, ngày hôm nay, hoặc anh nổ súng giết tôi bằng không nhất định tôi sẽ đưa ba trở về Duyên Bình!!”

Dường như cô phải dùng hết hơi sức mới hét ra được những lời này, sau khi nói xong, cơ thể cô không kìm được khẽ run lên.

Đồng Hiền Tuấn nhướn mày, lạnh lùng nói: “Tô Cảnh Cảnh, cô đừng cho rằng có Thịnh gia duy trì sự ủng hộ về mặt quân sự thì cái gì cô cũng không sợ. Bây giờ tôi muốn giết cô chẳng qua cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, cô cho rằng, các người có thể chạy thoát khỏi phủ Tổng Thống sao?”

Tô Cảnh Cảnh lấy lại bình tĩnh. Bỗng nhiên cô nhìn anh nở nụ cười xinh đẹp, đôi mắt cực kỳ lạnh lùng, lạnh đến mức dường như muốn làm anh chết vì lạnh.

Đồng Hiền Tuấn bị tiếng cười của cô làm cho hoảng loạn.

Cạnh anh, trợ tá Quách Chử Đống thấy tình hình diễn biến như vậy trong lòng liền cảm thấy bất thường, vội vàng thấp giọng nói: “Tam thiếu, lúc phải buông thì nên buông!”

Câu nói này của Quách Chử Đống cũng không thể khiến Đồng Hiền Tuấn hạ quyết tâm.

Lúc này Tô Cảnh Cảnh đã chậm rãi đưa tay vào trong ngực.

Rốt cuộc vẫn phải dùng đến khẩu súng lục nhỏ màu bạc ấy, trong lòng cô vô cùng khổ sở nghĩ vậy.

Khổ sở đến mức như có một con sóng lớn vỗ vào trái tim cô, trận này nói tiếp trận kia thay nhau vỗ khiến cô không thở nổi. Nhưng trong lúc này, ngoài làm như vậy ra cô cũng chẳng còn cách nào khác.

Đồng Hiền Tuấn khôi phục lại tinh thần. Đột nhiên, một tia sáng bạc chột loé, trong tay Tô Cảnh Cảnh cầm một khẩu súng lục Tây Dương nhỏ tinh xảo, đẹp đẽ. Binh lính phía sau Đồng Hiền Tuấn dồn dập nâng súng Trùng Phong* lên vai, hòng súng hướng về phía Tô Cảnh Cảnh ở nơi đối diện. (Súng Thompson mình đã đưa hình ở chương trước.)

“Đồng Hiền Tuấn, đừng ép tôi!!” Tô Cảnh Cảnh lạnh lùng quát.

Anh lạnh mặt giằng co với cô, mặc dù biết rõ cô sẽ không nổ súng nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng.

Anh đưa một bàn tay ra, đề thấp giọng: “Cảnh Cảnh, hạ súng xuống.”

Trong lòng cô cảm thấy rất sợ, dường như trái tim đang run rẩy, tay cũng run rẩy theo.

Ánh mắt cô lạnh lẽo, liếc nhìn về phía cửa, nơi đó có bảy, tám binh sĩ tay cầm súng Trùng Phong. Trong lòng cô biết rõ hiện tại đã không thể trốn thoát được nữa rồi.

Tô Minh Chính đến gần cô, nói: “Cảnh Cảnh, đừng làm chuyện điên rồ!”

Cô thực sự sợ hãi, Đồng Hiền Tuấn vẫn đứng ở đó, dáng vẻ như không có ý định lui ra ngoài.

Cô hiểu anh nên tất nhiên biết rõ anh sẽ không lui ra ngoài.

Lúc này cô chỉ cảm thấy cuộc sống thật vô nghĩa. Trong nhất thời mất đi chủ kiến, cô hoang mang rối loạn, bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt nắm khẩu súng thật chặt.

Quách Chử Đống cau mày, đứng cạnh Đồng Hiền Tuấn nhỏ giọng nói: “Tam thiếu, lúc phải buông thì nên buông!!!”

Đồng Hiền Tuấn lập tức nhú chặt mi tâm, chậm rãi rút súng ra. Tô Cảnh Cảnh thấy anh rút súng liền giật mình, tay càng run dữ dội.

Cô biết rõ tài bắn súng của anh, vô cùng chuẩn xác.

Tim cô chột run lên, sợ hãi đến mức nhắm nghiền hai mắt, dường như ngón tay không còn nghe theo sự sai khiến của cô. Cũng không biết ngón tay cô có bóp cò hay không, bên tai chỉ nghe “păng” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Giọt mưa đầu tiên (1)

Ba năm trước, thành Cù An, trạm xe lửa.

Trước cửa trạm xe lửa trông vài cây Hán quế, đầu mùa xuân, trên nhánh cây chỉ lác đác vài chồi non xanh biếc, trong màu xanh biếc điểm một chút hơi hướm phong tình đặc biệt. Tiểu mập mập. Lẽ quý đôn Gió chợt nổi lên, mấy chiếc lá xanh rơi xuống là tả, đúng lúc rơi lên người Tô Cảnh Cảnh vừa bước ra, nhưng cô không hề chú ý tới, chỉ lo hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Một chiếc xe hơi Chevrolet màu đen dừng ngay giữa đường, đứng trước xe là một cô gái trẻ tuổi vận sườn xám màu hồng cánh sen, hai bên vạt áo khám mười tám viên trân châu đang cười cười với Tô Cảnh Cảnh, phía sau cô gái kia còn có một tài xế đang cung kính khom người.

Tô Cảnh Cảnh nở nụ cười xách theo rương mây* tiến lên phía trước, cô gái kia cũng bước lên phía trước hai bước, thấy trên tóc Tô Cảnh Cảnh dính lá cây khoé môi không khỏi cong lên, vươn tay phui chiếc lá kia đi.

*Cây mây có lông dài, màu trắng đẹp, dẻo bền, dễ chế nên được ưa chuộng làm đồ đan lát, hàng mỹ nghệ.

“Tô Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu vốn tùy ý như vậy!!” Trong giọng nói có phần trách cứ, nhưng trên gương mặt lại là nụ cười vui mừng.

Tô Cảnh Cảnh kéo tay cô gái kia: “Phẩm Tuệ, cậu còn không hiểu mình sao, sao mình có thể để ý tới mấy chuyện vụn vặt này?”

Từ Phẩm Tuệ che miệng cười khê: “Nữ vi duyệt ký giả dung!”*

*Câu nói này của Dư Nhượng. Sách Sử ký ghi lại, Dư Nhượng vốn là người nước Tần đến nước Tấn. Trước ông theo hầu nhiều dòng họ nhưng đều chỉ là bậc khách thường, không ai biết tới. Sau các dòng họ này bị diệt, Dư Nhượng tới thờ Trí Bá Dao, người đứng đầu họ Trí có quyền lực lớn nhất ở nước Tấn, và được Trí Bá Dao hết mực khoan đãi như bậc thượng khách.

Năm 455 TCN, Trí Bá đem quân đánh họ Triệu, một gia tộc lớn khác ở nước Tấn, nhưng bị Triệu Tương tử lập kế liên kết cùng họ Hàn và họ Ngụy đánh cho đại bại. Họ Trí bị diệt, phần đất của họ Trí bị ba họ còn lại chia nhau lập nên Tam Tấn, riêng Trí Bá Dao bị Triệu Tương tử giết rồi lấy đầu lâu son lại để làm đồ đựng rượu vì oán hận Trí Bá Dao.

Dư Nhượng biết tin chủ bị giết đành phải trốn vào núi và thề trả thù cho họ Trí, Sử ký đã ghi lại lời của ông như sau:

Nguyên văn phiên âm: “Ta hờ! Sĩ vi tri ki giả tử, nữ vi duyệt kí giả dung. Kim trí bá tri ngã, ngã tất vi báo thù nhi tử, dĩ báo trí bá, tắc ngô hồn phách bất quý hĩ.”

Nghĩa là: Than ôi! Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Người con gái làm dáng vì kẻ yêu mình. Nay Trí Bá biết ta, ta phải liều chết báo thù để đền ơn, có thể hồn phách ta mới khỏi xấu hổ.

Như vậy Tôn Nhạc ở đây có thể hiểu vì sao sĩ có thể vì chủ mà bán mạng. Họ chính là cảm động ân tình mà chủ đối đãi với mình.

Tô Cảnh Cảnh mỉm môi nén cười: “Ai chẳng biết Từ Nhị tiểu thư của chúng ta đã hứa hôn cho một người tốt rồi, rõ là nói chuyện không đau thắt lưng!”

Từ Phẩm Tuệ lườm cô: “Chỉ biết cậu ngoài miệng không tha cho người khác. Tiểu mập mập! Thôi, mình không nói lung tung với cậu nữa, mau lên xe đi.” Dứt lời, cô nhận rương mây trong tay Tô Cảnh Cảnh giao cho tài xế, rồi lôi kéo Tô Cảnh Cảnh lên xe.

Vừa ngồi lên xe, trên đường lập tức có một đội binh lính chạy tới.

Tô Cảnh Cảnh sợ hết hồn nói với Từ Phẩm Tuệ: “Không đến nỗi đấy chứ, mình cũng chỉ...”

Từ Phẩm Tuệ cười: “Cậu đúng là tự coi mình là nhân vật lớn, cậu đáng giá để điều động binh lực?” Khoé môi Tô Cảnh Cảnh hiện ý cười nhợt nhạt: “Cũng không hẳn.”

Từ Phẩm Tuệ liếc nhìn ngoài cửa sổ, dặn dò tài xế ở phía trước: “Lui xe về phía sau đi.”

Tài xế nghe vậy lập tức lui xe về sau. Đội binh lính kia không chú ý đặc biệt tới chiếc xe của bọn họ, chỉ chạy về một hướng trong nhà ga, Tô Cảnh Cảnh lẳng lặng ngồi trong xe nhìn tất cả, đột nhiên nói: “Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ Phẩm Tuệ liếc nhìn Tô Cảnh Cảnh, thấy Tô Cảnh Cảnh ngồi nghiêm chỉnh, cô nở nụ cười: “Cũng không có việc gì lớn, chẳng phải mấy ngày nay Tổng Thống bị ốm sao, hẳn là bây giờ một vị Đốc quân nào đó đến thăm Tổng Thống đi.” Tuy Từ Phẩm Tuệ nói năng nhẹ nhàng, nhưng cô cũng biết mức độ nặng nhẹ của sự tình, cho nên sắc mặt trầm xuống.

Tô Cảnh Cảnh rũ mi, quay đầu sang chỗ khác thì thấy Từ Phẩm Tuệ đang nhìn mình, ngược lại nở nụ cười: “Aizz, mình còn tưởng chuyện lớn gì, làm mình sợ muốn chết.” Nói xong ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn thì thấy nhóm binh lính kia đã gấp gáp vào trong nhà ga rồi, lúc lâu sau mấy người này mới thừa thốt đi từ trong nhà ga ra.

Xe khởi động, Từ Phẩm Tuệ thấy ánh mắt Tô Cảnh Cảnh cứ hướng ra bên ngoài, lập tức cười nói: “Không biết khi nào thì Đồng Đại thiếu quay lại nhỉ?”

Vài ngày trước cô nghe nói Đại thiếu ra nước ngoài thu mua nhân viên hậu cần, tính toán thời gian cũng nên trở lại rồi. Tiểu mập mập Đại thiếu gia Tân Nghiêu của Đồng gia là một trong hai thanh niên anh tuấn số một số hai trong nước, cô ngưỡng mộ đã lâu, lúc này thấy Tô Cảnh Cảnh có chút không yên lòng đột nhiên suy nghĩ đến chuyện này.

Tô Cảnh Cảnh khẽ cười: “Đồng Đại thiếu?” Tuy cô mở lời nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn mấy người mới đi từ nhà ga phía trước ra. Người dẫn đầu mặc trường sam màu trúc xanh, dáng đi nhẹ nhàng nhàn hạ, phảng phất như dạo chơi sân vắng, phong thái thanh tao lịch sự, mà tốp năm tốp ba theo sau ước chừng là tay sai, động tác những tôi tớ theo sau người kia vô cùng kính cẩn.

“Ừ, Quân trưởng Nghiêu Quân Đồng Hiền Lân!” Từ Phẩm Tuệ cười nói, thuận tay ra hiệu cho tài xế khởi động xe.

Tô Cảnh Cảnh nghe cô nói, mỉm cười: “Đồng Hiền Lân, có nghe qua, nhưng mà nghe nói Tam thiếu - em trai anh ta là một người phong hoa tuyết nguyệt.”

Xe vừa dừng lướt qua những người kia, hình như người dẫn đầu họ nghe được câu nói của Tô Cảnh Cảnh, anh ta hơi chấn động, khoé miệng hiện nụ cười như có như không trong giây lát rồi biến mất.

Xe lướt qua quá nhanh nên Tô Cảnh Cảnh không để ý người họ, cũng chỉ là một kẻ nhàn rỗi, cô không để trong lòng, chỉ nói việc nhà với Từ Phẩm Tuệ.

Hai người cùng là phụ nữ hiện đại đã từng du học, nói chuyện cũng không vượt qua các loại vật phẩm, quần áo và trang sức thịnh hành trong nước, ngẫu nhiên cũng sẽ đề cập đến tình hình thượng lưu trong nước, hoặc là thanh niên anh tuấn nào đó.

Đại trạch Từ gia nằm ở chỗ sâu trong phố nhỏ Mất Mèo ở phía Nam thành phố, trong thành lưu hành câu nói “Đồng quý Nam phú Bắc nghèo Tây tiện”, bởi vậy có thể biết được Từ gia phú quý.

Ban đầu khi xe đến phố nhỏ Mất Mèo, Tô Cảnh Cảnh phát hiện ngay sự khác biệt lớn giữa phố Mất Mèo và các phố nhỏ khác – thành Cù An là Đô thành, chạy một đường về phía trước, trên phố chật kín người vô cùng phồn thịnh, cách cửa sổ xe, Tô Cảnh Cảnh thấy những người bán hàng rong dẩy sớm đều mang theo đĩa nhỏ ra sức hét to, một đám phu xe kéo lôi kéo xe, người đi đường tầm thường, lui tới nườm nượp.

Dọc theo đường đi, khắp nơi trong thành Cù An lộ vẻ phồn thịnh rõ ràng, nhưng phố nhỏ Mất Mèo này lại yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Xe tiến vào trong hẻm, Tô Cảnh Cảnh hơi hồi hộp, Từ Phẩm Tuệ ở một bên nói: “Hồi hộp cái gì, cậu đã gặp anh trai mình, cha mình lại hiếu khách.”

Tô Cảnh Cảnh nhìn cô oán trách, lại vuốt vuốt chiếc áo âu phục màu xanh nhạt mình đang mặc rồi mới nói: “Thật sự không muốn quấy rầy cậu.”

Từ Phẩm Tuệ lườm cô: “Nói cái gì vậy, chớ nói cậu ở vài ngày, ngay cả ở lâu ngày mình cũng rất hoan nghênh!”

Tô Cảnh Cảnh không nói chuyện nữa, ánh mắt nhìn về ngôi nhà cũ màu đỏ thẫm cuối hẻm. Toà nhà này lẳng lặng đứng sừng sững, quanh nhà tán ra hơi thở xưa cũ, tựa như một người già ở tuổi xế chiều, thờ ơ nhìn thế giới phàm tục này.

Tới đón các cô là anh trai Từ Phẩm Tuệ - Từ Phẩm Thư, khi Tô Cảnh Cảnh du học ở Tây Dương đã từng gặp mặt anh một lần, lúc này thấy anh đứng ở cửa nhà họ, tâm trạng hơi bồn chồn.

Từ gia là danh môn vọng tộc Bắc Địa, ở thành Cù An rất có danh vọng, Từ Phẩm Thư là trưởng phòng trưởng tôn, bây giờ lại đang ở trong nhà người hầu.

Vừa xuống xe Tô Cảnh Cảnh lập tức hơi xấu hổ, nói với Từ Phẩm Tuệ: “Sao có thể làm phiền anh Từ?”

Từ Phẩm Tuệ âm thầm cười trộm, hồi lâu không đáp lời cô, cô liếc Từ Phẩm Tuệ một cái, nói với Từ Phẩm Thư: “Thật xin lỗi, em vừa đến đã làm phiền mọi người.”

Từ Phẩm Thư nhìn Tô Cảnh Cảnh, trên gương mặt vẫn mang theo nụ cười thân thiện như cũ, dù Tô Cảnh Cảnh có từng gặp anh một lần, nhưng lần đó cũng chỉ là trên hành lang trường học nhìn lướt qua một cái, không thấy rõ dung mạo anh.

Lúc này khoảng cách gần như vậy, cô vừa ngẩng đầu đã thấy Từ Phẩm Thư, lông mày anh có hình lưỡi mác, dáng vẻ mạnh mẽ, toàn thân vận áo dài màu xanh ngọc thêu hoa văn Lưu Vân không lộ vẻ già cỗi chút nào.

“Không phiền toái.” Từ Phẩm Thư mỉm cười: “Lần đầu Tô tiểu thư tới Cù An, đương nhiên chúng tôi nên hết lòng.”

Từ Phẩm Tuệ liếc nhìn hai người đang khách sáo, nói: “Được rồi, hai vị, có nên vào trong không hay tiếp tục nói đây?”

Tô Cảnh Cảnh đỏ mặt nhìn Từ Phẩm Thư, Từ Phẩm Thư liếc Từ Phẩm Tuệ cười nói: “Biết!”

Từ Phẩm Thư dặn dò người gác cổng mang quà tặng đã chuẩn bị tốt tới phòng khách, lại cùng Từ Phẩm Tuệ dẫn Tô Cảnh Cảnh đến đại sảnh chào Từ lão gia.

Mọi người vòng vào vườn, kỳ phương khắp nơi, lối nhỏ vào chốn vắng, một chiếc cầu nhỏ tinh xảo nối liền với đường nhỏ tĩnh mịch quanh co, dưới cầu là một dòng suối trong vắt. Giương mắt nhìn lên, trong khu vườn nho nhỏ có hương vị như chốn tiên cảnh. Tô Cảnh Cảnh đi trên chiếc cầu nhỏ, nét mặt

bình tĩnh không tỏ vẻ chút gì là hâm mộ, trong lòng Từ Phẩm Thư không khỏi kinh ngạc.

Tô Cảnh Cảnh chỉ chậm rãi bước đi, tự nhiên thoải mái, cao quý tự phụ, không hề có vẻ mặt nào khác. Lúc đó, Từ Phẩm Thư cũng không để trong lòng, chỉ dẫn đường.

Cuối khu vườn là một hành lang Sao Thủ thật dài, mọi người đi rất chậm, trên hành lang có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân. Một đường đi qua, lại qua phòng ngoài, lúc sắp đến đại sảnh Tô Cảnh Cảnh hơi hốt hoảng, vội kéo tay áo Từ Phẩm Tuệ: “Phẩm Tuệ, cha cậu chắc chắn sẽ đón chào mình chứ?”

Từ Phẩm Tuệ cười với cô, đưa tay kéo tay cô: “Yên tâm đi, nếu ông ấy không hoan nghênh cậu, cùng lắm thì mình và cậu cùng dọn ra ngoài!”

“Chớ nói vậy!” Từ Phẩm Tuệ đi ở phía trước xoay người trách cứ Từ Phẩm Tuệ một câu, rồi nói với Tô Cảnh Cảnh: “Cha tôi nghe nói Tô tiểu thư muốn tới nhà ở vài ngày thì rất vui mừng, Tô tiểu thư không cần lo lắng.”

Nghe Từ Phẩm Thư nói vậy Tô Cảnh Cảnh cũng tạm thời yên lòng.

Đi vào đại sảnh, Tô Cảnh Cảnh ngửi thấy mùi đàn hương lượn quanh mũi, không dám nhìn xung quanh, chỉ đứng cạnh Từ Phẩm Tuệ trầm ngâm nín thở.

Khắp nơi yên tĩnh không tiếng động, ngay chính giữa là hai chiếc ghế Thái Sư làm bằng gỗ hoa lê, giữa hai chiếc ghế Thái Sư là một chiếc dựa gỗ lim, trên tường phía trên chiếc ghế dựa treo một bức tranh thêu muôn hoa khoe sắc được lồng khung gỗ lim, trên nữa là một tấm hoành phi bằng gỗ trầm đen tuyền, trên tấm hoành phi viết bốn chữ “Buồn bán thịnh vượng” thật to, màu vàng bằng thể chữ Liễu cứng cáp mạnh mẽ.

Tô Cảnh Cảnh biết Từ gia làm buôn bán, về phần buôn bán những gì cô không rõ ràng lắm, bình thường Từ Phẩm Tuệ không đề cập tới, bây giờ xem ra rất có khả năng buôn bán tranh thêu.

Trong lòng cô đang phỏng đoán lung tung thì nghe một giọng nói trầm thấp: “Tô tiểu thư là người ở đâu?”

Tô Cảnh Cảnh cả kinh, ngẩng đầu liền thấy trên ghế Thái Sư bên trái có một nam nhân hơn năm mươi tuổi, nhìn mặt mũi ông có vẻ hiền lành, nói chuyện cũng rất nhã nhặn. Tô Cảnh Cảnh có nghe nói qua về cha Từ Phẩm Tuệ - Từ Thiên Hoè, biết được ông là phú thương rất có danh tiếng tại Bắc Địa, nghĩ đến người đạt được thành tựu từ việc buôn bán như ông, hẳn là thủ đoạn phi phàm.

Tô Cảnh Cảnh vốn lo lắng Từ lão gia không hoan nghênh cô, nhưng lúc này cô đã yên lòng, khẽ mỉm cười nói với Từ lão gia: “Cháu là người ở Duyên Bình.”

“Ừm.” Từ lão gia gật đầu: “Mời Tô tiểu thư ngồi.” Sau đó sai người làm pha trà. Lại hỏi Tô Cảnh Cảnh một vài chuyện vụn vặt, cũng không vượt ngoài mấy chuyện trong nhà có những ai, học ở đâu, Tô Cảnh Cảnh đều nhất nhất trả lời.

Qua một lúc lâu, Từ Phẩm Tuệ không kìm chế được, mở miệng nói: “Cha, người xong chưa!!”

Ngược lại nét mặt Từ lão gia hoà ái nhìn Từ Phẩm Tuệ: “Được rồi, cha còn chút chuyện làm ăn chưa làm xong.” Xong ông lại nói với Từ Phẩm Thư: “Phẩm Thư, đi cùng cha.” Từ Phẩm Thư gật đầu, đứng dậy đi theo Từ lão gia vào phía sau.

Tô Cảnh Cảnh nhẹ nhàng thở ra, Từ Phẩm Tuệ lại nở nụ cười: “Aizz, mình đã nói cậu không cần lo lắng rồi mà.”

Tô Cảnh Cảnh cười nhạt, trong lòng vẫn lo lắng. Từ Phẩm Tuệ thấy cô vẫn còn hơi lo lắng nên nói: “Sao vậy?”

Tô Cảnh Cảnh giật giật khoe miệng: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy cha cậu thật tốt.”

Từ Phẩm Tuệ cười hi hi: “Tất nhiên, cha mình thực sự rất tốt rất tốt, khi mình nói muốn đi du học, cha mình không nói hai lời lập tức để mình đến Tây Dương...”

Tô Cảnh Cảnh nhìn gương mặt ngây thơ của Từ Phẩm Tuệ, trong lòng buồn bã, cảm thấy mỗi người đều có số phận riêng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Giọt mưa đầu tiên (2)

Người trong thành Cù An đều biết, bình thường Tiểu Hương Mai không hát, ngược lại Tô Cảnh Cảnh thật khéo, lại có thể đựng phải người có thể bao sân Tiểu Hương Mai.

Dọc theo đường đi Từ Phẩm Tuệ không ngại phiền nói với Tô Cảnh Cảnh: “Aizz, mình ở thành Cù An nhiều năm như vậy mới được nghe Tiểu Hương Mai hát lần đầu, cậu ấy, thật không biết là số mệnh gì!”

Tô Cảnh Cảnh chỉ cười, dĩ nhiên cô biết Từ Phẩm Tuệ nói câu vận mệnh tốt chỉ là nói đùa.

Tiểu Hương Mai, cái tên này cô đã nghe qua, đào kép nổi tiếng nhất thành Cù An. Hôm nay không biết có người bao sân, may mà nhờ vị hôn phu lợi hại kia của Từ Phẩm Tuệ mới có thể lấy được chỗ ngồi. Những vị chủ nhân tân quý kia khi bao sân thường sẽ không cho người ngoài vào nghe, khó có được lần này để cô vào.

Lúc mới tới Hương Mai Lâu, chỉ thấy đám đông ở khắp nơi bắt đầu di chuyển, Tô Cảnh Cảnh không kìm được than thở: “Thành Cù An thật sôi động!”

Thành Cù An là cố đô của thời kỳ Nam Bắc Triều, từ trước đến nay luôn ngập trong vàng son, hôm nay vì Đại Tổng thống lại đóng đô ở đây lần nữa. Từ cổ chí kim, dưới chân thiên tử luôn phồn thịnh khác thường. Lê Quý Đôn. TMM Mọi người sống mơ mơ màng màng, không biết lúc này quốc gia đang trong thời kỳ phân chia, Nam có quân Diên Thịnh gia, Bắc có quân Nghiêu Đồng gia, Tây Nam có không ít quân phiệt hỗn chiến, bên ngoài thì có cường quốc mắt nhìn chăm chăm. Tuy trong nước không ít người có tri thức nhưng thấp cổ bé họng, cuối cùng vẫn là nằm bè bảy mảng, không thể trở thành người có năng lực.

Từ Phẩm Tuệ cười với Tô Cảnh Cảnh: “May mà có Lam Thanh.” Tô Cảnh Cảnh biết Giang Lam Thanh chính là vị hôn phu của Từ Phẩm Tuệ.

Vị Giang thiếu này có cha là nhân viên quan trọng trong chính phủ, tổ tiên là thế gia trâm anh*, mấy đời thiên về kinh doanh, hiện nay Giang gia ở thành Cù An cũng được coi là người có quyền có thế, một hai vị trí nghe hát tất nhiên không thể làm khó vị Giang Đại thiếu kia.

*Trâm Anh là cây trâm cài đầu và dải mũ; dùng để chỉ dòng dõi quyền quý, cao sang trong xã hội phong kiến

Tô Cảnh Cảnh theo Từ Phẩm Tuệ vào trong Hương Mai Lâu thì thấy một nam tử vận trường sam màu tím nhạt viền vàng đang đứng ở bên trên cạnh cầu thang, Từ Phẩm Tuệ vừa thấy anh liền ngọt ngào gọi: “Lam Thanh.”

Sau đó Tô Cảnh Cảnh mỉm cười với Giang Lam Thanh, cô luôn chu đáo về cấp bậc lễ nghĩa.

Giang Lam Thanh thường ngày nho nhã, hai hàng lông mày rậm, đôi mắt sáng, vô cùng khôi ngô.

Chợt Giang Lam Thanh nói: “Anh lấy vị trí ở trên lầu giúp hai người.”

Từ Phẩm Tuệ hơi thẹn thùng nói: “Cảm ơn.”

Tô Cảnh Cảnh cũng gật đầu với Giang Lam Thanh: “Cảm ơn Giang tiên sinh.”

Giang Lam Thanh nhìn Từ Phẩm Tuệ: “Chỉ cần Phẩm Tuệ muốn nghe, bất kể dùng cách nào anh cũng nhất định phải lấy được chỗ.”

Từ Phẩm Tuệ nũng nịu nhìn Giang Lam Thanh, lại nghe Giang Lam Thanh vội nói: “Lên nhanh đi, sắp bắt đầu rồi.”

Tô Cảnh Cảnh cười kéo Từ Phẩm Tuệ đi theo Giang Lam Thanh chạy lên lầu, mới đi được một nửa thì nghe dưới lầu truyền đến một trận xôn xao, Tô Cảnh Cảnh quay đầu lại nhìn, không thấy rõ lắm, chỉ thấy một bóng người màu đỏ, từ xa nhìn lại thấy người này tóc mai như mây đen, người đẹp hơn sương tuyết, chỉ vậy thôi đã khỏi bàn đến phía trước.

“Đó là Đồng Nhị tiểu thư.” Từ Phẩm Tuệ thấy Tô Cảnh Cảnh chần chừ liền nói, Tô Cảnh Cảnh gật đầu tiếp tục lên trên.

Tân Nghiêu Đồng gia là thế lực quân phiệt trong nước lớn mạnh một phương, Nhị tiểu thư nhà đó được cưng chiều, ra vào hẳn nên phô trương như này.

Đến phòng được bao, Tô Cảnh Cảnh nhìn xuống lần nữa, dưới lầu đã hoàn toàn yên tĩnh từ lâu.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh khó hiểu, bèn hỏi: “Ồ, sao lại yên tĩnh như vậy?”

Từ Phẩm Tuệ coi thường nói: “Có lẽ vị Đồng Tam thiếu kia cũng đến.”

“Đồng Tam thiếu?” Tô Cảnh Cảnh lặp lại cái tên Từ Phẩm Tuệ vừa nói, dĩ nhiên cô cũng nghe qua chiến tích hoang đường của vị Đồng Tam thiếu kia, chỉ là chưa từng nhìn thấy. Bên ngoài rất nhiều tin đồn, đại khái không có gì ngoài phong lưu trác táng.

Khắp nơi còn lưu truyền một chuyện như này, nói rằng khi Đồng Tam thiếu chín tuổi trên đường gặp phải kẻ điên nằng anh, trong lúc tức giận lập tức nhốt người đó vào trong tù, về sau kẻ điên kia ở trong tù im hơi lặng tiếng, mọi người đều nói Đồng Tam thiếu ngầm xử lý, còn có tin đồn rằng vết thương lộn xộn trên thi thể kia cũng là bút tích của vị Đồng Tam thiếu này.

Đứa bé chín tuổi bướng bỉnh ngày xưa là thế, hiện nay đang tuổi khí phách chính trực lại càng khôi ngô, huông hồ tục ngữ có câu không có lửa sao có khói, chưa hẳn không có nguyên do.

Lúc này Tô Cảnh Cảnh lại nghe Giang Lam Thanh thở dài: “Vị này thực sự là một người ăn chơi trác táng.”

Không đợi Tô Cảnh Cảnh phục hồi tinh thần đã thấy một đội quân vác súng trên vai vọt vào lầu dưới, sau đó là một bóng người màu đen ung dung thông thả đi đến.

Bởi vì Tô Cảnh nhìn từ trên xuống nên chỉ có thể thấy đỉnh mũ vải màu đen, viền nón kéo xuống rất thấp, hoàn toàn không nhìn rõ mặt người. Thân hình

người đó cũng rất cao lớn, một chiếc áo khoác khoác khoác trên người anh càng làm lộ vẻ anh tuấn.

Tô Cảnh Cảnh nhìn nhiều nên cảm thấy quen mắt, lại nghe Giang Lam Thanh than thở tiếp: “Sớm muộn gì Đồng gia cũng thua trong tay anh ta.” Giang Lam Thanh đề giọng rất thấp, có lẽ do kiêng dè vị này.

Tô Cảnh Cảnh quay người nhìn thoáng qua Từ Phẩm Tuệ thì thấy Từ Phẩm Tuệ liếc mắt xuống lầu dưới một cái, lập tức trong mắt hiện ra vẻ khinh thường. Cô nở nụ cười: “Sẽ không phải vị này bao sân đấy chứ?”

Giang Lam Thanh nói: “Không phải, nếu anh ta bao e là chúng ta đều không vào được.” Từ Phẩm Tuệ tiếp lời: “Là Đồng Nhị tiểu thư.”

Tô Cảnh Cảnh nhướn miêng cười, lại nhìn xuống lầu dưới lần nữa thì thấy hoàn toàn trống không, chỉ có hai hàng binh lính mặc quân phục đứng trước cửa.

Kỳ thực trên lầu cũng rất vắng, trừ bỏ Đồng Nhị tiểu thư giữ cho mình ghế lô tốt nhất ngay chính giữa trong phòng ngăn cách với những người ngoài ra, cũng chỉ có vài vị nhân viên quan trọng, phu nhân, tiểu thư yêu thích ca kịch.

Lúc này Tiểu Hương Mai chưa bắt đầu vở kịch, trên sân khấu ở lầu dưới chỉ có vài công nhân tạp vụ của đoàn ca kịch đang loay hoay đạo cụ. Gã sai vặt trong Hương Mai Lâu đưa trà tới.

Giang Lam Thanh rót cho Từ Phẩm Tuệ và Tô Cảnh Cảnh mỗi người một ly trà nói: “Trà Long Tĩnh, không biết Tô tiểu thư có uống quen không.”

Tô Cảnh Cảnh chỉ khẽ mỉm cười, không nói có thích hay không. Tác phong của cô theo Tây Dương nên thích các thức uống như cà phê hơn. Bất quá, thịnh tình không thể từ chối, bèn cầm ly trà sứ Cảnh Đức màu tím lên nhấp một ngụm nhỏ: “Trà ngon.”

Nhất thời Giang Thanh Lam thần thái phần khởi, ánh mắt Từ Phẩm Tuệ cũng nóng rực lên.

Tô Cảnh Cảnh nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, ngọt ngào ngào ngào. Trong lòng cô mơ hồ nhớ đến một người, chỉ trong chớp mắt lại cố gắng quên đi.

Chỉ là vài chuyện xưa không quan trọng mà thôi, vật đổi sao dời, nhớ qua nhớ lại chỉ càng thêm thương cảm.

Cô vừa chinh đồn lại tinh thần thì nghe dưới lầu âm thanh ê a dần vang lên, có lẽ vở kịch đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Giọt mưa thứ hai (1)

"Ân sóng tự hi từ trên trời hạ xuống, tấm thời trang thành xu thế màu trận chiến." (Câu hát trong bài hát "Ngọc lâu xuân".)

"Nô tỳ Dương Ngọc Hoàn kiến giá, nguyện Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."'

Nghe đến đây, Tô Cảnh Cảnh thật có chút mệt mỏi, Tiểu Hương Mai diễn Dương Quý phi thật sự là mười phần mị khí, một cái nhăn mày một nụ cười, phát tay áo xoay người, thực sự là vô cùng tuyệt diệu. Không biết vì sao Tô Cảnh Cảnh lại nghĩ đến chuyện tình Dương phi trong Mã Ngôi Pha*, trong lòng cảm thấy buồn bã, dù vở kịch này diễn tốt, tóm lại kết quả vẫn không tốt, Đường Hoàng này dù tình thâm ý nặng nhưng vẫn cảm thấy dường như ở đây có sự giả dối.

*Mã Ngôi Pha: Là tác phẩm của Trịnh Diên - thi nhân lớn đời Đường. Trong bài thơ này lấy "chính biến ở Mã Ngôi" làm bối cảnh. Hai câu trước viết Đường Huyền Tông quay ngựa lại Trường An, Dương Quý phi đã chết rồi. Cho dù non sông nguyên vẹn nhưng khó quên tình cũ. "Vân vũ nan vong" đối (đối ở đây là hai câu thơ đối nhau) "Nhật nguyệt tân" biểu đạt sự vui mừng và trường hận lẫn tình cảm phức tạp của con người. Hai câu sau lấy chuyện Trần Hoàng ở Nam Triều (gồm Tống, Tề, Lương, Trần) và sủng phi trốn trong giếng tại cung Cảnh Dương, cuối cùng bị Tuý binh bắt làm tù binh (Tuý ở đây là triều đại nhà Tuý trước công nguyên 581 – 618) đối với hành động Đường Huyền Tông ban thưởng Dương Quý phi treo cổ tự vẫn tại Mã Ngôi, hai câu này có sự thông cảm với Huyền Tông, cũng có châm biếm. (Theo baike) (Các bạn muốn biết thêm về chính biến ở Mã Ngôi thì có thể lên wikipedia tìm hiểu thêm)

Trên sân khấu lại xướng vài câu, Tô Cảnh Cảnh không có tâm tư nghe diễn, vốn nghe Tiểu Hương Mai nổi tiếng xướng, nhưng nghe vở kịch này ngược lại thấy không phải hay như thế, có lẽ dưới danh tiếng vang dội chưa chắc đã có thực chất.

Cô cảm thấy thật nhạt nhẽo, lại thấy Từ Phẩm Tuệ và Giang Lam Thanh lưỡng tình lưu luyến, bản thân có phần như bóng đèn bèn viện cớ đi ra ngoài.

Lúc này trên sân khấu đang xướng đến: "Nô tỳ nghèo hèn bản chất thô kệch, sung tuyền (chọn thêm cho đủ) Dịch Đình, chợt nghe mạng được cung chiều có thêm, không vượt qua nỗi sợ hãi." Lê Quý Đôn, TMM Bóng lưng Tiểu Hương Mai cũng đủ để người ta cảm mến, thực đúng là một giai nhân xinh đẹp, quả là khuynh quốc khuynh thành. Đáng tiếc lúc này Tô Cảnh Cảnh không còn hứng thú nghe kịch nữa, mặc dù là con hát phong tình vạn

chúng nhưng không nhập được vào lòng cô.

Sau Hương Mai Lâu là hồ Dương Minh, lúc này ánh chiều tà nghiêng nghiêng, những tia nắng còn sót lại phủ khắp bầu trời, những tia sáng đỏ thắm còn sót lại hắt lên những gợn sóng lăn tăn trong mặt hồ, mà mặt hồ tựa như một viên lưu ly phát ra ánh sáng sắc sỡ, vô cùng long lanh. Trên bờ hồ trồng một loạt liễu xanh, những cành liễu như hàng ngàn hàng vạn dải lụa rủ xuống đất, gió nhẹ thoảng qua lập tức như mái tóc tuyệt đẹp của người thiếu nữ nhẹ nhàng lay động trong ánh nắng chiều tàn.

Tô Cảnh Cảnh nghe hát có chút mệt mỏi, có chút mơ hồ nên không phát giác phía trước có người, bước được hai bước thì có một người đàn ông thân hình khôi ngô lao ra ngăn cô lại. Cô kinh ngạc, lại nghe một giọng nói trầm thấp truyền đến: “Đề cô ấy qua đây.” Lúc này người đàn ông mới lui về bên cạnh. Tô Cảnh Cảnh cực kỳ ngạc nhiên, nhìn lại bờ hồ.

Người kia quay lưng về phía cô, ăn mặc theo phong cách phương Tây, áo sơ mi màu trắng, gi – lê khoác ngoài màu xám tro, bên dưới mặc quần Tây, chân đi một đôi giày da sáng bóng, trong tay cầm một chiếc áo bành tô vải dạ và trên đầu là một chiếc mũ lật vành. Tô Cảnh Cảnh cảm thấy nhìn quen mắt, trong chốc lát không nhớ ra là ai, nhưng trước giờ cô can đảm, nghe thấy người kia đề cô qua đây, lập tức nổi lên lòng hiếu kỳ chậm rãi bước từng bước nhỏ qua.

Người kia không xoay người lại, mãi đến khi Tô Cảnh Cảnh tới cạnh anh cũng không có phản ứng gì. Tô Cảnh Cảnh chỉ đứng cạnh anh nhìn sóng gió trên mặt hồ Dương Minh.

Đột nhiên người kia nói: “Nghe kịch không thuận tai à?” Câu hỏi bất chợt khiến cô không biết làm sao, nhưng không hề hoảng loạn, chỉ nói: “Cũng không phải, chỉ là nghe lâu nên hơi mệt.” Người nọ cười cười, không nói thêm gì nữa. Tô Cảnh Cảnh không dám trực tiếp nhìn anh, chỉ dùng khoe mắt liếc anh.

Đường cong nơi gò má anh rất nhu hoà, khoe môi hơi cong lên, môi không tím là quá mong, chợt cô nhớ tới lời nói trước kia mẹ cô thường nói: “Nam nhân môi mỏng thì rất bạc tình.” Như vậy xem ra anh không phải nam nhân bạc tình. Tô Cảnh Cảnh vì ý nghĩ bất chợt của mình mà hoảng hốt, cô và anh không quen biết nhau, anh không bạc tình thì liên quan gì đến mình?

Sắc trời dần tối, ánh chiều tà le lói. Ánh hồng trên mặt hồ dần dần biến mất, gió nhẹ thổi qua gợn lên từng đợt sóng.

Gió lạnh thổi vào mặt cô, trái lại khiến cô tỉnh táo hơn nhiều.

Bỗng nhiên người kia xoay mặt nhìn cô, cô cả kinh, hoảng hốt cúi đầu. Anh thấy cô mặc sườn xám lam từ gấm Hành Vân màu xanh thêu không tước cực mỏng, mái tóc dài xoắn nhẹ tán loạn trên đầu vai, vì cúi đầu nên sợi tóc lơ đãng quét qua khuôn mặt đang đỏ lên của cô.

Thấy cô then thùng anh mỉm cười, nghe thấy tiếng cười của anh Tô Cảnh Cảnh không tự chủ ngẩng đầu lên. Khoe môi anh hiện ý cười khó hiểu, giữa trán lại có chút sầu lo, đôi mắt rất sáng, tựa như ngôi sao vậy.

Cô hơi buồn bực, dùng ánh mắt lạnh lùng màu hổ phách nhìn anh, anh cười nhạt nói: “Cô là tiểu thư nhà ai?” Trong lòng cô hơi hoảng loạn, chợt nói: “Vậy anh là ai?” Anh cười to, nhìn cô như thể thấy một người kỳ quặc.

Tô Cảnh Cảnh càng giận, tròn mắt nhìn anh nói: “Tôi đi đây.”

Anh chợt vươn tay kéo cô lại, trong giọng nói hơi có ý cầu xin: “Ở lại với tôi một lúc.” Chẳng biết vì sao Tô Cảnh Cảnh lại sinh lòng thương hại, nhìn anh một cái rồi gật đầu. Anh mỉm cười buông tay cô ra, nói: “Cô tới cùng Từ tiểu thư.” Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn bình thường chỉ có khoe môi hiện ý cười đắc ý, cô không thể làm gì khác hơn đành nói: “Vừa rồi anh cũng ở trong Hương Mai Lâu?” Anh gật gù, không nói gì nữa.

Tô Cảnh Cảnh như nhớ ra gì đó, nhưng lại cái gì cũng không nhớ ra, đành phải thôi.

Cùng anh đứng trên bờ hồ, trong sắc trời u ám vẫn có thể thấy được quang cảnh tú lệ trên hồ Dương Minh. Giương mắt nhìn lên, xa xa phía sau hồ thoáng thoáng sương mù nhàn nhạt, như ẩn như hiện, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh. Bốn phía vắng ngắt im lìm, chỉ có vài con chim mệt mỏi về tổ kêu lên mấy tiếng chiêm chiếp.

Anh đi rất chậm, hình như đang đợi cô, vì cô đi một đôi giày da mềm có hoa có gót nên đi rất chậm. Nhìn dáng vẻ anh không vội, chỉ chậm rãi bước đi phía trước, thỉnh thoảng sẽ quay đầu nhìn cô. Lúc mới gặp anh chỉ thấy dung mạo anh rất tuấn tú, bây giờ lại cảm thấy anh là một người rất biết săn sóc.

Gió đêm thoảng thoảng, cô dần can đảm hơn, đi nhanh mấy bước tới cạnh anh. Gió nhẹ thổi tới, thổi tung những sợi tóc mềm mại của cô, sóng nước trong veo trên mặt hồ dần biến mất khi mặt trời chiều ngã về Tây.

Lúc này hai người sóng vai bước đi, mỗi người đều cảm thấy hết sức thoải mái.

Không biết đi được bao lâu, đi quá nửa hồ. Bóng đêm âm trầm, chợt thấy một người đàn ông khôi ngô ăn vận như lính hộ vệ, thấp giọng nói với anh: “Thiếu gia, thời gian không còn sớm, nên về rồi.” Anh giơ tay lên ý bảo người nọ lui ra, sau đó xoay người nói với Tô Cảnh Cảnh: “Bây giờ nên giải tán thôi.”

Tô Cảnh Cảnh hơi kinh hoàng, nhất thời không phát hiện ra, thì ra thời gian đã trôi qua lâu như vậy, vội ảo não nói: “Chắc chắn Phẩm Tuệ rất lo lắng.” Anh cười cười, vẫy tay về một bên, hai người trong số mấy người kia đi tới. Anh nói với hai người mấy câu, sau đó hai người gật đầu lui xuống, anh quay đầu nói với cô: “Không biết Từ tiểu thư đã đi chưa, để tôi cho người đi nói với họ giúp cô.”

Cô hàm chứa biết ơn nói: “Cảm ơn.” Anh tiếp tục nói: “Con đường này cách phố Mất Mèo không xa, vừa vặn để tôi tiễn cô.” Khẩu khí không cho phép

người khác cự tuyệt. Cô gật đầu, không hề cự tuyệt. Nghĩ tới người này không có ác ý, đêm cũng càng tối, cô một thân một mình cũng không tốt vì vậy liền đi theo.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng trong treo tràn đầy mặt đất.

Bọn họ đi dạo men theo một đường đá cuội nhỏ, vì cô đi giày đế mềm nên những hòn đá nhỏ nhô lên cọ vào lòng bàn chân cô, may mà những tảng đá kia trơn mịn, chỉ cần đi chậm sẽ không bị thương.

Anh và cô đi sóng vai, bước thật chậm. Tô Cảnh Cảnh dừng dư quang nơi khoe mắt nhìn trộm anh, chỉ thấy vẻ mặt anh không có gì thay đổi, nhưng đôi mắt lại phát sáng, ngay cả những ngôi sao sáng trên bầu trời kia khi đặt cùng một chỗ với đôi mắt của anh cũng sẽ âm đạm mờ nhạt.

Hình như anh ý thức được cô đang lén nhìn anh, khoe môi anh khẽ cong lên, cô cuống quýt trốn tránh, anh cũng không vạch trần cô, ý cười nhàn nhạt nơi khoe miệng trong phút chốc đã biến mất, gương mặt bình tĩnh lạnh lùng như ngọc.

Trên đường nhỏ không có bóng người, trống không. Tô Cảnh Cảnh mơ hồ cảm thấy có người đi theo, khoe mắt liếc anh một cái, vẻ mặt anh vẫn bình thường, trong lòng cô nhất thời hiểu rõ – đó là vệ sĩ của anh.

Rốt cuộc anh là ai? Kỳ thực Tô Cảnh Cảnh rất muốn hỏi, nhưng lời đến khoe môi, bắt gặp khuôn mặt lạnh như băng, lại do dự. Cô biết người này không dễ đối phó, nhưng lại không biết vì sao không dễ đối phó.

Gió đêm se lạnh, Tô Cảnh Cảnh vì lạnh mà run run, hình như anh cũng thấy lạnh, ánh mắt có phần bất định đảo qua cô, sau đó trên mặt hiện ý cười nhạt. Tay anh nắm áo khoác thật chặt, lại buông lỏng. Anh khẽ nghiêng mặt nhìn cô, cầm áo khoác trong tay phủ thêm cho cô. Cô ngó anh một cái, chẳng hề từ chối. Anh nở nụ cười với cô, thân nhiên cười. Anh thấy trong đôi mắt cô lưu chuyển làn thu thủy, nhưng anh chỉ cười khẽ, rất nhanh, trên khuôn mặt như ngọc kia không có bất cứ biểu lộ gì nữa.

Cách đó không xa là bờ tường thấp, cạnh tường có một chiếc đèn đường, ánh sáng ngọn đèn lơ lửng hắt lên những viên gạch đỏ trên bờ tường thấp kéo ra một cái bóng dài nhỏ, Tô Cảnh Cảnh nhìn từ xa chỉ thấy giống như một con rết đang bò trên tường, con rết kia còn gãy gập. Cô mơ hồ cảm thấy bờ tường kia như muốn đổ, đi đến gần, ánh đèn kia càng hiện ra rõ ràng, dài dài nhỏ nhỏ, tựa ngón tay người bệnh. Hết thấy đều như ảo như mộng, như anh, anh cũng là ảo giác của cô sao, giống như những câu chuyện ma quái đã từng đọc qua trong “Liêu Trai Chí Dị”.

Anh sóng vai với cô bước đến dưới bờ tường thấp, vẫn im lặng không nói một lời, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, những cây bách đứng thành hàng vang lên những tiếng xào xạc trong gió, tựa như những tiếng nhạc thanh thủy làm đệm cho bước chân của họ.

Đèn đường kéo dài bóng hai người. Sau họ đi theo rất nhiều vệ binh vận thường phục, tất nhiên Tô Cảnh Cảnh không biết, chỉ lo bắt kịp bước chân của anh. Cô mới tới thành Cù An, lạ nước lạ cái, chỉ có thể đi theo anh. Chẳng biết tại vì sao, cô cho rằng anh không phải người xấu, mà ngược lại, khi ở một chỗ với anh trong lòng có cảm giác yên bình lạ lẫm. Cô cho rằng nhất định người này rất cô đơn, trong lòng anh có rất nhiều điều phức tạp, những thứ đó ép anh không thở nổi, thậm chí chứng trối cuộc đời anh lại. Cô cảm thấy bị ai giùm anh, đồng thời cũng đồng tình với anh, dù cô không rõ ràng đó là thứ gì.

Khi sắp đến phố nhỏ Mắt Mèo anh chợt dừng bước, cô thấy kỳ lạ, nhưng anh chỉ thân nhiên nói: “Tôi tiễn cô đến đây thôi.” Cô nhìn lướt qua anh, mấp máy môi, không biết nên nói tạm biệt với anh như nào, anh cũng chỉ nhìn thoáng qua cô, dưới ánh trăng, khuôn mặt cô trong suốt nhẵn mịn như dương chi bạch ngọc thượng hạng.

Trên hai gốc cây thạch lựu đầu phố có vài nụ hoa nho nhỏ, gió vừa thổi, một hương thơm thoang thoảng bay qua đây, hương thơm thoang thoảng khiến người ta quên lãng.

Cuối cùng Tô Cảnh Cảnh mỉm cười nói: “Cảm ơn anh đã tiễn tôi.” Anh gật gật đầu, cô cũng gật đầu, muốn cởi áo khoác trả anh, nhưng anh vờn tay ngăn lại: “Không cần, cô cứ mặc đi.” Tô Cảnh Cảnh thấy sự kiên quyết và không cho phép cự tuyệt trong mắt anh, bèn nói: “Cảm ơn.” Sau đó cô xoay người đi vào trong phố nhỏ.

Anh từ xa nhìn cô, mãi đến khi bóng dáng cô dần biến mất dưới ánh trăng vẫn cứ nhìn như vậy, chỉ là đối tượng đổi thành gốc cây thạch lựu ở đầu phố, nụ hoa nhỏ đỏ chót trên cây cực kỳ đẹp mắt, bông hoa rất giống dáng vẻ cô khi thẹn thùng, trong lòng anh không kìm được rung động.

Sau lưng anh có tiếng bước chân nhỏ, anh lắc đầu khẽ nhủ mảy. Người nọ bước tới phía sau anh, ghé vào tai anh nói nhỏ: “Tam thiếu, nên trở về rồi.” Anh gật đầu, ánh mắt vẫn hướng về phía đầu phố Mắt Mèo như cũ, nơi ấy chỉ có ánh trăng lặng lặng chiếu xuống, khắp nơi yên tĩnh, hai cây thạch lựu kia vẫn tỏa hương thơm.

Anh thờ dài, cuối cùng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Giọt mưa thứ hai (2)

Khi Tô Cảnh Cảnh trở lại Từ gia thì phát hiện Từ Phẩm Thư đứng ở cửa chờ cô, đêm ngày càng khuya, ánh trăng trắng nhạt chiếu xuống, vẻ mặt anh có vẻ hơi tái nhợt, hiển nhiên là đã chờ một lúc lâu. Cô ấy náy vội nói: “Thực xin lỗi. . . Em. . .” Từ Phẩm Thư tiếp lời cô nói: “Không có việc gì.” Chỉ là hai chữ bình thường nhưng Tô Cảnh Cảnh lại cảm thấy rõ ràng giữa họ lạnh nhạt hơn rất nhiều, nhưng không nói được nguyên do.

Vào đại trách Từ gia, Từ Phẩm Thư không nói một lời trở về phòng mình, cũng không nói gì khác nữa. Tô Cảnh Cảnh cảm thấy tâm trạng anh không tốt, cũng không để ý nữa, trở về phòng thay quần áo trước sau đó quyết định đến phòng Từ Phẩm Tuệ. Khi đi qua hành lang Sao Thủ, cô nghe thấy âm thanh mềm mại quyền rũ dùng ngữ điệu Tô Châu mềm mại nói: “Aizz, đều do bụng dạ tôi không chịu thua kém, đừng. . . Aizz!”

Tô Cảnh Cảnh sinh lòng hiếu kỳ, men theo âm thanh nhìn lại, thì ra âm thanh nói chuyện vọng ra từ trong phòng bên cạnh, vừa khéo, cửa sổ phòng bên khép hờ, ánh sáng lác đác hắt ra. Cô đứng nơi này nhìn thấy vị phu nhân trẻ tuổi vận một thân sườn xám may bằng gấm Tứ Xuyên màu đỏ thắm cầm bài mặt quạt trong tay, đầu ngón tay như ngọc bích vuốt ve quần bài như đang nghĩ ngợi xem có nên đánh bài ra hay không.

Dáng dấp vị phu nhân trẻ tuổi này thực sự không xinh đẹp, kiểu diêm tục mì, cũng không có gì đặc sắc. Chỉ có kiểu tóc xoắn hợp thời, vàng trăn nguyên bản trơn nhẵn mượt mà lộ ra vài nếp nhăn, càng khiến đáng vẻ của cô nổi bật lên vẻ quyền rũ. Nhưng kiểu tóc có đẹp hơn nữa, ăn vận hoa lệ cầm tú cũng không thể che giấu hết khí chất phong trần.

Tô Cảnh Cảnh thấy người như vậy chỉ lắc đầu, đang định xoay người rồi đi, bước chân vừa xê dịch lại nghe một vị phu nhân trẻ tuổi khác ngồi đối diện vị phu nhân kia an ủi: “Từ phu nhân, cô thật sự lo lắng quá rồi, nhìn trước mắt xem, Từ lão gia đối xử với cô còn có thể nói hai lời sao?” Lúc vị phu nhân này nói chuyện còn không quên cẩn thận nhìn chăm chú mặt bài, đúng lúc nhà trên xuất ra đồng tử, đó không phải con bài cô muốn, vì vậy vẻ mặt vốn khẩn trương lập tức bình tĩnh lại, nhưng đôi mắt xinh đẹp vẫn không hề chớp mắt nhìn chăm chú mặt bài.

Lúc này Từ phu nhân đang buồn bực bản chuyện thân mình gả đến Từ gia đã mười năm vẫn chưa được phù chính, Dương phu nhân ngồi đối diện vừa khuyên nhủ bà, vốn giống bà làm vũ nữ ở đêm Paris, nhưng lấy chồng muộn hơn bà. Người khác vốn còn là vợ bé, nhưng lúc này bà ấy đã danh chính ngôn thuận làm Dương phu nhân rồi, bà lại cứ dính lấy tên tuổi vợ bé. Mặc ở ở ngoài ở trong danh hiệu của bà đều là Từ phu nhân, nhưng chung quy vẫn là mình bất chính ngôn bất thuận. Trong lòng bà không thoải mái.

Hoá ra đó là vợ bé của Từ Thiên Hoè? Tô Cảnh Cảnh thầm nghĩ, lòng hiếu kỳ lại trỗi dậy, ánh mắt nhìn vào trong phòng nhỏ kia. Cạnh bàn vuông gỗ tử đàn có mấy a hoàn cúi đầu phục vụ, một bên khác cạnh bàn nhỏ bày nước trà và bánh ngọt. Các vị phu nhân này thỉnh thoảng lại ăn uống vài thứ, thành ra đánh ván bài này thật lâu mới dở, vài người còn nói nói cười cười, đều chỉ vì giết thời gian, lẽ mà lẽ mà không gấp gáp.

Tô Cảnh Cảnh nghe Từ Phẩm Tuệ nói khi cô còn nhỏ mẹ cô đã qua đời, sau đó cha cô không lấy người nào nữa, chỉ thu nhận một bà vợ bé. Nghe giọng điệu Từ Phẩm Tuệ khi nhắc đến bà vợ bé nhỏ thì biết rõ ràng cô không thích bà vợ bé này lắm, hôm đầu cô đến Từ gia cũng không được dẫn đi gặp mặt. Lúc này Tô Cảnh Cảnh nhìn đáng vẻ kia là có thể đoán ra người kia là như thế nào, ngược lại trong lòng hiểu được chút ít.

Gió đêm thổi qua, cỏ cây khắp nơi phát ra âm thanh rì rào nhỏ vun. Xuân hàn liễu tiếu, lãnh ý triền miên*. Mặc dù cô vừa đôi bộ sườn xám lụa Vân Nam vạt tròn màu trắng thật dày, nhưng cũng không tránh khỏi rùng mình vì lạnh. Lập tức bản thân tỉnh táo hơn, ngẫm lại thấy bản thân thật nhảm chán cực độ, thường ngày vô tâm nhất không nói chuyện lung tung và chuyện nhà, lúc này ngược lại nghe đến như bị nghiện không nổi rồi đi.

Vì vậy, Tô Cảnh Cảnh xoay người đi về phía phòng ngủ Từ Phẩm Tuệ, mơ hồ nghe âm thanh xào bài và mấy vị phu nhân nói chuyện trong phòng. lẹquýđôn.tiềunậpmạp Âm thanh bà vợ bé kia quyền rũ đứt quãng truyền đến, thỉnh thoảng véo von như tiếng chuông bạc: “Chỉ đánh một vòng nữa thôi.”

“Gấp cái gì mà gấp.” Âm thanh này của một vị phu nhân khác.

“Aizz, muộn rồi, hôm nay Tam thiếu nhà ta tới đây. . .” Trong giọng nói du dương kia kèm theo bất đắc dĩ, có lẽ đang đánh bài đến vui vẻ.

Tô Cảnh Cảnh lại gia tăng cước bộ, âm thanh xào bài dần mờ hồ, những lời nói kia không thể nghe rõ nữa. Đầu là lời nói riêng tư giữa phụ nữ, Tô Cảnh Cảnh không muốn dòm ngó chuyện riêng của người ta nên không bận tâm đến. Cô chỉ chuyên tâm nhớ đến chuyện nói xin lỗi Từ Phẩm Tuệ, vừa rồi cô không nói tiếng nào đã rồi đi thực sự không tốt lắm.

Đến phòng Từ Phẩm Tuệ, thấy trong phòng vẫn sáng đèn, quả nhiên Từ Phẩm Tuệ chưa ngủ. Căn bản cô không chắc Từ Phẩm Tuệ đã ngủ hay chưa, nếu ngủ rồi thì sáng mai sẽ nói, đang định gõ cửa phòng Từ Phẩm Tuệ thì cửa bỗng mở ra.

Tô Cảnh Cảnh đang định mở lời, Từ Phẩm Tuệ đã khoát tay như ngầm hiểu nói: “Chuyện này không quan trọng, không sao.” Nói xong kéo cô đến giường ngồi xuống.

Vì Từ Phẩm Tuệ từng du học nước ngoài nên phần lớn đồ trong phòng đều theo phong cách phương Tây, giường cũng kiểu phương Tây, màn lụa ren màu hồng đào vây quanh cột đồng mạ vàng khắc hoa, màn lụa kia dùng mảnh đồng mạ vàng treo lên, trên tủ đầu giường có một chiếc đèn trắng nhỏ, ánh sáng phiếm màu vàng nhạt, nhìn vào vô cùng ấm áp. Ánh đèn kia phát ra ánh sáng ấm áp, khiến căn phòng này khác với những nơi âm trầm lạnh lẽo khác trong Từ trạch.

Tô Cảnh Cảnh hơi mệt mỏi bèn ngã xuống nằm trên giường Từ Phẩm Tuệ, ga trải giường bằng tơ lụa, có chút mát lạnh, cô nói lỏng cổ áo, cảm giác mát lạnh kia từ sau cổ lập tức lan khắp toàn thân. Chỉ là quá mệt mỏi khiến người ta lười nhác, tuy lạnh nhưng không muốn ngồi dậy. Từ Phẩm Tuệ dựa trên đầu giường cười híp mắt nhìn Tô Cảnh Cảnh: “Hôm nay cậu ra ngoài với vị Đồng thiếu kia?”

Tô Cảnh Cảnh vì mệt mỏi nên nhắm mắt dưỡng thần, nghe Từ Phẩm Tuệ hỏi vậy lập tức mở to mắt, Từ Phẩm Tuệ bị hành động của cô dọa sợ, hỏi lại vấn đề: “Đồng thiếu ấy?” Từ Phẩm Tuệ suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy câu hỏi này không có vấn đề gì.

Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc hỏi lại: “Đồng thiếu?” Từ Phẩm Tuệ còn cố ý che miệng cười trộm: “Cậu ấy, đừng giả ngốc, lúc sau là vệ binh của Đồng thiếu

đến báo tin.” Tô Cảnh Cảnh sững sờ, nhớ lại vừa rồi sai hai người kia đi báo tin, lúc này nghe Từ Phàm Tuệ nói liền tỉnh ngộ: “Thì ra anh ta là Đồng thiếu!”

Từ Phàm Tuệ cười: “Như thế nào, đừng nói cậu ra ngoài với ai cũng không biết đấy nhé?” Về mặt Tô Cảnh Cảnh vô tội: “Thực sự không biết, nếu cậu không nói mình còn chẳng biết gì!” Từ Phàm Tuệ “hừ” một tiếng: “Ai tin, không chừng cậu biết anh ta từ lâu, nhưng bây giờ lại giấu diếm mình.”

Tô Cảnh Cảnh ngồi dậy nói: “Làm sao phải giấu cậu, hôm nay mới gặp anh ta lần đầu tiên, nếu cậu không nói, mình còn cho rằng anh ta là thiếu gia nhà có tiền ấy chứ!” Từ Phàm Tuệ nghe cô khẳng định như vậy, nhất thời không thể kết luận lời cô nói là thật hay giả, đành hỏi: “Cậu không hỏi chút gì à?”

Tô Cảnh Cảnh thấy Từ Phàm Tuệ vẫn không tin mình, bèn nói: “Thật sự là chỉ vô tình gặp được, đi với nhau một đoạn đường mà thôi, nói với nhau cũng chẳng được mấy câu.” Từ Phàm Tuệ nửa tin nửa ngờ, thấy vẻ mặt Tô Cảnh Cảnh nghiêm túc, cô không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Chỉ mong người cậu gặp không phải Tam thiếu.”

Đồng Tam thiếu, ngược lại anh ta là một người đàn ông mang tiếng xấu, e là trong mười ba tỉnh Bắc Địa không có ai không biết thiếu gia quân là áo lụa này. Tô Cảnh Cảnh nghe qua tiếng xấu của Đồng Tam thiếu, hiểu được anh là tay ăn chơi nổi tiếng phong lưu, nghe Từ Phàm Tuệ nói như vậy, hơi lo lắng: “Chắc không phải Tam thiếu đâu, người nọ nhìn qua rất ngay thẳng thật thà, một chút thói xấu ăn chơi trác táng thôi cũng không có.”

Bỗng nhiên Từ Phàm Tuệ reu reo: “Sao cậu biết được, không phải cậu nói mới biết nhau sao?” Tô Cảnh Cảnh bị cô reu reo, lập tức khuôn mặt phỉu hờn, Từ Phàm Tuệ thấy hai má cô ửng đỏ, cười nói: “Vị Đồng Tam thiếu kia thật đúng là anh hùng hào kiệt, lại có thể dạy cậu cách ngẫu nhiên gặp mặt.” Tô Cảnh Cảnh đưa tay sờ mặt mình, thật nóng, cứ như lên cơn sốt vậy, tim còn đập thình thịch nữa, nhưng ngoài miệng lại nói: “Không chừng đó là Tam thiếu rồi.”

Từ Phàm Tuệ vương tay xoa xoa khuôn mặt ửng đỏ của cô, Tô Cảnh Cảnh xấu hổ đỏ bừng mặt nhìn cô, nhất thời cô mềm lòng: “Thôi, không nói với cậu nữa. Kỳ thực hôm nay chỉ có Đồng Đại thiếu đến, ắt hẳn người cậu gặp là Đại thiếu rồi.”

Tô Cảnh Cảnh nghe cô nói vậy, khuôn mặt càng đỏ, phảng phất như trên đám mây trắng như tuyết thoáng hiện rặng mây hồng, rất diễm lệ. Từ Phàm Tuệ nhìn Tô Cảnh Cảnh tươi đẹp thanh khiết ngược lại nhất thời không nói chuyện.

Cô và Tô Cảnh Cảnh qua lại thân thiết với nhau khi còn du học ở Tây Dương, thoáng cái đã trôi qua rất nhiều năm rồi. Đào mắt cô sẽ gả làm vợ người ta, đối với hôn nhân, người của thế gia như họ không có cách tự quyết định. Chính là trong lòng yêu thương người nào, quay đầu lại, cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp với người trong nhà.

Tô Cảnh Cảnh thấy Từ Phàm Tuệ không chớp mắt nhìn mình chằm chằm. Khi Từ Phàm Tuệ còn đang tự cười nhạo bản thân mình, cô lờm Từ Phàm Tuệ một cái, nói: “Không nói với cậu nữa, mình về phòng ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Giọt mưa thứ ba (1)

Hôm sau Tô Cảnh Cảnh nói người làm trong Từ phủ mang áo khoác đi giặt cẩn thận, nghĩ xem có nên sai người đưa đến Đồng gia hay không. Từ Phàm Tuệ nói với cô: “Ngay cả là vị Đồng thiếu nào cậu cũng không biết, vậy đưa như thế nào?” Cô suy nghĩ một lúc, thấy cũng đúng, nếu đưa nhầm người e rằng sẽ trở thành trò cười, vẫn là cất kỹ trước, đợi sau này có cơ hội sẽ trả lại.

Mấy ngày nay, mỗi ngày bị Từ Phàm Tuệ kéo ra ngoài dạo chơi, Giang Thanh Lam vì vị hôn thê nên không thể không tiếp khách. Mỗi khi Tô Cảnh Cảnh thấy gương mặt mệt mỏi của Giang Thanh Lam đều cảm thấy áy náy, Từ Phàm Tuệ lại là tính tình tiêu thư, cứ thế để Giang Thanh Lam cùng hai nữ sinh nhỏ các cô nhặt nhều thương thức phong cảnh.

Ngày hôm đó Từ Phàm Tuệ đang định kéo cô ra ngoài, vừa mới thay sườn xám màu xanh nhạt hoa văn trăm cúc, đeo một sợi dây chuyền màu vàng xanh trên cổ, mặt dây chuyền là một khối ngọc Độc Sơn hình trăng lưỡi liềm màu tím nhạt, chỉnh sửa qua loa mái tóc dài, dùng băng đô màu xanh nhạt giữ những sợi tóc rơi ra ngoài. Từ Phàm Tuệ đứng ngoài cửa phòng Tô Cảnh Cảnh, nhìn cách ăn mặc tỉ mỉ của Tô Cảnh Cảnh, Từ Phàm Tuệ bỗng nở nụ cười: “Ồi chào, không phải cậu đi hẹn hò đấy chứ?”

Tô Cảnh Cảnh cười nói: “Đúng vậy.” Nói xong kéo tay Từ Phàm Tuệ: “Đi hẹn hò với cậu!”

Vừa đi đến cửa lại bị mấy người bảo vệ ở cửa ngăn lại, Từ Phàm Tuệ tính tình Đại tiểu thư, lửa giận lập tức bùng lên, quát: “Bản tiểu thư mà mấy người cũng dám ngăn cản?”

Tô Cảnh Cảnh thấy sắc mặt mấy người bảo vệ đều lúng túng, bèn kéo tay áo Từ Phàm Tuệ nhỏ giọng nói: “Hay là không ra ngoài nữa.” Nhưng Từ Phàm Tuệ nào có nghe lọt, tiếp tục lạnh lùng nói với mấy người bảo vệ: “Mấy người muốn làm loạn à?”

Mặc dù mấy người bảo vệ có vẻ khó xử nhưng vẫn kiên trì ngăn cản, Tô Cảnh Cảnh cũng bị rơi vào khó xử, đúng lúc Từ Phàm Tuệ đến đây, thấy Từ Phàm Tuệ đang làm khó bảo vệ trông cửa, lập tức đi lên trước nói với Từ Phàm Tuệ: “Việc này là anh dặn dò người làm.”

Từ Phầm Tuệ trừng mắt với Từ Phầm Thư: “Sao lại ngăn cản bọn em?” Từ Phầm Thư liếc mắt với mấy người bảo vệ, bọn họ lập tức thức thòi lui xuống, Từ Phầm Thư kéo Từ Phầm Tuệ lùi về một bên, Tô Cảnh Cảnh cũng vội vội vàng vàng đi theo.

Chỉ nghe Từ Phầm Thư giảm thấp âm thanh nói: “Vừa rồi viện Thánh Mari truyền ra tin tức, bệnh tình Đại Tổng thống nguy kịch...” Nghe được lời này, Tô Cảnh Cảnh có cảm giác trong lòng mình “lộp bộp” một tiếng, giống như trong lòng bị đánh loạn, trái tim nhảy lên nhảy xuống đập “thình thịch”, cô nín thở nghe Từ Phầm Thư nói tiếp: “Lúc này trong thành toàn bộ giới nghiêm, nếu hai người ra ngoài, sẽ không đảm bảo hai người có xảy ra chuyện gì hay không.”

Từ Phầm Tuệ nghe xong bĩu môi: “Nhưng mà Cảnh Cảnh...” Tô Cảnh Cảnh nhú mày kéo tay Từ Phầm Tuệ nói: “Không sao, hiện tại không nên ra ngoài.”

Từ Phầm Thư nhìn Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh cuống quýt cười cười với anh, Từ Phầm Thư nở nụ cười nhạt tỏ ý xin lỗi cô.

Từ Phầm Tuệ và Tô Cảnh Cảnh lập tức trở về phòng mình.

Tô Cảnh Cảnh vừa về phòng liền trực tiếp đóng cửa, nhìn một phòng gia cụ gỗ lim chỉ cảm thấy màu đỏ ửng đỏ như một đôi tay máu, từ xa vurun về phía cô, cô rất sợ hãi, đề lên trái tim đang nhảy lên dữ dội ra sức thở gấp.

Bệnh tình Đại Tổng thống nguy kịch, trước mắt không biết trong thành loạn thành như nào. Cô biết bản thân phải bình tĩnh trước rồi mới có thể nghe ngóng tin tức, nhưng hỏi thăm tin tức ở đâu đây? Từ Phầm Thư? Sợ là không được, hiện tại Từ Phầm Thư chỉ làm một công việc nhàn hạ trong chính phủ, e rằng không rõ ràng tin tức cơ mật ở trên cho lắm.

Cô nghĩ trước mắt trong thành hỗn loạn chắc chắn sẽ truyền ra chút tin tức, không hẳn tất cả đều là nghe sai đồn bậy, tin đồn vô căn cứ chưa hẳn không có nguyên do. Xem xét tình trạng hiện giờ của cô sợ chỉ có thể đợi.

Đêm hôm đó trời đổ mưa, tiếng mưa rơi tí tách tí tách quấy nhiễu khiến người ta không ngủ được. Cửa sổ không đóng chặt, gió thổi qua kêu vù vù, trước cửa sổ cô đặt một chậu hoa lan, lá cây vừa nhỏ vừa dài lung lay trong gió, thoát nhìn, chỉ cảm thấy như bé gái mồ côi gầy yếu bị vùi dập trong mưa gió.

Cô cuộn tròn lại vì lạnh, cả người co quắp giống như bào thai trong bụng mẹ. Cảm giác lên đầu gối, toàn thân căng thẳng như dây cung bị kéo căng.

Trong chăn không hề có hơi ấm. Cô nhớ lại câu thơ không biết đọc được ở đâu “Thanh đăng chiếu bích nhân sơ thuy, lãnh vũ sao song bị vị ôn”. Tình cảnh lúc này của cô hẳn là như vậy.

Cuối cùng cô không chịu được nổi tiếng kêu từ cửa sổ, mưa lại rơi tí tách trên cửa sổ. Trong lòng cô vốn đã phiền chán, lần này lại càng tức giận. Hơn nửa đêm chui ra từ trong chăn, trên người chỉ mặc áo ngủ phong phanh, mưa rơi xuống, không khí rất lạnh, cô cũng chẳng để bụng, hung dữ đóng cửa sổ vào. Không cẩn thận, lỡ tay làm rơi chậu hoa lan. “Xoảng” một tiếng, cô kinh ngạc, lại run lên vì lạnh, lại không chú ý dưới chân, không cẩn thận giẫm vào mảnh vỡ của chậu sành.

Bên ngoài cách phòng ngủ phía Tây của cô quá xa, cô thấy bên ngoài có ngọn đèn dầu, sáng sáng mờ mờ, còn xen lẫn vài âm thanh ồn ào, rất phiền não, nhưng nhất thời cô không để trong lòng. Nhìn mảnh vụn và cây hoa lan đang hấp hối trên đất, cô bất đắc dĩ mở ngọn đèn nhỏ trên bàn ở đầu giường lên, choàng chiếc chăn lông dê mỏng lên người, ngồi trên giường nhìn vết thương.

Thực ra vết thương ngược lại không đau, chỗ bị thương cũng tạm tạm, cạnh lòng bàn chân có một vết rách nhỏ đang chảy máu. Lúc cô du học cũng từng bị thương, vết thương nhỏ như này tất nhiên sẽ xử lý, lấy kim sang được và băng vải từ trong rương mình mang tới, băng bó qua loa, sau đó lại tùy tiện giải quyết mảnh vụn bừa bãi trên nền nhà.

Sau nửa đêm, cuối cùng thân thể cũng ấm lên, chỉ là cổ họng khô khốc, trong lúc nhất thời không có cách nào, nước trà trong phòng vốn có người làm mang lên, không biết tối nay làm sao lại không đưa tới. Cô tâm phiền ý loạn, không suy nghĩ chuyện vụn vặt nữa, chỉ che đầu cuộn mình trong chăn, nghĩ ngủ thiếp đi là được. Dần Dần, vết thương trên chân không đau, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau thức dậy, Tô Cảnh Cảnh xem xét vết thương, đã kết vảy rồi, vảy này rất mỏng, không cẩn thận sẽ vỡ ra, nhưng lại yên tâm, vết thương kia chỉ hơi đau lúc di chuyển, nên cô không để ý nữa. Người làm đưa chậu nước rửa mặt và khăn tay lên, cô liền thuận miệng hỏi một tiếng: “Tiểu thư dậy chưa?”

Nha hoàn kia đáp: “Đã dậy, đang ở phòng bên ăn sáng cùng thiếu gia.”

Đến Từ gia đã mấy ngày, tất nhiên có thói quen của từng người trong Từ gia. Trước giờ phòng bên chỉ cung cấp bữa ăn sáng Tây Dương cho hai anh em Từ Phầm Thư, những người còn lại thì ăn bữa sáng kiểu Trung ở một phòng lớn khác.

Sau khi Tô Cảnh Cảnh rửa mặt xong liền đến phòng bên, hai anh em Từ Phầm Tuệ ăn sáng chưa được bao lâu, Từ Phầm Tuệ thấy cô tới vội nói cô ngồi xuống cạnh mình. Cô ngồi đối diện Từ Phầm Thư, mỉm cười coi như là lễ phép, bởi vì từng du học, bọn họ không quen lễ tiết trong đại trạch, may mà đều là người không khách sáo, mỗi người tự biểu hiện lễ tiết của mình rồi thôi.

Tô Cảnh Cảnh vừa cầm muỗng bạc ăn bánh ngọt hạt dẻ, vừa chú ý Từ Phầm Thư ở đối diện, hôm nay Từ Phầm Thư ăn mặc rất chỉnh tề, một thân âu phục màu trầm hương, tóc cũng được chải chuốt ngay ngắn, chỉ là vẻ mặt không tốt lắm, mơ hồ lộ ra dáng vẻ ốm yếu. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh biết có chuyện còn ra về không sợ hãi hỏi: “Hôm nay anh Từ có chuyện quan trọng sao?”

Từ Phầm Thư hơi ngắc đầu, Tô Cảnh Cảnh để ý hôm nay vẻ mặt anh có chút khác thường, cô há miệng, định nói chuyện thì nghe Từ Phầm Thư nói: “Đến toà thị chính như ngày thường thôi” Mặc dù giọng nói Từ Phầm Thư thoả mái nhưng Tô Cảnh Cảnh vẫn nghe ra trong giọng nói mang theo một chút phiền muộn. Từ Phầm Tuệ cau mày, nhìn Tô Cảnh Cảnh. Tô Cảnh Cảnh thông suốt, mỉm cười với Từ Phầm Thư.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Giọt mưa thứ ba (2)

Sau giữa trưa Tô Cảnh Cảnh thấy hơi mệt mỏi, nằm trên giường quý phi trong phòng nghỉ ngơi, chậu hoa lan đem qua sau khi được người làm vườn trong nhà cứu sống được đưa trở lại, bọn nha hoàn đặt trên bệ cửa sổ như cũ. Cô nhìn từ xa, đôi chậu gốm khác cây hoa lan kia có phần héo hắt, nhưng cuối cùng vẫn là sống. Nhìn chậu cây hoa lan dần dần có sức sống, trong lòng cô cũng thoải mái không ít. Vết thương trên lòng bàn chân ần ần cảm giác đau, cô chau mày xoay người.

Ánh mặt trời bên ngoài ngày càng gay gắt, tà tà xuyên qua song cửa sổ khắc hoa rơi vào người cô, có cảm giác ảm áp. Mấy ngày nay thời tiết dần ấm lên, nhưng chung quy cô vẫn cảm thấy lạnh, mỗi lần nói với Từ Phầm Tuệ, Từ Phầm Tuệ đều trả lời: “Có lẽ là thể hàn thôi.” Trả lời như không trả lời, thực ra chỉ có cô biết bản thân mình đang lo lắng chuyện gì.

“Nghe nói quân Hộ Quốc phương Nam và Hộ Quốc Tây Nam đang đánh nhau gay gắt, không biết cuối cùng ai thắng, ai thua...” Đó là giọng nói của một người phụ nữ, có lẽ là một bà tử trong Từ gia: “Tôi muốn tìm cách ra ngoài một chuyến.” Giọng nói kia có phần sốt ruột.

Đi ra ngoài từ cửa sau của căn phòng phía Tây này mặc dù phải đi đường vòng nhưng có thể tránh được bảo vệ căn nhà, bảo vệ phía sau lại lợi lõng, tất cả ma ma và nha hoàn trong Từ gia muốn ra ngoài thăm người nhà phần lớn đều chọn con đường này. Mà căn phòng phía Tây bình thường dùng làm phòng khách, người lui tới không nhiều, nhưng ma ma nha hoàn kia thừa dịp chủ nhà không để ý liền chạy ra ngoài.

“Thím Hà, thím đừng lo lắng, bên ngoài đang có chiến tranh, nhưng dù sao trong thành vẫn yên ổn...” Là giọng nói của một nha hoàn, nghe tình hình này cô vẻ như thím Hà đang lén lút ra ngoài thì bị nha hoàn này phát hiện.

Tô Cảnh Cảnh nghe bên ngoài nói chuyện, trong lòng cân nhắc, bỗng nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Lúc cô còn trên tàu hoả trở về đã nghe nói quân Diên phía Nam và quân Hộ Quốc Tây Nam sắp khai chiến, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tin vịt, sao có thể đột nhiên đánh nhau chứ? Mấy năm nay Thống soái Thịnh Thế Huy dần dần chuyển giao trọng tâm quyền lực cho Quân trưởng Thi Gia Liệt của quân chủ lực, Thi Gia Liệt theo phái hoà bình, trước nay trầm ổn, chưa suy nghĩ kỹ càng đã khai chiến anh tuyệt không làm.

Lời nói của ma ma khiến trong lòng Tô Cảnh Cảnh rất sợ hãi, nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy có vài chỗ không thích hợp.

Chỉ nghe thím Hà còn nói: “Trong thành cũng sắp không yên ổn rồi, cô không thấy mấy hôm nay Tham mưu trưởng quân đội Lục quân vào đóng quân sao, nghe nói sau khi Đại Tổng thống hiện tại qua đời, Tham mưu trưởng Lục quân sẽ là Đại Tổng thống...”

Quân đội Ngưu quân Tấn Dương đóng quân ở đây? Lời ma ma này khiến Tô Cảnh Cảnh thoáng kinh hãi. .mm Mặc dù Đồng Tử Sâm là Tham mưu trưởng trong Lục quân, nhưng đội quân của ông ta đang ở trong thành Tấn Dương xa gần dặm, lần này ngay cả quân đội cũng điều đến, chẳng lẽ muốn tạo phản?

“Không thể nào, không phải còn có Phó Tổng thống sao, những người kia trong Ngự viện sao có thể chịu...” Nha hoàn kia biện giải, lại nghe thím Hà “ừ” một tiếng nói: “Đều là mấy người tinh trùng lên não, ở đâu nói luật với cô, cô không biết tới qua Phó Tổng thống bị ám sát rồi à, nghe nói là...” Thím Hà đề thấp giọng nói, lại thoáng liếc nhìn bốn phía, sau khi chắc chắn không có ai mới nói: “Nghe nói là Tham mưu trưởng Lục quân ra tay.”

“A!” Nha hoàn kia sợ hãi kêu lên một tiếng. Tô Cảnh Cảnh cũng suýt nữa kêu lên, cô cảm giác như trái tim bị từng quả đá nặng nề đánh loạn lên, ần ần đau. Nha hoàn kia vội che miệng, há miệng cứng lưỡi thốt ra vài chữ từ giữa kẽ tay: “Chẳng trách, chẳng trách nửa đêm hôm qua thiếu gia vội vã ra ngoài, lúc trở về ướt nửa người còn...”

Nghe ở bên này, Tô Cảnh Cảnh cảm thấy cả người mềm nhũn, cứ thế trượt theo chiếc chăn nhưng từ trên giường xuống. Chỉ sợ thực sự xảy ra chuyện rồi, chức vụ Từ Phầm Thư ở chính phủ không tính là cao, nếu ngay cả anh cũng đi nhất định đã xảy ra chuyện lớn!

“Khu.” Tiếng ho chợt vang lên, thím Hà và nha hoàn cùng quay đầu lại, phát hiện là Nhị tiểu thư Từ Phầm Tuệ vội cúi đầu không nói nữa. Về mặt Từ Phầm Tuệ nghiêm túc, lờn hai người họ lạnh lùng nói: “Vùng trộm nói lung tung sau lưng chủ nhân là tội gì?” Thím Hà cúi đầu không dám nói, nha hoàn kia ngược lại to gan hơn, ngắc đầu nhìn Từ Phầm Tuệ lại bị ánh mắt lạnh lẽo của cô đảo qua, lập tức cuống quýt quay xuống: “Chúng tôi không dám, cũng không dám nữa, xin tiểu thư thứ tội.” Thím Hà cũng vội vàng quay xuống, miệng lầm bầm: “Nhị tiểu thư tha tội.”

Từ Phầm Tuệ “ừ” một tiếng, thấy hai người biết hối hận liền nửa hừ nửa dọa nói: “Đừng để tôi nghe các người nói huyền thuyên nữa, lần sau, xem tôi có bắt lỗi các người không.”

Hai người vội vàng biết ơn dập đầu nói với Từ Phẩm Tuệ: “Vâng, vâng, vâng, chúng tôi không dám nữa, không bao giờ nữa...”

Từ Phẩm Tuệ nhìn hai người, thở dài nói: “Đi xuống đi.” Từ Phẩm Tuệ vốn đến xem Tô Cảnh Cảnh, lại thấy hai người làm này khua môi múa mép, quá thực làm cô tức giận một trận. Đem qua Từ Phẩm Thu tới tới lui lui ồn ào khiến cô không ngủ được, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Cô không cần thiết phải lo lắng, trước nay cha luôn yêu chiều cô, tất nhiên sẽ bảo vệ cô chu đáo.

Sau khi chờ hai người kia đi xuống, Từ Phẩm Tuệ lập tức đến phòng Tô Cảnh Cảnh, mới vừa tới cửa đã thấy Tô Cảnh Cảnh co quắp ngã dưới giường, ánh mắt trống rỗng, tóc tai rối tung, sườn xám không tước màu xanh thêu mẫu đơn lộn xộn không chịu nổi.

Dáng vẻ này của Tô Cảnh Cảnh chẳng khác gì một phụ nữ điên, trong lòng Từ Phẩm Tuệ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi bước nhanh tới.

“Cảnh Cảnh, cậu làm sao vậy?” Từ Phẩm Tuệ đỡ Tô Cảnh Cảnh dậy, Tô Cảnh Cảnh lại giống như đứng thế nào cũng không thể vững, chỉ có thể dựa vào Từ Phẩm Tuệ, Từ Phẩm Tuệ bị cô dọa sợ không nhẹ, không thể làm gì khác đành xô găng đỡ cô lên giường sau đó dịu dàng hỏi: “Cảnh Cảnh, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Cảnh Cảnh không nói gì, ánh mắt bất định. Từ Phẩm Tuệ chỉ có thể nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô nói: “Cảnh Cảnh, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cậu cũng phải nói với mình, chúng ta là bạn tốt.”

Không biết đã qua bao lâu, giọng nói Tô Cảnh Cảnh run rẩy, lẩm bầm: “Phẩm Tuệ, cậu... cậu có thể giúp đỡ mình một chút được không?” Từ Phẩm Tuệ kinh hãi, trước giờ Tô Cảnh Cảnh luôn tỉnh táo cây mạnh, lần này lại hốt hoảng như vậy, cô nhìn thoáng qua Tô Cảnh Cảnh mới nghiêm túc nói: “Chuyện gì, chỉ cần mình có thể, nhất định mình sẽ...”

Tô Cảnh Cảnh quay đầu sững sờ nhìn chằm chằm Từ Phẩm Tuệ: “Phẩm Tuệ, cậu có cách để mình đi gặp Phó Tổng thống một lần không?” Từ Phẩm Tuệ kinh hãi, nắm tay cô thật chặt nói: “Cảnh Cảnh, cậu không muốn sống nữa sao?” Từ Phẩm Tuệ nói xong ôm Tô Cảnh Cảnh vào ngực để thấp giọng: “Mình nghe anh cả nói, Phó Tổng thống là người của quân Diên phương Nam, hiện tại ở bên ngoài đều là lính của quân Nghiêu phương Bắc, bây giờ trong thành các nhân viên quan trọng của chính phủ đều bị quân Nghiêu Đồng thị khống chế, không có người quan trọng trong quân Nghiêu hỗ trợ e là không thể gặp được!”

Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu tròn tròn cặp mắt hạnh nhìn Từ Phẩm Tuệ, Từ Phẩm Tuệ thấy trong mắt cô đầy vẻ lo lắng, cũng bị Tô Cảnh Cảnh làm lo lắng theo: “Làm sao vậy, cậu và Phó Tổng thống có quan hệ gì sao?”

Về mặt Tô Cảnh Cảnh lúng túng, nhìn Từ Phẩm Tuệ cắn răng nói: “Phẩm Tuệ, mình không muốn lừa dối cậu, Phó Tổng thống là cha mình.”

“A!” Từ Phẩm Tuệ cả kinh, hiển nhiên bị lời nói của Tô Cảnh Cảnh dọa sợ, sau khi sợ run một lúc lâu, cô mới nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, lúc này, đừng nói gặp Phó Tổng thống, sợ là quan lớn hơi có quyền thế trong quân Nghiêu cũng khó gặp.”

Tô Cảnh Cảnh lo lắng, cuối cùng thở dài: “Mình vốn định sau khi tới Cù An thăm ba sẽ về Nam Dương*, nhưng mà bây giờ...”

*Nam Dương: tên gọi vùng đất Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến, Quảng Đông vào cuối đời Thanh ở Trung Quốc.

Từ Phẩm Tuệ thấy Tô Cảnh Cảnh lo lắng như vậy, trong lòng suy nghĩ vài biện pháp nhưng cái nào cũng bị cô bác bỏ. Những biện pháp nhỏ nhoi kia sao có thể dùng trên chính trị thực sự? Nhìn về ưu tư của Tô Cảnh Cảnh ngày càng nặng nề, trong lòng cô cũng cảm thấy bức bối, tuy anh trai và hôn phu của cô đều nhậm chức trong chính phủ, nhưng những chức vị kia của họ đều là trong nhà lấy tiền ra mua, ở đâu có tác dụng thực tế chứ?

Bên ngoài chiến tranh loạn lạc, lúc này làm gì có ai bằng lòng giúp đỡ!

Tô Cảnh Cảnh dựa trên người Từ Phẩm Tuệ, ánh mắt vô hồn. Dù cô không rõ ràng tình hình trong thành, nhưng đoán được tám, chín phần mười. Phương Nam và Tây Nam đang đánh nhau, thành Cù An lại là thiên hạ của quân Nghiêu, trước mắt Đại Tổng thống bệnh nặng, e rằng không sống được bao lâu nữa. Nếu Tổng thống vừa mất, Phó Tổng thống cũng mất, lúc này tân đô Cù An lập tức là thiên hạ của Đồng gia. Mà Đồng gia phương Bắc vốn đứng đầu thiên hạ lòng dạ Từ Mã Chiêu, lúc này không tranh giành thì đợi đến khi nào nữa, Thống soái quân Nghiêu Đồng Tử Sâm không phải một tên ngốc, ngay cả một cô gái nhỏ nhỏ như cô cũng hiểu chuyện thì sao ông ta có thể không biết đây?

Từ đêm qua đến giờ trong lòng cô hoảng hốt mãi, nghĩ sắp xảy ra chuyện, vậy mà lại thực sự đã xảy ra chuyện!

Cha cô Tô Minh Chính là người quân Diên phương Nam, nhưng hiện tại phương Nam đang đánh nhau với Tây Nam, tuyệt không có cách chú ý đến phương Bắc, lúc này e rằng quân Nghiêu đã chiếm hết thiên thời địa lợi, chỉ chờ Đại Tổng thống và Phó Tổng thống qua đời, vậy thì nhân hoà cũng có luôn, vậy phương Bắc này...

Cô lo lắng trùng trùng, bàn tay bị Từ Phẩm Tuệ nắm không ngừng toát mồ hôi, trên mặt vô cùng lo lắng, ánh mắt hoảng hốt bất định, chợt cô liếc qua chiếc áo khoác màu bạc kia, chiếc áo khoác kia từ sau khi nhà họ Từ gia giặt sạch vẫn luôn đặt ở trên tủ đầu giường. Rốt cuộc trên khuôn mặt tái nhợt của cô xuất hiện vẻ vui mừng, quay đầu nói với Từ Phẩm Tuệ: “Cậu nói anh ta là Đồng thiếu?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Giọt mưa thứ tư (1)

Lúc chiếc áo khoác đó được đưa đến đã là chạng vạng hôm nay, lúc đó Đồng Hiền Tuấn đang định ra ngoài, khi thấy chiếc áo khoác anh có phần ngỡ ngàng, chỉ cảm thấy trong đầu có bóng dáng quen thuộc, nhưng không nhớ rõ lắm. Gã sai vật trong phủ thấy dáng vẻ không hiểu của anh bèn trả lời: “Tiểu nhân đuổi các cô ấy đi nhé?”

Đồng Hiền Tuấn nhún mày nói: “Dẫn họ vào đi.”

Vì anh vốn định ra ngoài, vừa mới đổi Tây phục xong đã có khách tới, đành phải lộn lại về phòng đổi thường phục ở nhà.

Tô Cảnh Cảnh và Từ Phẩm Tuệ ngồi trong tiền sảnh chờ anh, vẻ mặt anh không có gì thay đổi, lúc đi ra thì thấy Tô Cảnh Cảnh cúi đầu ngồi ở trên ghế cạnh thuy thủ được chạm trổ bằng gỗ hoa lê, dáng vẻ cô có vẻ bất an. Anh hơi đánh giá Tô Cảnh Cảnh và cô gái ngồi cạnh Tô Cảnh Cảnh, ngược lại có vài phần ấn tượng. tmm.lqđ Về phần cô gái kia anh cũng từng nhìn thấy, cũng có một hai phần ấn tượng, hình như là con gái của Từ Thiên Hoè, phụ thương phía Nam thành phố.

Tô Cảnh Cảnh vốn chau mày lại, sau khi nghe thấy trng phòng khách có những tiếng động rất nhỏ liền cúi đầu, ngón tay vô tình hữu ý chạm lên chuỗi hạt thạch lưu màu cô nguyệt thêu trên sườn xám chơi đùa, hai gò má nhanh chóng thoáng hiện rặng mây.

Vừa rồi cô nghe người làm nói đây là áo của Đồng Tam thiếu, không biết vì sao trong lòng có phần hoảng hốt, không ngờ người khôi ngô nhẹ nhàng như vậy lại có thanh danh hư hỏng như thế.

Ngắm lại cảm thấy bản thân thật nực cười, chuyện tình “ba người thành hổ” không phải chưa từng nghe qua, nhưng hiện giờ đến trên người mình lại trở thành “không huyệt lai phong, vị tất vô nhân”*.

*Không huyệt lai phong: tin đồn vô căn cứ, không có lửa sao có khói, có lỗ trống thì gió mới vào, chó đâu chó sủa chỗ không. Vị tất vô nhân: Chưa chắc không có nguyên nhân.

Đồng Hiền Tuấn khẽ cong khoe miệng, cười như không cười, trên khuôn mặt còn mang theo hơi thở lười biếng. Sau khi cho người làm lui xuống, khuôn mặt của anh lại trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Tô Cảnh Cảnh và Từ Phẩm Tuệ, Từ Phẩm Tuệ vô ý thức cảm thấy sợ hãi, cô trầm nghĩ: “Đều nói Đồng Tam thiếu ngông cuồng, quả nhiên là vậy.”

Những lời đồn về Đồng Hiền Tuấn cô đã nghe nhiều, “Tổ nhân mạc tố Đồng tam thiếu, hoàn khổ bạt hồ mục vô nhân, giá nhân mạc giá Đồng tam thiếu, phong lưu hoa tính dạ bất quy.”* Ở ngoài truyền một bài về như vậy, bởi vậy có lẽ người này ắt cũng chẳng phải người gì tốt. lqđ.tmm Nhưng giờ phút này lại cố chấp phải dựa vào anh, trong lòng Từ Phẩm Tuệ tất nhiên có một ngàn một vạn lần không muốn, nhưng vì Tô Cảnh Cảnh cô ngược lại không thể không đến.

*Đôi nhân xử thế không được giống Đồng tam thiếu, quần là áo lượt không để người vào mắt; lấy chồng không được lấy Đồng tam thiếu, phong lưu hoa tính đêm không về.

“Tìm tôi có việc gì sao?” Nghe thấy giọng nói của anh Tô Cảnh Cảnh mới ngẩng đầu lên, trọng giọng nói của anh có phần không bình tĩnh, cô thầm thở dài trong lòng, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Anh bận một bộ trường bào lông lạc đà màu vỏ hạt dẻ đứng đó, thân hình kia như chi lan ngọc thụ, màu vỏ hạt dẻ thâm trầm này mặc trên người anh tuyệt không có vẻ gì là giả cổ, người nam nhân chừng hai mươi tuổi này có khí chất thành thực không hợp với độ tuổi của anh.

Bởi vì cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt của anh lập tức lạnh nhạt như khối băng đông lại trong nháy mắt, khoé mắt đuôi mày lại hiện thêm chút hương vị đi dóm.

Tô Cảnh Cảnh vẫn lộ vẻ băn khoăn lo lắng, cô từ trước đến giờ tỉnh táo tự phụ lúc này lại như đứng đống lửa, như ngồi đống than, nhưng cuối cùng chỉ nhìn Từ Phẩm Tuệ một cái, vẻ mặt Từ Phẩm Tuệ cũng nặng nề. lqđ.tmm Tô Cảnh Cảnh tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Từ Phẩm Tuệ, Từ Phẩm Tuệ không muốn đụng chạm phải nhân vật có danh tiếng cực kém này, cân nhắc nhiều lần, hiện tại người có thể giúp đỡ cô sợ cũng chỉ có anh. Nghĩ vậy, bàn tay vốn sờ chuỗi hạt nắm chặt thành quyền.

Đồng Hiền Tuấn hiển nhiên không muốn dây dưa lâu dài với các cô, chỉ lạnh nhạt nói: “Không có chuyện gì thì bản thiếu gia đi trước.”

Thật ra thì anh cũng chẳng có chuyện gì cả, chỉ là bình thường lúc này anh đều sẽ đến Đêm Paris, nếu một ngày không đi sẽ dẫn tới những suy đoán không cần thiết, anh không muốn người khác suy đoán lung tung về mình.

“Không.” Tô Cảnh Cảnh luống cuống, hơi đứng lên một chút rồi lại lập tức ý thức được sự thất lễ của mình. Đồng Hiền Tuấn thấy vẻ mặt cô tràn ngập lo lắng, trong lòng lập tức nổi lên suy nghĩ vui đùa, khoé môi bất giác cong lên nhưng không hề cười. Anh lui hai, ba bước, lui đến trước tấm bình phong thêu hai đoá mẫu đơn trên sân nhà trong nội đường, lưng dựa vào tấm bình phong bình thân nói: “Hình như cô không phải người ngoài Bắc?”

“Chuyện này...” Từ Phẩm Tuệ suy nghĩ thì bật thốt lên “chuyện này mắc mớ gì đến anh” chợt ý thức được các cô đến đây có việc nhờ anh, ánh mắt lạnh lẽo của Đồng Hiền Tuấn đảo từ trên người Từ Phẩm Tuệ ngược lại hướng Tô Cảnh Cảnh, cuối cùng dừng lại trên gương mặt thần sắc bất định của Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh vội vàng gật đầu nói: “Tôi là người trong Nam”

Đồng Hiền Tuấn cũng khẽ gật đầu, nhưng trong lòng có chút ngạc nhiên – anh có thể giúp cô chuyện gì đây? Người có danh tiếng như anh sao cô có thể nhìn trúng?

Chỉ nghe Tô Cảnh Cảnh chậm rãi nói: “Tôi không sợ tam thiếu bắt tôi, chỉ xin tam thiếu một chuyện.” Cô nói đến đây thì dừng lại một chút, về mặt Đồng Hiền Tuấn lộ vẻ không tin nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ phạm tội cầu xin tôi gánh vác?” Chỉ thấy Tô Cảnh Cảnh hơi ngẩng đầu khẽ mỉm cười với anh, trong nụ cười kia mang theo chút đàng chất, anh thấy sinh lòng cảm thông, bèn nói: “Bất cứ làm gì, nếu cô làm chuyện gì sai, muốn bắt cũng là chuyện của anh cả, chẳng liên quan đến tôi.”

Không phải anh muốn vội vàng phủi sạch quan hệ với cô, chỉ là sợ làm trễ nãi chuyện của cô.

Tô Cảnh Cảnh lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, Đồng Hiền Tuấn cảm thấy cô và những nữ nhân đến cầu xin anh xử lý có sự khác biệt lớn, chợt nghe cô nói: “Nghe nói cha tôi Tô Minh Chính đang ở bệnh viện thánh Mari cấp bách điều trị, tôi chỉ mong có thể thấy cha tôi lần cuối cùng.” Nói đến đây, Tô Cảnh Cảnh lại nghẹn ngào.

Mấy ngày nay dựa vào Từ Phẩm Tuệ hỏi thăm nhiều nơi mới biết được, Phó tổng thống Tô Minh Chính bị thương ở chỗ hiểm, e rằng nguy cấp đến tính mạng.

Đồng Hiền Tuấn nghe xong, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Tô Cảnh Cảnh dùng dư quang nơi khoe mắt liếc về phía anh, anh vẫn chỉ đứng đó bất động thanh sắc. Trước giờ tỉnh tỉnh Từ Phẩm Tuệ nóng nảy, đứng ngồi không yên, chợt đứng lên nói với Đồng Hiền Tuấn: “Đồng tam thiếu, nếu như anh không muốn giúp thì cứ nói thẳng, chúng tôi không phải người không biết lý lẽ. Anh chỉ cần nói một tiếng, chúng tôi lập tức rời đi!” Tô Cảnh Cảnh kéo vạt áo Từ Phẩm Tuệ, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Dù Tô Cảnh Cảnh không rành chính sự nhưng vẫn biết với thân phận hiện tại của cô e rằng đã gặp phải nguy hiểm cực lớn, nhưng lúc này cô không hề để ý, cha ruột ngăn cản treo sọt tóc, cô há có thể không liều mạng? Khi đó cùng đi dạo với Đồng Hiền Tuấn, tuy không nói chuyện với nhau nhiều lắm nhưng cô biết anh không phải người cuồng không thông trò đời như lời đồn đãi, mà cô cảm thấy anh quang hoa nội liễm, không phải người thường.

Lúc này trong đầu Đồng Hiền Tuấn loạn chuyển hơn trăm loại suy nghĩ, chỉ trong một cái chớp mắt anh đã có tính toán. Anh bèn quay về phía Tô Cảnh Cảnh nói: “Không biết hiện tại có bao nhiêu người biết rõ thân phận của Tô tiểu thư?” Tô Cảnh Cảnh nhìn anh vô cùng nghiêm túc nói: “Chỉ có tam thiếu và Phẩm Tuệ.” Đồng Hiền Tuấn khẽ gật đầu, lại quay về phía Từ Phẩm Tuệ nói: “Vị Từ tiểu thư này?”

Từ Phẩm Tuệ liếc xéo anh một cái, hờn giận nói: “Cảnh Cảnh và tôi là bạn tri kỷ, sao tôi có thể bán đứng cô ấy!” Đồng Hiền Tuấn chẳng nói đúng sai, chỉ nhìn Tô Cảnh Cảnh. Lúc này trong nội đường chỉ có ba người bọn họ, mà người họ lại cùng im lặng, trong nội đường tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Hồi lâu sau, Đồng Hiền Tuấn mới thông thả nói: “Tôi hơi bận, nhưng ngược lại có thể giữ đỡ một chút, nhưng không giúp...” Ngực khí anh chậm rãi lạnh nhạt, nói đến đây lại có ý dừng một chút, Tô Cảnh Cảnh tự nhiên ngầm hiểu vội tiếp lời: “Tam thiếu có bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần tôi...”

Từ Phẩm Tuệ hừ lạnh một tiếng, từ trước cô đã nghe nói Đồng tam thiếu háo sắc thành tính, nhưng không ngờ anh ta lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Đồng Hiền Tuấn phớt lờ hành động của Từ Phẩm Tuệ, chỉ coi Từ Phẩm Tuệ như không tồn tại. Sau khi nhận được sự xác định của Tô Cảnh Cảnh liền nói: “Tất nhiên tôi sẽ dùng cách của mình để giúp cô, nhưng cô cần nghe theo sự sắp xếp của tôi. Về phần cam đoan có bảo vệ được cô hay không, cũng phải xem bản thân cô nữa.” Cuối cùng khoe miệng anh hiện lên ý cười nhàn nhạt, chỉ là trong tiếng cười này lại thấm ý lạnh khiến Từ Phẩm Tuệ càng thêm chán ghét anh.

Tô Cảnh Cảnh gật đầu. Từ Phẩm Tuệ nhú mày nhìn Tô Cảnh Cảnh, lại hơi liếc nhìn Đồng Hiền Tuấn, chợt nghe Đồng Hiền Tuấn quát lên một tiếng: “Trĩ Niên!”

Chỉ thấy bên ngoài có một người đàn ông ăn mặc như lính hộ vệ, thân hình khôi ngô, vẻ mặt thẳng thắn. Tô Cảnh Cảnh liếc qua người nọ một cái, cảm thấy quen mắt, nhớ tới người đi theo Đồng Hiền Tuấn bên bờ hồ Dương Minh ngày đó chính là người này.

Đồng Hiền Tuấn nói với Cố Trĩ Niên: “Chuẩn bị xe đưa Từ tiểu thư về.” Cố Trĩ Niên lập tức ra ngoài, Từ Phẩm Tuệ nghe Đồng Hiền Tuấn nói muốn đưa một mình cô đi, trong lòng lo lắng cho Tô Cảnh Cảnh bèn thốt lên với Đồng Hiền Tuấn: “Này, Đồng Hiền Tuấn, anh muốn giữ Cảnh Cảnh làm gì?”

Câu vừa rồi Từ Phẩm Tuệ đã kìm nén thật lâu, sau khi nói xong tay cô không tự chủ run lên. Trước đây cô có nghe qua sự tích phóng đảng của Đồng tam thiếu, nghe nói mấy người nói năng vô phép với anh ta đều bị loạn côn đánh chết, nếu may mắn không chết cũng thành tàn phế.

Đồng Hiền Tuấn thoáng ngạc nhiên lờ mờ Từ Phẩm Tuệ sau đó chuyển sang nhìn Tô Cảnh Cảnh, chợt cười vang nói: “Cô ấy còn không sánh bằng Tào Nhã Lệ của Đêm Paris!”

Từ Phẩm Tuệ vốn có chút sợ hãi, nghe anh nói như vậy lập tức nổi giận, anh ta lại dám mang gái hồng lâu ghê tởm của Đêm Paris ra so với Cảnh Cảnh! Tô Cảnh Cảnh nhìn dáng vẻ mủi phần tức giận của Từ Phẩm Tuệ, sợ tình hình xấu đi vội kéo cô khẽ khàng nói: “Anh ta tự nói mình, đừng để trong lòng.”

Từ Phẩm Tuệ nhìn thoáng qua Tô Cảnh Cảnh, thấy khuôn mặt cô lúc này với có huyết sắc, trong lòng biết không thể khuyên cô rời đi. Nhưng rõ ràng Đồng tam thiếu là đồ sói mặt trắng, Tô Cảnh Cảnh cô lại giống như con cừu nhỏ yếu đuối, không thể tự phòng vệ, nếu không chú ý sẽ bị con sói mặt trắng Đồng tam thiếu náy ăn mất!

Tô Cảnh Cảnh chần chừ nhìn Đồng Hiền Tuấn nói: “Tam thiếu, tôi có thể về Từ gia chuẩn bị một chút không?” Đồng Hiền Tuấn mỉm cười nhìn cô, nhưng giọng nói cực lạnh: “Tô tiểu thư không sợ bị người của Từ gia phát hiện sao?” Khuôn mặt Tô Cảnh Cảnh lộ vẻ khó xử, Từ Phẩm Tuệ nhìn đáng vẻ khổ sở của Tô Cảnh Cảnh, chau mày lại nói: “Mình giúp cậu tìm lý do giải thích với nhà mình là được, nhưng cậu...”

Tô Cảnh Cảnh thấy Cố Trĩ Niên, biết xe ngựa đã được chuẩn bị, cô cũng biết trong lòng Từ Phẩm Tuệ lo lắng, bèn ghé vào tai Từ Phẩm Tuệ nói thầm: “Cậu đừng lo lắng, mình sẽ tự chăm sóc bản thân.”

Từ Phẩm Tuệ vẫn lo lắng trùng trùng, hiển nhiên Tô Cảnh Cảnh tâm ý đã quyết, cô biết mình không thể thay đổi được gì, đành thờ dài ảm ức đi theo Cố Trĩ Niên ra ngoài.

Đồng Hiền Tuấn nhìn Tô Cảnh Cảnh đứng trong sảnh có chút tịch mịch, trong lòng không khỏi thờ dài, ánh mắt khi nhìn cô lại dịu dàng hơn nhiều, dường như là một người hoàn toàn khác với người vừa rồi, chỉ nghe anh lạnh nhạt nói: “Cô cứ ở đây, đồ đạc ở Từ gia tôi sẽ sai người đi lấy giúp cô.”

Tô Cảnh Cảnh cười với anh, nhưng trong nụ cười đó lộ ra thương cảm mơ hồ. Trong lòng cô biết Đồng Hiền Tuấn làm vậy là để bảo vệ cô. Lúc này, nếu cô ở lại Từ gia không chừng sẽ hại đến cả nhà họ Từ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Giọt mưa thứ tư (2)

Biệt thự Phụng Tê nằm ở phía Bắc thành Cù An, được xây dựng bên hồ Phụng Ô phía Bắc. Dẫu bên ngoài có nói “Đông phú Tây quý Nam nghèo Bắc tiện” nhưng khu vực hồ Phụng Ô lại không giống vậy.

Phong cảnh khu vực hồ Phụng Ô thanh sơ nên người, lại bởi cách xa nội thành nên hết sức thanh tịnh, phần lớn các thiếu gia trong thành Cù An đều dùng biệt thự ở đây làm nơi tàng kiêu, bởi vậy trong thành còn có câu nói “Phụng Ô ngoài Bắc thắng thành Đông”.

Chiếc xe chậm rãi chạy một đường dọc theo những bóng dáng xanh biếc trên đường nhỏ bên hồ Phụng Ô sóng nước chẳng xao. Tô Cảnh Cảnh tựa vào kính xe, trên bờ hồ dương liễu lá lướt, trăm vạn dải lụa rủ xuống đất, bông liễu tung bay theo gió, cảnh vật vô cùng kiêu diễm. Lúc này đang là chạng vạng bốn phía dần thu hẹp lại, những rặng mây tàn nhấp nhô trang điểm cho đầy hồ, phẳng phất như ánh sáng lung linh của ngọc lưu ly, lan tràn lệ sắc.

Nơi cuối cùng của hồ Phụng Ô chính là khu biệt thự, trong đó khu biệt thự có phần khác biệt, hơi lớn một chút là biệt thự Phụng Tê của Đồng Hiền Tuấn. Biệt thự này vốn là Đồng Từ Sâm tặng cho mẹ của Đồng Hiền Tuấn, sau Đồng phu nhân tặng lại cho Đồng Hiền Tuấn.

Từ trong xe Tô Cảnh Cảnh thấy từ phía xa một toà tiểu dương kiều dáng Tây Âu ngời hồng gạch trắng, ánh chiều tàn hắt lên toà tiểu dương lộ ra hơi thở lịch sự tao nhã, từ xa nhìn lại khiến lòng người vui vẻ.

Bên cánh cổng sắt trước toà biệt thự kia có hai đội lính chia ra đứng, thấy xe bọn họ lập tức tản ra ngay ngắn. Cánh cổng chậm rãi mở ra, xe trực tiếp chạy thẳng vào trong.

Trước toà Tiểu Dương trông một hàng ngô đồng, Tô Cảnh Cảnh từng đọc một câu như này trong “Văn kiến lục”: “Ngô đồng bách điều bất cảm tề, chi tị phụng hoàng dã”, nghĩ lại bởi những cây ngô đồng này, lại xây dựng bên hồ Phụng Ô nên mới có tên là “biệt thự Phụng Tê”.

Vào trong khu biệt thự, Tô Cảnh Cảnh thấy trang trí bên trong đều theo cách thức Châu Âu, rất đẹp. Cô ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Đồng Hiền Tuấn, anh chỉ nói: “Đây là tài sản riêng của tôi, tạm thời cô ở chỗ này. Thân phận của cô có chút đặc biệt, tình hình trong thành loạn như vậy, nếu để người khác biết được không biết lại xảy ra chuyện gì nữa.”

Lúc này Khang thúc - quản gia của biệt thự đã đến đây từ lâu, vì Đồng Hiền Tuấn không nói gì, ông đành lẳng lặng chờ đợi. Đồng Hiền Tuấn thấy Khang thúc đứng sau ông liền quay người lại dặn dò ông mấy câu, quay lại thì thấy Tô Cảnh Cảnh đứng đó không thoải mái nói: “Có vài việc tôi cần đi chuẩn bị, cô cứ ở nơi này trước, nếu có bất kỳ tin tức gì tôi sẽ phái người đến thông báo với cô, đừng lo lắng.”

Trong lòng anh rất rõ suy nghĩ của Tô Cảnh Cảnh, nhưng không giải thích gì, cũng chẳng nói gì. Suy nghĩ của người ngoài trước giờ anh chẳng hề để ý, ngồi lê đôi mách về chuyện của người khác, bọn họ muốn nói thế nào liền nói thế ấy, không có bất cứ quan hệ gì với anh.

Tô Cảnh Cảnh gật đầu, anh cười nói: “Tôi đi trước, có chuyện gì chỉ cần nói với Khang thúc là được.” Nói xong anh chỉ một ông lão cung kính đứng một bên.

Tô Cảnh Cảnh nhìn theo ngón tay anh, nhìn qua ông lão kia rất thanh bạch, gầy yếu, nhưng ánh mắt rất sáng, hệt một con dao găm sắc bén đâm thẳng vào lòng người, hiển nhiên ông xuất thân từ quân đội, hẳn vì tuổi tác ông lớn rồi nên mới xuất ngũ. Tô Cảnh Cảnh gật đầu với Khang thúc, sau đó nói với Đồng Hiền Tuấn: “Cảm ơn.”

Đồng Hiền Tuấn lắc đầu một cái, mỉm cười nói: “Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong xoay người đi ra cửa.

Tô Cảnh Cảnh nhìn bóng lưng thon dài cô đơn của anh, trong lòng bất giác sinh ra cảm giác khác thường, chỉ cảm thấy người như anh vì sao bên ngoài lại có nhiều lời đồn đãi như vậy “Tổ nhân mạc tổ Đồng tam thiếu, hoàn khổ bạt hổ mục vô nhân, giá nhân mạc giá Đồng tam thiếu, phong lưu hoa tính dạ bất quy.”

Cô thở dài, xoay người lại thấy Khang thúc vẫn cung kính đứng sau lưng mình.

“Tô tiểu thư muốn nghỉ ngơi hay dùng bữa khuya?”

Cô chỉ khoát tay nói: “Không làm phiền thúc, tôi hơi mệt. Thúc đưa tôi đến phòng nghỉ đi.”

Khang thúc nhìn cô một cái không coi là quan sát, rất nhanh sau đó cung kính đáp một tiếng: “Vâng.”

Tô Cảnh Cảnh cười nhợt nhạt, đi theo Khang thúc lên lầu.

Bóng đêm thâm trầm.

Đồng Hiền Tuấn chấp tay đứng trước cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, ánh đèn sáng chói, phồn hoa như cũ, trong thành Cù An vẫn vậy, song anh biết, Diên Giang ngoài kia xáo trộn ngàn dặm đang chiến hỏa liên miên.

Phong hoà liên tam nguyệt*, khói thuốc súng nhắm thẳng vào năm thủ đô. Lại không biết bao người ly biệt, bao người sum vầy.

*Đây là một câu trong bài thơ “Xuân vọng” của Đỗ Phủ dịch nghĩa là “Khói lửa báo gác già cháy suốt ba tháng liền” (nguồn: http://www.thivien.net/Đỗ-Phủ/Xuân-vọng/poem-DIC_2BVK7I--Zczc0EEJ-A)

“Tam thiếu.” Bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa, anh thở dài nói: “Vào đi.” Giọng nói vừa khàn vừa nhỏ.

Cố Trĩ Niên bận quần áo của lính hộ vệ đi vào, Đồng Hiền Tuấn không xoay người, chỉ ngơ ngẩn chăm chú nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ, lúc này thành Cù An trong đêm phồn hoa như vậy, song nào có ai biết con sóng ngầm đoạt quyền mãnh liệt đã lặng lẽ bắt đầu?

“Hiện tại thế cục bên ngoài như thế nào?” Anh vẫn không xoay người, chỉ như lơ đãng hỏi.

Cố Trĩ Niên đứng trước bàn đọc sách bình tĩnh đáp: “Nội thành đã bị quân đội bậc nhất của Đại thiếu khống chế.”

“Ha.” Đồng Hiền Tuấn nở nụ cười nói: “Anh ta cho rằng thực sự có thể khống chế toàn thành Cù An dễ dàng như vậy sao?” Trong ngữ điệu của anh như có phần xem thường, lại như có chút chế nhạo. Nụ cười kia dừng lại không tới nửa giây, khuôn mặt anh đã trầm xuống, ánh mắt như nước trong giếng cổ không hề xao động: “Đúng rồi, lão già có nói gì không?”

Cố Trĩ Niên vẫn duy trì dáng vẻ kính cẩn: “Tổng tư lệnh không nói gì, chỉ tùy đại thiếu xử lý.”

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn hơi động đậy, trong màn đêm cửa sổ thủy tinh như một chiếc gương sáng phản xạ khuôn mặt anh tuấn và nụ cười như có như không của anh.

“Thật cao sâu khó lường.” Đồng Hiền Tuấn khép hờ mắt, lại than một câu: “Lão già đó đúng là ngày càng cao sâu khó lường.”

Cố Trĩ Niên nói tiếp: “Đúng vậy, không biết ý của Tổng tư lệnh như nào. Vậy tam thiếu, chúng ta nên làm như nào?”

Đồng Hiền Tuấn cười khẩy: “Án binh bất động, lúc này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Phân phó xuống dưới, không có lệnh của tôi, không ai được phép tự chủ trương.”

“Vâng.” Sau khi đáp lời Cố Trĩ Niên, đang chuẩn bị lui ra thì nghe Đồng Hiền Tuấn hỏi: “Đúng rồi, Tô Minh Chính như thế nào rồi?”

Cố Trĩ Niên sững sờ, nghe giọng điệu này của tam thiếu hình như chuyện này vừa được nghĩ tới, không biết tam thiếu có suy nghĩ gì, nhất thời anh chỉ có thể phỏng đoán mơ hồ: “Nghe nói vẫn hôn mê bất tỉnh, sao tự nhiên tam thiếu lại hỏi đến ông ta?”

“Chỉ là tự nhiên nghĩ đến thôi, cậu ra ngoài trước đi.” Dường như Đồng Hiền Tuấn không muốn có nhiều vướng víu đến vấn đề này, Cố Trĩ Niên đành thức thối lui ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại trong phòng chỉ còn yên tĩnh như cũ. Trên bàn sách bày một chiếc đồng hồ cát hình chữ nhật được quán chỉ bạc xung quanh, trong đồng hồ cát từng hạt cát mịn màu nâu đang rơi sần sật.

Đèn huỳnh quang hắt chiếc bóng của anh lên tấm thảm Ba Tư lông cừu màu đỏ tươi, một chiếc bóng vừa dài vừa nhỏ lặng yên không tiếng động ở cạnh anh. Khoé môi anh chậm rãi cong lên, nhưng không phải cười, so với cười, càng thêm vài phần ý tứ không cách nào nghiền ngẫm.

Hai tay anh đột nhiên siết lại thành quyền, ánh mắt xa xăm và quỵ dị.

“Có vẻ ngày càng thú vị rồi.” Âm thanh kia rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có anh mới nghe được, phảng phất như âm thanh đó thoát ra từ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cũ An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Giọt mưa thứ năm

Buổi sáng ngày thứ tư, Đồng Hiền Tuấn đến biệt thự Phụng Tề.

Trời mới tờ mờ sáng, Tô Cảnh Cảnh đã tỉnh dậy từ sớm, mấy hôm nay cô không ngủ được, ban đêm tỉnh dậy mấy lần.

Tin tức thường xuyên được đưa đến, lần thì nói rằng đã qua thời kì nguy hiểm nhưng vẫn chưa tỉnh, lần thì nói rằng bệnh có biến chứng, trong lòng cô thấp thỏm nhưng không dám nói gì.

Lúc này nghe con sen nói Đồng Hiền Tuấn tới, Tô Cảnh Cảnh không kịp thay quần áo, tiện tay cầm một chiếc khăn choàng hai màu xanh hồng, bên trong mặc đồ ngủ tơ tằm màu vàng hơi đỏ, tóc cũng không chải, chỉ tiện tay dùng một chiếc dây màu vàng nhạt buộc lại.

Đồng Hiền Tuấn vốn tùy ý ngồi, từ trước đến nay anh luôn tùy ý, nơi này còn là biệt thự của anh, tiện thể ngồi càng thêm thoải mái. Nghe thấy tiếng động trên cầu thang, biết Tô Cảnh Cảnh xuống đến nơi nhưng anh không để ý, chỉ nhắm mắt dựa nghiêng trên sofa, thăm lờng cừu trên sofa mềm mại ấm áp xua đi cái lạnh của tiết xuân.

Tô Cảnh Cảnh thấy anh tùy ý như vậy không khỏi mỉm cười: “Tam thiếu thực đúng là người có tính cách chân thật.”

Nghe lời này, khoe môi Đồng Hiền Tuấn khẽ cong lên sau đó mới chậm rãi mở mắt ra, nếu là người khác chọn lời khen nói với anh, anh sẽ chỉ cảm thấy lời nói đó không đáng để mỉm cười, nhưng cô nói lại có sự khác biệt.

Không biết có phải do ngược chiều ánh sáng hay không, Đồng Hiền Tuấn cảm thấy xung quanh người Tô Cảnh Cảnh có ánh sáng mờ nhạt, cực kỳ rực rỡ. Cô tùy ý ăn mặc nhưng lại khiến bản thân cô càng linh động động lòng người. Trong lúc nhất thời thậm chí anh có chút kính sợ.

Tô Cảnh Cảnh cho rằng anh thấy bản thân quá mức tùy ý, bèn nói: “Thực xin lỗi, nghe anh đến mà vẫn chưa thay quần áo, anh chờ một chút tôi đi thay quần áo khác.”

“Như vậy rất tốt.” Đồng Hiền Tuấn lạnh nhạt nói, lời này che giấu sự luống cuống vừa rồi của anh.

Tô Cảnh Cảnh nói: “Có phải tam thiếu có tin tức gì không?” Trong lòng cô biết anh hẳn có tin tức vì vậy mới đánh liều hỏi, bất quá anh tự mình đến nhất định còn có chuyện khác.

Đồng Hiền Tuấn khẽ mỉm cười, hoàn toàn không có dáng vẻ đường đột vừa rồi, chợt Tô Cảnh Cảnh cảm thấy hoảng hốt, Đồng Hiền Tuấn trước mắt giữ kín như bưng, thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu.

Chàng trai này có phải xấu xa như trong lời đồn?

“Tin tức là có, chỉ là không biết Tô tiểu thư lấy gì báo đáp lại tôi?” Tô Cảnh Cảnh ngó anh, khi anh nói những lời này vẻ mặt vẫn thản nhiên như không phải đang đòi thù lao, vì vậy Tô Cảnh Cảnh nói: “Không biết tam thiếu hi vọng tôi lấy gì để báo đáp đây?”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười: “Trong thời gian ngắn không thể gặp người, song lấy vài tin tức là vẫn có thể, cô đi thay quần áo đi, lúc nữa sẽ nói cô biết.” Tô Cảnh Cảnh có phần không hiểu, nghe lời này của anh như muốn đưa cô ra ngoài.

Đôi mắt thu ba ngập nước đảo qua đảo lại trên người Đồng Hiền Tuấn một vòng, Đồng Hiền Tuấn vẫn tự nhiên bình thản ngồi, vẫn tùy ý như vậy, tuyệt không giống thiếu gia ương ngạnh trong tin đồn.

Tô Cảnh Cảnh gạt đầu trở lại lầu trên.

Lúc cô đến vì vội vàng nên không mang theo đồ đạc, những bộ quần áo trong tủ đều là mua mới, nghĩ lại nơi này hẳn là nơi kim ốc tàng kiều của Đồng tam thiếu, nghĩ thôi cũng cảm thấy lạ lẫm rồi. Cô tiện tay chọn một chiếc sườn xám thêu hải đường màu trắng hơi vàng, tóc mái dùng hai chiếc kẹp tóc trân châu kẹp lại để lộ cái trán trơn bóng.

Cô đứng trước bàn trang điểm gỗ hoa lê khắc hoa hồng ngắm mình một lúc, tóm lại thiếu nữ trong chiếc gương hình bầu dục trên bàn trang điểm và cô gái lười biếng mới tỉnh ngủ vừa rồi cách biệt một trời một vực.

Đang định đứng dậy ra ngoài, chợt cô nhìn thấy trên bàn trang điểm có một hộp phấn nhỏ, ngửi một cái, thì ra làm ra từ phấn hoa. Các loại phấn thường đều dùng hoa hồng lam hoặc tô mộc*, bởi vì phấn hoa có trước nên chúng không thông dụng. Cô lại nhìn một chút, màu đỏ rất diễm lệ, không có bã cũng không kém như trong cửa hàng bán. Vì vậy cô thoa chút phấn lên mặt rồi soi gương, thấy phong thái bản ra từ phía, hoàn toàn không có dáng

về suy yếu mấy ngày trước.

*Tô mộc: Còn có các tên gọi khác là vang, tô phượng, vang nhuộm, co vang, mạy vang (danh pháp hai phần: *Caesalpinia sappan*), là một loài thực vật thân gỗ nhỏ, cao khoảng 5-10 mét, cho gỗ rất rắn, có màu đỏ nâu ở phần lõi và trắng ở phần ngoài, được tìm thấy ở khu vực Đông Nam Á. Gỗ của nó trong tiếng Anh gọi là brezel wood. Gỗ tô mộc đã từng là một trong các mặt hàng chủ yếu trong buôn bán giữa người Nhật Bản và người khu vực Đông Nam Á (đặc biệt là Xiêm La) trong thế kỷ 17 trên các chu ẩn thuyền. (Nguồn: Wikipedia)

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, cô đi xuống lầu, Đồng Hiền Tuấn vừa thấy cách ăn vận của cô lập tức chắc chắn khen: “Không tệ không tệ, quả nhiên là mỹ nhân.” Tô Cảnh Cảnh cười cười với anh, từ chối cho ý kiến. Nhưng Đồng Hiền Tuấn lại tự mình vui vẻ thoải mái nói: “Nếu để mấy người bọn họ thấy dáng vẻ này của cô, nhất định có thể khiến họ tức giận muốn chết!”

Tô Cảnh Cảnh không biết “bọn họ” trong lời anh là ai, chỉ lờ mờ đoán nhưng không đoán ra, cô bèn nghĩ: “Nhất định sẽ biết thôi, hà tất gấp gấp như vậy.” Mấy ngày nay ngược lại cô cảm thấy sức nhằn nại của mình lớn hơn rất nhiều.

Xe rời khỏi khu biệt thự, lúc này Tô Cảnh Cảnh mới nhìn rõ hình dáng xung quanh hồ Phượng Ô.

Hôm đó đến lúc chạng vạng, ráng chiều khuất nửa, sắc trời dần tối nên nhìn không rõ, lúc này ánh mặt trời vừa lên, ánh mặt trời màu vàng lác đác chiếu từng ánh sáng ónh ánh lên mặt hồ Phượng Ô sóng xanh dập dờn, ba quang lục mạn, cảnh sắc rất tú lệ.

Tô Cảnh Cảnh không khỏi trầm nghĩ, trách không được người xưa có câu “Thiên hạ Phượng Ô tam thập lục, kỳ trung tối hảo thị Cù An”*.

*Chú thích của tác giả: Ở đây mượn câu nói trong “lãnh lư tạp thức” đời Thanh: “Thiên hạ tây hồ tam thập lục, kỳ trung tối hảo thị Hàng Châu.”

Xe lái hơn phân nửa, trước mắt không còn thanh tú kiều diễm như vừa rồi nữa. tmm.lqđ Đường nhỏ dần chuyển thành đường lớn, người cũng dần nhiều hơn.

Trong xe, cô và Đồng Hiền Tuấn ngồi sóng vai nhau, dường như anh hơi mệt mỏi, dọc theo đường đi rất kiêu kỳ, chỉ tựa vào lưng ghế dưỡng thần, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính xe thật dày lông vào trong mắt anh, Tô Cảnh Cảnh nhìn giữa hai đầu mày anh phiếm về buồn rầu, trong lòng không khỏi cảm thấy hốt hoảng.

Hình như anh không xấu xa giống như trong lời đồn, nhưng hà cớ gì lại có tin đồn như vậy?

Xe dừng trước cổng bệnh viện thánh Mari.

Tô Cảnh Cảnh hơi kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Đồng Hiền Tuấn, Đồng Hiền Tuấn ngược lại nở nụ cười nói: “Hình như chân cô bị thương, vừa khéo đi khám thử.”

Tô Cảnh Cảnh ngẩn người: “Sao anh biết?” Khoé môi Đồng Hiền Tuấn hàm chứa ý cười, anh không nói gì, ánh mắt mập mờ.

Bệnh viện thánh Mari là một khu bệnh viện giáo hội, thường ngày phần lớn ra vào đều là những giáo đồ ngoan đạo, nhưng lúc này cổng bệnh viện Thánh Mari lại đầy binh lính gác súng trên vai.

Khắp nơi tĩnh lặng, vài dặm xung quanh đều không có bóng người. Chiếc chevrolet của họ cũng không đi tới cổng mà dừng lại ở một nơi phía xa.

Tô Cảnh Cảnh nhìn lại qua cửa sổ xe ngăn cách, toà nhà màu trắng ẩn trong hàng cây, chính giữa toà nhà có một cây thánh giá màu hồng rực rỡ. Cách đó không xa sau ngôi nhà kia là một nhà thờ, từ đỉnh nhọn cao vút trong tầng mây có thể thấy kiến trúc theo lối Baroque*.

*Kiến trúc Baroque: Kiến trúc Baroque (Ba Rốc) là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17, tận dụng những ngôn ngữ của kiến trúc Phục hưng theo một cách thức mới mang tính chất hùng biện và phong cách sân khấu; thường dùng để phô trương sức mạnh của Nhà Thờ và chính quyền chuyên chế. Nó tạo dựng nên một khám phá mới về hình dáng, ánh sáng và bóng với cường độ mạnh. Trong kỷ nguyên Baroque, kiến trúc trở nên phức tạp và cầu kỳ hơn. (Chi tiết tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Kiến_trúc_Baroque)

Xuống xe, Đồng Hiền Tuấn mỉm cười kéo tay Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc lại thấy anh đặt tay cô vào khuỷu tay bên tay phải của anh.

Cô nghe được âm thanh đè ép nói nhỏ bên tai mình: “Ngờ ngẩn nữa sẽ chỉ có thể vội vàng mặt.” Tô Cảnh Cảnh vô cùng cảm kích nhìn anh, thế nhưng anh lại hất mặt để lộ vẻ mặt việc không liên quan đến mình.

Binh lính ở cổng bệnh viện thấy là Đồng Hiền Tuấn lập tức chào theo nghi thức quân đội, ngữ điệu Đồng Hiền Tuấn lười biếng hỏi một binh lính cấp đội trưởng: “Quân trưởng các anh có ở đây không?” Anh lính kia cung kính đáp: “Quân trưởng đến quân bộ rồi.” Đồng Hiền Tuấn vuốt cằm nói: “Anh ta thật đúng là người vội vàng.” Anh lính kia nói tiếp: “Quân trưởng có dặn không có lệnh của ngài, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào bệnh viện.”

Chỉ nghe Đồng Hiền Tuấn chậm rãi nói: “Tôi có hẹn với bác sĩ Kiệt Khắc.” Về mặt anh lính kia lúng túng, vừa khéo trong viện có một nam nhân bạn quân phục tối màu đi từ trong bệnh viện ra.

Tô Cảnh Cảnh thấy người đàn ông này gò má cao mắt sâu, là nét đặc trưng của người Bắc Địa, lại thấy anh ta mặc quân phục tối màu, huân chương trên vai loé sáng rực rỡ chói lọi, hiển nhiên địa vị người này trong quân đội không hề thấp.

Đồng Hiền Tuấn thấy người này tiến đến, nét mặt lập tức lộ vẻ vui mừng. Tô Cảnh Cảnh khẽ cúi đầu, thấy nét cười trên khuôn mặt Đồng Hiền Tuấn sâu như vậy trong lòng cô rất ngạc nhiên.

Người đó thấy Đồng Hiền Tuấn cũng cười: “Sao tam thiếu lại tới đây?”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, ánh mắt hướng về phía Tô Cảnh Cảnh. Tô Cảnh Cảnh hết sức kinh ngạc, không biết trong hồ lô của Đồng Hiền Tuấn bán thuốc gì. Người nọ làm như hiểu đại khái, nói: “Chẳng lẽ vị tiểu thư này có bệnh gì?”

Đồng Hiền Tuấn che giấu sự lúng túng: “Không phải cô ấy, mà là chân bị thương. Tuyết Huy, cậu cũng biết từ trước đến nay tôi chỉ tin tưởng bác sĩ Kiệt Khắc.”

Ngô Tuyết Huy nghe xong đánh giá Tô Cảnh Cảnh từ trên xuống dưới, Tô Cảnh Cảnh thấy mặc dù trên khuôn mặt anh hàm chứa ý cười nhưng cặp mắt kia lại rất sắc bén, tựa như mắt chim ưng liên tục nhìn chân Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh có chút luống cuống nhưng Đồng Hiền Tuấn bên cạnh vẫn bình tĩnh đứng, tay trái của anh chậm rãi đưa tới nắm bàn tay phải đang kéo tay anh, lòng bàn tay ấm áp khiến cô an tâm.

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười nũng nịu với Đồng Hiền Tuấn: “Tam thiếu, người ta đau chân muốn chết rồi.”

Cô chưa bao giờ nói những lời như vậy, nhưng thuở nhỏ trong nhà từng làm như vậy thành ra mưa dầm thấm đất, lúc này nói ra có đến bảy, tám phần chân thực.

Ngô Tuyết Huy không ngờ cô sẽ làm như vậy, trong lúc nhất thời ngẩn ngơ cả người.

Đồng Hiền Tuấn rút cánh tay ra, ôm cô dịu dàng an ủi: “Ồi chào, tiểu bảo bối, em đừng gấp gáp!” Khi anh nói những lời này trên khuôn mặt còn mang theo vẻ lo lắng, Tô Cảnh Cảnh không khỏi cười khổ trong lòng nhưng trên mặt vẫn là ý cười thiên kiều bách mị.

Ngô Tuyết Huy rất lúng túng, đành cười nói: “Tam thiếu, mời.”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, dắt Tô Cảnh Cảnh vào trong. Tô Cảnh Cảnh ngẫm hiểu giả vờ đau chân, may mà vết thương ở chân cô vẫn chưa khỏi hẳn.

Khi đến bãi cỏ trước toà nhà, Tô Cảnh Cảnh thấy bốn phía không người lập tức thấp giọng hỏi Đồng Hiền Tuấn: “Cha tôi ở trong này thật à?”

Đồng Hiền Tuấn cười không nói, Tô Cảnh Cảnh thực sự không đoán ra anh đang nghĩ gì, không ngờ lúc này Đồng Hiền Tuấn nói: “Cô nói xem một bệnh viện giáo hội bình thường như này thì có gì đặc biệt để anh cả tôi pháo cả một đội ngũ có quy củ đến canh giữ?”

Tô Cảnh Cảnh đang định xoay người nhìn những binh lính đó một chút, Đồng Hiền Tuấn ngăn cô lại: “Đừng động, nếu cô muốn gặp cha cô thì nghe theo tôi.” Tô Cảnh Cảnh lúng ta lúng túng đáp một tiếng.

Khắp nơi trong bệnh viện đều có bảo vệ, những người bảo vệ kia thấy Đồng Hiền Tuấn cũng không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, chỉ hành quân lễ với Đồng Hiền Tuấn là coi như xong. Tô Cảnh Cảnh đi theo Đồng Hiền Tuấn vào sảnh chính của bệnh viện, trong nội đường vắng vẻ trống trơn, trước cầu thang có hai vệ binh lưng đeo súng trường, Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Hiền Tuấn một chút, anh chỉ một mực cười. Trong lòng cô dù có chút lo lắng nhưng không để lộ ra ngoài, đi theo anh từng bước một.

Vệ binh ở trước cầu thang thấy là Đồng tam thiếu lập tức hành quân lễ. Đồng Hiền Tuấn gật đầu mỉm cười, lúc này Tô Cảnh Cảnh mới thả lỏng. Cô vốn tưởng rằng anh vừa vào mới nảy ra ý định, hiện giờ xem ra ngược lại đã sắp xếp trước, dù cô không biết anh định làm gì nhưng nhìn ra được trong đám vệ binh này nhất định có người của anh.

Tô Cảnh Cảnh theo Đồng Hiền Tuấn lên lầu, mỗi một tầng bảo vệ càng thêm nghiêm ngặt, mãi khi lên đến tầng ba thì vẫn thấy một tiểu đội chỉnh chỉnh tề tề. Tô Cảnh Cảnh vô ý thức nắm chặt tay áo Đồng Hiền Tuấn, ngược lại anh nở nụ cười với một tiểu đội trưởng: “Bác sĩ Kiệt Khắc có ở đây không?”

Người đội trưởng kia chần chừ một lát rồi mới nói: “Ở đây.”

Đồng Hiền Tuấn liếc Tô Cảnh Cảnh sau đó nói: “Ở phòng bệnh của Phó tổng thống?”

Người đội trưởng kia nhanh chóng quan sát Tô Cảnh Cảnh, thấy dáng vẻ không kiên nhẫn của cô, nói: “Vâng.”

Đồng Hiền Tuấn khoát tay nói: “Vậy tôi đến phòng làm việc của ông ấy.”

Đội trưởng kia có chút do dự, về mặt Đồng Hiền Tuấn chột trảm xuống, lạnh lùng nói: “Như thế nào, đến bán thiếu gia cũng không tin được?”

Đội trưởng kia vội nói: “Không phải, không phải. Tam thiếu, xin mời.” Nói xong giơ một tay lên để thủ hạ tránh ra nhường đường.

Đồng Hiền Tuấn cười nhạt một cái, kéo Tô Cảnh Cảnh đi.

Hành lang thật dài, tất cả cửa sổ trên hành lang đều được đóng chặt, không chỉ vậy, rèm cửa sổ bằng vải bông trắng cũng kéo kín, giống như hành lang này là một chiếc lồng chim.

Ánh đèn rơi xuống hành lang, rất sáng. Cứ mỗi mười bước lại có một chiếc ghế dài hai, ba thước.

Đồng Hiền Tuấn chậm rãi đi tới, Tô Cảnh Cảnh cũng không thể đi nhanh, phía sau bọn họ là mười đôi mắt của tiểu đội kia. Tô Cảnh Cảnh thấy lạnh sống lưng, rụt cổ lại theo phản ứng.

Trong hành lang, trừ thỉnh thoảng có tiếng bước chân của họ ở bên ngoài ra còn có thể nghe thấy âm thanh truyền nước biển. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh có phần hoảng sợ, may mà Đồng Hiền Tuấn bên cạnh cô, bọn họ bước đi thật chậm.

Ánh đèn tà tà, trên sàn nhà phát ra ánh sáng trắng như tuyết, hơi chói mắt.

Bỗng nhiên Đồng Hiền Tuấn nắm chặt tay cô, cô không thấy hoảng sợ nữa, thấy khoe mắt anh thoáng liếc về phòng bệnh bên phải, Tô Cảnh Cảnh không ngốc, thấy ám hiệu của anh cô lập tức hơi xoay đầu, động tác của cô không lớn, Đồng Hiền Tuấn cũng có ý ho một hai tiếng.

Trong phòng bệnh có bóng dáng cao gầy đang cúi người kiểm tra người trên giường bệnh, gương mặt người trên giường bệnh trắng bệch không chút huyết sắc. Trái tim Tô Cảnh Cảnh như đeo một khối chì, chìm thẳng xuống dưới.

Tô Cảnh Cảnh vô ý thức thả chậm cước bộ lại không ngờ Đồng Hiền Tuấn cố ý bước nhanh hơn. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh nổi cáu nhưng không dám phát tác, chỉ có thể đuổi theo bước chân anh.

Cuối hành lang ánh đèn rất sáng, tựa như một lối thoát. Tô Cảnh Cảnh sợ hãi, cảm thấy nơi đó như thiên đường như phương Tây đã nói. Một linh hồn bắt đầu biến mất ở chỗ đó, cô hoảng hốt cảm thấy dường như cha mình đang đứng tại điểm sáng đó vẫy tay với cô.

Cô rất sợ, dáng vẻ của cha vẫn giống hơn mười năm về trước khi cô rời khỏi nhà, chỉ là giữa trán thêm vẻ ưu sầu. Cô phảng phất nghe thấy cha gọi tên mẹ của cô: “Niếp Niếp, Niếp Niếp.” Cô thầm thì đáp lại, nhưng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Đồng Hiền Tuấn.

Cô ngẩn ngơ sững sốt, lúc này mới phục hồi tinh thần.

Trong mắt Đồng Hiền Tuấn có chút tức giận, Tô Cảnh Cảnh cuống quýt thu lại tinh thần, vẻ mặt lại trở nên bình thản. Đồng Hiền Tuấn dẫn cô vào một gian phòng làm việc.

Phòng làm việc này giống với phòng làm việc của bác sĩ trong bệnh viện giáo hội Tô Cảnh Cảnh đã gặp ở Tây Dương, vô cùng đơn giản và sạch sẽ. Có hai bàn gỗ du kê sát nhau thành một, phía trái bàn bày bộ sách y học chồng lên nhau và một quyển “Thánh kinh” bìa đỏ, bên phải rải rác đồ dùng hàng ngày, trong đó còn có một chiếc bút máy cũ đặt nghiêng trên chồng giấy trắng.

Bên cạnh bàn có một ngăn tủ nhỏ, trong cửa kính thủy tinh trên ngăn tủ là những miếng băng gạc trắng, có thể loáng thoáng thấy được màu bạc và dụng cụ trắng men trong đó.

Đồng Hiền Tuấn ngược lại tùy ý tìm ghế ngồi xuống, thấy Tô Cảnh Cảnh đứng đó không biết làm sao, bèn nói: “Ngồi đi.” Trong giọng nói của anh nghe không ra vui buồn, nhưng thấy vẻ mặt anh không tốt, Tô Cảnh Cảnh do dự.

Đồng Hiền Tuấn vừa bực mình vừa buồn cười: “Chân bị thương mà còn đứng như vậy.”

Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc, vốn tưởng rằng anh lấy bừa một lý do, không ngờ anh lại biết rõ cô bị thương ở chân. Vẻ mặt cô lộ vẻ xúc động, vừa định tìm ghế ngồi xuống thì nghe cánh cửa “rầm” một tiếng bị đá văng ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Giọt mưa thứ sáu

Bác sĩ Kiệt Khắc nhìn qua chỉ là một người đàn ông ngoại quốc nhi lập chi niên*, tóc vàng mắt xanh, người rất gầy, vẻ mặt lạnh nhạt, thoáng liếc mắt một cái đã biết tính khí không tốt lắm, anh thấy Đồng Hiền Tuấn lập tức quát to: “Thằng nhóc thôi tha, lâu như vậy cậu mới đến thăm tôi!” Ngay say đó dùng tiếng Hán không lưu loát phản nản: “Bực chết tôi, bọn chúng không cho tôi đi, để tôi ngây ngốc ở chỗ này, không cho tôi đi.”

*Nhi lập chi niên: hay tam thập nhi lập, tức ba mươi tuổi là lúc lập thân, lập nghiệp

Đồng Hiền Tuấn đỡ trán nghe anh than phiền, mãi đến khi anh than thở gần xong mới nói: “Người kia như thế nào rồi?”

Bác sĩ Kiệt Khắc rất tức giận, quát Đồng Hiền Tuấn: “Cậu, cậu, sao cậu vẫn là đáng về này hả!”

Đồng Hiền Tuấn cười gượng một cái, chép miệng về phía Tô Cảnh Cảnh đang đứng, lúc này bác sĩ Kiệt Khắc mới ý thức được có người.

Tô Cảnh Cảnh lo lắng đứng, bất giác cúi đầu, bác sĩ Kiệt Khắc nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tô Cảnh Cảnh. Lqđ.tmm Thấy cô là một người đẹp, mặt mày thanh tú, vẻ giận dữ trên gương mặt mới biến mất, cười to nói: “Sao lại đổi rồi, vừa rồi tôi còn tưởng là Tào tiểu thư chứ!”

Tào tiểu thư? Tào Nhã Lệ của Đêm Paris?

Tô Cảnh Cảnh bỗng nhớ lại câu nói trong lúc vô tình lần trước của Đồng Hiền Tuấn “Cô ấy còn không bằng Tào Nhã Lệ của Đêm Paris” Nghĩ vậy không khỏi thất thần.

Đồng Hiền Tuấn cười: “Tô Cảnh Cảnh, là con gái của bệnh nhân đó.” Vừa nghe anh nói vậy Tô Cảnh Cảnh lại ngẩn người, anh nói ra miệng một cách rất nhẹ nhàng, không hề có ý giấu giếm vị bác sĩ tên Kiệt Khắc này.

Bác sĩ Kiệt Khắc nghe anh nói vậy cũng không kinh ngạc, chỉ quay đầu lại quan sát Tô Cảnh Cảnh lần nữa.

Đồng Hiền Tuấn nói: “Nếu cô muốn biết tình hình cụ thể thì hỏi anh ấy.” Lqđ.tmm Tô Cảnh Cảnh gật đầu tỏ ý cảm ơn anh rồi mới hỏi: “Tình hình cha tôi như thế nào rồi?”

“Không tốt lắm” Khi Kiệt Khắc nói những lời này hiển nhiên trên mặt anh không còn vẻ tức giận dựng ngược lông mày vừa rồi nữa, biểu cảm hết sức nghiêm túc, có thể nhận thấy đây là một bác sĩ rất có trách nhiệm.

Về mặt Kiệt Khắc nặng nề âm thanh thật thấp: “Vết thương ngay chỗ hiểm, hai ngày nay xuất hiện nhiều biến chứng...”

Đồng Hiền Tuấn nghe Kiệt Khắc nói rất nhiều thuật ngữ chuyên môn, nghe đến bực mình, nhưng Tô Cảnh Cảnh lại cẩn thận nghe, dù có rất nhiều từ chuyên dụng trong y học cô không hiểu.

Đồng Hiền Tuấn chau mày cắt ngang lời Kiệt Khắc: “Đừng dông dài, cuối cùng là có cứu được không?”

Kiệt Khắc liếc Đồng Hiền Tuấn trắng mắt: “Có thể.” Lqđ.tmm Nói xong tò mò nhìn Đồng Hiền Tuấn hỏi: “Tông Hi, vì sao lão cha cậu phải cứu ông ấy?”

Đồng Hiền Tuấn hừ một tiếng: “Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Chuyện chính trị của lão già đó tôi chưa bao giờ để tâm!”

Tô Cảnh Cảnh nghe hai người nói chuyện, thấy Kiệt Khắc gọi tên tự của Đồng Hiền Tuấn liền biết quan hệ hai người này rất tốt. Bởi vậy cha ở chỗ bác sĩ Kiệt Khắc này càng nhận được chăm sóc đặc biệt.

“Người do cậu đưa vào, bây giờ còn dẫn con gái ông ta đến, cậu...” Kiệt Khắc mở miệng nói mấy câu lại bị ánh mắt lạnh như băng của Đồng Hiền Tuấn phóng tới đánh dội vàng ngậm miệng.

Khoé miệng Đồng Hiền Tuấn hiện ý cười: “Đó là do lão già bảo tôi đưa vào, về phần cô ấy...” Nói đến đây ánh mắt chuyển lên người Tô Cảnh Cảnh, Kiệt Khắc kinh dị phát hiện thế nhưng ánh mắt Đồng Hiền Tuấn lại dịu dàng.

Nhất thời không khí trong phòng trở nên kỳ lạ.

“Lòng thích cái đẹp, ai cũng có!” Đồng Hiền Tuấn ung dung nói một câu, nhưng không phá vỡ bầu không khí kỳ lạ trong văn phòng.

Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên nhìn Đồng Hiền Tuấn, trên gương mặt anh còn sót lại ý cười, nhưng bị Tô Cảnh Cảnh nhìn anh cười không được, không cười cũng không được.

Kiệt Khắc ngồi trên ghế trước bàn làm việc, hai chân vắt chéo đáng vẻ xem kịch vui.

“Anh...” Tô Cảnh Cảnh muốn nói lại thôi, Đồng Hiền Tuấn nhú mày, Tô Cảnh Cảnh thấy giữa trán anh không giãn ra, trong lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Nghĩ lại, anh ở trong gia đình quân phiệt như vậy cũng có nỗi đau của chính mình. Có lẽ anh chỉ sinh lòng cảm thông, hoặc là mục đích gì khác, nhưng ít nhất anh giúp cô.

Cô là người hiểu chuyện, biết rõ có một số việc nên hỏi một số việc thì không, cuối cùng câu hỏi bị cô cứng rắn nuốt xuống bụng.

Kiệt Khắc cười hi hi nhìn Đồng Hiền Tuấn, Đồng Hiền Tuấn lại bình thản nói: “Kiệt Khắc, anh xác định anh là bác sĩ chứ không phải gián điệp?”

Kiệt Khắc ngừng cười. Đồng Hiền Tuấn cười ngồi đó, bề ngoài nhìn anh có vẻ phong đạm thanh vân nhưng trong lòng lại ba đào mãnh liệt, ánh mắt anh lấp lánh bất định, anh cảm thấy cô như trăng trên trời, muốn nhưng không thể.

Trên hành lang có rất nhiều âm thanh đi qua đi lại, Đồng Hiền Tuấn cảnh giác ngồi dậy, đứng thẳng lên.

Tô Cảnh Cảnh cũng hồi hộp theo, Đồng Hiền Tuấn khẽ mỉm cười với cô, không nói gì. Chỉ thế thôi nhưng Tô Cảnh Cảnh lại thấy trong lòng hết sức an bình.

Tiếng bước chân nối tiếp nhau, hình như không chỉ có một người, Đồng Hiền Tuấn nhìn Kiệt Khắc, Kiệt Khắc giờ tay lắc đầu, ý nói mình cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Kỷ thực Đồng Hiền Tuấn đoán được một hai phần, anh cong môi cười yếu ớt, kéo Tô Cảnh Cảnh đến bên cạnh, nói thầm vào tai cô: “Lát nữa cô đừng nói chuyện, cứ dựa vào tôi là được.”

Lúc này Tô Cảnh Cảnh cách anh rất gần, gần đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của anh, mặt cô lập tức đỏ lên. Anh ôm chặt cô, mùi hương thoang thoang tràn đầy mũi, nhưng thần sắc trong mắt không hề xao động, tựa như nước trong giếng cổ.

Tô Cảnh Cảnh càng gần sát anh càng thấy hoảng hốt. Nhìn anh chỉ là đang làm một chuyện bình thường, nhưng với cô mà nói lại có ý nghĩa khác.

Dù cô từng du học ở phương Tây, tư tưởng cởi mở nhưng tiếp xúc gần gũi với đàn ông như vậy vẫn là lần đầu. Cô cảm thấy tai mình cũng đỏ lên rồi, cô không dám ngẩng đầu, chỉ lẳng lặng cúi đầu trước ngực anh.

Bước chân kia đến cửa văn phòng thì dừng lại, một âm thanh chói tai vang lên: “Bác sĩ Kiệt Khắc, đại thiếu tới.”

Kiệt Khắc nhìn Đồng Hiền Tuấn, Đồng Hiền Tuấn gật đầu với anh, anh lập tức nói vọng ra ngoài: “Mời đại thiếu vào.”

Lúc Đồng Hiền Lâm vào phòng làm việc thì thấy Đồng Hiền Tuấn, cũng thấy cô gái trong ngực Đồng Hiền Tuấn. Trong mắt Đồng Hiền Lâm mang theo chút chế nhạo: “Thật khéo, chú ba.”

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn xuất hiện đường cong ưu mỹ: “Ô, anh cả, sao lại có tâm trạng đến thăm Kiệt Khắc thế, chẳng lẽ bị bệnh?”

Đồng Hiền Lâm liếc xéo Tô Cảnh Cảnh nói: “Vị này thật đúng là tâm can của em ba, làm sao thế, lại có thể mời bác sĩ Kiệt Khắc khám bệnh?”

Tô Cảnh Cảnh vốn vui trong ngực Đồng Hiền Tuấn nên Đồng Hiền Lâm không thấy rõ mặt mũi cô, chỉ thấy sườn mặt của Tô Cảnh Cảnh. Anh ta chỉ thấy cô gái này thanh nhã như lan, có phong hoa không nói thành lời.

Tô Cảnh Cảnh không hề biết Đồng Hiền Lâm đang chăm chú nhìn mình, cô chỉ biết bên ngoài đồn đại Đồng đại thiếu là một thiếu niên anh hùng, là một người phong lưu, trước đây chưa từng gặp qua, thật không ngờ hôm nay lại gặp nhau trong cảnh tượng này. Đáy lòng tràn đầy hiếu kỳ, nhưng tình thế khó xử, cô vội trộm quay đầu nhìn anh ta, không ngờ lại chống lại tầm mắt của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Cảnh Cảnh cuống quýt quay đầu.

Hôm nay Đồng Hiền Lâm bận quân phục chính thống, tay cầm mũ lính, thân cao đứng thẳng.

Tô Cảnh Cảnh liếc mắt một cái chỉ cảm thấy lời đồn bên ngoài quả danh phù kỳ thực.

Mặt mày anh sáng sủa, có vài phần tương tự với Đồng Hiền Tuấn, nhưng anh có thêm vài phần khí phách, hơn mấy phần khí khái anh hùng.

Ánh mắt tự tiểu phi tiểu của Đồng Hiền Tuấn đảo qua Tô Cảnh Cảnh rồi chuyển đến trên người Đồng Hiền Lâm, Đồng Hiền Tuấn lạnh mặt nhìn họ. Vừa nhìn thoáng qua anh chỉ cảm thấy cô gái này như trăng sáng trên trời, trong sự trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra quang hoa nhàn nhạt, thoáng liếc mắt một cái cũng khiến anh không thể dời tầm mắt.

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn nhếch lên, quay về phía Tô Cảnh Cảnh nói: “Đây là anh cả của tôi.” Giọng nói có phần lạnh nhạt.

Tô Cảnh Cảnh muốn giãy giụa đứng lên từ trong ngực Đồng Hiền Tuấn, nhưng cánh tay anh lại siết cô thật chặt, cô không có cách nào khác đành gật đầu với Đồng Hiền Lâm: “Chào đại thiếu.”

Đồng Hiền Lâm hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Kiệt Khắc, Kiệt Khắc vội nói: “Vị tiểu thư này bị thương ở chân.”

Đồng Hiền Lâm nhìn Tô Cảnh Cảnh rồi lại nhìn Đồng Hiền Tuấn: “Chú ba, bây giờ nơi này là trọng địa, nếu chú còn không phân nặng nhẹ như vậy tôi sẽ nói lại với cha.” Giọng nói sắc bén.

“Được thôi.” Đồng Hiền Tuấn thoải mái nói: “Cùng lắm thì lần sau không tới nữa.” Nói xong anh xem như bên cạnh không có người thăm thì với Tô Cảnh Cảnh: “Vết thương ở chân em tốt hơn chưa?”

Tô Cảnh Cảnh không biết vì sao anh biết chân của mình bị thương, chân tay luống cuống đáp: “Hết đau rồi.”

Đồng Hiền Lâm thấy Đồng Hiền Tuấn không coi ai ra gì, trong lòng tức giận, ánh mắt rét buốt đảo qua Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh.

Cuối cùng anh ta chỉ nói: “Nếu không có việc gì thì chú ba trở về sớm đi.” Nói xong xoay người rời đi.

Đồng Hiền Tuấn nhìn bóng lưng Đồng Hiền Lâm, vẻ mặt bỗng nặng nề. Anh nói lòng cánh tay để mặc Tô Cảnh Cảnh đứng lên. Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Hiền Tuấn, khuôn mặt anh dần hiện ưu tư khiến cô hoảng hốt.

Đồng Hiền Lâm phong thái hiên ngang, khí thế hăng hái, địa vị trong quân không ai bì kịp, lạ là con cả trong nhà, mẹ ruột anh là Như phu nhân được Đồng Từ Sâm yêu chiều nhất. Còn Đồng Hiền Tuấn, dẫu là con vợ cả nhưng không được Đồng Từ Sâm cha mình yêu quý.

“Như thế nào, cô thích anh ta?” Đột nhiên Tô Cảnh Cảnh nghe thấy giọng nói âm u của Đồng Hiền Tuấn, cô căng thẳng vội nói: “Không, không, không phải.”

Đồng Hiền Tuấn lạnh lùng nói: “Anh ta đã cưới vợ rồi.”

Đồng Tử Sâm là người lạc hậu theo tư tưởng cũ, nhất quyết không cho phép Đồng Hiền Luân bỏ vợ, ngụ ý của Đồng Hiền Tuấn là: “Cô muốn làm vợ bé của anh ta sao.”

Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh lấp lánh, trong lòng ba đào mãnh liệt nhưng chỉ nói: “Anh ta cưới vợ hay chưa thì liên quan gì đến tôi chứ?”

Đồng Hiền Tuấn lạnh lẽo ngưng mắt nhìn cô không nói gì, Tô Cảnh Cảnh bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn chằm chằm, trong lòng khó chịu nhưng vẫn cố gắng nhìn thẳng anh.

Không khí lập tức lạnh lẽo.

Kiệt Khắc thấy không khí có phần không ổn vội hoà giải nói: “Hiện tại kinh động đến đại thiếu rồi, Tông Hi, cậu ít đến đây thì hơn.” Anh vừa nói xong, Đồng Hiền Tuấn hừ lạnh nói: “Anh ta biết thì có làm sao, tôi cũng không tin anh ta có thể làm cho lão già hạn chế hành động của tôi.”

Kiệt Khắc nói: “Tông Hi, sao cậu có thể hành động theo cảm tính như vậy?” Trong giọng nói của anh hàm chứa vẻ kinh ngạc. Đồng Hiền Tuấn trước giờ luôn tỉnh táo tự phụ khi nào thì chủ quan như vậy?

Đồng Hiền Tuấn chợt quay đầu nhìn Kiệt Khắc, Kiệt Khắc hơi sợ hãi, lúc lâu sau lại nghe thấy Đồng Hiền Tuấn thở dài: “Cậu khám chân cho cô ấy trước đi đã.” Lúc nói lời này anh không nhìn Tô Cảnh Cảnh mà chỉ quay đầu nhìn về một nơi khác bên cửa sổ.

Trên bầu trời xanh nhạt ngoài cửa sổ có vài con chim nhỏ bay qua, lưu lại dấu vết nhàn nhạt, chỉ trong chớp mắt dấu vết kia đã biến mất, bầu trời vẫn như một cái hồ xanh bị lộn ngược, tĩnh lặng không gợn sóng.

Từ bệnh viện Thánh Mari ra ngoài Tô Cảnh Cảnh nhận thấy đồng Hiền Tuấn có ý xa lánh mình.

Cùng sánh vai ngồi trong xe, anh không ừ cũng chẳng hừ. Cô cũng không mở lời, chỉ im lặng ngồi. Phong cảnh ngoài xe lướt qua nhanh chóng, mà người trong xe rõ ràng ngay trước mắt rồi lại như phong cảnh bên ngoài.

Thình thoảng cô quay đầu nhìn anh, anh lại có ý quay đầu chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, hai người như đang trong trận đấu sức, ai cũng không chịu mở miệng nói chuyện trước. Chớp mũi anh tràn ngập hương thơm thoảng thoảng của cô, trong phút chốc anh định mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn biểu tình lạnh nhạt của cô anh lại dừng lại.

Cửa xe chậm rãi mở ra, cuối cùng vẫn đến biệt thự Phụng Tê. Anh mặc kệ cô xuống xe, cái gì cũng không nói. Cô đóng cửa lại, anh lạnh nhạt nói với tài xế: “Đến Đêm Paris.”

Cô đứng ngoài xe, mặc dù giọng anh không lớn nhưng từng chữ rõ ràng. Cô liếc mắt nhìn anh trong xe một cái, về mặt anh bình thản, xe chậm rãi chuyển động. Cô xoay người không quay đầu lại đi vào biệt thự.

Xe hất bụi rồi đi.

Trong xe ánh mắt Đồng Hiền Tuấn âm u, mi tâm chậm rãi nhú lại.

Trở về biệt thự Phụng Tê, Tô Cảnh Cảnh ngược lại có chút hậm hực, khẩu vị cũng kém hẳn. Một ma ma mang món đậu hũ ngâm thập cẩm nổi tiếng nhất thành Cù An lên cô cũng chỉ cảm thìa bới mấy cái, không ăn miếng nào, ma ma kia thấy vậy bèn khuyên nhủ: “Đậu gì tiểu thư cũng nên ăn một ít, tam thiếu chọc giận cô sao?”

Ma ma này vốn họ Lương, người làm trong biệt thự quan gọi là thím Lương, bà vốn là con sen được mẹ ruột Đồng Hiền Tuấn mang theo từ nhà mẹ đẻ, là người nhìn Đồng Hiền Tuấn lớn lên từ thuở còn tấm bé, sau này Đồng phu nhân qua đời vẫn luôn đi theo Đồng Hiền Tuấn, tính toán ngược lại thì là một bà lão có lai lịch lâu năm.

Tô Cảnh Cảnh nhìn màu trắng như ngọc của đậu hũ ngâm thập cẩm trong lòng lại tức giận, ngược lại không có khẩu vị.

Thím Lương thấy dáng vẻ này của cô trong lòng ngược lại hiểu rõ, ngầm nghĩ nhất định là tam thiếu chọc giận cô, bèn cười nói: “Tính khí tam thiếu chúng tôi ngược lại thực không tốt như vậy đâu, nhưng đối với tiểu thư lại thực sự quan tâm. Cô không biết chứ, biệt thự này vốn là nơi ở của lão phu nhân, lúc trước vị tiểu thư kia được tam thiếu hết mực cưng chiều nhưng chưa từng thấy cậu mang đến đây.”

Bàn tay đang cầm thìa của Tô Cảnh Cảnh tùy tiện đảo đậu hũ ngâm trong chiếc chén sứ tinh xảo, nước sốt màu nâu nhuộm trên đậu hũ màu tuyết trắng, bất chợt cô có chút hoảng hốt.

Cô và Đồng Hiền Tuấn vốn là người của hai thế giới, nếu rơi lệ vì sự đau lòng của anh thì thật không đáng giá. Lại nghĩ chỉ cần chuyện của cha được giải

quyết cô sẽ lập tức trở về Nam Dương, từ đó về sau sẽ không gặp anh nữa.

Nghĩ vậy cô nhoen miệng cười với thím Lương, cầm thìa đưa đậu hũ vào trong miệng, nuốt xuống.

Thím Lương thấy cô bắt đầu ăn thì cho rằng cô nghe hiểu lời mình chứ không hề biết thực ra trong lòng cô đã tự có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Giọt mưa thứ bảy (1)

Ba bốn ngày sau đó Đồng Hiền Tuấn vẫn không chịu đến biệt thự Phụng Tê.

Hôm đó anh mới vừa bị Đồng Tử Sâm gọi tới thư phòng dạy dỗ mấy câu, cũng không nói gì khác ngoài mấy việc không làm được gì đáng hoàng các loại. Đồng Hiền Tuấn vốn tập mãi thành quen, ngược lại coi như không có gì.

Đồng Tử Sâm nói anh một lúc, chạm tay lên tường bên trái chỗ treo bức chân dung xuất thần một hồi lâu.

Trên vách tường treo một bức chân dung được trang hoàng tỉ mỉ màu trắng, bên trong vẽ một người mặc quân phục đứng giữa biển hoa, ông trong bức tranh mới chỉ hai mươi tuổi, khí thế phấn chấn phong thái hiên ngang.

Ông nhìn bức chân dung thời trẻ lòng mang hùng tâm tráng trí của mình, thật lâu vẫn không dời tầm mắt.

Năm đó, trong vườn hoa nho nhỏ, hoa tường vi đã nở, cả vườn cỏm tú (gắm vóc), nhưng ông chỉ là một tên vệ binh tầm thường vừa mới đầu nhập quân Nghiêu, mà bà cũng là người vợ ông mới kết tóc xe duyên. Tmm.lqđ Bà đẹp như vậy, đẹp đến nỗi ông cảm thấy thương tiếc, đẹp đến nỗi ông không nỡ buông tay.

Cả vườn hoa tường vi cũng không đẹp bằng nỗi một nụ cười mỉm của bà.

Trong không khí hương hoa dày đặc, bà đứng trước giá vẽ, mặc sườn xám màu xanh bình thường ở nhà, trên khuôn mặt là nụ cười khiến người ta si dại.

A Nhan. Ông lặng lẽ than thở trong lòng, xoay chuyển tâm trí.

Đồng Hiền Tuấn cúi đầu buông tay, rốt cuộc không dám lên tiếng. Trước nay ở trước mặt người ngoài anh luôn hành động phóng túng, nhưng không dám biểu hiện quá giới hạn trước mặt cha mình, cuối cùng vẫn là quan tâm đến suy nghĩ của ông, quan tâm làm gì việc ông chưa bao giờ thương anh.

“Tông Hi!” Đồng Tử Sâm thở dài, không nói tiếp. Đồng Hiền Tuấn cúi đầu, về mặt vô cùng hồ hững.

Đồng Tử Sâm chậm rãi xoay người về hía cửa sổ, bầu trời ngoài cửa sổ sáng long lanh như ngọc lưu ly xanh biếc, mây lơ lửng lẽ như mạch nước ngầm, tụ tụ tán tán, phảng phất như nhân gian li hợp.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. lqđ.tmm Đồng Tử Sâm nhúm mày, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ trong suốt chiếu vào gương mặt cương nghị tang thương của Đồng Tử Sâm, về mặt ông hơi thay đổi, nắm tay sau lưng siết chặt.

“Vào đi.”

Sau khi vào cửa Trương Hoảng thấy Đồng Hiền Tuấn ở đây, trong mắt thoáng qua chút sùng sốt, nhưng không để trong lòng, chỉ vội vàng mở miệng: “Tông tư lệnh, tiền phương cấp báo!”

Đồng Tử Sâm không xoay người, chỉ điềm tĩnh nói: “Được rồi, Tông Hi, con ra ngoài trước đi.”

Trương Hoảng liếc Đồng Hiền Tuấn một cái, lại liếc bóng lưng Đồng Tử Sâm, anh biết rõ nguyện vọng của Đồng Tử Sâm. Lqđ.tmm Trong lòng hơi tính toán, trước mặt hai người con của Đồng gia, có thể thành đại khí ngược lại không hẳn là đại thiếu.

Đồng Hiền Tuấn mở cửa phòng, hơi do dự, trong phòng lờ mờ truyền đến: “Thịnh Suất và...”

“Vội cả...”

“Bọn chúng...”

Vì vừa rồi Đồng Tử Sâm đề phòng anh khắp nơi nên không thể nán lại lâu, chỉ nghe hai ba câu rồi cất bước rời đi.

Trong thư phòng, Đồng Tử Sâm nghe tin tức quân Diên Tây Nam nghị hoà, chòm râu bên khoé môi ông khẽ rung rung, cuối cùng không nói gì.

Trong lòng Trương Hoảng lo sợ, thở cũng không dám thở mạnh.

Trong thư phòng im lìm không tiếng động, Đồng Tử Sâm trầm mặt xuống, ánh mắt thâm thúy.

Tự nhiên Trương hoảng nói: “Tổng tư lệnh, không bằng chúng ta thừa dịp trước khi quân Thịnh và quân Tây Nam đến...”

Đồng Tử Sâm hừ lạnh một tiếng, trên gương mặt cương nghị không chút biểu cảm: “Lúc này bọn chúng nghị hoà là bởi đại cục chưa định...” Nói đến đây Đồng Tử Sâm dừng lại một chút, ánh mắt dừng lại trên vách tường lần nữa, hai mắt thất thần.

Trương Hoảng khom lưng, không dám ngẩng đầu, không khí vẫn lạnh lẽo.

Lúc lâu sau, Đồng Tử Sâm rũ mắt chậm rãi nói: “Đại tổng thống bệnh khó qua khỏi.”

Trương Hoảng gật đầu ngậm miệng.

Trong câu nói bệnh tình nguy kịch này hiển nhiên không giống với bệnh tình nguy kịch bên ngoài đồn đại.

Đồng Hiến tuần trở về phòng ngủ, cởi giày da và quần áo rồi nằm lên giường nhỏ phù dung, trên giường đặt một chiếc đệm lông mặt nhung màu tím. Đương đầu xuân, thời tiết ẩm dần, chiếc đệm kê sát người tạo cảm giác khó chịu.

Anh trần trọc trở mình, ánh mắt lướt qua căn phòng tối om, tất cả trong phòng đều là các loại đồ chơi mới lạ, song anh tâm tư anh không đặt ở đây.

Cuối cùng cha anh vẫn đề phòng anh. Cha anh duyệt vô số người*, không hẳn không nhìn ra ý định của anh, cho dù giấu qua tay trăm người, cuối cùng vẫn sẽ lộ ra sơ hở.

*Duyệt vô số người (阅人无数): Tức là gặp nhiều người, nhiều kinh nghiệm

Đến cùng là làm sai ở đâu, hay là, anh lo lắng nhiều?

Nhân mà suy tư trong chốc lát, Cố Trĩ Niên đã tới.

Cố Trĩ Niên vẫn mặc trang phục vệ binh như thường, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Đồng Hiến Tuấn có sở liệu, cũng không ngạc nhiên, chỉ thản nhiên hỏi: “Như thế nào?”

Cố Trĩ Niên trả lời: “Như gia đoán.”

“A.” Đồng Hiến Tuấn cười như không cười nói: “cũng được.” Ngay sau đó Cố Trĩ Niên nói tiếp: “Gia tính toán như thế nào?”

“Tính toán?” Đồng Hiến Tuấn khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, nên tính toán một chút rồi.” Sau khi nói xong, anh lại thở dài: “Thật đúng là chuyện rắc rối, nhưng luôn phải làm.”

“Vâng, gia, kẻ thành đại sự không để ý chuyện vặt vãnh.”

Đồng Hiến Tuấn phá lên cười ha ha, nhưng nụ cười này tuyệt không sáng khoái, ngược lại hết sức âm trầm.

Cố Trĩ Niên cũng nhận ra sự âm trầm trong nụ cười này của Đồng Hiến Tuấn, nhưng không nói gì, chỉ nói: “Gia, động Giang gia, hay Từ gia?”

“Có gì khác nhau sao?” Trong mắt Đồng Hiến Tuấn hăng phát như kết tụ một miếng băng mỏng: “Cứ động Giang gia đi, Từ gia...” Anh không nói tiếp, dù sao vẫn có băn khoăn.

Cố Trĩ Niên hơi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Đồng Hiến Tuấn có sự khác thường, trong lòng trầm xuống.

Bóng đêm thâm trầm dày đặc như lọ mực đầy ắp, nửa vầng trăng non chìm trong đó càng có vẻ đỏ lên như máu.

Ngoài cửa sổ cây ngô đồng phát ra những tiếng vang xào xạc thật nhỏ, chậm chạp nặng nề, nghe vào khiến lòng người bi thương không ngừng.

“Hình như thời tiết sắp thay đổi rồi.” Thím Lương vội vàng đóng cửa sổ trong phòng ngủ của Tô Cảnh Cảnh, quay đầu lại thấy Tô Cảnh Cảnh đang gối lên chiếc gối mềm hình vuông, nằm trên giường cùng đồng quần áo, trong tay cầm một quyển “Thi kinh”.

Cô đang đọc đến câu “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.” Nghe thím Lương nói chuyện cô lăm bầm đáp một tiếng, không để ý nói: “Xem ra anh ấy không tới rồi, thím Lương, thím cũng về phòng nghỉ sớm đi.”

Thím Lương di chuyển bước chân, Tô Cảnh Cảnh tiện tay lật trang sách, khoé miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt: “Song, thím Lương, có vài người là A Đẩu*, không nâng dậy được. Thím cũng không cần phí lòng.”

*A Đẩu: Đây là con Luru Bị, thời Tam Quốc bên Trung Quốc, ví với kẻ bất tài, đồ vô dụng, đồ hèn nhát.

Thím Lương liếc mắt nhìn Tô Cảnh Cảnh đang thoải mái đọc sách bên cạnh, thờ dài rồi ra khỏi phòng ngủ.

Tô Cảnh Cảnh nhìn cửa phòng đóng chặt, lại thất thần trong chốc lát.

Ngày một ngày trôi qua vô tình, giống như nước chảy, một đi không trở lại.

Ngoài cửa sổ chợt có trận mưa to trút xuống, gió tiêu điều lạnh lẽo như đập vào lòng cô, trong lòng lạnh lẽo như băng, cảm thấy vô cùng thống khổ và bất lực.

Cô hiểu bản thân mình ngay cả thực chất cũng không có, nói những lời kia, làm những dáng vẻ đó chỉ vì để anh nhìn.

Sao cô có thể không biết những người trong biệt thự này mỗi ngày làm những chuyện gì.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nhưng cô lại cứ không cam lòng, lời kia nói ra khỏi miệng cô lại hối hận. Trong lòng cô hiểu rõ tình hình bây giờ, hành động như vậy xác thực có chút kích động. Rốt cuộc không trải qua nhiều sóng gió, tuổi trẻ vô cùng, dẫu rằng huệ chất lan tâm nhưng làm sao sử dụng.

Trong thời buổi loạn lạc, cô chỉ là một cô gái yếu đuối, quân phiệt hỗn chiến, lợi ích lần lượt thay đổi thì cô nên bảo vệ mình, bảo vệ người mình quý trọng như nào?

Trận mưa rào ngoài cửa sổ tới nhanh, đi cũng nhanh. Cô hoảng hốt luôn có cảm giác không ổn, nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không ổn. Cũng không phải chính cô nói mấy câu này, mấy câu kia, ví như thực sự đến tai Đồng Hiền Tuấn, cô cũng có thể rõ ràng thím Lương là người nào, ví như không đến được thì cô càng không phải lo lắng.

Có lẽ ngày mai bất luận thế nào anh cũng đến đây một chuyến. Trong thành này thời thời khắc khắc tồn tại sự biến đổi, không biết mấy ngày này vết thương của cha đã tốt lên chưa, cũng không biết trận chiến tiền phương như thế nào rồi?

Sáng sớm hôm sau thức dậy cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực, như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Mấy hôm trước cũng vậy, sau lại nghe nói cha gặp chuyện, chẳng lẽ...

Cô nghĩ cũng không dám nghĩ nữa, vội vã đổi chiếc sườn xám thuần trắng dệt bằng tơ tằm mặc ở nhà, đang chải tóc thì nghe thím Lương nói vọng vào từ ngoài cửa: “Tô tiểu thư.” Trong ngực cô tim đập mạnh và loạn nhịp, tay cầm lược buông lỏng, chiếc lược gỗ đào lạng lẽ rơi xuống đất, cũng may trong phòng lót thảm Ba Tư thật dày.

Lương ma ma thấy bên trong không có动静, lại gõ cửa mấy cái, Tô Cảnh Cảnh căng thẳng, trên trán rịn ra tầng mồ hôi mỏng. Cô không có tâm tư nhặt chiếc lược bị rơi trên đất lên, hít một hơi sau đó đưa tay lau mồ hôi trên trán, hoảng loạn đáp một tiếng: “Làm sao vậy?”

“Tư tiểu thư đến.”

“Tư...” Tô Cảnh Cảnh thất thần, tâm trạng không nén nổi buồn bực.

Từ Phẩm Tuệ đến đây, xảy ra chuyện gì rồi ư?

Cô thu lại tâm trạng, đáp: “Tôi biết rồi.”

Xuống lầu, thấy Từ Phẩm Tuệ tinh thần thấp thòm ngồi trên sofa, tim cô như bị quất một cái.

Trước giờ Từ Phẩm Tuệ luôn vui vẻ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô trở nên như vậy? Cô hơi sợ hãi, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng sợ bất cứ thứ gì.

Tô Cảnh Cảnh bước nhanh đến, Từ Phẩm Tuệ ngẩng phắt đầu, cô thấy trong mắt Từ Phẩm Tuệ có nước mắt, trong lòng lại càng sừng sốt.

“Làm sao vậy Phẩm Tuệ?”

Từ Phẩm Tuệ ngẩng đầu, thấy Tô Cảnh Cảnh, nước mắt lập tức phun trào, gương mặt hoa lệ đầm mưa khiến Tô Cảnh Cảnh đau lòng không thôi.

Tô Cảnh Cảnh kéo tay Từ Phẩm Tuệ nửa ngồi xuống, Từ Phẩm Tuệ cúi đầu rơi lệ.

Tô Cảnh Cảnh vươn tay lau nước mắt trên gương mặt Từ Phẩm Tuệ, sau đó nghẹn ngào nói: “Không có chuyện gì đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Giọt mưa thứ bảy (2)

Vọng Nguyệt lâu là quán trà vô cùng bình thường trong thành Cù An, song nằm ở nơi đông đúc nên mọi người đều biết đến.

Khi Đồng Hiền Tuấn vào Vọng Nguyệt lâu thì thấy khách trong quán không nhiều lắm, chỉ lác đác vài người. Nghĩ đến mấy ngày gần đây người trong thành đều cảm thấy bất an, hiếm khi có người an nhàn thoải mái thưởng trà.

Phục vụ thấy Đồng Hiền Tuấn thì chào đón rất tự nhiên. Vị này là Đồng tam thiếu người mà phụ nữ và trẻ em trong thành Cù An đều biết, anh lạnh lùng hỏi: “Từ tiểu thư có ở đây không?”

Từ tiểu thư? Phục vụ ngạc nhiên nhưng không dám không đáp.

Trong thành Cù An này người được gọi là Từ tiểu thư sợ chỉ có Nhị tiểu thư nhà phú thương Từ Thiên Hoè ở phía Đông thành.

“Ở phòng bao trên lầu, Tam thiếu, mời.” Phục vụ đoán ý qua sắc mặt, vội vàng dẫn đường.

Tô Cảnh Cảnh và Từ Phẩm Tuệ vốn đang nói tới chiến sự giữa quân Diên và quân hộ quốc Tây Nam, đang nói chuyện thì thấy bóng dáng phục vụ và Đồng Hiền Tuấn cùng đến. Tô Cảnh Cảnh đề phòng, khép miệng.

Từ Phẩm Tuệ thấy cô tự nhiên ngậm miệng, kỳ quái hỏi: “Làm sao thế?”

Đồng Hiền Tuấn vận một bộ áo gấm màu lam nhạt bình thường, cách Tô Cảnh Cảnh một bức màn trúc, bóng người mơ hồ, hai người nhìn nhau không nói gì.

Tên phục vụ kia dè dặt mở miệng: “Từ tiểu thư, Đồng tam thiếu đến.”

Từ Phẩm Tuệ ngạc nhiên, trên gương mặt thanh lệ hiện vẻ bất an.

“Phẩm Tuệ, cậu về trước đi.” Tô Cảnh Cảnh bình thản nói một câu với Tô Phẩm Tuệ, đáng vẻ Từ Phẩm Tuệ không yên lòng. Tô Cảnh Cảnh lắc đầu rồi lại gật đầu, không muốn nhiều lời.

Từ Phẩm Tuệ hiểu ý Tô Cảnh Cảnh, lén liếc Đồng Hiền Tuấn một cái sau đó than thở, cầm ví nhỏ rời đi.

Đồng Hiền Tuấn ngồi vào trong phòng bao, phục vụ đúng lúc đưa lên một ấm trà. Trước giờ Tô Cảnh Cảnh không thích trà, vừa rồi cũng chỉ ăn vài miếng bánh ngọt. Đồng Hiền Tuấn lại rất thích, ra hình ra dáng đun trà.

Cô thấy Đồng Hiền Tuấn bình tĩnh đun trà, ngược lại có phần tò mò. lậquýđôn.tmm Lúc này trong thành ngoài thành rất dễ phát sinh biến cố, anh khí định thần nhân đun trà như vậy thật khiến người ta kinh ngạc.

Thấy anh đun trà, cô nhớ tới ông ngoại yêu trà của mình từng nói qua những chuyện liên quan đến đun trà.

Ông ngoại từng nói: “Muốn đun được trà ngon, tâm cần yên tĩnh.”

Nhìn Đồng Hiền Tuấn, đáng vẻ anh rất vui vẻ thoải mái, song khuôn mặt anh lại hiện chút buồn rầu nhàn nhạt.

Anh có tâm sự?

Nhìn động tác đun trà thành thạo của anh, lại nghĩ tới lời của ông ngoại: “Trà thích hợp với căn phòng sạch sẽ.” Anh cố ý chạy tới đây không phải vì một ly trà đây chứ?

Một lúc lâu sau, Đồng Hiền Tuấn rót một ly trà đưa cho Tô Cảnh Cảnh.

“Đây là Bạch Hào Ngân Châm.”

Tô Cảnh Cảnh nhận ly trà, nhìn ngân châm đứng thẳng trên dưới chìm nổi trong nước trà, màu trà hơi vàng không có tạp chất, nhìn qua vô cùng trong suốt.

Dù cô không am hiểu trà đạo nhưng cũng biết một ly trà ngon rất hao tổn công sức, ly trà này nhìn qua như rất tốn tâm tư. Vì vậy, trước tiên Tô Cảnh Cảnh đặt ly trà trước mũi, mùi hương thơm ngát lượn lờ vòng quanh mũi. Đồng Hiền Tuấn thấy động tác này của cô khẽ mỉm cười.

Cô chỉ cảm thấy trà này mùi hương thơm mát me người, cô cầm ly trà nhấp một ngụm nhỏ, vị trà dịu ngọt dễ chịu.

“Quả là một ly trà ngon, đáng tiếc để cho người không hiểu trà đạo như tôi uống.” Tô Cảnh Cảnh đặt ly trà xuống than một tiếng, Đồng Hiền Tuấn cười nói: “Cách làm vừa rồi của cô không giống một người không thạo.”

Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc, anh lại có thể nhìn ra. Bèn cười nhạt: “Tam thiếu tới đây hẳn không vì uống một ly trà chứ?”

Đồng Hiền Tuấn không trả lời cô, trong ánh mắt lộ ra ý tứ vui đùa.

Tô Cảnh Cảnh cố giả vờ cười nhưng trong lòng lại rất sợ hãi. Kỳ thực cô cũng không biết bản thân mình đang sợ cái gì, chỉ cảm ly trà thật chặt.

Đồng Hiền Tuấn vô cùng hứng thú nhìn tay Tô Cảnh Cảnh, tay cô rất đẹp, trắng mềm nhẵn mịn, giống như ngọc điêu mà thành. Anh ngưng mắt nhìn tay cô, nở nụ cười: “Nghe nói phu nhân Vệ Trang công Khương Trang có một đôi tay thon nhỏ mềm mại trắng nõn, tôi vốn không tin, hôm nay nhìn tay Tô tiểu thư, ngược lại không thể không tin.”

Về mặt Tô Cảnh Cảnh khề đỏi, ánh mắt hướng về phía Đồng Hiền Tuấn nhưng hình như anh không hề để ý tới ánh mắt lạnh lùng của cô.

Tô Cảnh Cảnh nói: “Có phải Tam thiếu vẫn luôn lấy lòng các cô gái như vậy?” Lúc cô mở miệng cảm thấy ngón tay mình lạnh lẽo, hơi ẩm trên ly trà không thể sưởi ấm tay cô chút nào.

Đồng Hiền Tuấn cười khê: “Hình như Tô tiểu thư sợ hãi?”

Tô Cảnh Cảnh nhỏ giọng nói: “Rất cuộc Tam thiếu muốn gì?”

Dường như Đồng Hiền Tuấn rất bình tĩnh, nhưng Tô Cảnh Cảnh nhìn thấy sự không bình tĩnh dưới lớp vỏ bình tĩnh ấy.

Vì sao anh cố tình chọn bạch hào ngân châm, trà khác không chọn lại cứ khẳng khái chọn bạch hào ngân châm?

Thấy cô ngập ngừng, khoé môi đồng Hiền Tuấn khê cong lên, ngón tay khê khẳng gõ vào mép ly trà trước mặt mình, nước trong ly trà nổi lên những gợn sóng nhỏ nhỏ.

Tô Cảnh Cảnh cảm thấy tức giận lấp đầy trong ngực, rồi lại chẳng biết nên làm gì mới tốt, nghĩ vậy cô dứt khoát đi ra ngoài, bất kể như thế nào cũng tốt hơn lúc này trong lòng phỏng đoán lung tung.

“E rằng Tam thiếu đã biết trước rồi.” Cô cố gắng để giọng nói trở nên ung dung, nhìn về mặt Đồng Hiền Tuấn không có gì thay đổi cô lại nói tiếp: “Nhưng không biết tam thiếu nhìn ra từ lúc nào?”

Ý cười trên khoé môi anh càng đậm hơn, anh cầm ly trà xoay vòng một chút, nhưng không nói gì.

Tầm mắt Tô Cảnh Cảnh chạm đến ngón tay đang xoay ly trà của Đồng Hiền Tuấn, ngón tay thon dài nhưng thấp thoáng thấy được vết chai trên đó, là tập sủng mà thành, hoặc là...

Ánh mắt cô hơi đổi, lại nghe Đồng Hiền Tuấn đột nhiên nói: “Chẳng hay Tô tiểu thư đã đính hôn chưa?”

Tô Cảnh Cảnh sợ hãi, mở to mắt: “Dường như...”

Đồng Hiền Tuấn không đợi cô nói xong đã nói tiếp: “Tô tiểu thư chỉ cần trả lời là có hay không thôi.”

Mặc dù giọng điệu nói chuyện của anh tàn mạn nhưng biểu tình trên mặt lại nghiêm túc dị thường. Cô đỏ mặt, cúi đầu nói: “Không có.”

Đồng Hiền Tuấn như trút được gánh nặng, nở nụ cười nói: “Không biết Tô tiểu thư đã có người yêu chưa?”

Tô Cảnh Cảnh ngẩng phát đầu, thấy anh thoải mái thưởng thức ly trà trong tay, trong lòng âm thầm: “Không có.”

Nụ cười bên khoé miệng anh ngày càng lan rộng, ánh mắt nhìn Tô Cảnh Cảnh như mang theo dịu dàng.

“Vậy chẳng hay Tô tiểu thư có bằng lòng gả cho tôi?” Đề tài câu chuyện của anh thay đổi.

Tô Cảnh Cảnh cả kinh, đôi đồng tử màu hồ phách nhìn chằm chằm Đồng Hiền Tuấn. Nhưng anh vẫn xoay ly trà trong tay, anh không uống trà, chỉ mang theo ý đùa nghịch nhìn nước trà trong chén. Trong phút chốc ấy, Tô Cảnh Cảnh cảm thấy sự hoảng sợ dâng lên trong trái tim mình. Nghe lời này của anh, tựa hồ là câu nói tuy hứng, nhất thời cô không biết nên trả lời như thế nào.

Trong phòng trà, khói trà vẫn vít, trong lớp khói mỏng tràn đầy hương trà.

Tô Cảnh Cảnh cảm thấy vị ngọt trong miệng lúc vừa rồi lúc này đổi thành đắng chát, đều nói trà đắng trước ngọt sau, nhưng vì sao cô lại thấy cốc trà này ngọt trước đắng sau?

Cô nhìn Đồng Hiền Tuấn, đồng Hiền Tuấn cũng nhìn cô. Trong mắt anh không có hàm ý vợi vãi, chỉ có khí phách bề ngê thiên hạ, cô thấy hoảng hốt, vết

thương ở chân lúc đầu đã gần khỏi không ngờ lúc này lại bắt đầu đau. Trong lòng rất hoảng, không biết trả lời anh như nào, nhưng anh lại rất có kiên nhẫn chờ.

Cô nhanh chóng suy nghĩ, lúc này cưới đồng Hiên Tuấn quả thực là tốt nhất.

Ví như lúc này kết thân cùng Đồng gia, cha sẽ không còn là người quân Diên nữa, ở trong thành cũng có thể tự thể bảo vệ tính mạng. Ở ngoài thành, mặc kệ quân Diên và quân Tây Nam ai thắng ai thua, chỉ ít bản thân và cha có thể tạm thời không lo lắng. Và lại, hiện tại Giang Lam Thanh ở trong tay anh, nếu anh đã có thể đối phó với Giang gia, chưa hẳn sẽ không đối phó Từ gia, nếu cô là nguyên nhân khiến Từ Phẩm Tuệ liên lụy, vậy thì cô vạn lần chết cũng không hối từ.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Tô Cảnh Cảnh gian nan thốt ra một câu: “Được, tôi đồng ý.”

Quả nhiên anh tính kế cô, từng bước không sai một ly, chạm đến nơi yếu đuối nhất trong lòng cô.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp.

Đồng Hiên Tuấn cười nhạt phảng phất như đã biết kết quả từ trước.

Giờ phút này anh cần một mối hôn nhân để duy trì cân bằng trong nội bộ quân Nghiêu, cũng cần mối hôn sự này dao động tâm lý Đồng Từ Sâm. Mà cô lại muốn cứu cha mình, cần cứu Giang Lam Thanh.

Đây là một cuộc hôn nhân mang đến tình thế hai bên đều có lợi, theo ý anh, vô cùng hoàn mỹ.

Tô Cảnh Cảnh trầm mặt xuống: “Không biết tại sao Tam thiếu lại lựa chọn tôi, lẽ nào chỉ vì thân phận của tôi?” Lúc này cô hoàn toàn hiểu rõ, Giang Lam Thanh bị bắt ắt hẳn không phải chuyện bất ngờ, anh đã tính kế cô từ trước, mà cô lại mộng mị không hay biết.

Rốt cuộc người đàn ông này là người như thế nào, anh có tâm tư như nào, mưu tính như nào, tham vọng như nào?

Đồng Hiên Tuấn uống một ngụm trà, sau khi uống xong trà tự nhiên nói: “Nghe nói bạch hào ngân châm vị ẩm tính mát, có người ví von với nó với Minh Suất.” Nghe anh nói vậy, Tô Cảnh Cảnh bưng tỉnh ngộ: “Xem ra quân Diên và quân Tây Nam đánh một trận, quân Diên thắng?”

“Không hề.” Đồng Hiên Tuấn duy trì mỉm cười, tay nhẹ nhàng đặt ly trà xuống. Tô Cảnh Cảnh nghe anh nói “không hề” ngược lại cả kinh. Đồng Hiên Tuấn nói tiếp: “Là tạm thời ngưng chiến.”

“Ngưng chiến?” Tô Cảnh Cảnh lặp lại, trong lòng loáng thoáng hiểu chút ít, nhưng anh câu hôn cô hình như chẳng lấy được bao nhiêu lợi ích.

Cô không rõ ràng tình hình chính trị cho lắm, cô không biết, cuộc hôn nhân này sẽ mang đến bao nhiêu biến động cho thiên hạ, cô lại càng không biết cuộc hôn nhân này khiến cô và anh ràng buộc với nhau cả đời tại thế gian này.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh dừng trên người cô, dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, anh thân nhiên nói: “Tô tiểu thư là con gái rượu của phó tổng thống, lại là cháu ngoại của đốc quân quân Diên, tôi rất tò mò, suy cho cùng em là một cô gái như thế nào đây?”

Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh dần mờ mịt, cô thờ dãi: “Tôi cũng rất hiếu kỳ, ở ngoài danh tiếng Tam thiếu rất bề bộn, nhưng theo tôi thấy Tam thiếu tâm hoài chí lớn, rốt cuộc Tam thiếu là người như thế nào đây?”

Ánh mắt Đồng Hiên Tuấn dịu dàng, ý cười trên mặt ngày càng đậm: “Em đã đáp ứng gả cho tôi, vậy thì em có thời gian cả đời để biết tôi là người như thế nào. Còn nhiều thời gian.”

Tô Cảnh Cảnh chớp mấy môi, cười nói: “Vậy Tam thiếu cũng có thể dùng thời gian cả đời để biết tôi là người như thế nào.” Cô trả lại nguyên lời cho anh.

Đồng Hiên Tuấn mỉm cười, mi tâm khẽ động, bất chợt anh đưa cho cô một cái hộp, cô hơi kinh ngạc sau đó vui vẻ nhận lấy.

Đó là một cái hộp nhưng tờ tím màu tương, trên hộp buộc một sợi ruy băng màu vàng nhạt, bề ngoài vô cùng đẹp mắt.

Tô Cảnh Cảnh cười tủm tỉm, tháo sợi ruy băng.

Trong hộp là một viên phi thủy to bằng ngón tay cái được đặt trên xa tanh màu xanh nhạt, hình dáng viên phi thủy kia như cái khoá, chạm trở tỉnh vi, màu sắc đều đặn, nhắn nện tinh tế, xem ra là một viên phi thủy quý giá. Trên viên phi thủy kia còn có một sợi dây bạc, dây chuyền bạc thật dài lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, như cùng chiếc khoá phi thủy tựa giọt nước màu xanh kia hoà lẫn vào nhau.

Tô Cảnh Cảnh ngón trở tay phải nhẹ nhàng nâng viên phi thủy lên, ngẩng đầu nhìn Đồng Hiên Tuấn, trong mắt mang theo nghi ngờ.

Đồng Hiên Tuấn cười mỉm nói: “Đây là vật đính hôn đưa em. Đến ngày kết hôn, tôi tin chúng ta sẽ càng thân thiết.”

Tô Cảnh Cảnh gạt đầu, sau khi cất chiếc hộp xong Đồng Hiên Tuấn lại nói: “Rất hy vọng có thể nhanh chóng thấy em đeo nó.”

Tô Cảnh Cảnh lại gạt đầu: “Nếu tôi đã đáp ứng anh tất sẽ không nuốt lời, nhưng không biết Tam thiếu có thể làm được gì cho tôi?”

“Đừng nói như vậy, nói như vậy ngược lại như một cuộc giao dịch, mà tôi không thích giao dịch. Cuộc hôn nhân này em sẽ nhận được nhiều hơn những gì em muốn.” Đồng Hiền Tuấn mang theo ý cười nói, Tô Cảnh Cảnh nhìn khuôn mặt mang theo sự trêu tức kia trong lòng lại một hồi hoảng hốt, cảm giác anh đôi sắc mặt nhanh như thời tiết tháng sáu.

“Bất kể tôi muốn cái gì anh đều sẽ cho tôi?”

“Có thể.” Đồng Hiền Tuấn không hề nghĩ ngợi nói, nhưng lời vừa ra khỏi miệng anh lại hối hận, cách chốc lát lại nói: “Trừ bỏ tình yêu. Tôi không biết thể yêu em hay không.”

Tô Cảnh Cảnh nhìn anh, bỗng nhiên cười nói: “Cảm ơn sự thẳng thắn của anh.”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười nói: “Từ nay trở đi, giữa tôi và em cần phải như vậy.”

Tô Cảnh Cảnh nhìn anh, trong đôi mắt anh tràn ngập tình cảm thực tế, trong sự hoảng hốt, cô lại cảm giác được anh là thật tâm cầu hôn cô. Nhưng rất nhanh cô lại hiểu rõ một điều, hôn ước của cô và anh chỉ thành lập trên chính trị.

Tỷ như cô không phải cháu ngoại Thịnh Thế Huy, tỷ như cô không phải con gái Tô Minh Chính, tỷ như cô chỉ là một người bình thường, ắt hẳn anh sẽ không đối xử với cô như vậy.

Đối với mọi chuyện lần này trong lòng cô rất rõ ràng, nhưng cô vẫn đồng ý anh. Nhìn qua có vẻ hơi hột song chỉ có mình cô biết đó không phải hành động tùy tiện.

Dẫu nhiều năm về sau khi cô quay trở lại để nhớ tới giờ khắc này, cô vẫn không từ bỏ lựa chọn của bản thân ngay lúc đó, anh là người đàn ông như con bão mạnh mẽ, từ trong sinh mệnh cô tàn ác thổi qua, mà cô, không kịp từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Giọt mưa thứ tám (1)

Trong thư phòng yên tĩnh như không có người.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh rồi rầm tựa như đối mặt với một mớ bong bong, nghe thấy bên trong vang lên tiếng thờ dài nhẹ nhàng, ứng quân nhân giẫm lên thảm Ba Tư dày phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Hồi lâu sau, một giọng nói trầm ổn phát ra tiếng thờ dài nặng nề: “Ba ngày sau Minh Suất tới đây, đến lúc đó con nói với cậu ấy đi.”

“Con biết rồi, cha.”

Khi Đồng Hiền Tuấn từ trong thư phòng ra, anh cười với cô, nụ cười này còn hơn thiên ngôn vạn ngữ. Lẽquýđôn Ngay sau đó, anh dắt tay cô.

Hai người họ như một đôi tình nhân, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, sự việc vốn không phải như vậy.

Cô nghiêng người thấy sự vui mừng trên khuôn mặt anh, hình như đây không phải áo giáp, giờ phút này anh thật giống như một đứa trẻ con để lộ vui sướng nham nhật. Chợt cô ao ước tương lai dẫu trong lòng có một ngàn giọng nói đang nhắc nhở cô đây là một cuộc hôn nhân chính trị, cũng không thể đạt được hạnh phúc.

Trong vườn hoa của biệt thự, hoa tường vi đã nở rộ, anh dắt tay cô đi qua hành lang dài. Biệt thự Đồng gia không giống với ngôi biệt thự cổ xưa của Từ gia, con đường đang đi là sự kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây mang đến vẻ đẹp khác biệt.

Trên hành lang màu xanh ngọc đầy các dây nho leo, dây leo dài nhỏ tựa như những sợi ruy băng mềm mại trang điểm hành lang đi ngang qua vườn hoa. Tường vi hai bên đương thời nở rộ, màu sắc nồng đậm xinh đẹp kia khiến cô hoảng hốt, phảng phất như về lại căn nhà ở Nam Dương – trong vườn tất cả đều là màu sắc diễm lệ của mạn đà la, mà cuối khu vườn treo ở một bên toàn bộ là một loạt cây dành dành trắng tinh.

Tay anh rất ấm, cảm giác ấm áp như mặt trời tháng ba chiếu trên người mình.

Trong vườn rất yên tĩnh, chỉ có hương hoa và tiếng côn trùng kêu vang. Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng dây leo rơi rớt trên chiếc áo gấm màu lam nhạt của cô. Lẽquýđôn Vàng sáng lỏm đa lỏm đốm rơi vào khuôn mặt anh khiến anh nhìn như một cậu nhóc ham chơi nghịch ngợm, tuy ý quay đầu lại, nụ cười ngây thơ lan tràn từ khóe môi.

Anh nhìn gương mặt trong sáng như vầng trăng của cô, cô cách anh gần như vậy nhưng anh cảm giác như rất xa, xa đến mức không thể chạm đến, xa đến mức khiến anh sinh lòng bất an.

“Em biết không, mẹ tôi ghét nhất là hoa tường vi.” Anh tuy ý nói. Trong lòng cô nôn nao, cả vườn tường vi npr rộ nhưng hình như chẳng hề xinh đẹp như vẻ bề ngoài của nó, giấu trên cuống hoa chính là gai nhọn sắc bén.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười rực rỡ của anh hiện ra chua chát, tim cô như bị quất một roi thật đau, cái gì anh cũng không nói nhưng khiến cô thấy đau lòng.

Bề ngoài anh ngang ngạnh như thế nào, trong nội tâm lại thủy chung tồn tại sự yếu ớt. Cô rũ mắt, ngón tay dần lạnh run, anh cảm giác được thay đổi của cô, khoé môi lại cong lên. lềuquýđôn Cô chăm chú nhìn anh, trên khuôn mặt anh vĩnh viễn là nụ cười bừa bãi phóng túng, nhưng trong lòng thì sao?

“Cha tôi sử dụng cuộc hôn nhân chính trị để đạt được đại nghiệp ngày hôm nay...” Anh bình tĩnh nói, nhưng cô không cách nào ổn định tinh thần nghe anh nói, cô rũ mắt, nghe thấy anh tiếp tục nói: “Mà mẹ tôi đâu có thương ông ta cũng vô dụng, trong lòng ông ta vĩnh viễn chỉ có người phụ nữ kia!”

“Tông Hi.” Cô thấy khi anh nói đến chữ cuối cùng trong mắt anh hiện lên hận ý, nhưng chỉ trong nháy mắt khuôn mặt anh đã hiện nụ cười dịu dàng. Sắc mặt anh thay đổi như thời tiết tháng sáu, cô nhìn anh như vậy lại cảm thấy tim ngày càng đau.

Anh kéo cô vào trong lòng. Khắp nơi đều là sắc vàng, tường vi điểm lệ đông đưa, trong không khí tràn đầy hương hoa nhàn nhạt và hương vị của anh. Anh gác cằm lên đầu cô, gò má kề sát lồng ngực anh, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ hùng hồn trong ngực anh. Nhiệt độ trên người anh tản mát qua lớp vải gấm, vô cùng ấm áp.

“Đừng nói gì cả.” Trong âm thanh của anh lộ ra giọng mũi rất nặng, không tùy tiện như thường ngày.

Vì vậy cô không nói gì. Tất cả như trở lại dưới ánh trăng hôm đó, tình cảm nam nữ trước hoa dưới trăng*, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã đánh dập đến chính trị. Trong lòng cô ần ần bất an, nhưng khi đối mặt với anh lại thấy yên lòng.

*Trước hoa dưới trăng (花前月下): Vốn chỉ hoàn cảnh nhân tản vui mừng, sau đó chỉ nói nhiều đến địa điểm nói chuyện yêu đương. Xuất phát từ thời Đường, một câu thơ trong bài thơ “lão bệnh” của Bạch Cư Dị “Thú thính sanh ca dạ tụy miên, nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền.” (Nghe tận sên ca say triền miên, đâu không phải trước hoa thì cũng là dưới trăng.) (Theo baike)

Khi Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh trở lại biệt thự Phượng Tê quản gia Khang thúc đã không kìm nổi sốt ruột.

“Làm sao vậy?” Đồng Hiền Tuấn vừa đi vừa hỏi, Khang thúc vội vàng trả lời: “Có khách đến.”

Trong nhất Đồng Hiền Tuấn hiện lên kinh ngạc, đây là biệt thự tư nhân của anh, không ai biết được.

Anh nhìn Tô Cảnh Cảnh bên cạnh: “Em nghỉ ngơi trước đi, tôi đi gặp khách.”

Tô Cảnh Cảnh gạt đầu, tâm thần không yên. Chẳng biết vì sao từ lúc rời khỏi Đồng gia trong lòng cô rất sợ hãi, cuộc hôn nhân kia hiển nhiên đã tám chín phần mười, thật sự không thể nuốt lời, chỉ làm cảm thấy sợ hãi.

Vừa nãy cô không gặp Đồng Từ Sâm, rốt cuộc Đồng Từ Sâm là một người như thế nào cô cũng không biết. Nhưng cô biết quan hệ giữa Đồng Từ Sâm và Đồng Hiền Tuấn không tốt, nếu không Đồng Từ Sâm không thể nào ngay cả vị hôn thê của con trai không gặp một lần, đến nỗi chấp nhận quá mức tùy tiện.

Trở về phòng thấy trên bàn trang điểm có một bình hoa nhỏ để trắng, bên trong là hoa dành dành cũng là màu trắng, hương hoa thoang thoảng, ngược lại khiến căn phòng càng đẹp đề nhưng tĩnh mịch.

Những đoá hoa nhỏ màu trắng kia quen thuộc đến thế, có cảm giác xa quê gặp bạn cũ. Tình cảm chân thành của nhiều năm trước bất quá là tại góc vườn trong nhà trồng vài gốc dành dành, giữa đoá hoa trong sáng mộc mạc là nhị hoa màu vàng nhạt, màu sắc nhàn nhạt, trong veo yếu ớt, phảng phất như thiếu nữ mang dung nhan đơn thuần im lặng ngồi trong góc tường, khiến người khác an tâm.

“Sao lại đặt hoa ở đây?” Tô Cảnh Cảnh thuận miệng hỏi, con sen bên cạnh khoanh tay trả lời: “Vị khách hôm nay đến tặng, quản gia nói phòng tiểu thư trống không bèn mang lên đây. Nếu tiểu thư không thích...”

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười, đến cạnh bàn trang điểm nâng hoa lên, hương hoa thoang thoảng gọi lên từng câu chuyện xưa.

Năm đó anh tự mình đến Nam Dương, buông xuống toàn bộ việc quân chi vì gặp cô một lần. Cô thực sự rung động. Sáng sớm, tia nắng sớm mai dần hiện, hai người cách nhau bởi khu vườn tràn đầy sắc vàng rực rỡ, trong vườn hoa mạn đà la còn đọng sương chỉ nở một nửa, giống như thiếu nữ e lệ.

Anh mặc áo lông màu mực vừa dày vừa nặng, trên trán đổ đầy mồ hôi, nhưng trên khuôn mặt tràn đầy tình cảm vui sướng.

Lúc ấy cô mới tỉnh dậy, cách anh thật gần, rồi lại thấy thật xa, tựa như đặt mình vào trong mộng. Cô không dám tùy tiện tin tưởng, mắt thấy chưa chắc là thật.

Trong không khí thoang thoảng hương hoa đứt quãng của những bông dành dành thanh u.

Ngăn cách một khu vườn, cô ngần ngại vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt của anh.

Trên khuôn mặt ngăm đen của anh lấp lánh ánh sáng trong suốt. Cô nhìn chăm chú khuôn mặt đang mỉm cười của anh, còn anh vừa mỉm cười vừa bước từng bước đi về phía cô.

Sáng sớm yên tĩnh, vườn hoa yên tĩnh, thời tiết cũng không còn nóng lắm. Ở đất nước này không phân mùa rõ ràng, thế nhưng cô cảm giác như bốn mùa xuân hạ thu đông đang thay phiên luân chuyển.

Đến gần, nụ cười trên khuôn mặt anh càng rõ rệt. Cách nhau chỉ vài ba bước, cô có thể thấy rõ niềm hân hoan trên gương mặt anh, có thể thấy rõ vui sướng thật nhỏ trên gương mặt anh.

Song, cô khó mà tin được anh thực sự đã đến đây. Anh lại có thể vượt xa xôi ngàn dặm đến đây. Cô ngưng mắt nhìn anh chân thật trước mắt, nhưng lại cảm thấy anh như áng mây nơi chân trời lúc nào cũng có thể bay đi.

Cô cố gắng hé miệng gọi tên anh, nhưng đôi môi như dính chì không có sức nâng lên. Anh mỉm cười vươn tay vén sợi tóc bên thái dương đến sau tai cô, bàn tay ấm áp chạm vào làn da, chỉ trong chớp mắt cô đã nhòa miệng cười.

Anh cười nói: “Anh rất nhớ em.”

Anh vượt xa ngàn dặm đến chỉ vì nói với cô một câu: “Anh rất nhớ em.” Không phải không cảm động, chẳng qua...

Ký ức như chuỗi trân châu bị đứt, từng viên từng viên đều đã trở lại, song cô không muốn sợi dây chuyền đó hoàn chỉnh.

Cuối cùng Tô Cảnh Cảnh chỉ nói: “Tôi rất thích, cảm ơn vị khách kia. Cũng cảm ơn Khang thúc, làm phiền ông ấy suy nghĩ chu đáo như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cũ An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Giọt mưa thứ tám (2)

Tô Cảnh Cảnh thay một chiếc sườn xám đính cườm màu hồng nhạt theo hải đường, muốn để bản thân nhìn có thêm chút không khí vui mừng. Sau đó cô lấy chiếc hộp gấm nhung màu tương ra, mở nắp hộp, ngón tay thon dài vươn ra khẽ chà xát, những viên ngọc chạm vào tay có cảm giác mát lạnh.

Một chiếc khoá ngọc phi thủy nho nhỏ, với anh mà nói rất cuộc đại biểu cho điều gì đây? Cô thoáng lưỡng lự, nhìn căn cổ mình trong gương, trắng ngần như tuyết.

Cô lại cúi đầu ánh mắt dừng trên chiếc ngọc khoá hi thủy, ngọc óng ánh trong suốt quả là món trang sức tốt. Lê quýđôn Nhớ anh từng nói: “Hi vọng có thể sớm nhìn thấy em đeo nó.”

Rốt cuộc cô vẫn trù trù không quyết định, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn không thể đưa ra quyết định. Đối với cô khoá ngọc phi thủy này chính là lời đáp ứng cuộc hôn nhân đó.

Mình yêu anh ta sao? Cô tự hỏi mình.

Chỉ yêu này nhìn qua thì thấy tần thường như u lan nhưng trên thực tế, độc như cây thuốc phiện.

Thực ra, đã không quan trọng rồi, không phải ư?

Yêu hay không yêu, hận hay không hận đều không còn quan trọng nữa. Cuộc hôn nhân này, đối với cô, không có gì là bất lợi. Mà đối với mọi người, lợi nhiều hơn hại.

Nghĩ đến đây, cuối cùng cô cũng vui vẻ lên.

Từ trong hộp lấy ra chiếc khoá ngọc nho nhỏ đeo lên cổ, ngọc bích sắc tuyết, tương giao chiếu rọi lẫn nhau. Lê quýđôn Cô nhìn hoa dành dành bên cạnh vẫn còn hương thơm, bình an đến thế, không nhiệm côi trần song vẫn chỉ được dùng để tô điểm cho thế giới này.

Lúc Tô Cảnh Cảnh xuống lầu thì nghe thấy tiếng cười sang sảng của Đồng Hiền Tuấn. Hiếm mà thấy được, quen biết anh đến nay, thấy anh cười cũng chỉ là câu nệ, thật ra thì cô cũng giống vậy thôi, chính trực thận trọng, đây là phòng tuyến hai bên đặt ra, chưa hề thực sự đến gần.

Anh thấy cô xuống, ngược lại rất hào hứng, khoe môi không chú ý cong lên, đáy mắt cũng lộ thần sắc vui mừng.

Người đàn ông ngồi trên sofa đến thăm hỏi, tây phục màu đen, nghiêng mặt, cổ áo màu trắng tôn lên hình dáng khuôn mặt tuyệt đẹp của anh.

Từ cầu thang cô nhìn lại chỉ thấy một bên sườn mặt, mơ hồ thấy quen thuộc. Lê quýđôn Trong lòng kinh ngạc, cước bộ chậm lại.

Đồng Hiền Tuấn liếc xéo cô, trong ánh mắt thấp thoáng khó hiểu.

Trong không khí thoang thoang hương hoa dành dành, nơi góc nhà có một chiếc bình khắc hoa sen cũng được cắm một bó dành dành. Hương thơm kia như một loại cổ*, cô tham luyến rồi lại sợ hãi. Cách xa đến thế, lại thấy thân cận. Thậm chí cô không biết mình đang sợ hãi điều gì.

“Làm sao vậy?” Giọng nói Đồng Hiền Tuấn không lớn, vừa vặn để cô nghe được rõ ràng.

Vì có khách ở đây, cô cười nói: “Không sao, hơi mệt thôi.” Cô cười nhẹ nhàng như vậy, tựa như đang nói đến chuyện không liên quan, song khi người khách kia ngẩng đầu lên, cô cười cũng không cười nổi.

Cô vẫn nhớ anh, nhiều năm trước anh ngàn dặm xa xôi từ Giang Nam đến Nam Dương chỉ để nói với cô một câu: “Anh rất nhớ em”

Lâu hơn trước, khi họ học chung trường, cô không nhps rõ thầy giáo dạy những gì, lúc nào cũng quên một ít, còn anh lại nhớ rất kỹ, mỗi lần cô không trả lời được anh sẽ giúp cô.

“Tự tử, tôn, chí tăng, huyền, nãi cửu tộc, nhân chi luân. Phụ tử ân*...” Anh đè thấp giọng giúp cô, cuối cùng vẫn bị thầy giáo phát hiện, thầy giáo phạt họ chép “Tam tự kinh” mười lần, cô lại ngoan cố không chịu chép.

*Trong tam tự kinh: “Tự tử tôn, chí huyền tăng” 自子孙, 至玄曾 nghĩa là từ con, cháu, tới chắt, chít. “Nãi cửu tộc, nhân chi luân” 乃九族, 人之伦 là chín họ, thứ bậc của người. “Phụ tử ân” 父子恩 là ơn cha con, tiếp của câu này là “phụ phụ tòng” nghĩa là chồng vợ theo. (Nguồn: Wattpad)

Mùi đàn hương tràn ngập trong ngôi nhà cổ kính, bé gái buồn bực nằm sấp trên chiếc bàn vuông lâu năm. Cậu nhóc rón rén dợm bước đến gần bé gái, trong tay còn cầm theo một xâu mứt quả màu đỏ tươi.

Bé gái vẫn không vui, lúc cậu nhóc đến gần bé quay đầu sang chỗ khác. lếquýđôn Trong ngôi nhà cổ tàn mát không khí âm u lạnh lẽo, chỉ có xâu mứt quả trong tay cậu nhóc toả ra hương thơm ngòn ngọt. Dù bé gái rất tức giận, nhưng chung quy vẫn chỉ là một đứa bé, không chống lại được đồ ăn ngon, tức giận như cũ nghiêng đầu về phía cậu nhóc.

Trên khuôn mặt cậu nhóc mang theo nụ cười cung chiêu, giương cao xâu mứt quả trong tay nói: “Tiểu Cảnh đừng tức giận, là anh Liệt không tốt.”

Bé gái vẫn tiếp tục tức giận, nhưng ánh mắt lại di chuyển theo xâu mứt quả. Cậu nhóc ngậm hiểu nhét xâu mứt quả vào trong tay bé gái cười hi hi: “Tiểu Cảnh tha thứ cho anh Liệt được không?”

Bé gái dẫu môi, không chống lại được sự cám dỗ ngọt ngào của xâu mứt quả, cắn một miếng.

Cuối cùng còn quay về phía cậu nhóc, tươi tỉnh trở lại cười một cái.

Mà lúc này, khoé môi cô hiện nụ cười hoàn hảo, ngay cả cười cũng thật trọng có lẽ. Chuyện cũ như thủy triều, cuối cùng lại từ từ rút đi, ngay cả bóng dáng cũng không để lại.

Trong lòng cô hiểu rõ khoảng cách giữa bọn họ, cách rất nhiều năm nhiều sự việc, trước kia là thanh mai trúc mã, đến bây giờ chẳng qua chỉ là mây khói tiêu tán.

Cô thấy mắt anh hiện chút kinh ngạc, rồi lại nhanh chóng dùng nụ cười trong sáng che giấu biểu hiện.

Đồng Hiền Tuấn cười nói: “Đây là Thi quân trưởng của quân Diên, hẳn hai người biết nhau?” Giọng nói nghe như không đếm xỉa, Tô Cảnh Cảnh sớm sợ đến mức toàn thân mồ hôi lạnh, Đồng Hiền Tuấn hỏi vậy, e đã biết chút gì.

Mấy ngày liên tiếp cô đã thấy thủ đoạn của anh, lúc này cô chỉ có thể kiến trì nói: “Tôi luôn ở Nam Dương.” Nói xong, cô liếc mắt về phía Đồng Hiền Tuấn, nhưng về mặt Đồng Hiền Tuấn vẫn bình thường, không có gì không thích hợp, tâm trạng thoáng bình tĩnh lại.

Thi Gia Liệt hơi khom lưng với Tô Cảnh Cảnh: “Gặp qua Tô tiểu thư.”

Tô Cảnh Cảnh khẽ gật đầu. Đối với Thi Gia Liệt cô không thể nói bất cứ điều gì, lòng bàn tay trở nên lạnh lẽo rồi lại nóng lên, lặp đi lặp lại đâm ra đỏ rất nhiều mồ hôi.

Anh là đang làm rõ ràng anh biết cô, vậy thì cô lại không thể không có tâm tư suy nghĩ cẩn thận một lần.

Bảo hồ lộ da, cuối cùng vẫn phải quyết tâm suy nghĩ. Cô tự biết mình không phải người thông minh tuyệt đỉnh, Đồng Hiền Tuấn lại là người trong sương mù, anh có tham vọng như nào, ý đồ như nào, sao cô có thể suy đoán.

Hình như Đồng Hiền Tuấn không thấy được thay đổi trên gương mặt cô, khuôn mặt là nụ cười như thường. Nhưng Tô Cảnh Cảnh không cho rằng Đồng Hiền Tuấn là người tâm tư kín đáo không nhận ra sự khác thường giữa hai người họ, anh chỉ không tỏ thái độ mà thôi, nếu anh đã không tỏ thái độ cô cũng chẳng cần giải thích làm chi, chỉ có thể yên lặng chờ xem như nào.

“Như thế thì chuyện này cứ quyết định vậy đi.” Đồng Hiền Tuấn nói với Thi Gia Liệt.

Tô Cảnh Cảnh đứng bên cạnh Đồng Hiền Tuấn, không lên tiếng.

Với thực lực của Đồng gia chưa chắc cần dùng đến Thi Gia Liệt, nhưng Thi Gia Liệt lại xuất hiện ở đây. Là ở đây chứ không phải Đồng gia. Xem chừng

Đồng Hiền Tuấn cho anh vài phần mặt mũi, có lẽ quan hệ của họ không nhỏ.

Thi Gia Liệt và Đồng Hiền Tuấn.

Tô Cảnh Cảnh nhìn Thi Gia Liệt, chỉ nghe Thi Gia Liệt nói: “Đương nhiên rồi, lần này Minh Suất đến thành Cù An đành nhờ cậy Tam thiếu.”

Đồng Hiền Tuấn cười kéo tay Tô Cảnh Cảnh: “Đó là tất nhiên.”

Thi Gia Liệt nhìn Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh, dẫu sớm biết như thế nhưng trong lòng không tránh khỏi xao động, thấy vẻ mặt Tô Cảnh Cảnh không có gì khác thường, anh chỉ có thể tự cười nhạo mình trong lòng mà thôi.

Minh Soát đề anh tới đây, một là vì chuyện vào thành, hai là vì cô. Xem ra mối hôn sự này cứ quyết định vậy rồi.

Anh cứ như thế gả cô ra ngoài, kỳ thực trong lòng không tình nguyện, nhưng tình hình như thế anh không còn lựa chọn khác.

Giờ này khắc này tại nơi đây, ngay cả hơi sức để gây dựa anh cũng không có, chỉ có thể tro mắt nhìn người con gái mình từng yêu dựa trong lòng người đàn ông khác, còn bản thân lại phải ra về làm thỉnh. Cảm giác ấy thật thảm thương giống như bị kẻ địch cắt thịt, tro mắt nhìn quân địch nướng chín ăn vào trong bụng.

Đồng Hiền Tuấn mở miệng: “Hai thuyền súng đạn, lấy cảnh đổi lại.” Anh không nghĩ nhiều, sau khi Đồng Hiền Tuấn nói xong thì gật đầu.

Sở dĩ quân Diên nghị hoà với Tây Nam là bởi trong đó có một nguyên nhân chính là súng ống bọn họ không bằng người ta. Minh Suất luôn khinh thường dựa vào nước ngoài, hết lần này đến lần khác súng ống được sản xuất bởi nhà máy quân giới trong nước cơ bản không có cách chống lại nước ngoài, điều này cũng khiến cho hoà lực quân Diên yếu hơn thể lực khắp nơi. Lúc này, Đồng Hiền Tuấn chẳng những trợ giúp bọn họ vào thành trng hoàn cảnh hiểm nghèo còn cung cấp súng ống đạn dược.

Lợi thế như vậy anh có thể không đáp ứng sao?

Nghĩ vậy Thi Gia Liệt giương mắt nhìn Đồng Hiền Tuấn, anh thấy Đồng Hiền Tuấn khẽ mỉm cười với Tô Cảnh Cảnh, nhìn qua nụ cười trên khoé miệng Đồng Hiền Tuấn thật chân thành, bỗng nhiên anh bình thường trở lại.

Anh nghĩ, có lẽ Đồng Hiền Tuấn thực sự yêu Tiểu Cảnh, bằng không hẳn anh sẽ không cười thoải mái mà bộc trực như vậy.

“Vậy thì cảm ơn Đồng quân trưởng.”

Khoé môi đồng Hiền Tuấn hiện nét cười lạnh nhạt, ánh mắt anh quét qua từng góc cạnh rõ ràng trên khuôn mặt Thi Gia Liệt. Trong mắt Thi Gia Liệt có chút mệt mỏi, không biết bởi mấy ngày liên tục lên đường hay bởi cái khác.

Song lúc này Đồng Hiền Tuấn không có lòng dạ suy nghĩ nguyên nhân Thi Gia Liệt mệt mỏi, chuyện anh càng hứng thú lúc này là tình hình giao chiến giữa đội quân chủ chốt của Đồng Hiền Lân và quân Diên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Giọt mưa thứ chín (1)

Dân quốc năm thứ mười ba, ngày mùng ba tháng tư.

Đốc quân của quân Diên phương Nam Thịnh Thế Huy từ Duyên Bình cách thành Cù An xa xôi ngàn dặm tìm đến phủ Đại Tổng thống Lý Uy Diên. Lúc này, thống soái các nơi, các nhân vật quan trọng trong chính phủ đều tề tựu đông đủ, tất cả mọi người đều canh giữ trước giường bệnh đại tổng thống.

“Minh Phụng đến đây à?” Đại Tổng thống nằm trên chiếc giường đồng kiểu Châu Âu tinh xảo hấp hối sau khi nghe rõ tiếng bước chân, cơ mặt giãn ra hơi giãn gật, đôi mắt sắp không mở ra được cũng mở ra được một khe hở rất nhỏ.

Một thân quân trang, thống soái quân Diên Thịnh Thế Huy tuổi xấp xỉ Đại Tổng thống nhưng thần thái phản chấn ngồi trước giường bệnh.

Trong đôi mắt hẹp dài của Đại Tổng thống Lý Uy Diên lộ ra chút ánh sáng, ông cố gắng mở miệng nói chuyện, nhưng hình như làm thế nào cũng không mở được. Thịnh Thế Huy nhìn yểu hâu Lý Uy Diên gật gật, lời đã ở cổ họng nhưng Lý Uy Diên không có hơi sức. Vì vậy Thịnh Thế Huy vươn tay nắm đôi tay lạnh ngắt vô lực của Lý Uy Diên: “Tổng thống đừng lo lắng.”

Lý Uy Diên há miệng thở dốc, nói đứt quãng: “Ta... ta... ta sắp không xong.”

Ánh mắt Thịnh Thế Huy sáng như cây đuốc, quét qua bảo vệ ở một bên. Tất cả mọi người cúi đầu nhắm mắt, im lặng không nói.

Trong lòng Thịnh Thế Huy nhanh chóng tính toán, Đại Tổng thống vừa đi, nhất thời cũng không tìm được người ổn định tàn cuộc, giả như xung đột vũ trang thật, thực lực của ông lúc này sợ không đối phó được. Lẽquýđôn Nghĩ vậy, chân mày ông không khỏi nhíu lại, thầm nghĩ: “Chỉ mong Gia Liệt có thể xử lý chuyện kia thật thỏa đáng.”

Đến đêm đêm người Thịnh Thế Huy vẫn canh giữ trước giường Đại Tổng thống, ánh trăng xuyên hoa song cửa sổ khắc hoa rọi vào trước giường, bốn phía tràn ngập trong ánh trăng, gió mát, lộ ra sát khí màu xanh thăm nhìn mà ghê người.

Lúc Thi Gia Liệt đuổi tới đã là giữa khuya, trong phòng lặng ngắt như tờ tựa như đang ở bãi tha ma tiêu điều gió lạnh.

Thịnh Thế Huy nhìn thoáng qua, Thi Gia Liệt gật đầu với ông, Thịnh Thế Huy hiểu ý, khoé môi cong lên cười như có như không. Đồng Tử Sâm nhìn chăm chăm Thịnh Thế Huy, nụ cười trên mặt Thịnh Thế Huy làm ông hoảng sợ, nhưng ông không thể làm gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Ánh đèn bên trong hắt ra, hắt lên khuôn mặt Thịnh Thế Huy, lúc này gương mặt ông lộ vẻ vô cùng mệt mỏi, khoé mắt đuôi mày hiện đầy nếp nhăn, ánh đèn hắt lên khiến ông có vẻ vô cùng già nua, song một thời gian dài sinh sống trong quân đội làm cho trong mắt ông có thứ ánh sáng nóng rực như một người thiếu niên.

Đại Tổng thống nặng nề ngủ, trên gương mặt trắng bệch thỉnh thoảng rịn ra mồ hôi lạnh. Bác sĩ nước đức luôn ở bên cạnh, y tá cũng không dám lười biếng, vẫn luôn ở bên.

Những nơi xung quanh phủ Tổng thống đều đã đặt giới nghiêm từ sớm, khắp nơi tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe được âm thanh gió lạnh thét gào.

Đêm này Đồng Hiền Tuấn ngủ không yên giấc, bọc chăn gấm thật dày nhưng chân tay vẫn lạnh run. Lẽquýđôn Bên ngoài áo ngủ bằng lụa thêu một bông mẫu đơn cực kỳ long lanh, mẫu đơn xinh đẹp thanh lệ quốc sắc thiên hương nhưng trong lòng anh lại thấy vắng lạnh, tựa như trong lòng bị xối nước lạnh.

Trên chiếc bàn con trước đầu giường đặt vài quyển sách phương Tây đang xem dở, quyển sách kể về nam nữ hai nhà có mối thù truyền kiếp hiểu nhau, yêu nhau. Anh chưa đọc đến kết thúc, lại cảm thấy mệt mỏi.

Lúc này tự nhiên anh không có tâm trạng đọc sách, trang sách dừng ở ngón tay giữa, song chỉ để cho có, ở đâu có tác dụng thực sự? Anh dứt khoát bỏ xuống, không đọc nữa.

Trần trọc trần trụi một lúc, anh gọi một tiếng: “Cố Trì Niên!”

Cố Trì Niên luôn ở ngoài cửa, nghe Đồng Hiền Tuấn gọi lập tức đi vào.

Đồng Hiền Tuấn không đứng dậy khỏi giường, chỉ dựa ở trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lẽquýđôn Cố Trì Niên không dám nói gì, chỉ im lặng.

Đồng Hiền Tuấn lẩm bẩm: “Tự Đổng đến chưa?”

Cố Trì Niên nghe Đồng Hiền Tuấn hỏi vội trả lời: “Tới rồi, Quách tiên sinh nói quân đội của đại thiếu hình như rút lui phân nửa.”

“Hình như?” Đồng Hiền Tuấn vẫn không mở mắt, giọng điệu hơi lạnh: Hai chữ “hình như” không chắc chắn này khiến anh gai mắt.

Cố Trì Niên cuống quýt nói: “Cố tiên sinh nói quân đội của đội trưởng Ngô vẫn đang dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại*.”

*负隅顽抗: Dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, xuất xứ từ “Tấn tâm hạ” của Mạnh Tử: “Có nhiều người đuổi hổ, hổ dựa vào địa thế hiểm trở, chớ bạo dạn chạm trán.”

“Ngô Tuyết Huy?” Đồng Hiền Tuấn kêu một tiếng, bỗng nhiên cười lạnh: “Dẫn đầu quân Diên là Thi Gia Liệt, Ngô Tuyết Huy đánh với Thi Gia Liệt, anh ta ư, rõ là ngu xuẩn.”

Cố Trì Niên không dám nói tiếp, chỉ thấp giọng hỏi: “Tam thiếu định làm như thế nào?”

Đồng Hiền Tuấn chậm rãi mở mắt, ánh đèn vắn vẹo rọi lên gương mặt tuấn tú của anh, chiếu lên nụ cười thản nhiên lại hết sức mạnh mẽ của anh. Đoạn, anh rũ mắt, lẩm bẩm một tiếng: “Nếu đã đồng ý giúp quân Diên thì không có lý do gì để thất tín, huống chi...” Anh hơi dừng lại, nói tiếp: “Huống chi Minh Suất đáp ứng việc hôn nhân, nếu không giúp ngược lại thành ra cá trong chậu. Thôi thôi.”

Anh xoa xoa mi tâm, nói tiếp: “Cậu dẫn theo thủ hạ đi giúp Thi Gia Liệt đi.”

“Vâng.” Cố Trì Niên không dám chân chờ lập tức đồng ý, sau đó vội vã lui ra ngoài.

Đồng Hiền Tuấn mở to mắt nhìn ánh đèn sáng trên trần nhà, ánh đèn không chói mắt nhưng anh vẫn cảm thấy sáng quá mức, làm cho mắt anh đau. Vì vậy, anh đưa tay dụi mắt, thế nhưng lúc chạm đến mí mắt lại nhớ ra chuyện khác, lắc đầu một cái, rút cuộc buông tay xuống, quay đầu liếc quyển sách vẫn chưa xem xong trên bàn trà.

Quyển sách lẳng lặng nằm trên bàn trà tên là “Romeo và Juliet”, anh nhớ lại hình như quyển sách này có một bộ phim nhưng chưa từng xem qua, chờ mấy chuyện này qua đi ngược lại có thể đưa Tô Cảnh Cảnh đi xem. Cô là cô gái kiêu mới, phỏng chừng sẽ thích xem phim.

Sao tự nhiên lại nghĩ đến cô ấy chứ? Anh vô cùng ngạc nhiên, đoạn lắc lắc đầu.

Sáng sớm hôm sau.

Đại Tổng thống Lý Uyên gần như mê man, đám người Thịnh Thế Huy trông chừng một bên đều biết không ổn. Giây phút sau cùng, mọi người cùng bước về phía giường bệnh buột miệng: “Tổng thống muốn nói gì không?”

Lý Uyên đang hấp hối dưới âm thanh ép hỏi vội vã của mọi người rồi cuộc hơi giật đôi môi, bật ra mấy chữ nhẹ như lông hồng “Hiến pháp tạm thời”, nói xong hai chữ rồi không động đậy nữa.

Thịnh Thế Huy run rẩy chìa tay ra đặt dưới mũi Đại Tổng thống, dưới mũi đã không còn bất kỳ hơi thở nào nữa.

Đại Tổng thống Lý Uyên nói “Hiến pháp tạm thời” là đề cập đến “Hiến pháp tạm thời” mà nhà nước đã đưa ra, theo “Hiệp pháp tạm thời” quy định luật bầu cử Đại Tổng thống lần thứ hai của Quốc hội Dân quốc, tức khi vị trí Đại Tổng thống bị trống thì Phó Tổng thống “kế vị”.

Nhưng mấy năm gần đây, Đại Tổng thống gần như mong muốn chuyên quyền, liên hợp với thống soái quân Nghiêu Đồng Tử Sâm quy định ra Hiến pháp tạm thời mới, tức khi Đại Tổng thống vì rời chức hoặc không đủ sức trông coi công việc, Phó Tổng thống sẽ “thay mặt tiến hành” quyền hạn này.

Dựa theo hai chữ “Hiệp pháp tạm thời” của Đại Tổng thống trước khi chết, vị trí Tổng Thống về tay Phó Tổng thống Tô Minh Chính. Nhưng lúc này người có quyền thế lỗi lạc trong thành Cù An có ý đồ đại vị không phải số ít.

权横利弊后, Đồng Tử Sâm và Thịnh Thế Huy nhìn nhau cười một tiếng.

“Cổ ngữ có nói ‘nước không thể một ngày không có vua’. Theo tôi thấy, vẫn nên để Phó Tổng thống kế nhiệm cho thoả đáng.” Thịnh Thế Huy sâu xa mở miệng. Kỳ thực ông nói như vậy mọi người đều hiểu rõ, lúc này Phó Tổng thống là con rể của ông, để Tô Minh Chính tiếp nhận, đối với ông mà nói trăm lợi không hại.

Nhưng vào lúc này biện pháp này không thể nghĩ ngờ gì là tốt nhất, nếu vị trí này Thịnh Thế Huy tự mình ngồi, hoặc giả Đồng Tử Sâm, thống soái liên quân Tây Nam Dương Tồn Hậu làm đều có khả năng dẫn tới bất mãn, còn có khả năng khiến cho tình hình binh trí thay đổi. Và lại, thế lực khắp nơi đều có quân đội, tình hình chính trị thay đổi rất có khả năng sẽ đẩy lên ngọn lửa chiến tranh.

Mà để Tô Minh Chính đối mặt với tàn cục này có thể thông thả chặn miệng thiên hạ, lại có thể duy trì cục diện chính trị vững vàng.

“Đây chẳng qua là ý kiến cá nhân của tôi, xử lý như thế nào cho thoả đáng, vậy phải xem chủ soái An rồi.” Thấy mọi người đều im lặng, Thịnh Thế Huy thần nhiên nói một câu, chuyển lời cho Đồng Tử Sâm.

Chòm râu nơi khoé miệng Đồng Tử Sâm khẽ giật, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng sau khi đảo qua mọi người thì dừng trên khuôn mặt ngập tràn tự tin của Thịnh Thế Huy: “Chúng tôi vâng theo nguyện vọng của Đại Tổng thống.” Giọng điệu ông nhạt nhẽo bình thản, như thể đang nói đến chuyện bình thường.

Nếu hai vị thống lĩnh quân phiệt có quyền thế nhất đều đã nói vậy, mọi người còn lại cũng không tiện nói gì khác nữa. [Ghi chú của tác giả]

[Ghi chú của tác giả] Ở đây mượn một phần tình hình của Viên Thế Khải lúc chết, có sự tham khảo của các nguồn Tô Nguyên, đại ức miên, lá thư “Lê Nguyên Hồng – con rể Tổng Thống” của Hàn Tùng. Do đó cần ghi chú rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Giọt mưa thứ chín (2)

Lúc này trong biệt thự Phương Tê, Tô Cảnh Cảnh đang tựa vào cửa sổ trong phòng ngủ thất thần.

Hoa dành dành trang trí trong phòng đã ba bốn ngày hơi khô vàng, ngược lại mùi thơm vẫn mãi không tan, khiến cho cả căn phòng tràn ngập hương thơm nhàn nhạt. Muội hương này rất quen thuộc, Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy phảng phất như thời gian quay ngược trở lại, trong đầu chìm chìm nổi nổi tình hình thời niên thiếu khi ở nhà bà trai tại Nam Dương.

Đó là một căn nhà xây bằng đá đỏ không lớn, bác trai từ ái và bác gái làm nhảm, còn có một đám tam cô lục bà. Tất cả đều là những con người bình thường và hiền hậu, nhưng hình như cô không thể trở về được nữa.

“Nghĩ gì thế?” Đồng Hiền Tuấn vừa vào cửa đã thấy Tô Cảnh Cảnh tựa trên cửa sổ thất thần.

Ngày hôm đó khí trời bên ngoài thoáng đãng, trời trong mây trắng, các loại hoa trong vườn đều đã nở, một vườn đỏ thắm xanh nhạt chiếu vào trong phòng ngủ, một màu xanh tròn bóng âm u, vô cùng thanh tịnh và đẹp đẽ.

Tô Cảnh Cảnh chỉ im lặng tựa vào cửa sổ, trước mắt chỉ có mây trắng vạn dặm, lại không có điểm xuất phát và nơi quy tụ. Mọi người thường nói “một bước lỡ, cả đường sai”. Cô không biết mình có đi nhầm bước nào không, hoặc cho tới bây giờ vẫn không bước về phía đối diện.

Nhân sinh của cô, sao lại thành như thế này. Mẹ cô vì không để cô chịu gánh nặng chính trị nên đuổi cô đến nhà bác trai tại Nam Dương xa xôi ngàn dặm, nhưng kết quả cô không chạy thoát được số kiếp.

Cô khẽ thở dài, quay đầu hỏi anh: “Lê quý đôn “Đến đây đã bao lâu rồi?”

Anh cúi người lật xem cuốn sách giải trí cô đặt tại mép giường, nghe cô hỏi cũng không đứng thẳng, tiện tay lật đi lật lại mấy tập thơ, ngoài miệng chỉ thản nhiên nói: “Ừ, một lúc lâu rồi, thấy em xuất thân nên không cho hạ nhân đến quấy rầy.”

“Hai ngày này ông ngoại hẳn vào thành rồi?” Cô xoay người hỏi anh, anh nhẹ nhàng ừ, lại không khỏi cảm thán: “Sợ là hai ngày này sắp nổi mưa gió rồi.”

Trong lòng cô kinh ngạc, sau đó lấy lại bình tĩnh. Trong đầu bắt đầu nghĩ ngợi, mấy ngày nay thế cục trong thành sợ có sự thay đổi không lớn cũng chẳng nhỏ, dựa theo tính tình Đồng Hiền Tuấn sợ là sẽ không tham gia, nhưng không biết anh nghĩ như thế nào.

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn hơi cong lên, đứng thẳng vổ vổ trường bào màu trắng làm từ gấm Vân Nam thêu hoa văn tối màu, bình tĩnh nhìn Tô Cảnh Cảnh, ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua song cửa sổ khẽ khàng rơi trên người cô, dát một tầng vàng nhạt lên bộ quần áo vải thun đơn giản mặc ở nhà của cô càng khiến cô lộ vẻ dịu dàng thanh nhã.

Trong lòng anh bất ngờ rung động, im lặng một lúc lâu mới nói: “Như thế nào, lo lắng à?”

Tô Cảnh Cảnh quay đầu, chạm phải đôi đồng tử đen nhánh sâu thẳm của anh, tim cô cũng đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu, đôi mắt ấy sáng ngời như những vì sao, trong một cái chớp mắt lại thâm trầm như sắc trời ban đêm.

Cô vô ý thức giật giật khoé môi, vô cùng khó nhìn. Lê quý đôn Cô xấu hổ, chỉ nói: “Tôi có cái gì để lo lắng chứ.” Tuy lời cô nói nhẹ nhàng khéo léo hưng anh vẫn nghe ra được lo âu trong lòng cô, chỉ là không vạch trần mà thôi, anh hùa theo lời cô nói: “Không lo lắng thì tốt.”

Thấy anh thuận theo ý cô, ngược lại vô cùng kinh ngạc. Bình thường những lúc như này anh sẽ không vậy, cô cau mày nói: “Sao lúc này tam thiếu lại rảnh rỗi vậy?”

Đồng Hiền Tuấn buông tiếng thở dài, tùy ý ngồi trước bàn trang điểm. Tô Cảnh Cảnh ngó anh, thấy anh đang tiện tay chơi đùa son phấn của cô.

Son phấn rực rỡ dạo chơi theo ngón tay thon dài của Đồng Hiền Tuấn, hồng trắng nổi bật lẫn nhau, thật là bắt mắt. Tô Cảnh Cảnh không khỏi hoảng hốt nhớ lại đôi tay kia vì mình đánh phấn lên khuôn mặt như ngọc.

Cổ nhân song tiền cộng mi ngữ*, mà cô có may mắn này không? Lê quý đôn Người trước mắt, phong thần tuấn lãng, ngực có núi, sao có thể là công tử phóng đã như người ngoài đồn đãi chứ?

*Ý nói người xưa ngồi trước cửa sổ kể đầu nói chuyện.

Hình như anh chơi rất thích thú, một hộp phấn lớn chỉ chớp lát sau bị khoét ra một khối to. Cô không đau lòng, dù sao đều là đồ của anh, may ra cô có cái gì chứ?

Mặc dù trên tay anh nghịch son phấn mềm mại dính dính, song tâm tư không đặt trên việc này.

Lúc này trong phủ Tổng thống hẳn có biến hoá nho nhỏ rồi.

Tô Cảnh Cảnh cười khẽ: “Anh có tâm sự à?”

“Hả?” Ánh mắt anh lập tức chuyển về phía cô, nhưng cô chỉ mỉm cười với anh, anh nhìn cô cười lại không biết nói gì mới tốt, trong lúc không để ý chú ý hộp phấn trên tay bị mở ra, cả bàn tay bị nhuộm đỏ tựa như vết máu khiến người ta sợ hãi.

Đồng Hiền Tuấn chợt mở miệng: “Đại Tổng thống không sống nổi qua đêm nay.” Làm như không thèm để ý, kỳ thực không ngừng châm biếm.

“Bệnh tình nguy kịch à?” Tô Cảnh Cảnh lẩm nhẩm, nhoen miệng cười: “Chủ tướng An hẳn đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy rồi.”

“Đến em cũng nhìn ra, biện pháp này của lão già đó không tốt lắm.”

Ánh mắt Đồng Hiền Tuấn dừng trên phấn hồng dính trên ngón tay, màu hồng kia đúng là làm hồng đôi tay nhẵn nhụi trắng mịn của anh.

Chỉ một điểm nhỏ mà thôi đã làm hồng đôi tay đẹp đẽ của anh, ngược lại trong lòng anh vừa cười vừa than thở. Chi nghĩ, biện pháp lần này của cha mình cũng chỉ giống như đánh phấn hồng, đẹp thì có đẹp nhưng có thể sai chỗ rồi.

Tô Cảnh Cảnh xa xa nhìn anh, thấy anh mất hồn nhìn màu hồng trên tay, bèn đứng dậy đi tới cạnh anh đưa cho anh một chiếc khăn lụa.

Đồng Hiền Tuấn nhận khăn, nhẹ nhàng lau màu hồng trên tay.

“Có vẻ giống máu của muỗi.” Tô Cảnh Cảnh không kìm được than một câu, song chỉ là một lời nói đùa bình thường.

Đồng Hiền Tuấn cười nhẹ một tiếng, có phần than thở: “Máu muỗi cũng được, máu người cũng thế, dù sao vẫn là có gì đó chết rồi.” Lời này của anh như đang nói đến thiên cơ, nhưng Tô Cảnh Cảnh lại cảm thấy anh hiểu rõ chủ tâm giết người của Đồng Tử Sâm mới nảy sinh xa khái.

Giữa hai cha con họ đều tự có nghi ngờ của mình, điều này không phải thứ nên có giữa cha con bình thường. Trước đây cô từng nghe nói Đồng Tử Sâm không thích đứa con trai Đồng Hiền Tuấn này lắm, thoát đầu cô còn cho rằng Đồng Hiền Tuấn làm những chuyện hoang đường, hiện nay xem ra đều không phải vậy.

Rõ ràng anh không phải người trác táng, song anh lại muốn làm cho mọi người nghĩ anh là người như vậy. Rốt cuộc anh là người như nào đây, cha anh lại là người như thế nào đây?

“Nếu mọi chuyện đều suôn sẻ, cách mấy ngày em sẽ phá vỡ vàng rồi. Nếu mọi chuyện...” Đồng Hiền Tuấn dừng một lúc, Tô Cảnh Cảnh cúi đầu nhìn, thấy giữa trán anh hơi nhăn lại, không có lý do, tựa như ưu sầu nhân rồi xuất hiện trên làn.

Cô biết rõ tất cả đều không phải nhân rồi ưu sầu, trong lòng ần ần rung động, cuối cùng vươn tay vuốt ve hàng mày của anh: “Nếu hết thảy không ổn, thì có gì đáng ngại chứ?”

“Có gì đáng ngại?” Đầu tiên anh thoáng sững sốt, không đoán ra cô sẽ nói thoải mái đến vậy.

Anh ngẩng đầu nhìn cô đắm đắm, bình thường cô đã rất đẹp, chỉ là trong lòng anh vẫn luôn cố ý né tránh vẻ đẹp của cô, mà lúc này cô cách anh gần như thế, gần đến mức có thể thấy rõ mặt mũi cô.

Tim anh đập mạnh và loạn nhịp một lúc, đoạn cười nói: “Đúng vậy, thì có gì đáng ngại đâu!”

Anh vươn tay che phủ bàn tay trên hàng mày của mình, bàn tay ấy trắng mịn mềm mại, anh nắm rất chặt. Cô nhướn miệng cười rạng rỡ với anh, anh lại mất hồn.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, bó hoa dành dành khô vàng trên bàn trang điểm lặng lẽ không tiếng động rơi xuống. Phản chiếu trong gương tranh điểm, ánh mắt anh dịu dàng ấm nóng nhìn đắm đắm người con gái Giang Nam như trăng sánh mát rượi.

“Cộc cộc cộc.” Có người gõ nhẹ cửa phòng, ngay sau đó một giọng nam trầm thấp vang lên: “Tam thiếu, có điện thoại của bác sĩ Kiệt Khắc.” Tô cảnh Cảnh hoảng hốt, lập tức rút tay ra ngoài: “Nhanh đi nhận điện thoại đi, nhớ máy trong bệnh viện...”

Đồng Hiền Tuấn biết tâm tư cô đặt tên người Tô Minh Chính, lúc đứng dậy hơi mỉm cười nói với cô: “Đừng lo, hai ngày trước đã tỉnh lại rồi.”

“Ừ.” Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Hiền Tuấn đi về phía cửa nói: “Tông Hi...” Cuối cùng cô không nói ra khỏi miệng, lời nói nghẹn ngào nơi cổ họng.

Đồng Hiền Tuấn đáp lại một tiếng, nhìn cô, cô lại mỉm cười nói: “Không có việc gì?”

“Ừ.” Anh gật đầu, mở cửa, đứng ngoài cửa là Cố Trĩ Niên ăn mặc như lính hộ vệ.

Cố Trĩ Niên ghé vào tai Đồng Hiền Tuấn nói mấy câu, tự nhiên Đồng Hiền Tuấn cười phá lên, Tô Cảnh Cảnh nhìn ra qua khe cửa, Đồng Hiền Tuấn cười sang sảng, từng tiếng lọt vào trong tai, hẳn có chuyện tốt. Trong lòng cô nhất thời thoải mái, nhưng chuyển một cái lại lo lắng. Mấy ngày nay thật sự như đang chiêm bao.

Từ Tây Dương xa xôi đến, ban đầu vốn chỉ muốn xem tình hình ở đây, không muốn để bản thân khi còn sống cũng ở lại nơi này.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh không tiếng động, cách một lúc lâu, Đồng Hiền Tuấn chợt gõ cửa, Tô Cảnh Cảnh thấy kỳ lạ: “Làm sao vậy?”

“Ba em tỉnh rồi, muốn gặp em.”

Giọng điệu anh nhả nhặn, cô nghĩ ba hẳn không có gì đáng ngại, trong lòng vừa vui vừa buồn, nhất thời cảm khái, không biết nên như thế nào cho tốt. May mà Đồng Hiền Tuấn cất lời: “Em nhanh thay quần áo đi, tôi nói người chuẩn bị xe.”

Cô lúng túng đáp lại một tiếng. Trong khoảng thời gian ngắn côi lòng lại bình thản vô cùng, vốn tưởng rằng sẽ rất phấn khởi, lại phát hiện hoá ra chuyện ập lên đầu, tất cả tình cảm đều hoá thành khói mây.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Giọt mưa thứ chín (3)

Địa điểm vẫn là bệnh viện Thánh Mari. Toà nhà cao tầng gạch trắng thấp thoáng trong tầng tầng lớp lớp cây cối dày đặc, những đám mây thân nhiên lững lờ trôi trên bầu trời xanh thăm thẳm làm nổi bật lên bệnh viện thánh Mari.

Trước cổng sắt phát ra ánh sáng màu bạc là một khoảng trống vắng, trong gió hàng cây xanh ngát phát ra những tiếng vang rất khẽ, mọi đội binh lính về mặt lạnh nhạt qua lại tuần tra. Lê Quý Đôn Hề có gió thổi cỏ lay, đôi mắt sáng ngời của họ lập tức hướng về bên đó.

Một hàng xe dừng trước cổng viện.

Phó quan trẻ tuổi bước xuống từ trong xe, anh cung kính mở cửa xe bên cạnh, người xuống đầu tiên từ trong xe là một nam nhân chừng năm mươi tuổi, trên người vận một bộ trường bào màu xanh xám bị giặt đến bạc phếch, rất đổi mộc mạc.

Tóc ông hoa râm, mặt mày tang thương nhưng nhìn qua vẫn khí thế hăng hái, tang thương trong đáy mắt cũng là nơi nằm thảng lăm cho sự ổn trọng của ông bị mất đi. Ông bước xuống xe, bước chân vững vàng, vẻ mặt nghiêm trang.

Người này chính là Thống soái quân Nghiêu – Đồng Tử Sâm.

Người bước xuống từ chiếc xe phía sau là một thanh niên trẻ tuổi, chính là Đồng Hiền Tuấn, ngồi cùng xe với Đồng Hiền Tuấn là Tô Cảnh Cảnh.

Người trong xe phía sau cũng xuống, Lê Quý Đôn Đồng Tử Sâm đứng cạnh xe không nhúc nhích, chỉ yên lặng đứng cạnh xe. Những người đó quần áo chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm trang giống Đồng Tử Sâm.

Tô Cảnh Cảnh không ngờ lần thứ hai cô theo Đồng Tử Sâm tới, còn có các nhân viên quan trọng của chính phủ ở phía trước. Lúc đầu cô thấp thỏm không yên, lúc này thì càng hoảng hốt.

Đồng Hiền Tuấn thấy Tô Cảnh Cảnh bước đi chậm chạp, quay đầu lại mỉm cười với cô, thăm thẳm: “Đừng lo, lúc này cha tôi chẳng thể làm gì cả.” Vừa dứt lời, anh nắm lấy tay cô.

Bàn tay cô lạnh như băng, Đồng Hiền Tuấn biết giờ phút này trong lòng cô vừa mừng vừa lo, anh lại tăng thêm sức lực nắm tay cô, một phần sức lực vài phần lo lắng khiến trái tim vốn hơi hoảng hốt của Tô Cảnh Cảnh bình tĩnh lại.

Binh lính trước cổng bệnh viện thấy Tổng tư lệnh đích thân tới đều ríu rít tự động tản ra. Dẫn đầu Ngô Tuyết Huy đứng ở bên cạnh, thấy Đồng Tử Sâm lập tức chào ông theo nghi thức quân đội, Đồng Tử Sâm gật đầu nói: “Sùng Quang đâu?”

Ngô Tuyết Huy nói: “Đại thiếu ở bên trong.”

Đồng Tử Sâm không lên tiếng, chỉ đi thẳng về phía trước. Bước chân của ông ta hết sức vững vàng, quanh năm làm quân nhân, không chỉ ý chí mà chính bản thân ông ta cũng được tôi luyện. Ông bước từng bước về phía trước, đi theo phía sau ông là nhân viên của chính phủ.

Đồng Hiền Tuấn cũng biết được dụng ý lần này của Đồng Tử Sâm, nhưng Tô Cảnh Cảnh thì lại không rõ. Cô cảm thấy rất hoảng hốt, chỉ có thể đi theo Đồng Hiền Tuấn. Đồng Hiền Tuấn cười trộm trong lòng, nghĩ lần này cha không thể không thoả hiệp. Trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng sáng khoái, rồi lại không thể không che giấu toàn bộ cảm xúc của mình, nhất thời bị đè nén đến khó chịu.

Tô Cảnh Cảnh đi thẳng một đường theo Đồng Tử Sâm và Đồng Hiền Tuấn, vẫn đi qua con đường lần trước, vẫn là vài bước một trạm gác. Vì Đồng Tử Sâm đi phía trước nên những binh lính kia đều nhấc tay chào.

Trong toà nhà cao lớn yên tĩnh trống rỗng vang vọng tiếng bước chân nặng nề, tất cả mọi người đều bước đi thật chậm, nhưng tiếng bước chân này như một bản nhạc buồn, nặng nề, vắng vẻ, nghe mà trong lòng chua xót.

Đồng Hiền Tuấn vận một thân quân phục màu xanh lá cây, thân hình cao lớn đứng trước cửa phòng bệnh, anh thấy Đồng Tử Sâm lập tức chào theo nghi thức quân đội. Đồng Tử Sâm gật đầu với anh, không nói chuyện.

Từ đây đến cửa phòng bệnh chưa đầy mười bước, Đồng Tử Sâm dừng lại bước chân, mọi người theo sau cũng dừng bước. Giữa hành lang trống trải tiếng bước chân lộn lờ bất định, thật lâu sau như tiếng dây đàn bị đứt, tiếng bước chân cũng mất.

Đồng Tử Sâm để Tô Cảnh Cảnh tiến vào phòng bệnh, phòng bệnh lúc này không còn là phòng chăm sóc đặc biệt của hôm đó nữa, thiết bị y học đã được giản lược không ít, nhưng vẫn giữ lại mấy thứ đề phòng ngộ nở.

Tô Cảnh Cảnh liếc mắt nhìn Đồng Tử Sâm, trong mắt Đồng Tử Sâm đều là hàm ý yêu thương, Tô Cảnh Cảnh nhếch môi khẽ gõ cửa. Trong phòng vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn lại quen thuộc.

“Vào đi!”

Tô Cảnh Cảnh yên lặng đẩy cửa ra, lại chậm rãi xoay người đóng cửa lại, trong chớp mắt đóng cửa, dư quang nơi khoé mắt cô lướt qua người phía sau Đồng Tử Sâm – Đồng Hiền Tuấn, Đồng Hiền Tuấn và năm sáu người mặc quần áo kiểu dáng chính thống của nhân viên chính phủ quan trọng.

Tô Cảnh Cảnh chau mày, nhanh chóng đóng cửa rồi quay đầu lại.

Trong phòng tràn ngập hương bách hợp thoang thoảng, trong bình sứ hoa văn cảnh đào trên tủ đầu giường cắm một bó hoa bách hợp tươi msi, những

cánh hoa bách hợp màu vàng nhạt nhô ra ngoài khe xoay tròn, ở giữa lộ ra châu mằm* thật nhỏ màu tím, thoát nhìn vô cùng mỹ lệ. Ở Tây Dương bách hợp vàng tượng trưng cho hi vọng bệnh nhân sớm ngày bình phục.

*Châu mằm: Lời khen ngợi mầm non của cây cối, còn là thuật ngữ trong thực vật học (Theo baike)

Tô Cảnh Cảnh nhìn Tô Minh Chính nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch.

Ba. Tô Cảnh Cảnh muốn nói lại thôi, tiếng “Ba” kia mắc kẹt ở cổ họng, như một chiếc gai làm đau cô.

Ánh mặt trời màu vàng nhỏ vun xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu trắng kéo một nửa rơi lên khuôn mặt nho nhỏ nhưng tái nhợt của Tô Minh Chính, nhìn qua rất bình thản, đuôi mắt ông có những nếp nhăn vừa đầy vừa nhỏ.

Thời gian như ánh sáng trong lúc yên lặng biến mất vô tung, năm xưa ba khí khái bùng bùng, hôm nay lại yên lặng nằm trên giường bệnh.

Song dù ở trên giường bệnh, ông vẫn như trước là người ba lòng mang quốc gia thiên hạ của cô.

Tô Cảnh Cảnh đứng cạnh cửa cố gắng đứng thẳng, muốn đi về phía trước, song làm thế nào cũng không thể chuyển động bước chân bất động, giống như bị yểm định thân thuật. Trong mắt cô những giọt nước loé sáng, đôi môi mím lại thật chặt.

Trong trí nhớ ba tựa như người sắt dường như không bao gập gục ngã, nụ cười của ông, tức giận của ông, hơi thở của ông, nỗi hận của ông, hết thảy của ông đều rõ nét trong đầu cô như mới hôm qua. Chỉ trong chớp lát tất cả không hề thiếu sót hiện lên ngay trước mắt cô.

“Ba.” Cô cúi đầu khẽ gọi, âm thanh nhẹ như tiếng muỗi kêu. Tô Minh Chính nằm trên giường bệnh lại như nghe được, hàng mày khẽ nhú lại.

Ánh mặt trời màu vàng rơi trên làn da hơi lộ vẻ thô ráp của ông, càng làm nổi bật vẻ gì nua của ông. Tô Minh Chính không mở mắt, chỉ giật giật đôi môi gần như sắp tróc da: “Cảnh...”

Tiếng “Cảnh” nhẹ như sợi lông vũ, chậm rãi tung bay giữa không trung, xoay một lúc lâu mới rơi vào trong tai Tô Cảnh Cảnh. Nhẹ đến thế nhưng lại như tiếng chiêng trống làm màng nhĩ cô chấn động sinh đau.

Cô nén giọt nước trong hốc mắt gần như chảy xuống, hít mũi, lao đảo một cái quỹ xuống trước giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Giọt mưa thứ mười (1)

Tô Cảnh Cảnh kèm chế trong lòng, lệ nóng như muốn tràn mi, cuối cùng Tô Minh Chính mở mắt ra.

Trong đôi mắt già nua chợt hiện ánh sáng nghi hoặc, tựa như không biết người trước mắt. Ánh nắng rải rác trên khuôn mặt trắng bệch của ông, đôi mắt nhắm đã lâu vì ánh sáng chiếu vào nên không khỏi hơi nheo lại.

Đôi môi khô nứt của ông hơi hé, nói từng chữ mơ hồ: “Tiểu Cảnh!”

“Vâng, con ở đây.” Tô Cảnh Cảnh nhanh chóng vươn tay cầm lấy bàn tay run run giữa không trung của Tô Minh Chính. Lề quý đôn Tay Tô Minh Chính lạnh hơn băng lạnh nơi đất Bắc, lạnh đến thấu xương, lạnh đến mức cô làm thế nào cũng không nắm được.

Tô Cảnh Cảnh thấy tay mình bắt đầu run rẩy, lúc này nước mắt vội vã lăn xuống, giống như mưa xuân liên miên bất tận.

“Làm sao vậy?” Tô Minh Chính vừa mở mắt thì trông thấy khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt của Tô Cảnh Cảnh, ông cố gắng mỉm cười, nói: “Đứa bé ngoan, ba không sao.”

Tô Minh Chính nói chuyện tuy yếu ớt nhưng hơi thở ổn định, Tô Cảnh Cảnh biết ba đã không có gì đáng ngại nữa, bởi vậy cũng yên tâm không ít.

“Sao con lại trở về, chẳng lẽ Nam Dương...” Tô Minh Chính ảm ảm lo lắng cho anh cả tại Nam Dương. Tuy lúc này tình hình ở Nam Dương tốt hơn trong nước, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất*.

*Đây là một cách chơi chữ của người TQ (nhất vạn – vạn nhất). Tóm tắt đơn giản thì là không lo có chuyện lớn chỉ sợ điều bất ngờ không may.

Tô Cảnh Cảnh biết ba lo lắng, cô an ủi: “Bá cả vẫn khỏe mạnh. Chẳng qua con gái nghe nói tình hình trong nước không ổn định...”

“A!” Khi nghe Tô Cảnh Cảnh nói đến bốn chữ “tình hình không ổn định”, tự nhiên Tô Minh Chính thốt ra một tiếng thét kinh hãi. Lề quý đôn Tô Cảnh Cảnh thấy ba không có gì đáng ngại, trái tim đang căng thẳng vốn đã thả lỏng, thấy Tô Minh Chính kinh hoảng như vậy, trái tim lại nảy lên.

Trước mắt thế cục trong thành rất nghiêm trọng, vừa rồi cô lo lắng cho ba mình nên không suy nghĩ, lúc này mới ngẫm lại. Đồng Tử Sâm và các nhân viên quan trọng trong chính phủ đều đến đây, e chẳng mấy chốc đốc quân các nơi cũng sẽ tới, những người này tụ tập tại đây là muốn làm gì?

“Đại Tổng thống, Đại Tổng thống như nào rồi?” Tô Minh Chính bức thiết hỏi.

Tô Cảnh Cảnh không trả lời, ngược lại rũ mắt rơi vào trầm tư.

Cô và Đồng Hiền Tuấn đã có hôn ước, theo tính cách của Đồng Hiền Tuấn, nếu cô không có giá trị lợi dụng, anh hà tất phải làm chuyện thừa? Trước mắt nếu Đại Tổng thống không xong, vậy thì...

Cô bừng tỉnh hiểu ra, quả thật anh tính kế cô. Nhưng cô không có nhiều thời gian để nghĩ về Đồng Hiền Tuấn, nhìn về mặt khăn trương của ba mình, cô giảm thấp âm thanh: “Ba, Đại Tổng thống e không xong rồi.”

“Đại Tổng thống...” Tô Minh Chính nghe Tô Cảnh Cảnh nói “Đại Tổng thống sắp không xong”, suýt nữa thì đứt hơi, Tô Cảnh Cảnh cuống quýt điều hoà hơi thở cho ông.

Cách một lúc lâu sau, Tô Minh Chính mới sâu xa nói: “Vậy, trong thành...”

Lúc này trong đầu Tô Cảnh Cảnh rất hỗn loạn, chuyện cũ chuyện mới loạn hết cả lên, nếu muốn lí lẽ rõ ràng sợ phải mất một lúc lâu. Nhưng trong lúc mấu chốt này sao có thể để cô trầm tư suy nghĩ?

Ngoài cửa bỗng vang lên một trận tiếng chạy bộ kịch liệt, giống như một đội binh đang cội vàng đến. Ngay sau đó ngoài cửa vang lên tiếng vài người đang thăm thì, vì cách một cánh cửa nên Tô Cảnh Cảnh không nghe rõ, ch cảm thấy giọng nói này rất quen, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Tô Minh Chính bỗng thở dài: “Cả đời ông ấy mơ mộng hảo huyền đạt được hồng đồ bá nghiệp, cuối cùng chỉ nhận được một chiếc quan tài!”

Tô Cảnh Cảnh biết ông đang nói đến Đại Tổng thống Lý Uy Diên. lềuquýđôn Đại Tổng thống Lý cả đời vọng tưởng đạt được hồng đồ bá nghiệp, mưu đồ xây dựng triều đại Lý thị, nhưng cuối cùng, một chiếc quan tài lạnh lẽo, vài tấc đất vàng. Bao nhiêu hùng tâm, bao nhiêu tráng khí, đều trở thành đất vàng đi theo.

Bất ngờ vang lên vài tiếng gõ cửa, trong phòng bệnh yên tĩnh vang lên rất rõ ràng.

“Cuối cùng cũng tới rồi à?” Tô Minh Chính lâm bầm, liếc mắt nhìn Tô Cảnh Cảnh nửa tựa cạnh giường bệnh, thở dài rồi nói: “Cảnh, đi mở cửa đi.”

Tô Cảnh Cảnh lau nước mắt trên mặt mình, đứng lên, sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề rồi mới chậm rãi bước về phía cửa.

Ngoài cửa sau mấy tiếng gõ cửa lại yên tĩnh trở lại, bởi vì quá yên tĩnh nên tạo ra ảo giác như bên ngoài không có ai.

Tô Cảnh Cảnh đi đến cạnh cửa, dừng bước lại. Trong chốc lát cánh cửa màu trắng hết sức bình thường trước mắt cô lại biến thành một ngọn núi tuyết khổng lồ, nặng nề lạnh lẽo. Cô khó khăn nâng tay lên, tay như bị đồ chì.

Khuôn mặt cô trầm xuống, đặt tay lên quả đấm cửa, nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng thờ dài trùng điệp[, không biết là ai thờ dài.

Cô nhắm mắt lại, hít hâu, cuối cùng dùng hết hơi sức của mình, xoay quả đấm cửa.

Cửa mở, đám người Đồng Tử Sâm lặng lẽ đứng trước cửa. Tô Cảnh Cảnh lui về một bên, Đồng Tử Sâm thẳng lưng bước vào phòng đầu tiên. lềuquýđôn Ngay sau ông là ông ngoại của Tô Cảnh Cảnh – Thịnh Thế Huy. Thịnh Thế Huy không hề nhìn Tô Cảnh Cảnh lấy một cái, chỉ im lặng đi theo Đồng Tử Sâm vào bên trong. Người phía sau nối đuôi nhau vào, cũng không ai để ý đến Tô Cảnh Cảnh đứng cạnh cửa, chỉ có người cuối cùng, anh không vào phòng bệnh, ngược lại đứng ở cửa, chính là Đồng Hiền Tuấn.

Đồng Hiền Tuấn đứng ở cửa ngưng mắt nhìn về mặt lạnh nhạt của Tô Cảnh Cảnh khẽ mỉm cười, nụ cười của anh như có ý tứ sâu xa, nhưng Tô Cảnh Cảnh không nhìn thấy, ánh mắt của cô dừng trên khuôn mặt tái nhợt của ba mình.

Trong phòng bệnh im ắng không tiếng động. Hương hoa bách hợp lan toả khắp nơi, ánh mặt trời nóng rực, đầu người bắt đầu chuyển động.

Không ai nói chuyện, Tô Minh Chính cũng vậy, ông chỉ giương mắt nhìn đoàn người đứng trước giường bệnh mình, ánh mắt thờ ơ. Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, tựa như một căn nhà trống.

Mọi người nín thở trầm ngâm, vẻ mặt nghiêm trang.

Thật lâu sau, Đồng Tử Sâm chợt khom người ba lần với Tô Minh Chính, ngay sau đó, Thịnh Thế Huy và đoàn người cũng giống Đồng Tử Sâm khom lưng ba cái với Tô Minh Chính. Trong mắt Tô Minh Chính đều là vẻ ngạc nhiên, nhưng đám người Đồng Tử Sâm không nói gì, sau khi cúi người ba cái xong lại thẳng lưng đứng trước giường bệnh, im lặng không nói.

Tô Cảnh Cảnh đứng bên cạnh lại càng ngạc nhiên, nhìn nụ cười mang theo ý tứ hài hước trên mặt Đồng Hiền Tuấn.

Trong đôi mắt sâu thẳm đen như mực của Đồng Hiền Tuấn cũng đều là ý vị hài hước.

Ánh mặt trời dần âm ỉ, trong phòng bệnh cũng bắt đầu tối dần. Tô Cảnh Cảnh từ cửa nhìn vào bên trong, về mặt từng người bên trong đều hết sức nặng nề mà yên lặng, trang nghiêm. Trái tim cô khẽ run lên một cái, phảng phất như bị thứ gì đó đâm vào, đau như vậy, đau đến mức cô không biết phải như thế nào mới tốt.

Trong phòng bệnh tăm tối đến ghê người, cảnh tượng u ám đến mức phảng phất như ma quỷ sắp hiện ra đến nơi rồi, âm ỉ đáng sợ.

Cách một lúc lâu, Đồng Tử Sâm và Thịnh Thế Huy cùng xoay người qua, những người khác cũng xoay người theo. Về mặt mọi người đều rất ngưng trọng, theo Đồng Tử Sâm và Thịnh Thế Huy ra ngoài, mọi người đều xoay người đi theo ra ngoài phòng bệnh. Đồng Hiền Tuấn mỉm cười với Tô Cảnh Cảnh, cũng xoay người rời khỏi căn phòng.

Tô Cảnh Cảnh đóng cửa lại, nhìn ba trên giường không nói một lời, trong lòng cô ngũ vị tạp trần.

“Ba!”

Tô Minh Chính không đáp lại cô, chỉ rơi vào trầm tư. Trong lòng thiên hồi bách chuyển* nhưng vẫn không tìm được một con đường tốt để đi.

*Thiên hồi bách chuyển: miêu tả vòng đi vòng lại nhiều lần hoặc diễn biến ngoằn ngoèo.

Tại thời buổi loạn lạc này, vốn là nhiệt huyết đền ơn nước nhà lại bị lu mờ bởi bụi trần loạn thế, chí khí dần dần mờ nhạt, tiêu tan, bo bo giữ mình sợ không được, kết đáng tất nhiên có thể mưu lợi, quan lộ* mệnh mông, đảo mắt đã vài năm, mắt thấy đã nhiều, hai tay làm lưng, song lại chẳng phải mong muốn trong lòng lúc mới làm quan.

Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể yên thân gửi phận trong thời thế loạn lạc này, rốt cuộc phải làm sao mới có thể thực hiện lý tưởng đền nợ nước vốn có trong lòng, rốt cuộc phải làm gì mới có thể khiến cho thời buổi loạn lạc này trở thành một vùng trong sạch?

Dân quốc năm thứ mười ba, mừng bốn tháng tư, ba giờ chiều.

Việc ban hành các sắc lệnh của Quốc Vụ Viện là do Đồng Tử Sâm, Thịnh Thế Huy cùng bàn bạc ban hành “di lệnh” của Đại Tổng thống:

*Quốc Vụ Viện: Hội đồng nhà nước nhân dân Trung Hoa

“Chẳng may bị cảm, dần dần hấp hối. Nhớ thương quốc sự trở thành bệnh nặng, ký thác người khác theo “Hiệp pháp tạm thời” điều thứ hai mươi chín: Vì Đại Tổng thống từ chức vì lý do nào đó, hoặc không thể trông coi công việc thì Phó Tổng thống tạm thời nhậm chức. Đại Tổng thống tuân theo “Hiệp pháp tạm thời”, tuyên bố Phó Tổng thống Tô Minh Chính tạm thời thực hiện quyền hạn của Đại Tổng thống Trung Hoa dân quốc. Phó Tổng thống kính cần, độ lượng, nhân ái, quang minh chính đại, nhất định có thể cứu giúp khó khăn, bình ổn đại cục, bổ sung thiếu sót của Đại Tổng thống, an ủi hi vọng nhân dân cả nước.”

Cùng ngày Đồng Tử Sâm lấy danh nghĩa Quốc Vụ Viện gửi điện thông báo cả nước: “Đại Tổng thống mất vì đau ốm vào ngày mừng bốn tháng này, làm đúng như điều hai mươi chín tuyên bố Phó Tổng thống Tô Minh Chính tạm thời thi hành quyền hạn của Đại Tổng thống Trung Hoa dân quốc. Các tỉnh địa phương quan trọng, mọi việc lấy quốc gia làm trọng, cùng duy trì trật tự, nỗ lực bảo vệ an ninh trật tự, là phương pháp tối ưu.” (Chú thích)

Lúc nghe tin Tô Minh Chính kế nhiệm, Đồng Hiền Tuấn đang dựa nghiêng trên tháp quý phi trong phòng ngủ của mình, trong tay cầm một quyển sách hơi cũ, từ bìa sách màu xanh xám đã biết đây không phải một quyển tứ thư ngũ kinh nghiêm chỉnh hoặc sách chiến lược quân sự.

Anh lật qua lật lại quyển sách, trong miệng còn ngân nga điệu hát Giang Nam, sách này chính là một quyển sách chợ ghi lại những điệu hát dân ca Giang Nam, ngày hôm trước tình cờ tìm thấy trong một biệt thự nhỏ trên đường Ngân Hạnh.

Thời gian này thế mà anh lại thích hát lên những điệu hát dân ca Giang Nam. Đến Anh cũng cảm thấy rất đổi kinh ngạc. Lúc đó phát giác quyển sách này vậy mà lại nổi lên lòng tò mò với nó, Tào Nhả Lệ ngược lại không sao, không nói gì khác để mặc anh mang đi.

Anh đang xem “Thái Liên khúc”, thấy những nơi thú vị, vừa khẽ hát ngón tay vừa vỗ lên tháp quý phi, ngân nga thâm thi, nhưng bài hát và tiết tấu của anh lại không phù hợp với nhau, hai thứ tương hợp chỉ thấy cảm giác cứng nhắc, anh lại cứ dương dương tự đắc.

Cố Trĩ Niên đứng xa xa ở một bên, vẫn là dáng vẻ vô cùng cung kính.

Làn điệu Đồng Hiền Tuấn xướng trong miệng mơ hồ không phải trong sáng lắm, xướng được một nửa lại ngừng lại, im bất, dư âm không quần quít mà ngược lại có chút chói tai giống tiếng phanh xe kéo dài khi phanh xe mãi không được.

Cố Trĩ Niên khẽ giật hàng mày, nhưng cơ thể lại không thấy động, vẫn giữ nguyên tư thế như trước.

Đồng Hiền Tuấn chậm rãi mở mắt ra: “Lão già bên kia có biến động rồi à?” Tuy là câu hỏi nghi vấn nhưng lời nói của anh lại như chắc chắn, đầu màu hơi nhú, chỉ trong chớp lát ánh mắt trở nên trong trẻo.

Tất nhiên anh biết Đồng Tử Sâm sẽ có động tĩnh, lúc này, nếu Đồng Tử Sâm không làm gì vậy thì ông không phải Thống soái quân Nghiêu Đồng Tử Sâm nữa rồi.

Cố Trĩ Niên nói: “Hôm nay có vài người cấp dưới gây sự, hung bạo nói muốn Tổng tư lệnh làm Tổng thống.”

“Hà?” Đồng Hiền Tuấn bình thản nói một chữ mang theo nghi vấn, nhưng lại giống như trong lòng đã sớm biết, chữ mang theo nghi vấn này chỉ như lơ lửng phát ra từ trong cổ họng. Cố Trĩ Niên đáp: “Đền đại thiếu...”

“Ồ.” Đồng Hiền Tuấn nghe Cố Trĩ Niên nói vậy, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười quý dị, Cố Trĩ Niên cúi thấp đầu nên không nhìn thấy, chỉ nói tiếp: “Nghe đầu cấp dưới của đại thiếu cũng có mấy người không cam lòng, giật dây đại thiếu đi phản đối.”

“Anh ta ấy hả, tính cách anh ta thật sự rất dễ bị người bên dưới nắm mũi dắt đi. Sợ là cũng ồn ào khiến lão già mất hứng thôi.” Đồng Hiền Tuấn thờ ơ nói xong, hí mắt nhìn ra bầu trời màu xanh nhạt.

Trên trời có mấy đám mây trôi dập dềnh, phù vân vạn biến, mà thiên lại bất biến.

“Thật thú vị, thiên biến vạn hoá nhưng cuối cùng chẳng qua chỉ là trên thế giới này.” Trong lòng anh âm thầm suy nghĩ.

Cố Trĩ Niên còn nói: “Thật ra thì không phải tổng tư lệnh mất hứng, chỉ là nghe nói cấp dưới đại thiếu có mấy người đến bệnh viện gây sự, tức giận một chút thôi.”

“Tức giận?” Nụ cười trên gương mặt Đồng Hiền Tuấn càng đậm, ngay cả khoe mắt cũng cong lên: “Đến cấp dưới của Sùng Quang không bắt ép được, lão già cũng đâu có tức giận. Thật không biết gây chuyện như thế nào rồi?”

“À.” Cố Trĩ Niên nghe Đồng Hiền Tuấn hỏi, hấp tấp đáp: “Ồn ào không lớn, lúc sau Phó Tổng thống phái người đến hỏi Tổng tư lệnh nên làm thế nào cho phải.” Lúc này Tô Minh Chính vẫn chưa chính thức tiếp nhận chức vụ, vì thế Cố Trĩ Niên vẫn gọi là Phó Tổng thống.

“Vi vậy Đại soái cũng không tức giận với đại thiếu nữa.”

Nụ cười Đồng Hiền Tuấn bỗng chốc ngừng lại trên mặt, sau đó chỉ nghe anh cười lạnh một tiếng nói: “Sợ là cũng phải người đến bên Minh Soái đi. Mọi người nói Tô Minh Chính yếu đuối hồ đồ, hừ, cũng không thấy được.” Nói xong, Đồng Hiền Tuấn lại nở nụ cười: “Lão già trả lời như thế nào?”

“Đại soái chỉ nói, nếu mời là tôi mời Phó Tổng thống, việc này liền là việc của tôi, Phó Tổng thống không cần quan tâm. Nếu ông ấy sợ vậy thì tự ông ấy lo chuyện đó.”

“Hay cho lấy lui làm tiền.” Đồng Hiền Tuấn khen một câu, khép lại quyển sách trên tay, lại có chút cảm khái nói: “Lời này của lão già chỉ sợ nói cho đại thiếu và mấy tên cấp dưới nghe. Phương pháp của Tô Minh Chính cũng rất tppst, trực tiếp ném bóng đi, lão già cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ tự nhiên có biện pháp đẩy trả về. Hai người này thường xuyên qua lại sợ cũng không xảy ra biến cố gì được.”

“Vậy tam thiếu, chúng ta nên làm như thế nào?”

Anh cười lạnh một tiếng, chống người ngồi dậy: “Mặc mấy con cáo già đó đấu với nhau thôi, tôi cũng không có sức tham gia. Mấy ngày nay còn một cuộc hôn nhân để bận rộn, sợ không rảnh một thời gian.” Anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cố Trĩ Niên, bữa tiệc tối nay là ai giúp xử lý?”

Cố Trĩ Niên sững sốt, không nghĩ tới Đồng Hiền Tuấn lại đổi chủ đề câu chuyện. Nhưng anh không ngạc nhiên, tâm tư của vị chủ nhân này của anh thật giống như dòng sông chín khúc, ai có thể phỏng đoán? Anh chỉ nói sự thực: “Vâng, cấp dưới của đại thiếu xử lý, xác nhận là Ngô Tuyết Huy.”

“À!” Đồng Hiền Tuấn cười, nói: “Mấy năm nay Ngô Tuyết Huy ngày càng khiến Dừng Quang hài lòng. Không biết trong lòng chị dâu nghĩ như thế nào. Aizzz.”

Sợ không chi đội trưởng Ngô thôi. Cố Trĩ Niên im lặng nói thầm trong lòng một câu.

Đồng Hiền Tuấn thở dài, ném quyển sách trong tay lên giường, vuốt mi tâm, ngáp một cái: “Thật là mệt mỏi, chỉ có điều bữa tiệc tối nay vẫn phải đi. Thật đúng là nhất triều thiên từ nhất triều thần*, không biết Đại Tổng thống Lý nắm trong quan tài có cảm khái hay không.”

*Người cảm quyền thay đổi, cấp dưới cũng phải thay đổi theo.

Anh đứng dậy, vỗ trường sam Vân Cẩm màu trắng hơi nhăn do ngủ: “Trĩ Niên, chuẩn bị xe đến Tô gia.”

Cố Trĩ Niên lập tức đáp ứng.

Đã nhiều ngày, vết thương của Tô Minh Chính mỗi ngày một khá hơn, vì phải đảm nhiệm công việc của Tổng Thống nên phải xuất viện sớm về Liễu gia. Biệt thự của Tô Minh Chính ở thành Cù An cách đại trạch của Đông gia rất xa, trước đây Đồng Hiền Tuấn chưa từng ghé qua, lần này vì Tô Cảnh Cảnh lại muốn đến cửa thăm hỏi một lần.

Những chuyện ra về bực này, người khác nhìn vào cảm thấy với anh mà nói là một chuyện rất khó khăn, nhưng trên thực tế đối với anh chuyện này lại là thành thạo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Giọt mưa thứ mười một (1)

Trời bắt đầu tối dần như có người đổ khay mực, nhuộm sắc trời trở nên nặng nề. Gió lạnh nổi lên, lá cây hai bên đường vang lên xào xạc, mưa rả rích rơi xuống, không lớn mà nhỏ, tựa như lông trâu, thời tiết lại trở lạnh.

Trong xe rất ấm áp. Hơi ấm khiến khuôn mặt trắng trẻo của Tô Cảnh Cảnh lộ chút màu hồng. Đồng Hiền Tuấn ngồi một bên cau mày, vẻ mặt lạnh nhạt, không nói một lời.

Trong xe chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, bởi vì yên lặng đã lâu nên Tô Cảnh Cảnh cảm thấy có chút khó chịu.

Ngoài cửa sổ mưa bụi rơi vào cửa kính xe, vang lên những tiếng lộp bộp nhỏ nhẹ. lềuquýđôn Cửa sổ xe dần trở nên mờ mịt, lớp thủy tinh mỏng như bị cát mài, duy nhất có thể thấy rõ là bóng người nhấp nhô.

“Làm sao vậy, ba nói gì với anh à?” Cuối cùng Tô Cảnh Cảnh không chịu được, từ sau khi Đồng Hiền Tuấn rời khỏi Tô gia thì không hé một lời, điều này khiến hiểu lầm trong lòng Tô Cảnh Cảnh càng được kiểm chứng.

Thật lâu sau, Đồng Hiền Tuấn nắm tay Tô Cảnh Cảnh, dịu dàng nói: “Không có gì.” Nói xong lại nói như than thở: “Cuộc hôn nhân này vốn là tôi không đứng trước, ba răn dạy tôi một trận cũng đáng lắm. Em đừng để trong lòng.”

Anh dừng một lúc rồi nói tiếp: “Tôi chỉ quan tâm em nghĩ như thế nào thôi.” Khi anh nói lời này còn mang theo lưu luyến, vô cùng dịu dàng. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh như có dòng nước ấm chảy qua. Quay đầu thì chạm phải đôi đồng tử sáng như sao, ánh sáng lưu chuyển no đầy mắt, thâm tình và mềm mại không nói thành lời.

“Tông Hi.” Tô Cảnh Cảnh buột miệng, Đồng Hiền Tuấn chợt cười ảm áp, ý cười dạt dào nơi đáy mắt, vẻ mặt anh vô cùng tự tin. Tô Cảnh Cảnh cũng cười lại với anh, trong lòng không rõ nguyên do, vui mừng và khổ sở luôn nảy sinh cùng lúc, một nửa là vui mừng một nửa là lo âu.

Cô nhìn anh, lúc nào cũng thấy sợ hãi, anh là vì sao sáng nhất tại chân trời xa xôi, mà cô phảng phất như mãi mãi không thể chạm đến.

Xe bỗng nhiên ngừng. lềuquýđôn Vì đột ngột nên Tô Cảnh Cảnh ngồi không vững, may mà đồng Hiền Tuấn kéo cô lại.

“Tối rồi à?” Đồng Hiền Tuấn thản nhiên mở miệng, không nghe ra vui buồn. Trước mặt người khác, anh luôn phong đạm vân khinh như vậy, trong lòng bình tĩnh.

Cố Trĩ Niên đáp: “Vâng.”

Bữa tiệc lần này của Đồng gia chỉ là Đồng nhị tiểu thư Đồng Hiền Cẩm chào đón mấy vị gia quyến của nhân viên quan trọng trong chính phủ. Làm trong biệt viện nhỏ của Đồng gia.

Không phải Tô Cảnh Cảnh chưa từng tới Đồng gia lần nào, chỉ là lần này ý nghĩa không giống lần trước.

Khi Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh đến bữa tiệc đã bắt đầu, xa xa đã thấy những tảng đá lớn phát ra ánh sáng màu trắng lỏng lẻo trong thiên viện. Mấy tên đầy tớ trai đang mở giấy dầu cho họ, qua một sân lớn nữa là thấy phong phú các loại hoa nổi tiếng, lúc này mưa rơi không lớn, những hạt mưa ngọc đọng trên cánh hoa, tản ra hương hoa nhàn nhạt, hương thơm vẫn vít quanh mũi, lại khiến người ta rung động.

“Làm sao vậy, sợ hãi sao?” Trước khi vào cửa, Đồng Hiền Tuấn dịu dàng hỏi cô, Tô Cảnh Cảnh chỉ đáp lại anh bằng nụ cười e thẹn. Anh cúi đầu mỉm cười, để lộ vài phần phong cỏi mờ. Cô căng thẳng khóc tay anh, vẻ mặt trầm tĩnh. lqđ Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn tới, ánh đèn uyển chuyển như bàn tay nhẹ nhàng chạm vào một thứ nào đó.

Đi qua biển người bên trong, hai bên đều đã vô cùng rõ ràng đây là có ý gì.

Trong sảnh rất lớn, trên trần là một hàng đèn thủy tinh chiếu sáng cả sảnh như ban ngày, nền gạch đá vân mẫu đã sớm bị lau đến mức sáng choang, soi rõ bóng người. Phía bên phải là một bàn gỗ dài được trải khăn trải bàn hoa nhỏ chỉnh tề ngăn nắp, phía trên bày một ít com Tây, điểm tâm ngọt và sấm bánh, nước trái cây các loại, nghiêm nhiên là phong cách phương Tây. Góc bên trong là một nhómnhạc công mời từ bên ngoài, liếc mắt nhìn lại một cái, chỉ thấy mấy người đàn ông nước Nga tóc vàng mắt xanh mũi cao diện mạo thâm thúy cầm nhạc cụ trong tay, nghiêm chỉnh ngồi ở một bên.

Có lẽ Đồng Hiền Cẩm là một người trọng sĩ diện, một bữa tiệc nho nhỏ cũng làm đến thập toàn thập mỹ, khiến người ta phải khen ngợi.

Trong sảnh khách nam khách nữ đều có, phần lớn khách nam mặc Tây phục, không ai mặc trường sam như Đồng Hiền Tuấn. Mà khách nữ lại là ganh đua sắc đẹp, mặc đủ loại trang phục bắt mắt tươi đẹp, phóng mắt nhìn chỉ toàn đồ thắm xanh nhạt, rất náo nhiệt.

Đang gặp người khác, thấy Đồng Hiền Tuấn tới, Đồng Hiền Cẩm tất nhiên vội vàng đến đón. Một bộ sườn xám màu đỏ thêu hải đường này làm nổi bật dáng người lung linh của cô, trên cổ đeo một sợi dây chuyền trân châu tuyết trắng mượt mà, da và ngọc cùng tôn nhau lên, nổi bật da thịt oánh nhuận như ngọc, bên khoe môi là nụ cười yếu ớt, ánh đèn hắt lên khuôn mặt sáng rỡ như hoa của cô, đôi mắt thu ba dập dờn vô cùng sáng.

Đồng Hiền Cẩm vừa thấy Tô Cảnh Cảnh liền nhón miệng cười: “Quả là người đẹp, hèn chi em trai...” Nói xong cô liếc Đồng Hiền Tuấn. Đồng Hiền Tuấn mặt không đổi sắc, vẻ mặt như cũ, nụ cười nhẹ nhàng giắt trên khoé môi, ba phần thoải mái bảy phần tùy tiện.

Chỉ nghe Tô Cảnh Cảnh khe khẽ mỉm cười nói: “Nhị tiểu thư nói đùa rồi, tất cả cô gái trên đời này nào ai bị được nhị tiểu thư chứ?” Tô Cảnh Cảnh thần nhiên nói, ba phần nịnh nọt.

Trong lòng Đồng Hiền Cẩm cực kỳ thích thú, cô đã gặp vài nữ nhân bên cạnh Đồng Hiền Tuấn, người người quyền rũ xinh đẹp, đều không có lấy một người ngay thẳng thật thà. Lúc này gặp được Tô Cảnh Cảnh là một cô gái thanh nhã dịu dàng như vậy, nào có đạo lý không thích?

Cô nắm tay Tô Cảnh Cảnh cười nói: “Nào có, nào có, em gái Tô mới là vạn người khó gặp! Xem, mười ba tỉnh đất Bắc này ai có thể lọt vào trong mắt em trai xảo trá tai quái của tôi chứ?”

“Ha ha ha.” Đồng Hiền Cẩm cười, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, tựa như đang quan sát Tô Cảnh Cảnh, trong bữa tiệc ngào ngạt hương nồng này, trong giây lát ba phần sắc bén liền hoà nhập vào hương thơm vì thế ánh mắt này thoát nhìn cũng dịu dàng hơn một chút. Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu, khoé môi khẽ nhếch lên như cười, cử chỉ tự nhiên thanh thản như vậy khiến Đồng Hiền Cẩm đối diện cô lại thêm ba phần thiện cảm.

“Á!” Chợt một giọng nam vang lên sau lưng bọn họ, Tô Cảnh Cảnh quay đầu thì thấy Đồng Hiền Tuấn đang cười nói cùng người nọ.

Tuổi người nọ và Đồng Hiền Tuấn xấp xỉ nhau, mặt mày trong sáng, làn da hơi trắng, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, khoác áo gi-lê màu tím. Liếc mắt nhìn lại, cảm giác người nọ và Đồng Hiền Tuấn một người phong lưu thoải mái, một người đoan trang tao nhã thanh tú, nhưng không phân cao thấp.

Đồng Hiền Tuấn cười khê: “Sở Dự, thằng nhóc cậu sao lại đến đây?”

Sở Dự cũng cười: “Làm sao hả, chỉ cho phép Đồng tam thiếu cậu vào, không cho bình dân như tôi chần chần vào sao.” Trong lời của anh mang theo ý vị trêu chọc.

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn khẽ nhếch lên, lơ đãng nói: “Ồ, chẳng phải Sở thiếu không thích những nơi trắng gió bụi này sao?”

Sở Dự vỗ vỗ vai Đồng Hiền Tuấn nói: “Ôi chao, Đồng tam thiếu cậu có giai nhân làm bạn, nhất thời nổi trội không hai, tôi không thích những nơi trắng gió bụi này nhưng hâm mộ lắm thay!” Dứt lời, khoé mắt Sở Dự liếc về phía Tô Cảnh Cảnh, lúc này Tô Cảnh Cảnh đang tán gẫu với Đồng Hiền Cẩm, chợt cảm giác như có ánh mắt nhìn lại, trong lòng căng thẳng nhưng vẻ mặt vẫn hiện vẻ tự nhiên.

Đồng Hiền Tuấn thấy ánh mắt Sở Dự hướng về phía Tô Cảnh Cảnh, không biết vì có gì trong lòng có cảm giác không vui, vốn khuôn mặt hiện ý cười nhàn nhạt, trong nháy mắt biến mất vô tung, anh trầm mặt ho nhẹ một tiếng. Sở Dự vội vàng phục hồi tinh thần, cười cuồ, cuối cùng không che giấu nổi vẻ lúng túng nơi đáy mắt.

“Cô gái này hẳn là Tào Nhã Lệ?” Sở Dự muốn che dấu lúng túng vừa rồi, vì thế thuận miệng tìm lời để nói, nói chưa dứt lời, vừa nói đã khiến Đồng Hiền Tuấn càng không vui.

Trong đôi đồng tử đen nhánh lộ ra tia sáng lạnh lùng, sắc mặt cũng càng u ám. Sở Dự theo bản năng cảm thấy không ổn, nhưng không biết bản thân nói sai chỗ nào, đomặt lúng túng gãi đầu.

“Cô ấy à.” Đồng Hiền Tuấn sờ cằm, lời nói nhẹ nhàng như một con gió, nhưng từng chữ rõ ràng: “Là vợ chưa cưới của bản thiếu.”

Sở Dự bị những lời này dọa sợ đứng hình, không riêng gì Sở Dự, sợ là tất cả mọi người ở đây nghe vậy cũng bị dọa đứng hình.

Trước nay Đồng tam thiếu phong lưu thành tính lại có thể thần không biết quỷ không hay có vị hôn thê, chỉ sợ là tin lạ số một của mười ba tỉnh đất Bắc trong năm nay đi, chuyện này còn thần kỳ hơn cả vạn tuế nở hoa, người cảm nói chuyện!

Tô Cảnh Cảnh nghe anh nói vậy, khuôn mặt đỏ ửng như ánh ban mai, khiến cho Đồng Hiền Cẩm một bên gật nảy mình. Tân khách chợt đi ngang qua bên cạnh cũng bị chấn động. Đây chính là một tin tức lớn, sợ là ngày mai tí trang đầu của “Nhật báo Cù An” sẽ là chuyện này!

Ánh mắt Đồng Hiền Tuấn đảo qua đám người hiện về kinh ngạc bốn phía, trong lòng nổi lên niềm thích thú, khoé môi không tự giác cong lên.

Tô Cảnh Cảnh lại chỉ thấy đầu óc nóng lên, mặc dù chuyện này là bản thân tự mình nhận lời, nhưng từ miệng của anh nói ra, trong lòng luôn có cảm giác không ổn. Cũng không biết có chỗ nào không ổn, chỉ cảm thấy anh vừa nói như vậy, hôn sự này không còn lý do để thay đổi nữa, như bị hung ác chặt đứt đường lui, song trong lòng lại không cảm thấy lo lắng.

Đèn thủy tinh trên trần nhà chiếu xuống ánh sáng như lụa, chiếu xuống dưới khiến mặt đá vân mẫu trên đất càng sáng ngời trong vắt, rõ ràng phản xạ ánh ngược của tất cả mọi người.

Bóng người cùng tập trung đến đây, Tô Cảnh Cảnh càng cảm thấy luống cuống, lúc mới vào cửa đã thấy trong những ánh mắt kia đều là hổ sói, lúc này Đồng Hiền Tuấn vừa nói vậy, cô càng cảm thấy mình trở thành mục tiêu công kích.

Bên tai dần vang lên những âm thanh thăm thẳm thì lẫn lộn, âm thanh rất nhỏ nhưng lại rơi vào trong tai.

“Dáng dấp thật đúng là duyên dáng, sao lại để Đồng tam thiếu vừa mắt chứ...”

“Wow, đáng đáp này thật giống nha đầu Thịnh gia lúc trước, cũng không biết có phải hôn nhân chính trị không...”

“Ồi chào, rõ là... Đáng tiếc...”

“Sợ trong lòng Đồng tam thiếu vẫn còn Tào Nhã Lệ ở Đêm Paris kia đi...”

...

Tô Cảnh Cảnh nghe những âm thanh ồn ào kia, lòng bàn tay một hồi nóng một hồi lạnh, cô chỉ biết thanh danh bên ngoài của Đồng Hiên Tuấn không tốt, lại không ngờ trước mặt anh những người đó lại nói như vậy.

Đồng Hiên Tuấn lảng máng nhận ra sự bất an của Tô Cảnh Cảnh, anh cầm tay cô.

Từng hơi ấm truyền từ lòng bàn tay đến, bàn tay to mà ấm áp khiến tâm tư cô thoáng an ổn lại. Quay đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Đồng Hiên Tuấn, không hiểu sao cô có cảm giác, chỉ cần có anh bên mình, dù hoàn cảnh tồi tệ thế nào đi chăng nữa, cô đều cảm thấy an tâm tự tại

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cũ An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Giọt mưa thứ mười một (2)

“Đây đúng là chuyện vui, không bằng để Tam thiếu biểu diễn một phen, đánh cược vị thiếu phu nhân mới này của chúng ta cười, như thế nào?” Sở Dự không bỏ lỡ cơ hội nói ra một câu, vừa vận hoá giải xấu hổ chung quanh.

Hôm nay Đồng Hiên Tuấn lại rất hào phóng, anh khẽ mỉm cười nói: “Chuyện này có gì không được?” Nói xong anh nhìn xung quanh, một đôi mắt đen nhánh trong suốt loé ra ánh sáng như gió xuân ấm áp, cuối cùng đám người xung quanh tản ra ngoài.

Trong sảnh, đèn thủy tinh rọi xuống ánh sáng rực rỡ, khắp nơi trống rỗng rộng lớn, chỉ sâu xa vang lên một khúc nhạc nước Nga tao nhã.

Đồng Hiên Tuấn lờ mờ về phía mấy nhạc công nước Nga, ánh mắt chuyển đến bên cửa sổ thì thấy bên cửa sổ có vài chiếc đàn piano Besson tam giác màu trắng của nước Áo. Ít quydon Bốn phía piano có nhiều chỗ màu vàng, ánh đèn chiếu vào, phát sáng rực rỡ.

Sở Dự thấy ánh mắt Đồng Hiên Tuấn hướng về phía chiếc đàn Piano kia liền nói: “Tam thiếu tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa, chỉ bằng đánh một đoạn piano giành lấy nụ cười của giai nhân đi!”

Tô Cảnh Cảnh cúi đầu cười, ánh mắt chuyển qua phía Đồng Hiên Tuấn, thấy vẻ mặt Đồng Hiên Tuấn thản nhiên cũng không phải không vui, cười nhạt toan bước về phía chiếc đàn piano kia.

“Không bằng để tam thiếu phu nhân của chúng ta cùng biểu diễn với Đồng tam thiếu một bản đi?” Không biết là ai bất ngờ nói lên một câu. Bước chân Đồng Hiên Tuấn vốn chậm chạp lại quay đầu nhìn Tô Cảnh Cảnh đứng im tại chỗ.

Không biết chủ ý này tốt quá mức hay sao mà đại đa số mọi người trong phòng bắt đầu kêu gào. Tô Cảnh Cảnh có vẻ khó xử.

Cô đã từng học qua piano, lúc ở Nam Dương bị bác gái cả bắt học. Nhưng cô không phải người kiên nhẫn, chỉ học hai ba tháng, không có tâm tình liên tục không ở một bên. Những chỉ pháp gì đó, làn điệu gì đó, cô đã sớm quên sạch sành sanh, chỉ nhớ được một C trong đó ở đâu, sao có thể đàn chứ?

Đồng Hiên Tuấn nhìn lướt qua những người xung quanh, bọn họ đều đang giữ dáng vẻ chế giễu. lqđ.tmm Trong đáy mắt anh hiện hoa ý cười trên tức, lùi lại hai bước nắm tay Tô Cảnh Cảnh, khẽ hỏi: “Em có bằng lòng đàn một khúc với tôi không?”

Anh nhẹ nhàng hỏi cô như vậy ngược lại thì không tốt, trong lòng đang thầm khó xử thì thấy trên khuôn mặt anh hiện ý cười dịu dàng.

Trong lòng cô ấm áp, cuối cùng buột miệng: “Được!” Lời vừa ra khỏi miệng đã không thể nuốt lời.

Trước mắt bao người, anh nắm tay cô thật chặt, cùng cô đi từng bước một đến bên chiếc đàn piano tựa như đang thực hiện nắm tay ước hẹn trong truyền thuyết, về mặt hai người đều là ấm áp mà hạnh phúc.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng trú. Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. Chấp tử chi thủ, phu phục hà cầu!” Câu nói đẹp như thế, cảnh tượng phù hợp đến thế (Tác giả: trích từ “Kinh thi – Bội phong – kích cổ”)

Cô dần dần hoảng hốt, nhưng lại quên mất hôn nhân giữa bọn họ là thành lập dựa trên chính trị. Cô hoảng hốt cảm thấy anh yêu mình, chỉ loáng thoáng thôi đã khiến cô vui mừng mãi.

Nhưng cô cũng không biết, trong chuyện tình cảm, người nào yêu trước ắt sẽ bị thương. Mọi người thường thương thấy sự cô đơn dửng dưng cảm những

người đó, hạnh phúc của những người đó, lại không biết được cách lùi mình, lại tự bảo vệ mình.

Lúc này, mưa đã ngớt, nước mưa tí tách trên mái hiên. Ánh trăng trong trẻo xuyên qua những chạc cây đan vào những cây ngô đồng, theo song cửa sổ rọi vào trong, bóng cây loang lổ trên mặt đất, gió nhẹ nhàng đong đưa những cành cây phát ra những tiếng vang xào xạc khe khẽ.

Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh sống vai gối, trước mặt là một chiếc piaôn có âm sắc tốt.

Tô Cảnh Cảnh có phần nhút nhát, cô chỉ biết nửa điệu, sao có thể trước mặt nhiều người như vậy cùng anh bốn tay gần bó chứ?

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn hiện nụ cười tiêu sái từng tủy tiện, anh vươn bàn tay trắng bóc ra, ngón tay thon dài xinh đẹp, mà Tô Cảnh Cảnh hơi có vẻ nấn nhá cũng vươn tay ra. lqđ.tmm Tay Tô Cảnh Cảnh cũng rất đẹp, thon dài trắng muốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật khéo léo, nhưng so sánh với đôi tay của Đồng Hiền Tuấn lại kém hơn một chút.

Ngón tay như vậy mới có thể tùy ý đặt trên phím đàn đen trắng đi!

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh nghĩ vậy, bên tai chợt vang lên âm thanh nhẹ nhàng: “Đừng sợ.”

Cô cười cười, nhún tay xuống hỏi anh: “Ca khúc nào?”

“Không bằng...” Đồng Hiền Tuấn lướt mắt qua bốn phía, nụ cười bên môi lại càng đậm, đáy mắt cũng hiện ý cười: “Không bằng đàn khúc “Điệu Valse” cho mọi người tận hưởng đi?”

“Được!” Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay ào ào, mặc dù toàn bộ khách nữ vỗ tay cũng là dựa theo suy nghĩ chế giễu. Mười ba tỉnh đất Bắc nào ai không biết Đồng tam thiếu không học hành đến nơi đến chốn? Piano này lại là nhạc cụ Tây Dương hợp thời, Đồng tam thiếu này xưa nay quen là người diễn trò, sao có thể biết đàn chứ?

“Điệu Valse” này còn gọi là Waltz, vốn là bài hát nước ngoài mới sáng tác ra trong những cuộc xã giao, mấy năm gần đây văn hoá phương tây tràn vào phương đông, trong nước cũng dần dần hợp thời hơn, không ít quý tộc đã nghe qua. Lần này Đồng Hiền Tuấn đàn một khúc của nhạc sĩ John nước Áo? Cái tên ban đầu của bài này vốn là “Sông Đa Nuyép màu xanh” nhưng nhóm quý tộc vẫn gọi bài này là điệu Valse hoặc Waltz như trước.

Bài hát này thanh thoát, sinh động, thích hợp không khí hôm nay.

Đồng Hiền Tuấn nhẹ nhàng gảy tay, từ trên phím đàn từ từ đàn ra âm thanh. Tuy Tô Cảnh Cảnh từng học qua bài này nhưng loại nhạc cụ như piano này, nếu như không có quyết tâm muốn học thì không đàn được. Nửa điệu này cô cũng có thể cùng Đồng Hiền Tuấn tương hoà, cũng không biết Đồng Hiền Tuấn dùng cách gì, người ngoài nghề chỉ thấy khúc này là cô đàn, Đồng Hiền Tuấn không mất nửa phần sức lực.

Chỉ có điệu đàn là tự tấu, tiếng đàn trầm thấp ôn nhu, không biết là ai bắt đầu trước tiên, các tân khách đều tự tìm bạn khiêu vũ. Trong tiếng đàn yên tĩnh, trong sảnh đều là các cô gái trẻ xoay tròn khiêu vũ.

Ánh trăng chậm rãi xuyên vào, dừng trên trường sam sợi thun đơn giản hoa văn mây đen, tựa như dòng nước chảy xuôi, trong vắt đầy đặn. Dư quang nơi khoe mắt cô liếc thấy anh, đắm chìm bởi anh dưới ánh trăng trong trẻo, nét mặt dịu dàng, dường như đang làm một chuyện rất đời bình thường.

Người như vậy, giờ phút cuối cùng lâm vào nguy hiểm cũng dùng biểu cảm tương đối nhẹ nhàng đi!

Bài hát có âm thanh sáng sớm làm tan sương mù, phảng phất như mưa lất phất trên sông Đa Nuyép, sương mù dần dần tan đi, để lộ ra một con sông sợi tình mà chảy, ánh trăng chậm rãi lặn về phía Tây, ánh ban mai chậm rãi dâng lên, trong nháy mắt một tia sáng rực rỡ loá mắt chiếu sáng cả đất trời, không chút nào là không cao ngất, ngược lại tạo ra cảm xúc yên ả.

Mười ngón tay anh khẽ lướt, quen thuộc lưu loát nhường nào. Đối với người xung quanh, piano cũng chỉ là đồ chơi của hoa hoa công tử. Nhưng cô lại cẩn thận nhớ lại từng chút từng chút hiểu biết anh, người như anh sao có thể là người không tâm tư chút, tâm tư của anh, người khác sao hiểu được?

Một khúc kết thúc. Tiếng vỗ tay lần lượt vang lên, nhiệt liệt như âm thanh cả vườn hoa nở rộ trong nháy mắt, khuôn mặt cô thoáng hiện vẻ ngượng ngùng. Mọi người chỉ cho là đều là cô đàn chứ không biết tất cả đều là công lao của anh. Trên mặt anh vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, nhợt nhạt, thản nhiên, người khác chỉ cho là anh cười đùa giỡn, nào phân biệt được trong nụ cười ấy có ba phần tự nhiên cười mở khác nữa?

Sở Dự cất cao giọng nói: “Quả là một đôi bích nhân!” Âm thanh vang vọng bốn phía như nói cho tất cả mọi người nghe. Khoé môi Đồng Hiền Tuấn nhếch lên, bình tĩnh tự nhiên nắm tay Tô Cảnh Cảnh, cùng cô đứng lên, cười nói: “Mọi người có tận hưởng?”

Tiếng vỗ tay dần dần tắt ngấm, Đồng Hiền Cẩm bước lên một bước, mỉm cười nói: “Mọi người cứ cười nói, khiêu vũ đi, cũng không phải không biết cậu ấy, cậu ấy ấy à, bị bệnh, đảm bảo lát nữa lại gây chuyện gì cho tôi đây.” Nói xong lại nhỏ giọng nói với Đồng Hiền Tuấn: “Sợ ba sắp về rồi, không được quấy rối.”

Đồng Hiền Tuấn hất mặt, biểu cảm trên khuôn mặt như một đứa trẻ, lại dùng giọng điệu như trẻ con nói: “Về thì làm sao, không phải về mặt ông ấy đều như nhau à.”

Đồng Hiền Cẩm cúi đầu ho nhẹ. Tuy bữa tiệc này ba cô ngầm cho phép nhưng vẫn phải khống chế, nếu gây ra chuyện gì, về mặt của ba cũng là không nén được giận. Dựa theo tính tình Đồng Hiền Tuấn, không gây ra chút ồn ào là không thể. Không phải cô không biết trong thành này nhiều chuyện biến động, vì vậy cố gắng kiềm chế Đồng Hiền Tuấn.

Đồng Hiền Tuấn thấy vẻ mặt Đồng Hiền Cẩm khẽ đổi, biết cô lo lắng chuyện gì, đành cười nói: “Được rồi, em phải đưa cô ấy về, miễn cho bị chỉ chò huênh hoang.” Đồng Hiền Tuấn thấy anh biết điều như vậy, cười nói: “Nhất thời cũng không vội.”

“Haizz.” Đồng Hiền Tuấn nhìn thoáng qua Tô Cảnh Cảnh có vẻ không yên lòng, nói: “Ngược lại em hơi mệt mỏi, chị chiêu đãi những vị khách này đi, chúng em đi trước.” Nói xong toan kéo Tô Cảnh Cảnh đi, Tô Cảnh Cảnh ngăn ra, kéo tay áo anh thấp giọng hỏi: “Sao lại đi lúc này?”

Đồng Hiền Tuấn cười cười từ chối cho ý kiến, không nói năng gì, trong bụng lại trộm nghĩ, đưa em đến chẳng qua để mọi người trong thành biết chuyện của chúng ta, nếu đã đạt được mục đích, ở lại có tác dụng gì?

Đương nhiên, lời này anh tuyệt không nói với Tô Cảnh Cảnh, trong lòng anh tự có tính toán, từng bước thâu đáo, chỗ nào cam tâm đi sai một bước chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Giọt mưa thứ mười một (3)

Ra cửa họ mới phát hiện thì ra mưa đã tạnh từ lâu. Nước mưa tí tách trên mái hiên tựa tiếng chuông gió xa xôi, thanh thủy dễ nghe, âm thanh réo rất như tấu một khúc ca dao.

Xe dừng cạnh cửa, xe này là xe nhà anh thường dùng, không có số đặc biệt của cục an ninh nên chỉ yên lặng dừng. Ánh trăng dịu dàng lướt qua mặt xe nhánh, trên mặt xe có vài hạt mưa phản chiếu ánh trăng, ánh sáng vô cùng rực rỡ lung lay.

Đứng cạnh xe là Cố Trĩ Niên, thấy Đồng Hiền Tuấn bước ra, Cố Trĩ Niên lập tức lên đón.

Đồng Hiền Tuấn khoát tay, quay đầu nói với Tô Cảnh Cảnh: “Hiếm khi trời trong như này, chi bằng cùng nhau đi bộ một lát đi.” Tô Cảnh Cảnh gật gật đầu.

ngày ấy dưới trăng trước hoa, không phải không nhc, chỉ là, một khi thay đổi thân phận hiện nay, sẽ không còn cảm giác lúc trước nữa.

mới đi vài bước, bỗng nhiên sau họ vang lên tiếng bước chân dồn dập. Đồng Hiền Tuấn dừng chân, người phía sau bước nhanh đến, nói thầm vào tai anh.

Anh trầm mặt xuống, chỉ nói: “Có thật không?” Người nọ đáp lại: “Vô cùng chính xác, Tào tiểu thư mời Tam thiếu nhanh chóng đến đó.”

Đồng Hiền Tuấn quay đầu liếc Tô Cảnh Cảnh một cái, muốn nói lại thôi, lại há miệng nói: “Sợ là không thể đưa em về, có việc gấp.” Sau đó anh dặn dò Cố Trĩ Niên nhất định phải đưa cô về, tự mình đi theo người nọ.

Tô Cảnh Cảnh quay về phía bóng lưng đi xa của anh cười lạnh, đại để là người kia đi. Lúc trước từng có nhiều người nhắc qua cái tên đó, lúc này trong lòng như có một quả bong bóng chứa đầy khí nóng chậm rãi bay lên cao, sau đó, “bốp” một tiếng, nổ rồi.

Cô nghe rõ ràng ba chữ “Tào tiểu thư”, vốn tưởng rằng bản thân sẽ không để ý, không ngờ trong lòng lại thất vọng cực kỳ. lqđ.tmm Vừa rồi vì sao mình không nói câu nào, không giữ anh lại chứ?

Trăng đêm nay sáng tỏ khác thường, hẳn là sau cơn mưa nên ánh trăng vô cùng sáng sủa chói mắt đi.

Trên con đường ẩm ướt là bóng dáng một mình cô đơn của cô, vừa dài vừa nhỏ, như tóc đen rơi xuống. Cố Trĩ Niên ở phía sau cách đó không xa, không đến gần cũng không đi xa, khoảng cách vừa vặn đi theo.

Trước nay anh làm việc có chừng có mực luôn vô cùng chắc chắn.

Trên phiến đá xanh cách đó không xa vang lên âm thanh lanh lảnh, là phu kéo xe đi qua.

Tự nhiên Tô Cảnh Cảnh cảm thấy rất khó chịu, nhưng khóc cũng không khóc được.

Tự biết không có lập trường, tự biết hiểu rõ quá mức, người đến cảm phẫn hoặc khóc nỉ non đều không làm được. Đây là phủ định hay là một loại bi ai đây?

Lúc Đồng Hiền Tuấn chạy đến biệt thự, Tào Nhã Lệ không có ở đây, chỉ có một bà lão đứng ở cửa sau, thấy Đồng Hiền Tuấn liền nói: “Tiểu thư nói tam thiếu tùy ý.”

Đồng Hiền Tuấn cười cười, không nói lời nào. tmm.lqđ Lúc vào phòng đã thấy Sở Dự ở đó, trên môi hiện nụ cười nhợt nhạt: “Câu chuyện nhanh thật, để lại tàn cục cho tôi.” Trong lời nói này không có nửa phần tức giận.

Trong tay Sở Dự cầm một bộ bài, thoải mái ngắm nghía, nghe Đồng Hiền tuần bói móc, anh kẹp một quân bài giữa ngón trỏ và ngón giữa, khẽ lật, đúng là một con hai đỏ, trong một bộ bài là bài này thật đúng là không hơn không hơn.

“Ôi ôi ôi.” Sở Dự liên tục than thở ba tiếng. Đồng Hiền Tuần lắc đầu ngồi vào một bên sofa.

“Than thở cái gì, còn chưa già đâu, sao lại giống ông già suốt ngày than thở thế hả?” Đồng Hiền Tuần vắt chéo hai chân nhắm mắt dưỡng thần.

Sở Dự liếc anh một cái, tiếp tục thưởng thức lá bài trong tay, phe phẩy lá bài trong tay tạo ra âm thanh phàn phật, anh là một tay chơi bài cừ khôi.

“Một môi thế này, vất vả rồi, bị một người không thức thời như tôi quấy rầy, sẽ không tức giận chứ?” Giọng điệu Sở Dự nhạt nhẽo, hoàn toàn khác biệt lúc ở Đồng gia.

“Cậu gọi tôi đến đây hẳn là có chuyện quan trọng, chuyện riêng và chuyện quan trọng, trước nay tôi luôn phân rõ.” lqđ.tmm Đồng Hiền Tuần không hề mở mắt, chỉ thả nhiên nói, kỳ thực đã biết là chuyện gì, chẳng qua anh đang chờ Sở Dự xác định mà thôi.

Sở Dự xào bài, sau đó chia bài.

“Tông Hi, nghe nói cậu tặng hai thuyền súng đạn cho Thịnh Thế Huy?”

Đồng Hiền Tuần ừ một tiếng, một tiếng này khiến Sở Dự hết sức sững sờ nhìn anh.

Anh vẫn nhắm mắt, Sở Dự không khỏi nhú mày, mở bài trong tay ra, vừa nhìn, là một con hậu màu hồng, trong lòng không kìm được nghĩ, xưa nay đàn bà đều là họa thủy.

“Đáng giá không?”

Đồng Hiền Tuần vẫn không mở mắt: “Cô ấy...” Anh hơi dừng lại, khoé môi bắt giắc cong lên: “Cô ấy là một cô gái không tệ, mối hôn sự này, tôi không thiệt thòi.”

“Không phải tôi đang thảo luận về cô ấy với cậu, tôi đang nói với cậu chuyện hai thuyền súng ống đạn dược kia. Hai thuyền súng đạn này cậu tốn bao nhiêu tâm tư mới cướp được từ trong tay Đồng Hiền Lâm, nói cho là cho, không giống cậu!” Sở Dự ngừng chơi bài, ánh mắt đăm đăm nhìn thẳng Đồng Hiền Tuần, biểu cảm nghiêm túc.

Đồng Hiền Tuần như cảm giác được ánh mắt của anh, mở mắt ra, thấy biểu cảm nghiêm túc của Sở Dự cũng chỉ khẽ cười, chẳng nói đúng sai: “Thì sao?”

“Thì sao?”

Sở Dự như không đoán được Đồng Hiền Tuần sẽ nói như vậy, anh cau mày nói: “Người kia vốn quân thứ ba, cơ bản là kém quân thứ nhất, hiện tại mất đi súng đạn, giả như sau này...”

“Sau này tôi sẽ khôi phục hai thuyền súng đạn này trước, Sở Dự này, hẳn cậu đến không để phê bình tôi tặng hai thuyền súng đạn cho Minh Soái chứ. Hai thuyền súng đạn mà thôi, cho Thịnh Thế Thời, ông ta hiểu thành ý của tôi, hợp tác sẽ dễ hơn. Và lại...” Đồng Hiền Tuần vốn định nói “huống hồ hai thuyền súng đạn này không thể so được với Tô Cảnh Cảnh” nhưng anh nghĩ đối phương bên kia hình như không muốn nghe anh nói mấy lời này.

Vì thế, Đồng Hiền Tuần vòng vo: “Vừa rồi cậu gặp cô ấy, lúc đó cậu...”

“Aizz...” Sở Dự vô cùng ảo não: “Cô ấy quả thực rất xinh đẹp, một cái liếc mắt cũng đủ hấp dẫn người khác. Nhưng mà Tông Hi, cậu không biết từ xưa tới nay hồng nhan hoạt thủy sao?”

“Sở Dự, nếu như cậu vẫn muốn nói Tô Cảnh Cảnh, vậy cuộc nói chuyện của chúng ta kết thúc đi.” Giọng điệu Đồng Hiền Tuần trở nên lạnh lùng. Sở Dự than thở một tiếng, lại chơi bài lần nữa.

Cách một lúc Sở Dự mới nói: “Vừa nãy nghe cấp dưới nói, Tuyết Huy e bị Đồng Hiền Lâm ngờ vực rồi. Tôi nghĩ tin tức này hay là tự mình đến đây nói, hiện tại cấp dưới của tôi cũng không biết có mấy người thực sự đứng về phía tôi đâu.”

“Như thế nào?” Hình như Đồng Hiền Tuần cũng không gấp gáp, chỉ bình tĩnh hỏi. Lúc anh vừa nghe người Sở Dự sai đến báo lại tin tức này thì rất ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chốc lát, anh đã sắp xếp rõ ràng tất cả mọi chuyện, đã tính toán ra bước đi tiếp theo.

Sở Dự nói: “Có lẽ bởi vì ngày trước anh ta bại bởi Thi Gia Liệt, lúc này bị giáng cấp, bị phái đi bảo vệ Dương Soái.” Dương Soái ở đây là chỉ Thống soái hiện tại - Dương Hậu Tồn của quân hộ quốc Tây Nam. Hiện tại Sở Dự đang làm Tham mưu trưởng thuộc quyền Dương Hậu Tồn nên rất rõ ràng chuyện này.

“Tin tức này đến thật là tốt.” Đồng Hiền Tuần không sợ hãi ngược lại cười. Điều này khiến Sở Dự nghi hoặc: “Sao hả?”

Đồng Hiền Tuần cười tủm tỉm: “Đến nay tôi đây vẫn không biết tin tức này, cậu nghĩ xem, một nửa số người tôi phái đến đó cũng sẽ không kém đến nỗi nào, hàng ngày đều là không có tin tức. Lúc này Sùng Quang giáng cấp Ngô Tuyết Huy cũng chỉ để che giấu tai mắt của người khác. Cậu nghĩ tỷ như lúc này Dương Soái xảy ra chuyện gì, không nghi ngờ gì là quân Diên hay quân Nghiêu làm?”

Đồng Hiền Tuấn ngừng lại, Sờ Dữ búng tỉnh: “Ngô Tuyết Huy làm thật sự rất thận trọng, lúc này sợ Đồng Hiền Lâm cũng tin tưởng cậu ta rồi. Nhiệm vụ bảo vệ này hơn phân nửa là An Soái an bài. Thảo nào, thảo nào...”

“Thảo nào cái gì. Lúc này ba tôi phái anh cả bảo vệ Dương Soái, chẳng qua để giúp anh cả lấy được chút lòng người, thêm chút ân đức. Lúc này bảo vệ Dương Hậu Tồn chu toàn, từ rày về sau Dương Hậu Tồn ông ta thế nào cũng phải nhớ đến mặt tốt của anh cả tôi...”

Đột nhiên giọng điệu Đồng Hiền Tuấn có vẻ buồn bã: “Ông ấy cũng thật biết suy nghĩ cho anh ta.”

“Chỉ có điều...” Sờ Dữ ném một quân bài lên trên: “Ngô Tuyết Huy này không thể trọng dụng.”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, giờ tay nhận lá bài, không tệ, A cơ.

Sờ Dữ lật một lá bài khác. Rất tốt, là bài này là K cơ. Đối với bất kể ván bài nào, lá bài này cũng đủ lớn rồi. Trên mặt Sờ Dữ không khỏi lộ ra nụ cười có chút đắc ý. Nhưng khi Đồng Hiền Tuấn chuyển lá bài trong tay qua thì nụ cười trên khuôn mặt anh nhất thời biến mất tăm.

“Aizz...” Sờ Dữ thở một hơi thật dài, buông bài trong tay xuống. Đã nhiều năm trôi qua, thời niên thiếu khi học tại trường quân đội Tân Nam, anh vẫn luôn thua Đồng Hiền Tuấn. Hiện tay chàng trai luôn mang theo nụ cười nhẹ nhàng trên khoe môi này có hào quang chói mắt, là thứ mà anh vĩnh viễn không thể sánh bằng.

“Cậu thua.” Đồng Hiền Tuấn thản nhiên nói.

Sờ Dữ than thở: “Không phải bài, mà là thiên hạ, ví như thua, cậu sẽ ra sao?”

“Cùng lắm chỉ là một trận đánh cược, thua thì táng gia bại sản thôi. Không cần cố chấp.” Lời nói của Đồng Hiền Tuấn nhẹ nhàng đậm mực, phảng phất như một cơn gió mát lành thổi qua, nhưng trong đó có một loại khí phách kinh người.

“Một trận đánh cược?” Sờ Dữ nhìn Đồng Hiền Tuấn vô cùng thích thú. Hoá ra trong mắt Đồng Hiền Tuấn, tranh giành thiên hạ cùng lắm chỉ là một trận đánh cược, chợt anh không khỏi giật mình. Người trước mắt rốt cuộc là người có tâm tư như thế nào? Quen biết hơn mười năm, đến hôm nay anh mới phát giác Đồng Hiền Tuấn cũng không phải như mình nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Giọt mưa thứ mười hai (1)

Ngày hôm đó Tô Cảnh Cảnh tỉnh dậy rất sớm, ánh nắng ban mai vẫn chưa xuất hiện, trời vẫn âm u cô đã thức dậy, bình thường lúc này cô vẫn còn trong giấc mộng.

Cô tỉnh dậy sớm, tiện tay lấy chiếc áo khoác lụa màu xanh nhạt, đến bên cửa sổ, kéo chiếc rèm che vải thô ra.

Ngoài cửa sổ là một khoảng trống yên tĩnh, lá cây hoè phát ra những tiếng vang xào xạc, từng cánh hoa sơn trà héo rũ, ánh trăng dần khuất về phía Tây, ánh trăng tàn nghiêng nghiêng hắt trên cây hoè, có cảm giác đìu hiu, tràn ngập trong mắt chính là cảnh sắc hoang vu như vậy, trong lòng không khỏi tê lương không thôi.

Đã nhiều ngày ở biệt thự Tô, trong phòng nhỏ nhỏ vắng vẻ. Lsq.đ Thuở nhỏ cô cảm y ngọc thực nên tự nhiên có phần không dễ chịu, nhưng vì chăm sóc ba mình, cuối cùng đành phải chịu đựng.

Trong nhà ngoài nhà thực ra cũng có một bà tử một tài xế, tuổi con sen lại nhỏ, tuổi bà tử thì lớn, tài xế có thể làm cũng là lái xe thôi, chung quy là chăm sóc không chu toàn. Mấy ngày sau, cô phải có quyết tâm tự mình làm chuyện này mới an tâm.

Rảnh rồi sẽ không tránh khỏi buồn chán, ba làm như vậy là vì sao chứ?

Tô gia không phải gia đình nghèo, ở Nam Dương cũng là một thương nhân lớn có tiếng. Ở trong nước cũng được coi là một gia tộc lớn. Tô gia tại Duyên Bình Giang Nam, danh hiệu ông chủ Tô tại Giang Nam, Nam Dương càng là không mấy người không biết, không người không hiểu, đây chính là một tấm biển vàng nổi tiếng. Tô gia mấy đời theo thương, lui tới khắp Nam Dương, tự nhiên là phú khả địch quốc.

Người ngoài không hẳn biết được rốt cuộc Tô gia có bao nhiêu sản nghiệp, nhưng Tô Cảnh Cảnh thân là người của Tô gia lại vô cùng rõ ràng. Khắp nơi đều có sản nghiệp của Tô gia. Tỷ như ngân hàng tư nhân Phú Liên nổi tiếng cả nước, tỷ như cửa hiệu vải gấm Giang Nam, những thứ này đều là sản nghiệp của Tô gia.

Hành động lần này của Tô Minh chính quả thực khiến cô rất khó hiểu, hôm đó càng thêm phiền não không thôi bởi chuyện Đồng Hiền Tuấn tối qua.

Cái tên Tào Nhã Lệ này vốn nghe anh nhắc qua, hôm đó anh hơi kinh ngạc liếc Từ Phẩm Tuệ, lại nhìn xuống phía mình, chợt cười vang nói: “Cô ấy không thể sánh bằng Tào Nhã Lệ của Đêm Paris!”

“Cô ấy không thể sánh bằng Tào Nhã Lệ của Đêm Paris!”

Thì ra là cuối cùng trong lòng anh lại nghĩ như vậy, trong lòng cô càng khó chịu hơn. Tự mình bước từng bước một đi tới, đi đến nơi này nhưng lại bước đến đường cùng sao?

Lúc Ngâm Thuý bung chậu rửa mặt vào thì thấy Tô Cảnh Cảnh đang đứng cạnh cửa sổ làm cô rất kinh ngạc.

Sắc trời dần sáng, ánh nắng mặt trời xuyên qua song cửa sổ, ánh sáng sáng ngời rọi đầy đất, óng ánh, xém nữa làm chói mắt.

Nắng sớm chiếu lên đôi gò má của Tô Cảnh Cảnh, ánh nắng màu vàng nhạt phủ lên gương mặt cô còn hơn hết thấy son phấn. Trong khoảnh khắc gương mặt mỹ lệ như hoa như ngọc của Tô Cảnh Cảnh thật sự là đẹp đến mức tận cùng.

Ngâm Thuý trầm nghĩ bụng, chẳng trách vị Đồng tam thiếu kia thích tiểu thư.

“Tiểu thư tỉnh rồi sao không gọi em?” Ngâm Thuý lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu rồi nói.

Tô Cảnh Cảnh xoay người sửa lại ánh khoác lụa màu xanh nhạt, mỉm cười với cô.

Ngâm Thuý bung chậu nước rửa mặt lên, Tô Cảnh Cảnh thuận tay rửa mặt, hỏi: “Lão gia dậy chưa?”

“Vẫn chưa, lúc này lão gia đang ốm, sao có thể dậy sớm như vậy được.” Ngâm Thuý vừa dọn dẹp chậu rửa mặt vừa hỏi: “Tiểu thư muốn ăn gì?”

Tô Cảnh Cảnh sửa lại mái tóc dài vì ngủ mà rối bù của mình, chuyển hướng đi đến cạnh bàn trang điểm, từ trong hộp trang sức lấy ra một chiếc kẹp tóc trân châu kẹp bên tóc mai. Nhìn mình trong gương tóc đen ngọc trắng, chu nhân* môi đỏ.

*Chu nhân (朱颜): Ở cổ đại chỉ các loại dung nhan, sắc mặt, vẻ mặt, trong thơ cổ thường xuất hiện. (Theo baike)

Đẹp thì đẹp thật nhưng không có vẻ đẹp tràn đầy khiến lòng người rung động, vẻ đẹp đơn bạc như này, phong nét ra ngoài, khắp nơi đều có đi.

Người như anh, ánh mắt như vậy, tâm tư như vậy, chung quy là mắt cao hơn đầu.

Trong lòng cô tất nhiên là thờ dài, vừa quay đầu lại đã thấy Ngâm Thuý ngây ngẩn ở một bên, hai tay ngâm trong chậu nước rửa mặt nhưng không để ý.

Cô bật cười “hì hì” một tiếng, rồi lại nói có phần trách cứ: “Ngâm Thuý, nghĩ cái gì vậy!” Ba phần mang theo ý giận, bảy phần mang theo ý cười, cứ thế khiến Ngâm Thuý vô cùng ngượng ngùng.

“Ồi chào, đáng vẻ tiểu thư thật đẹp, còn đẹp hơn cả cô gái trên tạp chí kia!”

“Con nhóc nhà em, nói hươu nói vượn gì thế.” Tô Cảnh Cảnh hờn giận trách một câu.

Ngâm Thuý lại nói: “Nào có nói vậy, mấy ngày trước tạp chí đăng một vị tiểu thư tên là Tào gì đó, đáng đáp không bằng một phần vạn tiểu thư đâu.”

“Tào gì đó?” Tô Cảnh Cảnh lăm bắm một câu, trong lòng căng thẳng, ngay sau đó lại cười nhạo mình, làm sao lại thần hồn nát thần tính rồi, đúng là thích suy nghĩ lung tung.

Ngâm Thuý thấy phản ứng tiểu thư không tự nhiên mấy, chỉ cho là mình nói sai, thề lưỡi không nói gì nữa.

Tô Cảnh Cảnh thấy Ngâm Thuý đứng ở một bên lúng ta lúng túng bèn nói: “Được rồi, lát nữa tôi ra ngoài, em đến chăm sóc lão gia đi.”

Ngâm Thuý sợ mình lại nói sai gì nữa khiến tiểu thư mất hứng bèn vội vã thu dọn chậu rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Sau Tô Cảnh Cảnh rửa mặt chải đầu trang điểm liền vội vàng gọi điện thoại cho Từ Phẩm Tuệ.

Hẹn Từ Phẩm Tuệ tại một nhà ăn mới khai trương, Tô Cảnh Cảnh đói bụng, nhân lúc Từ Phẩm Tuệ chưa tới cô gọi vài món điểm tâm ngọt trước.

Trước nay cô thích đồ ngọt, nhất là vị sô cô la, khẩu vị này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn không đổi. Thấy trên thực đơn có bánh ngọt sô cô la, liền gọi một phần, lại thấy trên thực đơn có đồ uống, bèn gọi thêm một tách cà phê.

Uống được nửa tách cà phê mà Từ Phẩm Tuệ vẫn chưa tới. Cô tất nhiên biết hôm nay mình dậy quá sớm, Từ Phẩm Tuệ đại khái vẫn đang ngủ, sớm như vậy đã bắt cô ấy rời giường cũng là làm khó dễ cô ấy, trong lòng cũng thật áy náy, đành khoan thai ăn bánh ngọt uống cà phê, lẳng lặng chờ đợi Từ Phẩm Tuệ.

Tiết trời đương đầu xuân, ánh mặt trời bên ngoài vô cùng rực rỡ, hai bên đường phố đều là lá cây xanh ngắt mon mon, vài ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ kính rọi vào mặt. Thật là ấm áp, áp áp đến mức khiến người ta mất hết tâm trí, chỉ muốn lún sâu vào, lại không biết càng lún sâu, khi lạnh càng thống khổ.

Ngoài cửa sổ từng chiếc xe kéo đi qua, cô hứng thú nhìn, chậm rãi uống cà phê. Kỳ thực không phải cô khát, chỉ là uống một cách không có chủ định thôi.

Cửa nhà hàng có một chiếc xe kéo ngừng lại, phu xe là một người trung niên, khom lưng, không thấy rõ diện mạo, bước chân rất vững vàng, vừa nhìn đã biết là quanh năm kiếm sống tại các bến tàu.

Từ trong xe có một bóng dáng màu đỏ bước xuống, liếc mắt nhìn lại là đủ biết đó là một phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ kia mặc một áo khoác lông cừu màu đỏ, dưới áo khoác này có thể mơ hồ nhìn thấy một bộ sườn xám màu hồng nhạt thêu tường vi, cắt may phù hợp, thủ công tinh tế, không phải đồ trên phố tùy tiện làm ra, ắt được làm từ trong tay một người có tiếng.

Tầm mắt Tô Cảnh Cảnh bị ngăn cách bởi chiếc cửa sổ nhìn người phụ nữ này, cảm thấy quen mắt.

Người phụ nữ này chậm rãi đi vào nhà hàng, dần dần đến gần, gương mặt cũng thấy rõ hơn. Nhìn kỹ hơn chỉ thấy người phụ nữ này thường ngày rất quyến rũ xinh đẹp, khoé mắt đuôi mày khẽ cong lên lại tràn ra một sự sắc bén.

Vốn là người mềm mại nhưng ngày thường bướng bỉnh quật cường. Cô gái như này tâm cao khí ngạo, tác phong trong trẻo nhưng lạnh lùng tản ra khắp nơi, thật khiến người khác không dám nhìn gần.

Chợt nghe bồi bàn cung kính hỏi: “Tào tiểu thư, hôm nay vẫn là như cũ sao?”

Tô Cảnh Cảnh thấy cô gái kia ngồi tại một chiếc bàn cách mình không xa, cô gái kia “ừ” một tiếng, cởi áo khoác ra. Một thân sườn xám màu hồng thật là đẹp mắt, gấm hoa tinh tế trong nhà hàng sáng ngời này càng lộ vẻ hoa lệ phú quý.

Người nọ chỉ yên lặng ngồi, thế nhưng lại không có lý do thôi thúc người ta nhìn chăm chú.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh hoảng sợ, thấy cô gái kia ngẩng đầu lên, vừa khéo chống lại đôi đồng tử điểm nước son kia. Trong nháy mắt Tô Cảnh Cảnh cười xấu hổ, vội vã cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Giọt mưa thứ mười hai (2)

“Ui cha, thật là xin lỗi, Cảnh Cảnh.” Thật may là lúc này Từ Phẩm Tuệ vội vàng chạy đến.

Tô Cảnh Cảnh thật may mắn Từ Phẩm Tuệ chạy đến, nhất thời trong mắt lộ ra ý cảm kích.

Từ Phẩm Tuệ không biết ý nghĩa, chỉ xem như Tô Cảnh Cảnh chờ sổ ruột, giận mình, vội vàng nói: “Ai nha nha, cậu cũng biết tình tình ham ngủ của mình...”

Tô Cảnh Cảnh tất nhiên hiểu cô, cười nói: “Cậu vẫn ham ngủ như vậy.” Trong lời này có mấy phần ý tứ hờn giận, nhưng không hề tức giận, thế này Từ Phẩm Tuệ mới hơi yên tâm, cũng gọi một tách cà phê.

“Nhìn cái gì thế?” Từ Phẩm Tuệ uống cà phê, thấy ánh mắt Tô Cảnh Cảnh cứ hướng về phía trước cũng thuận thế nhìn sang. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã không khỏi cười lạnh một tiếng: “Mình còn tưởng là ai, thì ra là cô ta.”

“Cô ta?” Tô Cảnh Cảnh không khỏi ngạc nhiên nói, dĩ nhiên biết Từ Phẩm Tuệ biết người kia, nhưng lại không biết vì sao cô lại cười như vậy, hơn nữa còn nói lời khinh thường như vậy.

Từ Phẩm Tuệ xoay người lại, bưng cà phê lên chậm rãi uống. Tô Cảnh Cảnh im lặng đợi cô, chợt cô cười lạnh nhỏ giọng nói: “Cô ta sao, không phải là vai chính của Đêm Paris, danh hoa giao tiếp trên biển, biệt danh ‘Đã mãn cô’ Tào Nhã Lệ.”

Cô ấy, cô ấy lại chính là Tào Nhã Lệ. Người cao ngạo thanh cao như vậy lại là gái hồng lâu?

Chuyện này thực khó có thể tưởng tượng.

Tô Cảnh Cảnh sững sờ một lúc mới nói: “Sao cậu nhận ra cô ấy?”

Giọng điệu Từ Phẩm Tuệ mang theo khinh thường: “Mười ba tỉnh đất Bắc này ai là không biết, người nào không hiểu!” Nói đến trên khuôn mặt cũng hiện vẻ khinh thường: “Nhắc đến cũng khéo thật, trước đó vài ngày theo Lam Thanh tham gia một buổi yến hội, vị Tào tiểu thư kia theo một nhân viên chính phủ tới, trong biển người quả là xinh đẹp toả ra bốn phía, toàn bộ người trong phòng lại vì mình cô ta mà không nói nên lời.” Lạ, nói xong cô phẩy tay nói: “Aizz, không nói, loại phụ nữ tốt nhất không nên biết!”

Nhưng Tô Cảnh Cảnh tựa hồ nghe thành nguyền, chỉ thúc giục cô nói: “Nói thêm chút nữa đi.”

Từ Phẩm Tuệ ngạc nhiên, hỏi: “Từ khi nào cậu lại quan tâm mấy chuyện bát quái như này thế?”

Phải biết rằng, trước nay Tô Cảnh Cảnh luôn vô tâm với chuyện của người khác, nhất là mấy chuyện trăng gió như này, mỗi khi Từ Phẩm Tuệ nhắc tới Tô Cảnh Cảnh đều ném ra một câu: “Thật là phí thời gian, lại không bỏ ích gì.”

Lúc này Tô Cảnh Cảnh lại truy hỏi đến cùng, Từ Phẩm Tuệ cảm thấy hết sức kinh ngạc, lại không đành lòng khiến cô mất hứng, bèn nói: “Cũng được, vậy mình kể từ đầu một vài chuyện cho cậu nghe.” Tô Cảnh Cảnh mỉm cười: “Cũng được.”

Lúc này Từ Phẩm Tuệ chợt nhớ đến quan hệ hiện tại của Tô Cảnh Cảnh và Đồng Hiền Tuấn, trong lòng mơ hồ biết có phần không ổn, nhưng bởi lúc này trong mắt Tô Cảnh Cảnh tràn đầy thần sắc mong chờ mà bị mềm lòng. Trong lòng không khỏi thở dài nói: “Nghe nói vị nhân viên chính phủ kia thật sự vì cô ta bỏ ra ngàn vàng, nhưng về sau xảy ra chút chuyện...”

Nói đến đây, Từ Phẩm Tuệ dừng một chút, đuôi mắt đảo qua bốn phía, thấy xung quanh thưa thớt người mới đề thấp giọng nói: “Nghe nói là tham ô tiền súng ống đạn dược, chộc giặc cấp trên. Aizz, Tào Nhã Lệ này cũng thật vô tình...” Tô Cảnh Cảnh nghe Từ Phẩm Tuệ nói vậy là biết chuyện phía sau như nào rồi.

Quả nhiên, nghe từ Phẩm Tuệ nói tiếp: “Qua cầu rút ván, loại phụ nữ này...”

Tô Cảnh Cảnh vừa đảo mắt, bắt gặp Tào Nhã Lệ đang ăn một miếng bánh ngọt hạnh nhân, ăn rất chậm, như đang thưởng thức, động tác cũng rất tao nhã thông dong. Hàng mi dài long lanh nhẹ nhàng gắn vào mí mắt trên, theo từng cử động của cô, hàng mi tựa như bướm bướm muốn bay, nhanh chóng vỗ cánh.

“Tiền súng đạn.” Tô Cảnh Cảnh lẩm bẩm tra một tiếng, trong lòng phập phồng nổi lên vài suy nghĩ, rồi lại không thể tin được, ánh mắt sáng lấp lánh nhấp nháy như đèn neon.

Từ Phẩm Tuệ thấy cô thần thờ, ho nhẹ một tiếng nói: “Thói đời hiện giờ thường xuất hiện mấy chuyện này lắm.”

“Thường có sao?” Tô Cảnh Cảnh vô cùng kinh ngạc. Từ trước đến nay súng đạn là mạch sống của quân đội, nếu có người trừ hàng đầu cơ tích trừ cũng bình thường, nhưng dám trêu chọc quân đội, đây cũng không phải chuyện người bình thường dám làm.

Lúc này nghe Từ Phẩm Tuệ nói “thường có” cô lại càng ngạc nhiên. Quân Nghiêu luôn quân kỉ nghiêm minh, chuyện vụng trộm tư lợi cũng không xuất hiện nhiều, bây giờ xảy ra chuyện tham ô tiền bạc súng đạn thực đúng là một chuyện lạ.

Từ Phẩm Tuệ cười một cái nói: “Những sự tình như này trong quân đội, những tiểu thư khuê các tốt nhất đừng dính vào.” Lời này của cô mang theo chút ý tứ dạy dỗ, khuyên giải.

Tô Cảnh Cảnh tự nhiên hiểu rõ ý của cô, liền cười, đáp lại: “Cũng phải.” Mặc dù ngoài miệng cô nói vậy, nhưng trong lòng dấy lên nỗi nghi hoặc. Nhưng lúc này tâm tư của cô chỉ đặt trên người Tào Nhã Lệ, không để chuyện này trong lòng cho lắm.

Nhưng không ngờ, Tô Cảnh Cảnh vừa ngẩn đầu lần nữa đã không thấy bóng dáng Tào Nhã Lệ đâu. Đầu tiên cô ngẩn ra, chợt lắc đầu một cái. Từ Phẩm Tuệ không hiểu vì sao cô lại làm ra hành động như vậy, khó hiểu hỏi: “Làm sao thế?”

Tô Cảnh Cảnh chỉ chỉ về nơi Toà Nhã Lệ vừa ngồi, lúc này Từ Phẩm Tuệ mới hiểu. Cô gọi phục vụ đến, phục vụ này cũng là người từng trải việc đời, thấy là Từ nhị tiểu thư, cũng không giấu diếm điều gì, chỉ nói: “Bên ngoài Tào tiểu thư là bà mặt của nơi này, cho nên luôn tới đây xem xét.”

“Hà?” Từ Phẩm Tuệ cả kinh, liếc Tô Cảnh Cảnh một cái. Tô Cảnh Cảnh mặt không biểu cảm, chỉ nói: “Cũng chỉ là bề ngoài, vậy thì sẽ có bên trong chứ?” Phục vụ liếc Từ Phẩm Tuệ một cái, chỉ nghe Từ Phẩm Tuệ nói: “Đúng vậy, không biết vị bên trong là ai?”

Phục vụ thấy Từ nhị tiểu thư cũng len tiếng, liền đáp: “Vâng, là...” Anh ta chần chờ một lúc rồi mới nói: “Đồng tam thiếu.”

“Anh ta?” Từ Phẩm Tuệ và Tô Cảnh Cảnh đều cả kinh. Tô Cảnh Cảnh giận tái mặt, Từ Phẩm Tuệ nhìn Tô Cảnh Cảnh, chỉ thở dài nói: “Nghe nói căn nhà hiện nay tại đường Ngân Hạnh cũng là vị này bỏ tiền, không biết...” Nói xong lại chuyển hướng về phía phục vụ: “Không biết là vị này bỏ tiền, hay là...”

Phục vụ không biết Từ Phẩm Tuệ có ý gì, đành phải thành thực trả lời: “Đều là tam thiếu bỏ. Chỉ là đều dùng tên Tào tiểu thư.”

Từ Phẩm Tuệ nghe xong, phát tay để phục vụ lui ra, lại nhìn về mặt nặng nề của Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh nhìn gọn sóng màu nâu trong chén, trong lòng lại đắng như ăn tâm sen.

“Nếu như cậu thật lòng thì phải trông chừng người bên cạnh cho tốt.” Lúc này Từ Phẩm Tuệ chỉ có thể nói như vậy.

Nói đến đây, Từ Phẩm Tuệ vốn không hài lòng chút nào với hôn sự của Tô Cảnh Cảnh, lúc đầu sau khi nghe được chuyện này từ trong miệng Giang Lam Thanh, cô và Tô Cảnh Cảnh giận nhau nhiều ngày, ban đầu cũng không nghĩ tới đó là điều kiện Tô Cảnh Cảnh cứu Giang Lam Thanh ra.

Chuyện này hiện giờ đã chắc như đinh đóng cột, Từ Phầm Tuệ cô phản đối như nào đi nữa cũng đều vô dụng, cô chỉ có thể cố gắng an ủi Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh sớm biết Từ Phầm Tuệ rất abát mẫn với hôn sự của mình, chỉ là không nói ra àm thôi.

Sao cô có thể nói với Từ Phầm Tuệ rằng cuộc hôn nhân này của mình cũng không phải một cuộc hôn nhân có gì đặc biệt, liên quan trọng đó rất nhiều, không phải là sở thích của một mình cô là được.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Giọt mưa thứ mười hai (3)

“Phầm Tuệ.” Tô Cảnh Cảnh bình tĩnh mở miệng gọi, Từ Phầm Tuệ uống hết cả phê trong chén, vì thế gọi phục vụ thêm tách nữa, nghe Tô Cảnh Cảnh gọi cô thuận miệng đáp lại: “Làm sao vậy?”

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu, ý nói không sao.

Từ Phầm Tuệ đợi sau khi phục vụ bưng thêm tách nữa ra, từ từ nhấp một ngụm.

Chén sứ nhỏ màu trắng đặt giữa môi son, quang hoa lưu chuyển, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp động lòng người của Từ Phầm Tuệ. Tô Cảnh Cảnh mỉm cười nghĩ, chỉ có gia thế bối cảnh như Từ Phầm Tuệ mới nuôi dưỡng ra được tính cách ngây thơ của cô.

“À đúng rồi, cậu hẹn mình ra ngoài vì chuyện gì vậy?” Đến lúc này Từ Phầm Tuệ mới nhớ ra, hỏi.

Tô Cảnh Cảnh cười nhạt một tiếng, chỉ nói: “Cũng không có chuyện gì, chẳng qua đã lâu không gặp, tâm sự thôi.”

Thực ra Tô Cảnh Cảnh hẹn Từ Phầm Tuệ ra ngoài vốn để hỏi một chút về Tào Nhã Lệ, xem ra bây giờ ngược lại không cần rồi. Nên biết, không nên biết, đều đã biết cả.

“Cảnh Cảnh, không phải cậu định về Nam Dương sao.” Từ Phầm Tuệ nhìn ngược lại Tô Cảnh Cảnh, thấy biểu cảm Tô Cảnh Cảnh như thường, giữa hai hàng mày có vài phần mệt mỏi.

Chỉ mới ngắn ngủn mấy ngày không gặp, thoáng cái tiêu tụy không ít, tinh thần sa sút, người cũng gầy đi.

“Rất có thể là không trở về được.” Lạ đi Tô Cảnh Cảnh có phần bất đắc dĩ nói, Từ Phầm Tuệ nghe rõ được bi thương và khổ sở trong lời nói của Tô Cảnh Cảnh.

Không thể trở về, lại không biết là cái gì không trở về được. > < đ hàng="" trăm="" hàng="" nghìn,="" trong="" ba="" chữ="" không="" trở="" về="" được="" này="" có="" vô="" số="" vương="" mắc,="" không="" biết="" là="" ký="" ức="" đã="" qua,="" hay="" là="" tình="" >

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự tây phong bi họa phiến?*

*人生若只如初见,何事西风悲画扇: Đây là hai câu thơ trong “Mộc lan hoa lệnh – nghĩ cổ quyết tuyệt từ giản hữu” (Mộc lan hoa lệnh – theo ý thơ quyết dứt tình xưa gửi bạn) của nhà thơ nổi tiếng Nạp Lan Tĩnh Đức (Nạp Lan Dung Nhược) thời nhà Thanh ý nói “sự vật kết quả không tốt đẹp giống tương tượng lúc ban đầu của con người, trong quá trình phát triển thường có sự thay đổi vượt qua hiểu biết ban đầu của con người, không tốt đẹp như lúc mới quen biết, lạnh nhạt. Câu thơ “hà sự tây phong bi họa phiến” có liên quan đến một điển cố bị lãng quên. Ban Tiệp Dư là Hán Thành Đế phi, bị Triệu Phi Yến hãm hại, đẩy vào lãnh cung, sau đó có bài thơ “oán ca hành”, lấy thu phiến để bày tỏ nỗi oán hận bị bỏ rơi. (Baiké)

Chẳng biết tại sao tự nhiên Từ Phầm Tuệ nhớ tới tình huống lúc đầu cùng Tô Cảnh Cảnh.

Trên hành lang dài của trường học Tây Dương lâu năm, cô gái tươi đẹp như núi hoa, lại dịu dàng như ánh trăng, cơ thể linh lung có hứng thú giấu dưới chiếc sườn xám gấm Vân Nam hoa văn tối màu tươi đẹp, chậm chậm đi tới trong ánh nắng vàng xán lạn khắp trời.

Khi đó, trong toàn trường Tây Dương, người Trung Quốc đã ít lại càng ít, hiếm khi gặp phải, Từ Phầm Tuệ tất nhiên mừng rỡ, vui vẻ chạy tới làm quen với Tô Cảnh Cảnh.

Các cô lúc đó là đồng hương khó gặp được, tha hương ngộ cố tri, hai bên không hi thân phận, không rõ bối cảnh, thân nhiên làm bạn. Bây giờ nghĩ đến, cũng chỉ có tình cảm lúc đó mới là chân thành nhất.

Lúc này, Từ Phầm Tuệ ngược mắt nhìn cô gái đang giữ chiếc chén sứ trong tay, mặt mày vẫn vậy, chỉ là trong mắt mơ hồ có vẻ uể oải.

“Nghe nói mấy hôm trước cậu và tam thiếu cùng điên cuồng một trận?” Từ Phầm Tuệ nhẹ giọng hỏi, Tô Cảnh Cảnh buông chén sứ trong tay xuống nói:

“Tại sao lại là điên khùng? TRường hợp giao tiếp như vậy tương lai luôn phải đối mặt. Phẩm Tuệ, tương lai cậu gả cho Giang Lam Thanh cũng phải đối mặt.”

Từ Phẩm Tuệ cười nói: “Lam Thanh cũng không phải vị hoa hoa kia...” Cô đang định nói bốn chữ “thái tuế” lại chuyển miệng, nghĩ đến quan hệ giữa người trước mặt và người đó, chỉ có thể vội vàng nuốt xuống: “cũng không phải là Đồng tam thiếu.”

Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt không có chút nào là không vui: “Phẩm Tuệ, đồng Hiên Tuấn là người như nào chưa chắc mình đã rõ ràng, nhưng cậu cũng chưa chắc đã rõ ràng, cho nên đừng lo lắng cho mình quá. Nhân thế phúc duyên hoặc hoạ duyên luôn là nhân vật quan trọng gánh vác, là phúc, hoạ cũng không thể nói quá sớm.”

Từ Phẩm Tuệ nghe lời bàn phúc hoạ của Tô Cảnh Cảnh chỉ giễu cợt nói: “Từ lúc nào mà cậu bắt đầu hiểu những thứ này rồi hả?”

“Hoạ này, là chỗ dựa của phúc, phúc này, là chỗ nằm của hoạ” Mấy ý tưởng của người già bức này mình nghe cũng không muốn nghe! Rất không thú vị, nói là khuyên bảo loài người hướng thiện, thực ra thì là cường bạo muốn người ta nhập đạo làm ni cô thì có!” Từ Phẩm Tuệ bất mãn nói.

Tô Cảnh Cảnh giật giật khoé môi, không nói gì.

Hôm đó trời vừa tối Tô Cảnh Cảnh đã nằm ở trên giường nghe tiếng xe hơi ngoài cửa, xa xa truyền đến, trong lòng một hồi căng thẳng một hồi lại thả lỏng, cảm giác vừa vui vừa buồn tự nhiên dâng lên. Chỉ nagún ngủ mấy hôm lại như trải qua một đời. Đời này, dường như chỉ vì anh mà thôi. Ý tưởng này yên lặng dâng cao từ tận đáy lòng, ngay cô cũng bắt đầu hoảng sợ, sao lại như vậy chứ?

Cách non nửa một lúc, tiếng xe xa dần, trong lòng như có tảng đá lớn đè xuống, lại không lý do khó chịu.

Co ôm chân gấm, trên áo ngủ bằng gấm có một đoá mẫu đơn phú quý to rực rỡ điểm lẹ. Hoa này rơi vào trong mắt lại có chút ý tứ lụn bại, đại để thịnh cực tất suy, điểm cực tất bại.

Trong lòng xót xa bùi ngùi, trần trọc thật lâu. Màn cửa sổ bằng lụa mỏng, bóng đêm như mực, đậm tới mức giống như vẽ u sầu. Ánh trăng u ám, những vì sao lẻ loi, trong phòng lại không bật đèn thành ra tăm tối vô cùng.

“tiểu thư.” Ngoài cửa, Ngâm Thuý khẽ gõ cửa một cái, Tô Cảnh Cảnh thuận miệng đáp lại.

Chỉ nghe Ngâm Thuý cách cửa nói vọng vào: “Tiểu thư, Đồng tam thiếu đến, không biết tiểu thư có gặp hay không?”

Tô Cảnh Cảnh thật sự giận anh, vốn rất nhớ anh nhưng tâm phiền ý loạn, không biết nên đáp lại như nào, bồng buốt miệng: “Tôi ngủ rồi, không gặp.”

Trong chốc lát ngoài cửa không có tiếng động. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh căng thẳng, sợ Ngâm Thuý tưởng thật quay trở lại, vội hé miệng kêu: “Ngâm Thuý...”

Đột nhiên ngoài cửa lại vang lên một giọng nói trong trẻo: “Nếu đã ngủ, vậy thì thôi.” Trong giọng nói kia chứa đựng ý cười cung chiêu.

Nhất thời trong lòng cô ấm áp, tiện tay lấy chiếc áo khoác màu xanh nhạt rồi rời giường. Bởi vì trong nhà tối, lại không bật đèn, cô lao đảo nghiêng ngã đi tới cửa, hơi sợ ý, không biết đầu gối va phải cái gì, cũng không kịp quan tâm nữa rồi. Chỉ nghe ngoài cửa vang lên một âm thanh dè dặt, bởi cách xa lại xem lẫn tiếng gió lạnh nho nhỏ nên không nghe rõ, chỉ nghe một hai tiếng như vậy.

“Phó Tổng thống có khoẻ không...”

“Ngày mai...”

Lại nghe một tiếng thờ dài, anh như lằm bằm lâu bầu lại như nói: “Lão già là như thế nào, thế nào cũng bắt tôi đến nhìn ông ấy, aizz...”

Trong lòng cô chợt lạnh, chỉ ngơ ngác đứng cạnh cửa, sắc mặt trắng bệch.

“Thì ra, thì ra không phải anh ta đến xem mình, thì ra, thì ra...”

Cô chỉ thấy gò má chợt lạnh, hoá ra là một giọt lệ lăn từ trong mắt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Giọt mưa thứ mười ba (1)

Dân quốc năm thứ mười ba, ngày hai mươi tháng tư, mười giờ sáng.

Thời tiết hôm đó rất tốt, trời trong nắng ấm, gió nhẹ ầm ập. Biệt thự Tô thay đổi hình dáng sa sút của những ngày qua, phía trên cửa nhà đôi một đôi đèn lồng đỏ mới, lại treo quốc kì năm màu, không còn chút không khí thanh lạnh nào của ngày xưa, đến hai cây hoè lớn trước cửa cũng sức sống bừng bừng.

Trong phố nhỏ Lão Đình có hơn hai mươi chiếc xe hơi chậm rãi chạy vào, những chiếc xe kia đều là xe chuyên dụng của các nhân viên quan trọng chính phủ, xe dừng lại, những nhân sĩ chính phủ chân đi giày Tây bước ra, dáng vẻ trang nghiêm, sống lưng thẳng tắp.

Mà Đồng Hiền Tuấn theo sau Đồng Tử Sâm và Đồng Hiền Lâm vào biệt thự Tô, theo sau là một đội quân lớn.

Một ngày kia Tô Minh Chính cho phố nhỏ Lão Đình kế nhiệm chức vị biệt thự Tổng thống. Lạ-đ Nhưng kỳ thực bên ngoài không có nửa điểm không khí tân tổng thống kế nhiệm, dân cư vùng lân cận cũng không biết.

Đại diện nghi thức tiến hành tại biệt thự Tô, trong phòng khách cũng không có bài trí đặc biệt gì, chỉ tạm treo chút cờ xí màu mè, gió thổi qua, cờ màu tung bay, nhìn qua có vài phần không khí vui mừng.

Phía bắc đại sảnh dựng một tấm bình phong sáu khúc, phía trên dát vàng bạc và hạt cườm tạo thành một con rồng muốn bay rất sinh động.

Trong sảnh có một đội văn nghệ, sắc mặt đội viên nghiêm trang hát quốc ca.

Khoảng mười giờ, Tô Minh Chính một thân quân phục được vài sĩ quan và phụ tá vây quanh vào trong sảnh, ông đứng trước bình phong, ánh vàng lấp lánh của bình phong bị màu xanh lá cây lẫn át, trong lúc nhất thời mất đi vẻ rực rỡ.

Nhân viên chính phủ đứng hầu hai bên bình phong ào ào cúi đầu với Tô Minh Chính, các bộ trưởng cũng khom lưng về phía ông. Lạ-đ Ngay sau đó, Tô Minh Chính phát biểu tuyên ngôn nhậm chức văn tắt:

“Hiện nay thời cuộc khó khăn, bỗ cứu khắp nơi, lấy tuân thủ luật pháp làm đầu, Minh Chính tuân theo ý muốn của Đại tổng thống đòi trước cứu nước cứu dân, kế nhiệm chức vụ...”

Mọi việc hoàn thành, mọi người vội vàng rời đi. Đồng Hiền Tuấn theo sau mọi người, lúc đi đến cửa thì trông thấy Ngâm Thuý đứng thẳng xuôi tay trong đình viện, bước chân anh chậm lại. Cố Trĩ Niên theo sau lưng anh thấy anh dừng bước, nhỏ giọng hỏi: “Tam thiếu, có chuyện gì vậy?”

Đồng Hiền Tuấn khoát tay, cuối cùng tiến về phía trước ra ngoài.

Đoàn xe hùng dũng chậm rãi rời khỏi phố nhỏ Lão Đình, sau đó từng cái tản ra, giống như phân tán tứ phía.

Đồng Hiền Tuấn bởi còn có chút việc chưa xử lý nên bảo Cố Trĩ Niên lái xe đến chỗ làm việc. Xe chạy đến góc đường thì thấy trước cửa nhà hàng bánh ngọt Vinh Cẩm Hiền nổi tiếng treo một biểu ngữ, bên trên viết “bánh ngọt Long Tĩnh mới làm”

Anh chợt nhớ tới Tô Cảnh Cảnh là người Duyên Bình, Duyên Bình sản xuất Long Tĩnh, nhất là Long Tĩnh trước sau cốc vũ* lại càng ngon.

*Cốc vũ (谷雨): Một trong hai mươi tư tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư.

“Phanh tiên hoàng kim nha, bắt thủ cốc vũ hậu, đồng lai nhị tam tứ, tam yết bất nhĩn sáu.” Anh lầm rầm đọc một câu thơ. (Tác giả: Câu thơ trích từ “Giếng Du Long” của Ngu Bá Sinh)

Lúc này nhất định là thời điểm Long Tĩnh ngon nhất, đầu bếp Vinh Cẩm Hiền cũng thật có sáng tạo, lấy Long Tĩnh làm bánh ngọt. Bánh ngọt Long Tĩnh tự nhiên có sự khác biệt lớn với bánh ngọt hoa quế, bảo vệ hương trà trang nhã tươi mát vốn có, lại thêm vị chất của nhũ, thêm vài phần ngọt mềm.

“Ngược lại mà món thời vụ gì đó.” Đồng Hiền Tuấn thì thầm một câu, lại suy nghĩ hai ngày nay vì chuyện tình Tô Minh Chính kế nhiệm mà bản thân sao lãng Tô Cảnh Cảnh.

Thực ra chuyện Tô Minh Chính kế nhiệm vốn không có liên quan với anh, nhưng Đồng Tử Sâm nhìn không quen dáng vẻ bại hoại của anh nên phân cho anh một phần công việc.

Thường ngày anh chỉ gánh vác một chức vị quân trưởng nhân rồi, luôn không có chuyện lớn gì, nhưng lúc này ngược lại chuyện này là một chuyện lớn, không không chế tốt sẽ làm mất mặt Đồng gia trước mặt người ngoài, anh cũng hết cách, đành phải hết lòng đi làm.

Nghĩ đến thực sự lo là cô, ngay sau đó anh dừng xe, lại dặn dò Cố Trĩ Niên đến Vinh Cẩm Hiền mua vài hộp bánh ngọt Long Tĩnh.

Vinh Cẩm Hiền vốn là cửa hàng làm bánh ngọt lâu năm, đóng gói tinh tế ổn thoả, chất lượng cũng được đảm bảo. Anh nghĩ lại thấy mùi vị cũng không tệ nhưng vẫn có chút lo lắng vì vậy mở một hộp, vừa mở ra mùi hương thoang thoảng khắp không gian, mang theo hương trà trong veo.

Dù anh không thích trà nhưng cũng cảm thấy hương thơm dễ chịu. Nhìn sáu miếng bánh ngọt Long Tĩnh màu xanh biếc nằm ngay ngắn trong hộp, hình thức cũng xem như bắt mắt. Nhấp một miếng nếm thử, mùi vị thật không tệ, vị ngọt quấn quanh đầu lưỡi, hương thơm tràn ngập khoang miệng.

Anh không khỏi cười rộ lên, nói với Cố Trĩ Niên: “Quay lại biệt thự Tô.”

Cố Trĩ Niên có phần khó hiểu, nhưng cũng không hỏi. Nửa đường quay lại biệt thự Tô lại không biết là có chuyện gì, thấy trên mặt Đồng Hiền Tuấn có ý cười, nghĩ đến có lẽ quay lại cũng không có chuyện gì xấu.

Lúc Đồng Hiền Tuấn quay lại biệt thự Tô, Ngâm Thuý vẫn còn đứng ở cửa.

Ngâm Thuý thấy Đồng Hiền Tuấn tới liền nghênh đón nói: “Cuối cùng tam thiếu đã tới, hai ngày hôm nay tiểu thư hỏi liên tục!”

“Thật à?” Đồng Hiền Tuấn khẽ cười, mặc dù ngoài miệng hỏi vậy nhưng trong lòng lại vui không kềm được.

Đình viện như trước, hoa son trà nở rộ, vài điểm đen trên từng cánh hoa trắng nõn cũng phai nhạt hơn, lúc này thoạt nhìn hoa này trắng nõn như ngọc, vô cùng mỹ lệ.

“Hai ngày nay tiểu thư không vui vẻ lắm, thường hỏi tam thiếu, nhưng tam thiếu không đến, thật đúng là làm khó Ngâm Thuý.”

Rốt cuộc Ngâm Thuý vẫn là trẻ con, mặc dù nghe nói qua những chuyện thất lạc kia của Đồng Hiền Tuấn nhưng trong lòng đã sớm cho Đồng Hiền Tuấn là cô gia tương lai, lời nói trong lòng cũng nói ra hết.

Đồng Hiền Tuấn khẽ cười, thấy trên mặt Ngâm Thuý là nụ cười ngây ngô, trong lòng thật nhẹ nhàng. Một mối nhiều ngày đều tiêu tan, nghĩ bụng: “Đúng là một đứa bé.”

Đến trước phòng Tô Cảnh Cảnh, Đồng Hiền Tuấn ngừng bước chân, Cố Trĩ Niên cầm bánh ngọt Long Tinh theo sau anh cũng dừng bước chân. Cửa đóng, Ngâm Thuý bước lên trước gõ cửa: “Tiểu thư, ta thiếu đến.”

Thật lâu sau cũng không thấy trong phòng có động tĩnh, trong lòng Đồng Hiền Tuấn căng thẳng: “Chẳng lẽ không có ở đây.”

Ngâm Thuý quay đầu lại nhìn Đồng Hiền Tuấn: “Không phải chứ, hôm nay tiểu thư vẫn chưa ra cửa, lúc sáng sớm tỉnh dậy cũng là em hầu hạ.” Nói xong lại lầm bầm tự nói: “Thật không phải mà, cũng không nghe thím Triệu nói.” Nói xong, đang định kêu thím Triệu đến hỏi thăm thì nghe thấy trong phòng vang lên một tiếng: “Đã biết.”

Rõ ràng đây là giọng Tô Cảnh Cảnh, lại không lí do mang theo chút cảm giác lạnh lạnh. Trong lòng Đồng Hiền Tuấn không biết là cảm giác gì, chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo dần dâng lên.

Trong giọng điệu Tô Cảnh Cảnh sóng nước chẳng xao rõ ràng mang theo hờn giận. Tựa như giữa tam phục thiên* bị dội một chậu nước lạnh, ngược lại đầu óc anh rõ ràng, chỉ nói: “Làm sao vậy, tức giận?”

*Tam phục thiên (三伏天): Xuất hiện giữa tiết tiểu thử (ngày 6, 7, 8 tháng 7) và lập thu (ngày 7, 8, 9 tháng 9), là ngày khí nóng cao nhất mà lại ẩm ướt, oi bức. (Theo baike)

Trong phòng truyền đến một tiếng: “E hèm.”

Đồng Hiền Tuấn đi lên trước, đẩy cửa một cái, cửa không đóng chặt, anh chỉ đẩy khẽ cửa đã mở ra. Trong phòng kéo rèm, lại không bật đèn, rất tối.

Anh mất tinh, nhìn một cái đã thấy cô đứng trước cửa sổ. Bởi vì trong phòng tối nên anh chỉ thấy một bóng dáng, khoé môi anh nở nụ cười, nhận bánh ngọt Cố Trĩ Niên đưa bước nhanh tới, nói với cô: “Làm sao vậy, vẫn tức giận?” Anh chưa từng nhẹ lời mềm giọng với người khác, lúc này mặc dù nhỏ giọng nhưng vẫn có vẻ có phần kỳ quái.

Tô Cảnh Cảnh nghe anh nhẹ lời mềm giọng, trong lòng càng khó sở chỉ nghĩ anh thực sự làm chuyện có lỗi với mình. Quay đầu nhìn anh, đôi mắt trong bóng tối của anh càng thêm sáng ngời, sáng như thần tinh*, trong lòng cô đau xót, chỉ nói: “Anh thì có chuyện gì khiến tôi tức giận chứ?”

*Thần tinh: Kỳ thực là thủy tinh, thủy tinh là hình tinh gần mặt trời nhất, khoảng cách giữa nó và góc của mặt trời không vượt quá 28 độ, người Hán tộc cổ gọi thủy tinh là thần tinh. (Theo baike)

Đồng Hiền Tuấn nghĩ cô vì mấy ngày nay anh bận rộn mà bỏ quên cô nên trong lòng có tức giận, bèn nói: “Aizz, mấy ngày nay cha tôi dặn dò tôi vài chuyện, rất vội, ngược lại bỏ bê em.”

Trên mặt cô hiện nụ cười lạnh xen lẫn bất đắc dĩ, nhưng vì phòng quá tối nên anh không nhìn thấy, chỉ nghe cô lạnh nhạt nói: “Điều đó không quan trọng.”

Mặc dầu anh lẩn lộn tại nơi trắng gió nhưng đối với tâm tư của phụ nữ chung quy vẫn là không hiểu lắm, nghĩ rằng chỉ cần giải thích cô sẽ không tức giận, trong lòng hoan hỉ liền đưa tay ôm cô. Cô cũng rất ngoan ngoãn nghe theo tựa trong ngực anh, ngực anh rất ấm áp, nhất thời cô sa vào rồi lại hoảng hốt.

Ánh nắng bên ngoài xuyên qua rèm cửa sổ, ánh sáng màu trắng không hề chói mắt tạo nào.

Cố Trĩ Niên ngoài cửa thức thoi đóng cửa từ lâu. Ngâm Thuý vẫn muốn nhìn lên nhưng bởi tiếng ho lạnh lùng của Cố Trĩ Niên, Ngâm Thuý đành chu môi, trừng mắt nhìn Cố Trĩ Niên một cái, rồi cũng thức thoi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Giọt mưa thứ mười ba (2)

Vào phòng Đồng Hiền Tuấn chợt nhớ tới bánh ngọt Long Tĩnh cầm trong tay liền đưa cho cô, nói: “Đúng lúc trên đường nhìn thấy nên mua đến.” Anh không nói nửa đường trở lại mà chỉ nói chẳng may nhìn thấy nên đưa đến đây.

Mặc dù trong lòng cô vui vẻ nhưng cảm thấy anh không khỏi có phần túy ý, trong lòng liền có chút không thoải mái. Nhận bánh ngọt Long Tĩnh xong cũng không nhìn kỹ đã tiện tay đặt lên một chiếc bàn con bên cạnh.

Anh thấy cô như vậy, mí mắt không nháy, chỉ cười nói: “Không thích sao?”

Cô mỉm cười: “Đang mùa vụ, nghĩ lúc này hẳn Long Tĩnh Duyên Bình cũng nên thu hoạch rồi.” Anh cho rằng cô nhớ nhà, bèn nói: “Chi bằng sau khi kết hôn tôi đưa em về Duyên Bình một chuyến?”

“Sau khi kết hôn rồi nói.” Kỳ thực cô cũng biết, đây chỉ là một đề nghị ngẫu hứng của anh, cũng không biết đến lúc đó sẽ trở nên như thế nào. Cần gì phải đồng ý lúc này, đến lúc đó không thành ngược lại trong bụng càng thêm buồn phiền.

Ban đầu khi ngồi tàu hỏa trở lại từ Tây Dương, cô cũng không nghĩ đến mình sẽ ở thành Cù An cả đời.

Kỳ ngộ của nhân thế luôn không thể đoán chừng, bãi biển có hoá nương dâu hay chẳng, ngàn thuyền có thể đi hết hay chẳng*, ai biết bạn sẽ ở bên ai một đời một kiếp, ai sẽ đối ai không rời không bỏ, hết thấy những thứ này ai có thể biết trước?

*Bãi biển nương dâu (hay bãi biển đồng ruộng) (Tang điền: 桑田, thương hải: 沧海): Tên điển cổ, điển xuất “thần tiên truyện” quyền bảy “ma cô”. Biển lớn biến thành tang điền, tang điền biến thành biển lớn. So sánh thế sự thay đổi rất nhanh, rất lớn. Đi hết ngàn thuyền (Thiên phàm quá tẫn 千帆过尽): Trích từ mộng Giang Nam ý chỉ kinh lịch qua rất nhiều chuyện, nhiều lần trải qua gió táp mưa sa. (Theo baike)

Anh nghe ra sự ngờ vực trong giọng nói của cô, trong lòng thầm quyết định. Chẳng qua chỉ là đi Duyên Bình thôi, tuy rằng Cù An cách Duyên Bình hơi xa nhưng cũng không ngại. Lạ! Hiếm khi cô muốn đi, chỉ một mong muốn nho nhỏ mà thôi, nếu như không thoả mãn được cô chứng tỏ anh chẳng tài cán gì rồi.

“Em còn nơi nào muốn đi thì cứ nói, sau khi kết hôn sẽ đi với em.”

Tự nhiên nghe anh đề nghị như vậy, trong lòng cô ấm áp, phảng phất như biết rõ đó là rượu độc nhưng vẫn muốn uống, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn anh.

Dáng người anh thon dài đều đều, lúc này mặc một thân quân trang cắt may vừa vặn càng khiến anh có vẻ anh tuấn không tầm thường, dường như chỉ có bốn chữ “chi lan ngọc thụ” mới có thể hình dung, đại khái ý nghĩa to lớn trong thơ cổ cùng lắm cũng chỉ như này mà thôi.

“Cũng không có nơi nào muốn đi, chỉ là những nơi non nước bình thường, chỉ sợ cũng không tìm được một chốn đào nguyên thực sự.” Trong lời nói của cô đều là bất đắc dĩ.

Anh cười tủm tỉm nói: “Đào nguyên là không tìm được rồi, nhưng nếu em muốn, vì em tạo nên một cái, như thế nào?” Tuy anh nói bình thản nhưng trong lời nói hiển lộ tất cả hào khí, như thác nước trong núi cuộn cuộn đổ thẳng xuống, mang theo khí phách không thể dừng lại.

Trong lòng cô càng thêm ấm áp, nghĩ đó là lời nói dễ dàng của anh cũng tốt, ít nhất anh vẫn sẵn sàng dễ dàng cô. Trong lòng vốn nghĩ đến chuyện Tào Nhã Lệ nhưng lại cảm thấy việc này đối với anh lại chẳng phải chuyện lớn gì.

Nếu như anh dựa vào giáo điều tam thê tứ thiếp của một người đàn ông tới nói với cô thì cô ngược lại không tiện phản đối.

Cô cũng không phải phụ nữ thời xưa lại bởi là con gái một, từ nhỏ đến lớn người lớn trong nhà đều đối xử với cô như châu như bảo, đặt trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, tuy tính cách cô không kiêu ngạo nhưng vẫn có phần kiêu kỳ. Về phần với vị hôn phu của mình cô cũng chỉ nghĩ đơn giản, chỉ một câu “mong lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa” mà thôi.

Lại không biết, được một người này khó như lên trời.

Rốt cuộc vẫn là cảm thấy khó xử.

Lúc này ánh mặt trời bên ngoài hừng hực, theo rèm cửa sổ bằng lụa mỏng rải rác xuyên vào, bỗng chốc cả phòng đều sáng lên.

Anh nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, chỉ cảm thấy thẹn thùng đến đáng yêu, rốt cuộc anh vươn tay vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của cô. Cô không phát hiện ngay lập tức mà ngược lại là giật mình, anh cũng không để ý, dùng ngón tay giữa thon dài xoa nhẹ. Cô không khỏi nhớ đến đêm hôm nọ lúc bọn họ bốn tay cùng đàn.

Khi ấy mười ngón tay anh nhảy múa trên phím đàn đen trắng đan xen, ánh trắng mát rượi chậm rãi lướt qua khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười nhàn nhạt cuốn hút. Ngón tay thon dài trắng bóc ấy lúc này đang cách cô rất gần.

Cô ngần ngại, lại không biết nên làm gì. Thế nhưng anh lại đặt một ngón tay lên môi cô, thì thầm: “Đừng nói chuyện.” Ngón tay anh trượt từ gò má đến môi cô, mà ánh mắt của anh cũng dừng lại trên khuôn mặt cô: “Nghe nói người mù dùng cách này để nhớ rõ một người, tôi muốn dùng cách này để nhớ em thêm rõ ràng một chút.”

Kỳ thực trước đây anh từng trải qua một cuộc sống không nhìn rõ, mỗi ngày như trong bóng tối, trừ dựa vào đôi tai để nghe ra thì chỉ có ngón tay để sờ soạng. Khi đó dường như chỉ có dùng tay sờ đồ vật thì mới có thể yên tâm.

Mù, đó là chuyện bao lâu trước đây? Chính anh cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ khi đó rất hoảng loạn, sương khói mịt mờ. Mẹ luôn ôm anh nghẹn ngào nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Nhưng là mắt anh vẫn bị tổn thương, một thời gian dài không thấy rõ. Bước chân những người đó lúc rời đi luôn nhanh như vậy, tiếng thở dài của mẹ cũng dài đến thế, phòng ngủ trông trải vô cùng.

Khi một người luôn cảm thấy sợ hãi, lại ai cũng không giữ lại được, vì thế nhiều năm qua anh dường thành thói quen vuốt ve, luôn theo thói quen dùng ngón tay lập đi lập lại nhiều lần để nhps kỹ những gì mình quý trọng và yêu mến.

Khuôn mặt cô trơn nhẵn như tơ lụa, hơi sơ sẩy sẽ sa vào. Anh dè dặt cẩn trọng lướt qua gò má cô, dường như đang cẩn thận vuốt ve một miếng mỹ ngọc tuyệt thế.

Khoé môi cô hơi giật, nói: “Mấy lời buồn nôn này còn không biết nói với biết bao nhiêu tiểu thư rồi.” Anh khẽ nở nụ cười, nói bên tai cô: “Tôi thề, lời này tôi chỉ nói với em, người khác, tôi không muốn uống phí lòng dạ.” Kỳ thực người khác sao có thể cần anh hao phí chút lòng dạ nào, mỗi người đều mong mong ngóng ngóng dần lên còn sợ anh không cần.

“Anh nói vậy thì tôi cũng tin. Kỳ thực lòng dạ này hao phí cũng không uống, ai mà biết được chứ?” Những lời này của cô hiển nhiên là không tin, anh cười lạnh một tiếng, đoạn lại thở dài, tâm tư anh như gương sáng nhưng chỉ nói: “Thứ lòng dạ này, nếu gặp được người có cùng suy nghĩ, e là không cần nói cũng hiểu.”

Cô không biết anh chỉ vào thứ gì, chỉ có thể im lặng không đáp.

Vì ban ngày Đồng Hiền Tuấn tới nên buổi tối Tô Minh Chính gọi Tô Cảnh Cảnh đến phòng ông.

Tô Cảnh Cảnh tất nhiên hiểu rõ Tô Minh Chính định nói gì, hai người lẳng lặng đối diện nhau, ở giữa cách một chiếc bàn, góc bàn đặt một chiếc lò Baccarat cũ kỹ, đàn hương trong lò lượn lờ như sương.

Sương mù mỏng manh như một bức tường vô hình ngăn cách bọn họ.

“Thế cục hiện giờ đã khá hơn một chút, nếu như con không muốn...” Tô Minh chính chậm rãi mở miệng, đối với đứa con gái duy nhất này, trong lòng ông là có áy náy.

Thế cục lúc trước không do ông làm chủ, hiện nay trong tay có ít quyền thế, cuối cùng là có thể văn hồi một chút, dẫu ông biết lúc này mình cũng không thay đổi cái gì được nữa.

Nhưng có mấy lời nếu như không nói thì trong lòng cảm thấy có gì đó rất khó chịu. Biết rõ vô dụng nhưng nghĩ đến “làm hết khả năng, nghe theo mệnh trời*” cũng tốt.

*Tân nhân sự dĩ thính thiên mệnh(尽人事，听天命): Trích từ “Kính hoa duyên” hồi 6 của Lý Nhữ Trân, ý nói tận tâm tận lực làm việc, nếu không thành công thì phó mặc cho tự nhiên. (Baiké)

Đồng tử Tô Cảnh Cảnh âm thầm, cắn môi dưới nói: “Không nói những chuyện khác, việc hôn nhân này cho tới bây giờ sao có thể là vấn đề con muốn hay không muốn.” Lời của cô gãi trúng chỗ ngứa. Tô Minh Chính ngược lại không thể nói gì, ông thở dài, nặng nề nói: “Mẹ con khi còn sống không muốn con như vậy.”

“Bà ấy sẽ hiểu.” Tô Cảnh Cảnh thản nhiên nói.

Đôi mắt thương lão của Tô Minh Chính nhìn chăm chú vào gương mặt không biểu cảm của Tô Cảnh Cảnh, thực ra ông biết rõ chỉ là trong lòng luôn cảm thấy ray rứt, song bởi thường lại không đúng cách.

Tô Cảnh Cảnh cười gượng: “Ba, sao lúc này ông ngoại lại cam tâm buông bỏ nửa giang sơn Giang Bắc, ba và con đều biết rõ. Mỗi hôn nhân này trong lúc này chẳng những có thể đảm bảo bình an cho chúng ta ở Bắc Địa còn có thể giữ được thái bình tạm thời cho đất nước.”

“Cảnh, những gì con nói sao ba có thể không hiểu. Nhưng đất nước này...” Tô Minh Chính thở dài: “Mẹ con khi còn sống thường nói: ‘Đồ bỏ đất nước này có liên quan gì với em chứ’.”

“Mẹ có thể nói như vậy là bởi khi đó ông ngoại cưng chiều bà.”

Chẳng qua mẹ dựa vào sự cưng chiều của ông ngoại mà thôi. Mà cưng chiều như vậy cuối cùng sẽ đoạt mạng người, mẹ không nên muốn, bà ấy không muốn nổi.

Yên lặng hồi lâu, sương mù thật lâu không tiêu tán.

Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu nhìn Tô Minh Chính trong sương mù, trong đôi đồng tử của Tô Minh Chính ẩn giấu chút gì đó.

Cô biết vừa rồi nói vậy làm tổn thương trái tim ba. Ông có khó xử của ông, ai cũng có khó xử, chỉ là hoàn cảnh bọn họ như vậy khó xử càng sâu hơn thôi.

Tô Cảnh Cảnh gục đầu bình tĩnh nói: “Đồng Hiền Tuấn cũng không giống như bên ngoài đồn đãi, ba không cần lo lắng.”

Tô Minh Chính biết tính cách con gái mình độc lập, ý chí kiên định. Lúc này ông cũng không thể nói gì nữa, chuyện buổi sáng ông cũng có nghe, Đồng Hiền Tuấn là người như thế nào ông không rõ, người ngoài đồn đãi rất nhiều, nhưng phần lớn không phải sự thật. Trước đây ông chỉ nói Đồng gia có một tên lang thang phá cửa, phong lưu, hiện nay không thể không đề ý tới anh rồi.

“Thôi được.” Tô Minh Chính thở dài.

Tô Cảnh Cảnh nhoen miệng cười, tiến lên vài bước nhìn mấy tập tài liệu trên bàn Tô Minh Chính. Tài liệu này chính là vấn đề về quân đội, cô đến để giữ lại quyết tâm. Thấy giữa hai hàng mày của Tô Minh Chính tràn đầy sầu lo, Tô Cảnh Cảnh lại cười: “Ba lo lắng về chuyện quân đội sao?”

Tô Minh Chính lắc đầu: “Con gái trong nhà chọn rộn chuyện này làm gì.” Lời tuy có chút sắc bén nhưng không có ý trách cứ.

Tô Cảnh Cảnh cười tủm tỉm, ngón tay khẽ lướt qua tập tài liệu: “Ba có nghĩ tới nguyên nhân đế vương thời xưa có thể cùng cố đế vị?” Đầu ngón tay của cô dừng trên tập tài liệu, Tô Minh Chính ngẩng đầu trông thấy sự thông minh trong mắt cô, ông trầm mặt nói: “Áy là vì quốc gia đại sự.”

“Ba, binh quyền tài lực, bốn chữ này đại biểu cho cái gì?” Tô Cảnh Cảnh khẽ cười.

Tô Minh Chính không phải người ngu ngốc, chỉ là lúc này quân đội trong thành Cù An thuộc về quân Nghiêu, giả như ông hành động thiếu suy nghĩ ắt khiến quân Nghiêu phản loạn, đến lúc đó không chỉ chỗ ngồi của ông không thể đảm bảo, sợ là đến mạng sống cũng không giữ được.

Tô Cảnh Cảnh cũng biết tình hình lúc này, lúc sáng Đồng Hiền Tuấn lăm bắm với cô một câu: “Aizz, sao ba lại đưa vị trí tổng chỉ huy trong văn phòng chỉ huy của quân Lục Hải cho đại ca chứ?”

Tuy anh chỉ lơ đãng nói nhưng từng chữ rõ ràng, tựa như cố ý nói cho cô nghe. Tô Cảnh Cảnh bèn lưu tâm nhớ kỹ, lần này thấy ba rõ ràng buồn rầu chuyện quân đội, trong lòng cũng rõ ràng.

Thì ra cô là một nước cờ của anh, nếu vậy cô cũng muốn làm một quân cờ thật tốt. Có lẽ có một ngày, tác dụng của quân cờ này còn xa hơn anh tưởng tượng.

“Nghe nói An Soái xếp đặt một đại nguyên soái chỉ huy văn phòng quân Lục Hải, vị trí này không nhất định phải là Đồng đại thiếu ngồi. Lúc này các vị đốc quân đều ở đây, người càng nhiều càng không tránh được sẽ tranh giành vài thứ.” Tô Cảnh Cảnh dừng lại đúng lúc, sau đó cười tủm tỉm: “Ba đi nghỉ sớm đi, con cũng về phòng trước.”

Trong lòng Tô Minh Chính không ngừng kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh lại mang theo nụ cười rời khỏi phòng ông.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Giọt mưa thứ mười bốn (1)

Tô Minh Chính ngồi một mình trong phòng làm việc Tổng thống, thư ký Dương Chi Chương tiến vào ông cũng không phát hiện, mãi đến khi Dương Chi Chương một tiếng ông mới phục hồi tinh thần.

“Tổng thống đang nghĩ cái gì vậy?” Dương Chi Chương đi theo ông đã ba bốn năm, quan hệ hai người rất tốt, không phải loại quan hệ trên dưới nên Dương Chi Chương nói chuyện với ông chung quy cũng có phần tùy ý.

Tô Minh Chính thở dài: “Còn không phải chuyện này sao.”

Khoé mắt Dương Chi Chương liếc qua “Nhật báo Cù An” bị mở ra trên bàn Tô Minh Chính, viết Đồng tam thiếu anh tuấn bắt phẩm mà Tô tiểu thư xinh đẹp rực rỡ, không chỉ vậy trên báo còn viết rõ ngày kết hôn, ngày kết hôn chính là một tháng sau.

Trong lòng anh tất nhiên hiểu rõ tin tức này lan truyền trong thành đến khi thế ngất trời rồi, lúc sáng sớm tới có nghe mấy tên cấp dưới nghị luận. l-q=đ Danh tiếng bên ngoài của Đồng tam thiếu này cũng thật sự là...

Tô tiểu thư phải gả cho nhân vật số một như vậy, nghĩ đến trong lòng tổng thống Tô đã sớm phiền muộn không寐.

“Nếu là tổng thống phản đối, không ngại kết thân với An Soái xem.” Dương Chi Chương thử thăm dò hỏi, dù sao Đồng gia cũng không phải chỉ có một đứa con là Đồng Hiến Tuấn.

Tô Minh Chính nặng nề thở dài một hơi, ông biết suy nghĩ của Dương Chi Chương.

Ông lắc đầu nói: “Đồng Sùng Quang đã cưới vợ từ lâu, con gái tôi không muốn ủy thân làm vợ bé. Đồng Tông Hi người này...”

Dương Chi Chương tiếp lời: “Đồng tam thiếu này như thế nào? L, q/đ Bên ngoài nhiều lời nói diên khùng nhưng phần lớn không thật, tổng thống đừng lo lắng quá.”

Tô Minh Chính cười lạnh: “Đồng Tông Hi, thâm tâm lo lắng nhiều, chưa chắc là một người thanh thản.”

“Ha, sao biết được?” Dương Chi Chương không hiểu hỏi. Anh làm thư kí đã nhiều năm, tự hỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, biết người phân biệt người là vẫn có thể, từng nhìn thấy Đồng tam thiếu từ xa một lần, cùng lắm chỉ là một tên công tử bình thường, nghe Tô Minh Chính nói vậy anh không kìm được nói: “Lời này của tổng thống sợ là hơi quá.”

Tô Minh Chính không nói, nhớ lại sáng hay Thịnh Thế Huy nói với Thi Gia Liệt.

“Đồng Hiến Tuấn thâm tâm lo nghĩ nhiều, trầm ổn kiềm chế, không lộ lời nói sắc bén, không thể nhìn vào diện mạo cậu ta.”

Lão hồ li Thịnh Thế Huy này lại có thể đánh giá Đồng Hiến Tuấn như vậy, ông thật không nghĩ ra. L(1;đ Từng gặp qua Đồng Hiến Tuấn vài lần ít ỏi, cũng từng nói chuyện, ông không phải một quân nhân ngu ngốc, nếu thật là người thâm tâm suy nghĩ nhiều nhất định ông có thể nhìn ra.

Trong lòng ông càng thêm phiền não, xoa mi tâm, Dương Chi Chương thấy Tô Minh Chính như vậy bèn nói: “Giả như Đồng tam thiếu thật sự là người có tài như vậy tổng thống cần phải sầu lo gì chứ?”

Sầu lo? Tô Minh Chính cười khổ. Trước mắt sợ không chỉ đơn giản là sầu lo mà còn việc khác phải phí sức. Vị trí này quả nhiên ngồi không dễ, mặt trên phủ đầy bụi gai, ông còn phải giả vờ ngồi an ổn dè dặt thường.

Chuyện này quả thực là chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, nhưng ông lại không làm không được.

“Xin Diêu An yên tâm, tổng thống Tô cùng lắm là chỉ huy quân đội, đối với quân sự tất nhiên chẳng quan tâm, dù sao cũng là không làm tròn bổn phận thôi.” Sáng nay Thịnh Thế Huy nói như vậy với Đồng Từ Sâm, mà gương mặt Đồng Từ Sâm cũng không có biểu cảm gì, cách một lúc lâu mới cười to nói: “Chẳng qua chỉ là hư danh, vốn là nghĩ đến đi gánh cái xấu xa của tôi, vậy thì dễ tính toán.”

Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi nhưng không biết ngư ông là người nào.

Tô Minh Chính không ngừng thở dài, ánh mắt đảo quanh thấy Dương Chi Chương đứng ở một bên, lúc này mới nghĩ đến hiện tại Dương Chi Chương không nên tới mới đúng, bèn hỏi: “có chuyện gì sao?” Dương Chi Chương nói: “An Soái chấp nhận phương pháp của Minh Soái, chỉ có điều đưa ra một yêu cầu, nói là muốn đại thiếu là bí thư trưởng. Minh Soái muốn hỏi tổng thống nghĩ như nào?”

“Minh Soái chấp nhận sao?” Tô Minh Chính bình thản hỏi.

Dương Chi Chương nói: “Chấp nhận rồi.”

“Ha...” Tô Minh Chính cười lạnh: “Diêu An ngược lại sẽ vì con của ông ta mà hiến kế.”

“Chẳng thà tổng thống nói để tam thiếu làm, như thế nào?” Dương Chi Chương đề nghị.

Tô Minh Chính vẫy tay, trong bụng suy nghĩ ý đồ của Đồng Từ Sâm.

Sợ là Đồng Từ Sâm muốn bắt Đồng Hiến Lâm dùng thế lực bắt ép ông, tuyệt đối không thể đổi người. Đồng đại thiếu là người dám nghĩ dám làm, dũng cảm hào phóng coi như là một quân nhân không tệ, nhưng tính cách như vậy ví như ở trên chính trận lại không phải là một chính khách giỏi.

“Đồng gia tại bắc địa cũng không phải ngày một ngày hai, dù sao cũng phải cho họ chút lợi ích.” Đúng lúc Tô Minh Chính chưa quyết định được thì một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến.

Dương Chi Chương vừa quay đầu lại thì thấy Tô Cảnh Cảnh một thân âu phục dương liền màu tím, cách đây vài bước chân. Dương Chi Chương đầu tiên ngăn ra, chỉ cảm thấy Tô Cảnh Cảnh có một loại phong hoa, khác hẳn những cô gái thường ngày anh gặp.

Dương Chi Chương hành lễ. Tô Cảnh Cảnh mỉm cười với anh, đi đến bên cạnh Tô Minh Chính, Tô Minh Chính nhìn cô nói: “Sao lại đến đây?”

Tô Cảnh cảnh nói: “Hẹn tam thiếu xem phim, thấy còn sớm nên đến đây nhìn ba một cái. Con thật chưa nhìn qua dinh tổng thống đâu.”

Tô Minh Chính khoát tay với Dương Chi Chương ý bảo anh lui ra. Sau đó ông nhìn Tô Cảnh Cảnh thấy quần áo cô có phần mất trật tự bèn đưa tay chỉnh lại giúp cô, động tác vô cùng dịu dàng, giống như đang chăm sóc một đứa trẻ con.

Khoé mời Tô Cảnh Cảnh khẽ nhếch lên để mặc ba sửa sang lại giúp cô.

Dương Chi Chương thức thời lui ra ngoài, trong phút chốc đóng cửa, anh lại không kìm được liếc Tô Cảnh Cảnh một cái nữa.

Tô Cảnh Cảnh thật đúng là một tuyệt đại giai nhân, đáng tiếc tuyệt đại gia nhân như thế này lại như bông sen trong ao, chỉ có thể nhìn từ xa không thể khinh nhờn.

“Chóp mắt con đã lớn như vậy rồi.” Trong tiếng thờ dài của Tô Minh Chính không thiếu được bất đắc dĩ, Tô Cảnh Cảnh suy nghĩ một lúc, nói: “Người luôn trưởng thành, ai có thể vĩnh viễn không lớn lên chứ.”

Tô Minh Chính cười cười, trong lòng biết con gái thông tuệ. Có một số việc, bản thân chưa hẳn nhìn thấy nhưng cô lại nhìn rõ từ lâu. Phần thông tuệ này giống mẹ cô. Trong lòng ông mơ hồ hơi lo lắng, rồi lại không biết nên mở miệng ra sao.

Cuối cùng vẫn là không lên tiếng, chỉ vỗ vai Tô Cảnh Cảnh: “Nếu đã hẹn đi xem phim thì nên đi sớm đi thôi, để người ta chờ cũng không tốt, đừng học tính xấu của những người phương Tây kia. Những con quý phương Tây kia luôn dạy hư người ta.”

Tô Cảnh Cảnh không khỏi cảm thấy buồn cười: “Người nước ngoài không phải đều dạy hư người khác. Ba chính là một gây lật úp một thuyền người.”

Tô Minh Chính cười nói: “Thế nào là lật úp một thuyền người, ba thực nóng lòng muốn lật úp mười thuyền đấy.”

Tô Cảnh Cảnh tất nhiên biết Tô Minh Chính nói đùa, tiếp lời nói: “Được được được, mười thuyền thì mười thuyền.” Nói xong cô liếc mắt xung quanh, thấy trong phòng tông thống thanh lãnh, bày biện đều là đồ cũ, trong lòng không khỏi có phần khó hiểu nhìn Tô Minh Chính.

Tô Minh Chính lại là gật đầu ngầm hiểu.

Tô Cảnh Cảnh cười nói: “Người không biết còn cho rằng Tô gia chúng ta nghèo đến nỗi không có gì ăn đấy.”

Tô Minh Chính từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Niếp Niếp, Tô gia chúng ta kinh doanh nhiều thế hệ, đến thế hệ ba lại cự tuyệt đi theo chính trị. Bác cả con tất nhiên là buồn ba...”

“Con biết.” Tô Cảnh Cảnh nhàn nhạt đáp lại. Trong lời nói của Tô Minh Chính đều là bất đắc dĩ.

Tô gia, ông tuyệt không muốn lôi Tô gia vào trong vùng chính trị bản thù này. Lại cố tình Tô gia phú khả địch quốc, người tham gia chính trị không muốn lệ thuộc vào Tô gia.

Tô Cảnh Cảnh dần hiểu được nỗi khó xử của ba, khó xử của mẹ năm đó. Tại thời buổi loạn lạc, có tiền cũng chưa hẳn là một việc tốt. Bác trai cả làm người ngay thẳng, nếu như thực sự muốn và chính dân ngược lại thật sự sẽ xảy ra một số chuyện, ba thà để mình chịu khổ lại có thể để người khác không đến nỗi quá mức mơ ước tài sản Tô gia.

“Đừng để cậu ta chờ sốt ruột.” Tô Minh Chính nhàn nhạt nói. Tô Cảnh Cảnh gật đầu, đi tới cạnh cửa. Nhìn bóng lưng Tô Cảnh Cảnh rồi đi trong lòng Tô Minh Chính không biết là mùi vị gì, chỉ thấy cay đắng không chịu nổi.

Rốt cuộc cô cũng sắp lấy chồng rồi, nhưng mà...

Tô Minh Chính ngồi nơi đó nhớ lại một vài kỷ niệm cũ, ông nhớ Tô Cảnh Cảnh khi còn nhỏ luôn thích quần quít lấy ông, thích cấn vai ông, thích nhổ tóc ông, thích...

Thì ra đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, thời gian nhanh như thoi đưa, thoáng chốc đã rơi xuống, song không phải ai cũng có thể rơi xuống như sao băng quên hết năm tháng.

Nhớ rõ cuối cùng sẽ trở thành gánh nặng của một người, nhớ càng nhiều, đau càng nhiều.

Trong chốc lát, Tô Minh Chính tự nhiên nhớ lại lời nói vừa rồi của Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh chưa từng chen chân vào chính cuộc nhưng có thể giúp ông bày mưu tính kế chính xác như vậy, dẫu cô thông minh nhưng chưa hẳn có thể tinh chuẩn đến thế. Có lẽ sau lưng cô cao nhân rồi, cao nhân này rất có thể là Đồng Hiền Tuấn.

Con trai của lão già đó đầu đá lẫn nhau, người Đồng gia ai cũng có bản lĩnh!

Tô Minh Chính nghĩ đến đây không nhịn được cười cười, đáy mắt lại có vài phần bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Giọt mưa thứ mười bốn (2)

Tô Cảnh Cảnh vừa ra khỏi phủ Tổng thống, Đồng Hiền Tuấn lập tức bước từ trong xe ra đón cô.

Sau giữa trưa, nắng ấm xuyên qua cây nhãn thơm bên đường rải rác xuống, cô chậm chậm bước tới, quanh người như được bao bọc bởi một lớp phấn vụn màu vàng, phát ra vàng sáng lấp lánh.

Cô mỉm cười nói: “Đội lâu không.” Ánh mắt Đồng Hiền Tuấn dừng trên người cô, hoảng hốt, chỉ chốc lát sau đã phụ hồi tinh thần lại, cười cười vươn tay nắm vai cô nói: “Như thế nào, ba có nói gì không?”

“Không có.” Tô Cảnh Cảnh đáp qua loa một tiếng, đoạn nói: “Mau đến rạp chiếu phim đi, đã mấy ngày tôi không xem rồi, rất nhớ.”

Trên gương mặt Đồng Hiền Tuấn hiện nụ cười yếu ớt, trong mắt cũng thoáng qua ý cười mờ nhạt: “Được.”

Trong lòng anh sáng rõ như gương, từng bước đều trong bàn cờ của anh. Tin tức sáng nay nhận được, lúc này cô đến đây tất nhiên là gặp Tô Minh Chính đang suy tư chuyện anh cả làm bí thư trưởng.

Tính tình cô như thế, gặp rồi không tránh được sẽ nói đôi câu, e là việc này cứ như vậy xác định rồi. Sau này anh cả đã có thể trở thành mục tiêu công kích, bản thân có thể nhường hạ mấy ngày, ngẫm lại đều cảm thấy khoan khoái, khoẻ môi không khỏi hiện nụ cười giữ kín như bưng.

Tô Cảnh Cảnh quay đầu, tầm mắt dừng trên khuôn mặt tuấn nhã của Đồng Hiền Tuấn, mặt mũi anh rất đẹp, mơ hồ lộ ra hơi thở mê người, anh là một nam nhân phong cách như lan, trong ôn nhã lộ ra kiêu căng, người khác không thể sánh kịp.

Nghĩ đến đây Tô Cảnh Cảnh bỗng nhiên nhoen miệng cười, Đồng Hiền Tuấn thấy cô cười trong lòng càng khoan khoái, vươn tay vuốt ve hai gò má cô.

Động tác thân mật nhỏ của anh khiến cô hơi kinh ngạc, theo bản năng muốn né tránh. Trước nay anh làm việc lạnh lẽo, thấy cô né tránh, (q%đ động tác trên tay hơi chậm lại nhưng vẫn xoa nhẹ gò má cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt anh đọng đầy dịu dàng như nắng ấm đầu xuân, bỗng chốc khiến trái tim cô ấm áp.

Cô khẽ nở nụ cười, như nụ hoa mỹ lệ mới hé, trong mắt lộ ra chút kinh diễm, trước nay cô luôn đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến anh giật mình mắt hờn, đẹp đến mức khiến anh khuyh tâm trong chớp mắt.

“Đang ở trên đường đây.” Tô Cảnh Cảnh đẩy anh. Biết anh luôn luôn không câu nệ lễ phép nhưng trước nơi đông người, dẫu hai người có hôn ước nhưng vẫn chưa kết hôn, làm như vậy chung quy vẫn là không thích hợp.

Đồng Hiền Tuấn cười cười, đôi mắt nheo lại như đang cười, lại như chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Tô Cảnh Cảnh xoay người đi đến cạnh xe, khoẻ môi mang theo đường cong nhân nhật. Đồng Hiền Tuấn khí định thần nhân đứng tại chỗ, cũng không gấp gáp theo sau, mãi đến khi cô lên xe anh mới rảo bước đi tới.

Cố Trì Niên thức thời khởi động xe. l-q^đ Anh biết Đồng Hiền Tuấn làm việc tự có chừng mực, không cần mình xen vào.

Nơi đến là rạp chiếu phim Phụng Hoàng, ở đó có một bộ phim mới, về là bạn Đồng Hiền Tuấn cho.

Lúc trước anh không hay xem, ngại phim nước ngoài luôn nói chuyện yêu đương, khó tránh được không thú vị, nhưng nghĩ đến Tô Cảnh Cảnh từng lưu học, phỏng chừng sẽ thích mấy phim này.

“Người nước ngoài luôn ưa chuộng mấy bộ phim bi thương, rõ ràng hai người yêu nhau như vậy lại cứ muốn bọn họ tách ra.” Đồng Hiền Tuấn nghĩ lát nữa xem phim không khỏi kêu ca. Anh luôn cảm thấy phim của người phương Tây rất nữ tính, tuyệt không đại khí.

Tô Cảnh Cảnh nghe anh nói, cười tủm tỉm “Như thế nào lại muốn xem bộ phim này?”

“Vài ngày trước có đọc một quyển sách, nghĩ hẳn là có phim, trùng hợp một người bạn tặng vé, nếu như em không thích...”

“Không có gì không thích.” Tô Cảnh Cảnh cười nhạt cắt đứt anh.

Đồng Hiền Tuấn cười cười nói: “Người nước ngoài cảm thấy phải bi thương một chút mới có xinh đẹp vĩnh hằng, loại suy nghĩ này quả thực không chính xác.”

Tô Cảnh Cảnh nghe anh nói vậy, biết anh cảm thấy kết cục của bộ phim này bi thương quá mức rồi, vì vậy cô cười khẽ một tiếng nói: “Người nước ngoài tất nhiên có người nước ngoài tốt, dĩ nhiên cũng có hư hỏng. Chẳng qua chỉ là phim thôi, tùy tiện xem là được, nếu như nhớ vào trong lòng thì không tốt lắm”

Đồng Hiền Tuấn nghe cô nói vậy, cười nói: “Kỳ thực không cần nói là xem phim gì, đúng người đi theo là được rồi.”

Không biết là anh chơi đùa nhiều bông hoa, hạ bút thành văn chính là những lời mũi lòng hay chỉ là từ trong lòng nói ra. Cô cũng không suy nghĩ, người

như anh tâm tư kín đáo, sao có thể cho phép người khác đoán được nửa phần.

Cô cúi đầu, không đáp lại, cũng không nói gì nữa.

Anh quay đầu nhìn cô, thấy cô cúi thấp đầu xuống, hàng mi thật dài như cánh bướm vút sáng, vút sáng muốn bay, dưới hàng mi dày là đôi mắt trong sáng lộ ra ánh sáng lác đác, đáng vẻ này như mang lại dịu dàng thẹn thùng vô hạn, khiến lòng người nghiêng ngả.

Cuối cùng xe chạy nhanh đến nơi. Dọc theo đường đi vô cùng yên tĩnh, Tô Cảnh Cảnh mỗi lần đều muốn nói lại thôi, Đồng Hiên Tuấn thì trước giờ vẫn đạm phong khinh, ít nói kiệm lời, trong xe trừ bỏ tiếng động cơ vang vọng thì không còn tiếng gì nữa.

Tô Cảnh Cảnh thỉnh thoảng dùng khoe mắt nhìn trộm Đồng Hiên Tuấn, thấy trên mặt anh mang theo nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt phi dương, trong ánh mắt thâm thúy ẩn chứa chút ý cười, không hiểu sao khiến tai cô nóng lên, như uống rượu mạnh.

Thế nhưng lúc này anh lại vươn tay bao phủ trên mu bàn tay trơn mịn mềm mại tinh tế của cô.

Tô Cảnh Cảnh trước giờ luôn chính trực cẩn trọng, Đồng Hiên Tuấn lại luôn luôn tùy tâm sở dục.

Hành động của anh khiến cô có phần bối rối, muốn rút tay về theo bản năng nhưng tay anh nắm tay cô rất chặt.

Bàn tay anh lớn mà ấm áp, giống như khi còn nhỏ ba nắm tay cô, trong lòng cô cảm thấy thật an nhàn bình tĩnh, tuy bên ngoài gió mưa có to đi nữa cũng không cần lo âu.

Thật lâu sau Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu nhìn Đồng Hiên Tuấn, bốn mắt nhìn nhau, xe lại ngừng. Thì ra là đến nơi nhưng Cố Trí Niên không xoay người thúc giục bọn họ, chỉ yên tĩnh ngồi, mắt nhìn thẳng.

Tô Cảnh Cảnh cố gắng tránh thoát tay Đồng Hiên Tuấn, Đồng Hiên Tuấn lại mỉm cười nói: “Chấp tử chi thủ.”

Đồng Hiên Tuấn không nói thêm gì nữa, nhưng Tô Cảnh Cảnh hiểu hàm ý trong lời này của anh.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.” Một câu nói vô cùng tốt đẹp, vì như có thể tốt đẹp như câu nói ấy, vậy còn đòi hỏi gì hơn?

Nhưng có thể như vậy thật sao? Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy hơi lo lắng, ở cùng với anh tựa như đi trên biển sóng lớn mãnh liệt, hễ sơ sẩy, thuyền nghiêng người chết.

Tô Cảnh Cảnh đẩy Đồng Hiên Tuấn một cái, nói: “Phím sắp chiếu rồi, còn không xuống xe?”

Đồng Hiên Tuấn cười một cái, nói: “Được, chúng ta xuống xe.”

Anh vừa mở cửa xe thì “đoàng” một tiếng, có lẽ là tiếng súng. Ngay sau đó, xe rung động không ngừng.

May mà xe của anh tuy là xe tư gia nhưng cũng làm không ít biện pháp phòng hộ. Cửa sổ xe dùng thủy tinh chống đạn, mấy viên đạn vừa rồi bắn ra hơi lệch, bắn vào kính xe chỉ khiến xe rung động, không tổn thương được người.

Tô Cảnh Cảnh nghe thấy tiếng súng, trái tim chột trảm xuống, nét mặt Đồng Hiên Tuấn cũng lập tức thay đổi, không nói lời nào đẩy Tô Cảnh Cảnh đang muốn đứng dậy vào trong xe.

Tiếng súng lại vang lên, anh tay mát lạnh lẽ, đầu tiên là nghiêng người chắn trước mặt cô, sau khi bảo vệ cô an toàn mới đưa tay kéo cửa xe.

Ngoài xe hoàn toàn yên tĩnh, đám đông lập tức tản ra, khắp nơi đều là người người chạy trốn chết.

Ánh mắt Đồng Hiên Tuấn mạnh mẽ đảo qua nơi vừa phát ra tiếng súng, lúc này cũng không khác thường, có lẽ là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh gây ra. Anh cau mày, cả khuôn mặt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30: Giọt mưa thứ mười bốn (3)

Tô Cảnh Cảnh vô cùng căng thẳng, vẻ mặt bất ngờ thay đổi, cả người nằm trên lưng Đồng Hiên Tuấn, không dám nhúc nhích chút nào.

Chuyện cũ như thủy triều, tới tới lui lui, mặt mũi không tung tích, nhưng tiếng súng vang dội mà đáng sợ này như cắm rễ trong ký ức. 15q-đ Lúc này, tiếng súng kia ở trong lòng cô không muốn ra ngoài, rõ ràng như mới hôm qua, phảng phất như cô luôn sống tại cái ngày đó.

Trần ngập trong mắt là ảo giác, ánh lửa ngày đó, ánh lửa như máu, tiếng súng bất tuyệt như lũ*

*Bất tuyệt như lũ: Hình dung cục diện hiểm nghèo hoặc âm thanh, khí tức trầm thấp mỏng manh, lúc dứt lúc liền. Trích từ “Truyện Công Dương – Hi Công năm thứ tư” (Theo baike)

Rõ ràng là thời tiết đẹp trời, rõ ràng là tại bến tàu ồn ào, nhưng cô lại cảm giác như đặt mình trong đêm không trăng không sao yên tĩnh, bóng đêm không cùng không dấu vết.

Cô sợ hãi vùi đầu trong ngực mẹ, người mẹ vẫn run rẩy, tay lạnh, trên gương mặt cũng không có màu máu, trắng bệch như tờ giấy, trái tim như một cái phễu không dấu, trong lòng trống rỗng.

Thì Gia Liệt che chở mẹ con cô, nhưng anh một người thế đơn lực bạc, trong lòng cô rất tuyệt vọng. Nhìn bóng lưng anh, cô hối hận, nếu không phải cô, nếu không phải cô tuý hững như vậy, cô chấp như vậy, hết thấy những chuyện này đều sẽ không xảy ra.

Mẹ luôn dịu dàng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, Niếp Niếp đừng sợ.” Giọng mẹ cũng lộ rõ run rẩy, mẹ dùng hết toàn lực duy trì giọng điệu dịu dàng và giọng điệu bình thản.

Cô biết lúc này mẹ đã không chịu nổi. Cô biết trên người mẹ đã trúng một phát súng từ lâu nhưng lại luôn gắng gượng, sợ là không chịu được nữa.

Trong lòng cô thật sự sợ hãi, nhưng cho dù sợ hãi, vì để mẹ yên lòng cô cũng cần phải làm bộ như không sợ. §q=đ Cô nhô đầu từ trong ngực mẹ ra nói: “Tiểu Cảnh không sợ.”

Đến cuối cùng, rốt cuộc mẹ cũng chết, cô liên tục ở dưới người mẹ, đến khi lực kêu hô cũng không có, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, pha lẫn vào máu của mẹ, tình cảnh này nhìn mà ghê người.

Vật đổi sao dời, lúc này lại như về đến ngày hôm ấy. Nhớ lại cảnh ngộ trước đây, sợ hãi trong lòng càng nhiều, thậm chí cô run lên bần bật.

Bỗng nhiên cô hiểu rõ, sợ hãi là một thanh đao cùn, không lúc nào là không chậm rãi cứa đứt trái tim cô. Xa cách rất lâu, thanh đao này vốn chưa từng rời khỏi người cô.

Đồng Hiền Tuấn biết cô sợ hãi, vươn tay ôm vai cô dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, kính xe là chống đạn.”

Cô giật giật môi, lại như không có sức lực để nói gì, chỉ cảm thấy rét lạnh, hai tay túm chặt vạt áo Đồng Hiền Tuấn, trên mặt anh mang theo nụ cười bất đắc dĩ, vươn tay nắm lấy tay cô, giọng nói có phần mơ hồ: “Không có việc gì.”

Chỗ tài xế Cố Trĩ Niên trầm tĩnh mọc khẩu súng từ trong ngực ra, nắm thật chặt. Ánh mắt sắc bén quét xung quanh, rất không bình thường, tay cũng không đình chỉ, nhanh chóng khởi động xe.

Sau một lúc lâu, xe đi hết sức vững vàng, khắp nơi yên lặng không tiếng động, con đường hai bên cũng không có gì bất thường, giống như tất cả vừa rồi chưa từng xảy ra.

Tô Cảnh Cảnh dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn đồng Hiền Tuấn, sắc mặt anh trắng bệch, gân mạch trên trán lộ ra ngoài hết sức rõ ràng, tầng mỡ hôi mỏng cũng dần rịn ra, môi trắng bệch không khác gì sắc mặt. Trong lòng cô kinh hoàng không thôi, vạt áo túm trong tay hơi ẩm ướt, lại hơi trơn trượt, cô cúi đầu nhìn, đúng là máu.

“Tông Hi, Tông Hi, anh bị thương ở đâu rồi.” Cô sợ không nhẹ, giọng nói run rẩy hỏi anh, trong đôi mắt màu hổphách tràn đầy nước mắt.

Anh không nói gì, sắc mặt càng trắng nhợt, khoé môi hơi run, có lẽ vô cùng đau đớn. Bàn tay nắm tay cô thật chặt như đang an ủi cô nhưng thực ra bàn tay này lạnh như băng.

Cô thấy anh như vậy trong lòng lại càng sợ hãi, chân tay luống cuống tìm vết thương trên người anh. Anh chịu đựng đau đớn, giọng nói khàn khàn như vọng lại từ trong cổ họng: “Đừng nhúc nhích.”

Tay anh hơi run, bắt được bàn tay đang lộn xộn của cô, đè lại, trên mặt hiện nụ cười nhợt nhạt: “Tôi không sao.”

Cô biết anh rất đau, biết cô đưa tay lung tung chạm vào anh sẽ động tới vết thương đành duy trì tư thế vốn đã bất động. Nước mắt không chịu nổi sự khống chế, từng giọt như hạt châu bị đứt, bóng chớp tắt cả cùng rơi xuống.

Cách một lúc thật lâu, Đồng Hiền Tuấn phát hiện Cố Trĩ Niên đang đi về phía Đồng gia, anh nhin đau nói: “Trĩ Niên, đừng về Đồng gia, đến biệt thự.”

“Vâng.” Cố Trĩ Niên không chút do dự, quyết đoán quay ngược đầu xe tiến về biệt thự Phụng Tề.

“Thật may mà đạn bắn lệch không bắn trúng tim, nếu không thì, aizzz...” Nghe Kiệt Khắc than thở một tiếng thật dài, trong lòng Tô Cảnh Cảnh càng không có mùi vị gì.

Cô quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, ánh mắt từ hai mắt khép lại của anh chậm rãi di chuyển đến miệng vết thương đã được băng bó, trên băng vải trắng như tuyết nhiễm vết máu nhỏ không ngừng chảy ta từ miệng vết thương.

“Anh ấy thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?” Giọng nói Tô Cảnh Cảnh vẫn run rẩy như trước, như sợ Kiệt Khắc sẽ phủ định, giọng điệu của cô lộ rabát định khác thường. Thấy đồng Hiền Tuấn liên tục hôn mê bất tỉnh, cô đã sớm sợ đến mức chết khiếp, lúc này lại không nhận được sự khẳng định của Kiệt Khắc, trong lòng lại càng sợ hãi.

Kiệt Khắc quen nhìn người sống chết, chỉ bình tĩnh đáp lại cô một câu: “Không có việc gì, không có việc gì.” Nhưng Tô Cảnh Cảnh lại như rất sợ, cẩn thận hỏi lại một câu: “Thật không?”

Trên mặt Kiệt Khắc lộ vẻ mặt hơi kinh ngạc, nhìn Đồng Hiền Tuấn trên giường một cái, thực ra thì anh đã sớm nhận ra Đồng Hiền Tuấn giả vờ bất tỉnh. Khoé miệng anh khẽ cong lên, chợt nghiêm mặt nói: “Giả, viên đạn thương tổn đến động mạch chủ, cô có biết không, động mạch chủ đấy, nhìn cậu ta hiện tại chảy nhiều máu như vậy, khả năng sẽ mất rất nhiều máu...” Nói đến đây, anh vẫn không quên liếc Đồng Hiền Tuấn một cái.

Lúc này Đồng Hiền Tuấn đã hơi hé mắt, nghe Kiệt Khắc nói như vậy sắc mặt anh lập tức trầm xuống, hẳn là rất không vui.

Tô Cảnh Cảnh vẫn chưa phát hiện đồng Hiền Tuấn đã thức dậy, nghe Kiệt Khắc nói vậy trong lòng sợ hãi đến tận cùng: “Vậy thì, vậy thì...” Cô phát hiện bản thân không có cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh.

“Aizz, người phương Đông các cô nói như thế nào ấy nhỉ, sẽ, sẽ hồn về tây thiên đúng không?” Kiệt Khắc gãi gãi đầu nói tiếp: “Nhưng mà như trẻ con nói thì là, ừm, phỏng chừng là sẽ đi gặp Diêm Vương trong miệng các người nhĩ...”

Tô cảnh Cảnh sững sốt, nghe giọng điệu Kiệt Khắc giống như rất không chân thật, cái gì mà hồn về tây thiên, cái gì mà diêm vương.

“Kiệt Khắc cậu lại nói vớ vẩn gì thế!” Ngữ khí này rất lạnh lẽo, thật sự dọa Kiệt Khắc một trận. Quay đầu lại vừa nhìn thì thấy Đồng Hiền Tuấn đã mở mắt ra, không giả vờ hôn mê nữa.

Kiệt Khắc chỉ có thể dùng ánh mắt vô tội nhìn Đồng Hiền Tuấn, bày tỏ anh vì bị quần lấy hỏi đến phiền mới nói như vậy.

Đồng Hiền Tuấn lạnh lùng lườm anh một cái, đề chặt miệng vết thương của mình giữa giữa muốn ngồi dậy, Tô Cảnh Cảnh thấy vậy, ba chân bốn cẳng đi qua đỡ anh.

Kiệt Khắc thấy bọn họ như vậy, khoé miệng chứa ý cười, bất động thanh sắc lui ra ngoài.

Ngoài phòng Cổ Trĩ Niên đứng ngồi không yên đang canh chừng, nét mặt anh nặng nề, cau mày, thấy Kiệt Khắc anh lập tức bước nhanh về phía trước hỏi: “Tam thiếu như thế nào rồi?”

Kiệt Khắc cời bao tay cao su ra cười một cái, nói: “Còn có thể như thế nào nữa, chỉ là một viên đạn thôi, không chết được.”

Cổ Trĩ Niên nghe Kiệt Khắc nói vậy mới yên lòng.

Những năm gần đây vết thương của cấp dưới bọn họ đều do Kiệt Khắc chữa trị, tự nhiên anh hiểu rõ y thuật của Kiệt Khắc, Kiệt Khắc nói không sao thì chính là không sao rồi.

Kiệt Khắc suy nghĩ một lúc, đoạn nói: “Là súng trùng phong trong quân đội, xảy ra chuyện gì?”

Cổ Trĩ Niên nghe Kiệt Khắc nói vậy liền lưu lại một phần tâm, như có điều suy nghĩ nói: “Là phương nam, hay là?”

Kiệt Khắc nhớ lại một chút hình dạng viên đạn vừa lấy từ trong người Đồng Hiền Tuấn ra. Anh cũng không phải xuất thân từ quân đội, đối với quân giới chỉ biết nửa vời, lúc này cũng không chắc là gì, đành lắc đầu, nói: “Không rõ lắm”

Y tá ở một bên vừa thu dọn xong đồ đạc đi tới đối diện, Kiệt Khắc nhìn thoáng qua cô ta, cô ta lập tức ngấm hiểu giao viên đạn đã xử lý tốt cho Cổ Trĩ Niên.

Cổ Trĩ Niên nhìn viên đạn đã được rửa sạch, nét mặt lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31: Giọt mưa thứ mười lăm (1)

“Tôi không sao, em đừng nghe Kiệt Khắc nói bậy, tên đó luôn nói nhảm!” Đồng Hiền Tuấn thấy trong mắt Tô Cảnh Cảnh có ánh nước trong suốt, trong lòng không đành lòng, đành nhịn đau nói.

Tô Cảnh Cảnh muốn để anh thoải mái, bèn nheo miệng cười nhưng nụ cười này còn khó coi hơn khóc. Lúc Đồng Hiền Tuấn không kịp được cười một tiếng, nhưng một nụ cười này lại động tới miệng vết thương, anh cắn chặt răng, hàng mày không tự kiềm được cũng nhíu lại.

“Anh...” Tô Cảnh Cảnh đỡ anh nằm xuống, vốn muốn trách cứ anh lộn xộn nhưng sau khi thấy vẻ mặt anh đau đớn như vậy cô không hạ được quyết tâm nữa, vì thế chỉ lạnh mặt nhìn anh.

Anh nằm trên giường, thấy cô một lúc lâu cũng không cất lời liền nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô thấy sau một lúc lâu anh vẫn bất động, nhưng hô hấp đều đều, cho rằng anh đã ngủ nên muốn rời khỏi phòng, nào ngờ vừa đi được một bước, trên cổ tay chợt mát lạnh.

“Đừng đi.” Anh bỗng mở mắt ra, vì bị thương nên lòng bàn tay lạnh lẽo, trên tay cũng không có bao nhiêu hơi sức.

Tô Cảnh Cảnh xoay người nhìn anh, trong đôi đồng tử của anh hàm chứa ý cầu xin yếu ớt, đành dịu dàng an ủi anh: “Tôi không đi.”

Anh như một đứa bé đòi được kẹo nở nụ cười.

“Đừng đi, ở đây với tôi.” Anh lại cầu khẩn nói thêm câu nữa.

Cô nhìn vết thương trên người anh, nhớ lại quan hệ của họ lúc này, vì thế đồng ý. Hình như anh rất vui mừng, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười thoải mái sang sảng hiếm khi thấy.

Cô cười nhạt với anh, vì anh không buông tay cô, cô đành phải ngồi bên giường.

Trong phòng còn lưu lại mùi hoa sơn chi nhàn nhạt, không nồng như mùi hoa mới, ngược lại mang theo mùi hương thanh nhã, thơm mát như u lan.

Không biết vẫn là hoa ngày hôm đó Thi Gia Liệt mang đến, hay là Khang thúc mới đổi, hương thơm thoang thoảng tràn đầy cánh mũi nhưng rất thư thái.

Đồng Hiền Tuấn mang theo nét cười nhợt nhạt chậm rãi chìm vào giấc ngủ, Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Hiền Tuấn như một cậu bé, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác khác lạ.

Anh sinh ra rất đẹp mắt, dáng dấp diện mạo đoan chính, mặt mày thanh thú, hàng mi thon dài. Nếu như anh là con gái nhất định sẽ khuynh quốc khuynh thành.

Cô hoảng hoảng hốt hốt nhớ đến lúc họ mới quen, lúc đó không có ích lợi, không có quyền mưu, bọn họ chỉ là bọn họ, đơn thuần như hai đường thẳng song song, không hề giao thoa, chỉ là song song, song song đến qua quýt.

Đã là chàng vạng tối, sắc trời dần dần tối xuống, có vẻ âm u như sắp đổ mưa, gió lạnh phàn phật thổi vào vài cọng ngô đồng cách đó không xa phát ra tiếng vang u u.

Cù An gần Giang Nam nhưng không giống với mưa phùn mùa xuân mù trời Giang Nam, nhưng thường là những trận mưa rào rích.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, gió dần dần lớn, cửa sổ trong phòng không đóng chặt, cuối cùng bị gió thổi mở ra, ngay sau đó phát ra tiếng vang “lạch cạch”. Gió lạnh lùa vào, Tô Cảnh Cảnh bị gió lạnh làm lạnh đến kinh ngạc hoảng sợ.

Nhìn ngoài cửa sổ đúng là đang về sắp đổ mưa, gió lại to, trên người cô chỉ mặc một chiếc áo phục phong phanh, gió lạnh thổi qua liền lạnh. Quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn trên giường, đúng lúc anh vừa ngủ, tay vẫn nắm chặt tay cô cũng thả lỏng một chút.

Cô suy nghĩ một lúc, lại nhìn bên ngoài một lát, mắt thấy trời sắp mưa, gió lại to như vậy. Lại nhìn anh, dáng vẻ như ngủ say. Vì vậy cô rút tay ra, đi nhanh đến cửa sổ.

Hoa trong vườn dưới gió lạnh dần hiện ra vẻ tiêu điều, mưa phùn như những sợi lông trâu rơi xuống đứt quang, giống như một tấm kính mờ không lồ, phong cảnh đâu đâu cũng lộ vẻ mờ mịt.

Tô Cảnh Cảnh chần chờ, cuối cùng đóng cửa sổ lại.

Trong phòng ngủ thoáng cái tối sầm, mưa đập vào cửa sổ phát ra tiếng vang nhỏ vụn.

Cô chậm rãi đi đến cạnh giường, ánh mắt lại rơi xuống gương mặt Đồng Hiền Tuấn.

Hình như anh mơ thấy một giấc mơ không mấy tốt đẹp, anh chau mày lại, môi hơi run như muốn nói gì đó. Tay anh như tìm kiếm thứ gì đó trong không trung, nhưng sau khi tìm khắp nơi cũng không tìm được, anh như buông bỏ.

Tô Cảnh Cảnh cúi người cuối cùng không tự kiềm chế được vương tay sờ hàng mày của anh, lúc này anh như một cậu bé con, trên khuôn mặt là vẻ phòng vệ. Nhưng khi cô vương tay cô lại bị một bàn tay khác bắt được, cô cả kinh, khuôn mặt biến sắc, có phần kinh hoàng như kẻ trộm bị bắt, hiện ra nguyên hình.

“Cô định làm gì!” Giọng anh chợt lạnh lùng, bỗng nhiên mở mắt, bên trong thoáng qua một tia lạnh lẽo, cô kinh ngạc nhìn anh, trong lòng hơi sợ hãi, trong đôi mắt anh như ngưng tụ một tầng băng.

Bốn mắt nhìn nhau, sức lực trên tay anh dần nhỏ hơn, có lẽ anh đã nhìn rõ người trước mắt.

“Tôi, tôi chỉ, chỉ nhìn anh...” Cô nói có phần bồn chồn lo sợ, chống lại đôi mắt sáng như vì sao của anh cô lại im bất.

Đồng Hiền Tuấn buông lỏng cô ra, nhàn nhạt nói: “Tôi không sao.” Anh quay đầu đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối từ lâu, gió lạnh gõ vào cửa sổ, đúng là một đêm hiu quạnh.

Anh quay đầu lại thấy Tô Cảnh Cảnh đứng đó lúng túng, nghĩ bụng hành động vừa rồi quả thực quá mức... quá mức căng thẳng rồi.

Anh ngủ không sâu, hoặc nói anh từ trước đến giờ đều không ngủ sâu. Anh biết cô vẫn luôn ở đây, nhưng khi anh muốn ngủ một giấc thật ngon, thế nhưng trong chốc lát lại phát hiện mình không ngủ được.

“Đọa em sao?” Cách một lúc lâu anh mới mở miệng, ánh mắt dừng trên mặt cô, trên khuôn mặt cô có vẻ mất tự nhiên.

“Không có.” Tô Cảnh Cảnh nhàn nhạt nói: “Tôi, tôi đi trước.”

Cô vội vã muốn rời đi, bị anh nhìn như vậy khiến trong lòng cô hoảng sợ.

Đồng Hiền Tuấn trầm ngâm trong giây lát, đoạn nói: “Muộn rồi, hơn nữa xảy ra chuyện như vậy, em trở về tôi không yên tâm.”

“Nhưng mà...” Tô cảnh Cảnh muốn nói lại thôi.

Đồng Hiền Tuấn nhìn cô một cái, nói: “Mục tiêu của bọn họ không chỉ có tôi, sợ cũng có cả em nữa. Thực sự tôi rất lo lắng, nếu như em khẳng khái muốn về, tôi phái Cố Tĩ Niên đi bảo vệ em.”

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Tô Cảnh Cảnh khẽ động, bèn thần nhiên nói: “Vậy tôi ở lại.”

Đồng Hiền Tuấn gật đầu, đẩy mắt thoáng qua một tia vui vẻ. Nhưng mặt không biểu cảm, nói: “Đi ngủ đi, một ngày này hoảng sợ giật mình, cũng mệt mỏi đi.”

Cô gật đầu một cái, đi ra ngoài.

Đồng Hiền Tuấn nằm trên giường, vết thương nơi lồng ngực ần ần cảm giác đau đớn.

Bọn họ hiển nhiên là vì hôn sự của anh và cô mà nổi lên chủ tâm giết người. Cuộc hôn nhân này, vào lúc này là quan trọng, đối với anh, đối với quân Nghiêu, đối với quân Diên, đối với tình thế toàn bộ đất nước đều rất trọng yếu, anh không thể để cuộc hôn nhân này có thay động.

Ngay đêm đó Tô Cảnh Cảnh gọi điện thoại về biệt thự Tô nhưng không nhắc đến chuyện dọc đường bị ám sát, chỉ nói nhẹ nhàng băng quơ vì chút chuyện vụn vặt trong hôn lễ nên muốn bàn bạc với Đồng Hiền Tuấn, vì vậy không trở về.

Cuộc hôn nhân này đã sớm là chuyện chắc chắn, Tô Minh Chính không tiện nói gì, đành phải bảo cô tự mình cẩn thận.

Nửa đêm, mưa rơi càng lớn, tiếng mưa rơi rả rích quấy nhiễu người khác không thể ngủ yên, đột nhiên một tiếng sấm vang lên làm Tô Cảnh Cảnh cả kinh tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Cô rất sợ sấm sét. Nam Dương vào mùa mưa, trên bầu trời tiếng sét từng trận, thỉnh thoảng còn có vài tia chớp chói mắt xẹt qua, phảng phất như ma quỷ bùng bùng lướt qua. Lại thêm tiếng gió đan xen, phía chân trời như biển lớn ba đào mãnh liệt.

Ngoài cửa sổ, tiếng gió phàn phật, cành lá đan xen vào nhau phát ra những tiếng vang xào xạc nhỏ nhẹ. Tiếng mưa rơi vẫn như cũ, bầu trời đen đặc như một ghềnh mực phảng phất như chưa từng có sét đánh.

Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân mình run rẩy, cô sợ hãi. Tiếng sấm làm cô hoảng hốt, thời gian dần trôi, ký ức dài đằng đặc. Nỗi sợ hãi gom góp trong lòng như một tiếng sấm, ầm ầm, chỉ chờ một cái bật tung vọt toàn thân.

“Em sợ... Anh A Liệt...” Cô như một tấm lục bình không nơi nương tựa, chỉ có thể siết chặt chân gắm. Chấn là hàng tơ lụa thượng hạng, trong tay cô toàn là mồ hôi, chân luôn trơn trượt. Cô vừa sợ lại vừa hoảng, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Anh A Liệt, anh A Liệt...” Cô thì thào nhớ tới, đó là thói quen hình thành khi còn bé, lúc đó rời nhà rời nước, trong lòng nhưng nhớ chàng thiếu niên thanh mai trúc mã kia, mỗi khi cô đơn sợ hãi ủa về, luôn vô duyên vô cớ nhớ đến anh. Dần dà trở thành thói quen cô không biết.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Giọt mưa thứ mười lăm (2)

Đứng ngoài cửa là Đồng Hiền Tuấn đến xem Tô Cảnh Cảnh.

Đồng Hiền Tuấn vốn một tay đề vết thương, một tay định gõ cửa. Khi tay cách cửa chỉ còn khoảng một tấc, nghe được âm thanh thì thảo bên trong, đột nhiên anh bỏ qua.

“Tam thiếu?” Cố Trĩ Niên một bên khó hiểu.

Đồng Hiền Tuấn đảo mắt qua Cố Trĩ Niên, ánh mắt thình lình lạnh như băng làm Cố Trĩ Niên giật mình, rõ ràng anh nhìn thấy lo lắng và do dự trong mắt Đồng Hiền Tuấn. Từ trước đến giờ Đồng tam thiếu tuy tâm sớ dục chưa từng do dự như vậy, chỉ là đến xem một người thôi, có cần đắn đo hết lần này tới lần khác không?

“Vẫn là thôi đi, cô ấy...” Đồng Hiền Tuấn nghĩ nghĩ, xoay người.

Đùng, một âm thanh vang lên, một trận sấm lại tới. Tiếng sấm này khiến Đồng Hiền Tuấn kinh hãi, xoay người nhìn cánh cửa không có gì đặc biệt, trong mắt lộ ra kiên quyết.

“Trĩ Niên, cậu lui xuống trước đi.”

Cố Trĩ Niên nhìn Đồng Hiền Tuấn, lúc này nét mặt Đồng Hiền Tuấn rất mất tự nhiên, điều này không hề giống Đồng Hiền Tuấn thường ngày. Nhưng Cố Trĩ Niên vẫn nghe theo lui xuống, khi đi đến đầu bậc thang, một anh lính vội vàng đi đến trước mặt anh.

Anh lính muốn nói lại thôi, Cố Trĩ Niên vẫy vẫy tay, anh lính biết điều gật gật đầu, ghé vào tai anh nói gì đó. Cố Trĩ Niên nghe xong gật đầu, tỏ ý anh lính lui ra.

Cố Trĩ Niên quay đầu liếc Đồng Hiền Tuấn đẩy cửa muốn tiến vào, anh lắc đầu một cái rồi xuống lầu.

Đồng Hiền Tuấn đẩy cửa nhìn Tô Cảnh Cảnh trong ánh sáng mờ nhạt tím chần run rẩy, anh có chút kinh hoàng, bất chấp miệng vết thương lồng ngực vẫn còn đau âm ỷ, bước nhanh tới.

Tô Cảnh Cảnh trong giây phút nhìn thấy Đồng Hiền Tuấn, bởi sợ hãi nên cô không chút chần chừ bắt lấy vạt áo Đồng Hiền Tuấn.

Vì ngực quần băng nên Đồng Hiền Tuấn chỉ mặc một chiếc trường sam gấm hoa vô cùng rộng rãi, bị Tô Cảnh Cảnh kéo một cái áo liền trượt đến bả vai để lộ ra bả vai rắn chắc cùng lớp băng gạc mang theo vết máu.

Đồng Hiền Tuấn không thêm để ý tới bản thân bị Tô Cảnh Cảnh kéo đến mức quần áo lộn xộn, ngược lại vươn tay ôm lấy Tô Cảnh Cảnh đang run rẩy. Ngay sau đó anh nhự nhàng vồ về Tô Cảnh Cảnh, động tác có phần cứng nhắc, hiển nhiên anh chưa từng an ủi người nào.

“Sao vậy, Cảnh Cảnh?” Anh tận lực để giọng mình có vẻ dịu dàng, dịu dàng nói lời nhỏ nhẹ để an ủi người khác như này anh chưa bao giờ làm.

Tô Cảnh Cảnh cũng không để ý đến anh, chỉ nằm trong lòng anh lặng lẽ nức nở.

Chuyện cũ như nước thủy triều dâng lên trong lòng, cô thấy mình như đang di hành trên sóng biển, sóng lớn ập tới, cô lui cũng không thể lui, chỉ có thể bất đắc dĩ đối mặt với tử vong.

Khi thuyền rời khỏi Duyên Bình đến Nam Dương, cô khóc đến thương tâm gần chết, ruột gan đứt từng khúc, song mẹ hoàn toàn không cho cô cơ hội giữ lại, thậm chí dùng chính cái chết của mình để cắt đứt cơ hội giữ lại của cô.

“Niếp Niếp, mẹ sẽ không hại con... con trẻ tuổi còn nhỏ, không biết thuận theo người khác sinh tồn là cỡ nào bi ai.”

“Niếp Niếp, mẹ chỉ hi vọng cả đời này con có thể, có thể, sống tốt hơn mẹ...”

Cô khóc suốt, khóc mãi. Mẹ chảy máu mắt, chảy máu, làm thế nào cũng không ngừng được. Đến cuối cùng tất cả mọi người tuyệt vọng nhưng cô luôn tin nhất định mẹ sẽ tỉnh lại.

Nhưng cuối cùng cô lại phát hiện mẹ đã ngủ rồi, hơn nữa là giấc ngủ vĩnh viễn không tỉnh lại.

“Mẹ...” Tô Cảnh Cảnh thì thảo, cả người không ngừng dựa vào Đồng Hiền Tuấn, cô thấy lạnh, có phần tham lam hấp thu âm áp trên người Đồng Hiền Tuấn, không hề ý thức được lúc này miệng vết thương của Đồng Hiền Tuấn đã vỡ ra.

Vì miệng vết thương lại vỡ ra lần nữa, trên trán Đồng Hiền Tuấn chảy đầy mồ hôi lạnh. Nhưng cái gì anh cũng không nói, chỉ không ngừng vồ về Tô Cảnh Cảnh.

Ngoài cửa sổ mưa dần dần ngừng lại, tiếng gió vẫn như cũ, ánh ngược của cành cây hắt vào, loang lổ chẳng chặt. Trong phòng rất tối, vài đốm sáng vòng quanh bóng dáng giao thoa của họ.

Thật lâu sau, Tô Cảnh Cảnh phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện bản thân thất lễ, liền muốn tránh khỏi lồng ngực Đồng Hiền Tuấn, nhưng không ngờ Đồng Hiền Tuấn nhẹ nhàng nói: “Đừng... đừng nhúc nhích...”

Tô Cảnh Cảnh cả kinh, lúc này mới phát giác vết thương trên ngực anh đã nứt ra, máu đỏ chảy ra ngoài băng vải nhuộm đỏ trường sam gấm hoa bên ngoài. Vết máu này như một đoá hoa diễm lệ nở trên gấm hoa màu trắng, vô cùng chói mắt.

“Anh...” Tay Tô Cảnh Cảnh đặt trên vết thương của anh, Đồng Hiên Tuấn vì đau mà khẽ “a” một tiếng. Âm thanh nhẹ vô cùng thoát ra từ giữa kẽ răng khiến trong lòng Tô Cảnh Cảnh dâng lên từng đợt kinh hoàng, tay cô run run, chuyển qua vai anh.

“Rất đau sao?” Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu hỏi anh, rõ ràng cô nhìn được đau đớn trong mắt anh, lại nghe anh bình thản nói: “Không đau, thật, tuyệt không đau.”

Cô biết rõ anh đang an ủi mình, nhưng trong lòng cô lại tình nguyện tin tưởng anh thật sự không đau.

Khoé môi Đồng Hiên Tuấn nhếch lên một độ cao vô cùng tao nhã, trong đồng tử hiện ánh sáng nhàn nhạt như vui sướng, lại như hững hờ. Bỗng nhiên anh ôm chặt Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh không dám giây dụa, sợ tổn thương đến anh.

Cô nghe thấy giọng anh vang lên ngay bên tai mình: “Chỉ cần em ở đây.” Từng chữ rõ ràng như đang thề ước: “Tôi sẽ không đau.”

Trong lòng cô bỗng nhiên khẽ động, nước mắt trong hốc mắt không kìm được lăn xuống. Nước mắt rơi xuống băng vải, thấm ướt miệng vết thương, đau càng dữ dội. Anh lại như không thêm để ý, chỉ ôm chặt lấy cô như ôm trân bảo quý giá nhất trên đời.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng uốn lượn vào phòng ngủ, trong tẻo một vùng. Trong phòng ngủ yên tĩnh không tiếng động, cô nghe được anh bởi vì đau mà phát ra tiếng hít khí từ kẽ răng, cùng với tiếng tim đập trong lồng ngực.

“Tông Hi?” Cách hồi lâu, cô trầm thấp gọi Đồng Hiên Tuấn một tiếng, anh không đáp lại, hô hấp có phần nặng nề.

Tô Cảnh Cảnh khẽ đẩy anh, anh cũng không động đậy, chỉ vùi đầu trên cổ cô, da thịt nóng bỏng như bên trong có lửa thiêu.

Cô hoảng sợ cực kỳ, trong lòng như có gì đó bắt đầu khởi động.

Anh lên cơn sốt, vậy mà anh lên cơn sốt!

“Tông Hi, anh tỉnh lại, anh tỉnh lại!” Cô nóng nảy, ra sức kêu, cô không dám đẩy anh sợ tổn thương đến anh.

Hơn nửa ngày anh mới mơ hồ lên tiếng nhưng vẫn vùi đầu trên cổ cô, không có động tĩnh.

“Tông Hi, Tông Hi!” Cô càng nóng nảy, liên tục gọi anh hai tiếng, anh lại mơ mơ màng màng ừ một tiếng, hơi nghiêng đầu rồi không còn động tác gì nữa.

Cô chỉ cảm thấy cả người anh ngày càng nóng lên, càng ngày càng trầm, giống năm đó mẹ gục trên vai cô.

“tông Hi, Tông Hi, Tông Hi...” Cô sốt ruột, giọng nói cũng mang theo chút vội vàng.

Cô rất sợ, sợ anh cũng giống mẹ trong chốc lát liền rời khỏi cô. Sợ hãi như đốm lửa nhỏ càng cháy càng mạnh, trong chốc lát cháy sạch sẽ một chút không sợ cuối cùng.

Cô thấy tim đập rất nhanh, mũi toàn là hơi thở quen thuộc của anh, da thịt va chạm với da thịt nóng như lửa của anh, tựa như lửa có thể lan tràn ra khỏi người anh, đốt đến người cô.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng, Tô Cảnh Cảnh bỗng dừng cả kinh, kêu to: “Cố Trí Niên!” Giọng nói hơi khác thường, như tiếng đàn violon biến đổi.

Ngoài cửa vốn là Cố Trí Niên đến báo cáo sự tình cho Đồng Hiên Tuấn, nghe thấy giọng Tô Cảnh Cảnh, dưới sự kinh hãi anh bất chấp tất cả, dùng sức đẩy cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Giọt mưa thứ mười lăm (3)

Khi Đồng Hiên Tuấn tỉnh lại đã là xế chiều ngày hôm sau.

Sau giữa trưa ánh sáng mặt trời nhỏ vụn bay múa trước đôi đồng tử đen đặc của anh, khiến mắt anh nhất thời khó có thể thích ứng. Anh theo bản năng nhắm mắt lại, nhíu mày.

Cách một lúc lâu anh mới chậm rãi mở mắt, lúc này mới thích ứng được với ánh sáng xung quanh.

Tô Cảnh Cảnh nằm ở bên giường khẽ động dậy, tầm mắt Đồng Hiền Tuấn chuyển về phía cô. Về mặt cô hết sức mệt mỏi, cho dù ngủ thiếp đi vẫn mang theo dáng vẻ mệt mỏi. Quần áo của cô cũng vô cùng lộn xộn, vừa nhìn là biết đêm qua tiện tay cầm một cái mặc vào.

Trong lòng anh chợt nảy sinh cảm giác chưa bao giờ có, cảm giác mãnh liệt đến thế tựa như... Tựa như đợi đã lâu, đúng là như vì đợi cô.

Anh ngáp ngừng trong chốc lát, ngón tay thon dài chậm rãi đưa về phía hai gò má cô, rồi khi gần chạm đến lại dừng ở giữa không trung.

Anh có phần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi – mình lại làm ra chuyện giống như ăn trộm. Lạ! Cũng chỉ là vuốt ve mặt cô thôi, nhưng ngay cả chuyện nhỏ như vậy mình cũng không dám làm, trong lòng anh tự khinh thường mình.

Tô Cảnh Cảnh mơ hồ cảm thấy có âm thanh huyền ảo, cô ngủ không sâu, vừa nghe thấy âm thanh lập tức mở mắt, Đồng Hiền Tuấn bỗng nhiên cả kinh, thu tay về, giấy lát trên mặt hiện lên ý cười nhàn nhạt, phảng phất như hết thảy chưa từng xảy ra.

Tô Cảnh Cảnh cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra, thấy anh tỉnh, chỉ hỏi một câu: “Anh tỉnh rồi?” Giọng nói vô cùng bình thản, cũng khiến Đồng Hiền Tuấn có phần không vui.

Vì thế Đồng Hiền Tuấn lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Có đói bụng không?” Tô Cảnh Cảnh lại hỏi.

“Hơi hơi.”

“Vậy được, tôi đi nói thím Lương làm chút đồ ăn.” Cô đột ngột đứng lên, vì không ngủ đủ giấc nên khiến cô hoa mắt chóng mặt đứng không vững.

“Làm sao vậy?” Đồng Hiền Tuấn nhòm người dậy, vươn tay đỡ cô. Tô Cảnh Cảnh nắm chặt tay anh, ổn định thân thể của mình, cô day huyệt thái dương, thấy trên mặt Đồng Hiền Tuấn lộ rõ vẻ khấn trương, ngược lại cô cười cười: “Không sao, một đêm không nghỉ ngơi tốt, như vậy là đương nhiên.”

Lời của cô hiển nhiên khiến Đồng Hiền Tuấn yên bụng không ít, nhưng thấy sắc mặt Tô Cảnh Cảnh vẫn kém, anh đau lòng nói: “Đi nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không sao, anh...” Tô Cảnh Cảnh muốn nói lại thôi, có chút tự giận mình.

Đồng Hiền Tuấn cười nhạt: “Không sao, tôi cũng chỉ trúng viên đạn thôi, có thể xảy ra chuyện gì chứ, hơn nữa trước đây...” Nói đến đây Đồng Hiền Tuấn chợt im bặt.

Nghe anh nói vậy Tô Cảnh Cảnh nhất thời kinh ngạc, hỏi: “Trước đây làm sao?”

Đồng Hiền Tuấn lại nói: “Không có việc gì, trước đây từng bị thương, còn nghiêm trọng hơn lần này cũng đâu có sao. Hiện tại có thể xảy ra chuyện gì chứ.” Tuy anh nói một cách đơn giản nhẹ nhàng, nhưng không che giấu được khổ sở thoáng qua trong vẻ mặt mình.

Tự nhiên cô vì anh khổ sở mà thấy đau lòng.

Rốt cuộc là tổn thương như nào mới có thể khiến một người như anh khổ sở đây?

Phong hoá tiêu yên, loạn thế lưu niên (2 câu thơ trong phần giới thiệu), có lẽ mỗi người đều chịu vô số lần thương tổn, nhưng thương tổn cùng lắm chỉ ngoài da thịt, mà khổ sở của anh hiển nhiên không phải vì những vết thương thay nhau hết lần này đến lần khác*. (Ở đây nguyên văn là vật đổi sao dời, việc đã qua hoàn cảnh cũng khác nhưng mình thấy nếu edit là niệng vết thương vật đổi sao dời thì nghe kỳ kỳ nên edit như này.)

“Tam thiếu.” Ngoài cửa vang lên giọng Cố Trĩ Niên.

Tô Cảnh Cảnh hốt hoảng, buông lỏng bàn tay đang bám chặt Đồng Hiền Tuấn ra, sau đó cô chỉ bình thản nói: “Tôi đi nói thím Lương làm đồ ăn cho anh.”

Thực ra thì trong phòng ngủ có chuông nhưng Tô Cảnh Cảnh không muốn ở chỗ này lâu.

Đồng Hiền Tuấn nhìn cô, không nói gì nữa. Lúc này Cố Trĩ Niên đến ắt có chuyện quan trọng, trước mặt Tô Cảnh Cảnh ngược lại không tiện nói, Tô Cảnh Cảnh đã tự động tránh ra, chuyện này anh cũng không thể nói gì.

Khi Cố Trĩ Niên vào phòng thì thấy Tô Cảnh Cảnh vội vã đi ra ngoài, trên mặt còn mang theo ráng mây ửng đỏ. Trong lòng anh có nghi ngờ nhưng cái gì cũng không nói, chỉ báo cáo chuyện không kịp nói đêm qua với Đồng Hiền Tuấn.

“Đội phương bên kia dùng viên đạn nửa mặc giáp (半 披甲子弹) tôi dẫn người đến hiện trường điều tra suốt đêm. Bên rạp phim Phụng Hoàng trước nay luôn trị an tốt, tầm bắn của đội phương khá ngắn, xem tình hình là sát thủ chuyên nghiệp làm.”

“Hà?” Trong mắt Đồng Hiền Tuấn ngưng tụ lạnh lớp băng mỏng. “Mời sát thủ chuyên nghiệp đến làm chuyện này, ngược lại anh ta đúng là chịu đốc hết vốn liếng.” Anh lầm bầm: “Chỉ có điều, loại chuyện này để người một nhà xuống tay với nhau cũng thật...”

Cố Trĩ Niên nói: “Tam thiếu, có muốn tìm người không?”

“Đương nhiên.” Đồng Hiền Tuấn nói như chém đinh chặt sắt: “Ở dưới mí mắt tôi giết người, thật khiến lòng người tức giận. Trĩ Niên, dặn dò xuống bên dưới, dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra người!”

Cổ Trĩ Niên hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn, khuôn mặt Đồng Hiền Tuấn mang theo biểu cảm không cho phép nghi ngờ, trái tim Cổ Trĩ Niên có phần đập mạnh và loạn nhịp.

Cậu chủ trước giờ đối với chuyện gì cũng biểu hiện nhẹ nhàng này, từ khi nào thì có vẻ mặt như vậy. Chỉ là một sát thủ thôi, lại có thể không yên lòng như thế?

“Tam thiếu phải chăng có chút vấn đề...” Cổ Trĩ Niên nói đến một nửa rồi dừng lại, dù sao lời này một tôi tớ như anh nói ra khỏi miệng cũng không hợp lý cho lắm.

Hình như Đồng Hiền Tuấn cũng ý thức được mình phản ứng không bình thường, trầm ngâm trong giây lát, nói: “Người bọn họ muốn giết là Cảnh Cảnh, hiện tại cô ấy là một con cò rất quan trọng...”

Ngoài cửa vang lên một tiếng “ầm”, Đồng Hiền Tuấn bỗng dừng ngắn ra. Cổ Trĩ Niên cũng kinh ngạc, đang định đi mở cửa thì Đồng Hiền Tuấn lại lắc đầu một cái, nói thật nhỏ: “Thôi.”

Ngoài cửa im lìm không tiếng động như không có người, trong phòng chỉ có thể nghe tiếng hít thở trầm trầm của Đồng Hiền Tuấn và Cổ Trĩ Niên.

“Thôi.” Đồng Hiền Tuấn nhú mày không nói gì, trong lòng anh biết rõ là ai.

Cổ Trĩ Niên cũng biết rõ là ai, anh không nói gì nữa, luôn giữ vững bốn phận của mình.

“Cô ấy vốn biết.” Anh như giải thích lại như vô ý nở non. Lời này dù ít hay nhiều cũng có chút bất đắc dĩ, có chút khổ sở.

Cổ Trĩ Niên hơi sững sốt nhìn Đồng Hiền Tuấn, vẻ buồn rầu giữa hai hàng mày của Đồng Hiền Tuấn như một ngọn lửa mãnh liệt, lại chỉ trong chớp mắt tựa như cái gì cũng không có. Trong giây lát trước mắt anh lại là Đồng tam thiếu không để ý đến chuyện gì.

“Phải thêm một đội binh qua đây đi.” Đồng Hiền Tuấn như không nhận ra sự lơ đãng của Cổ Trĩ Niên, thuận miệng dặn dò một tiếng.

Cổ Trĩ Niên ôn định tâm thần, đáp: “Vâng. Nhưng mà...” Anh mơ hồ cảm thấy không phù hợp, suy nghĩ cẩn thận lại nói: “Tam thiếu, quân đội của chúng ta vốn ít, lúc này phải thêm một đội binh qua đây phải chăng...”

Đồng Hiền Tuấn nhìn anh một cái, không nói gì, ánh mắt của anh chuyển lên trần nhà.

Lúc này tăng binh quả thực sẽ khiến người ngoài nghi ngờ, quyết định khinh suất như này không giống anh.

Anh lắc đầu, đèn treo thủy tinh trên trần nhà phát ra ánh sáng loá mắt, anh chỉ cảm thấy ánh mắt đau nhức, gần như chảy ra nước mắt. Song anh cuối cùng vẫn không rơi lệ, đôi mắt chưa xót, ngón tay dùng trên mí mắt nhưng không dụi.

“Cứ nói bản thiếu bận việc... hôn nhân, điều một đội binh qua đây...” Đồng Hiền Tuấn cười lạnh lùng. Tất cả mọi người đều biết trước nay anh là người xa hoa vô độ, điều một đội binh đến xử lý hôn nhân, chuyện này cũng giống như việc anh sẽ làm.

Cổ Trĩ Niên gật đầu một cái: “Vâng, tôi* lập tức đi chuẩn bị.” (thực ra chỗ này là thuộc hạ, nhưng mình edit theo truyện hiện đại nên đổi thành tôi)

“Càng nhanh càng tốt.” Đồng Hiền Tuấn không quên dặn dò một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Giọt mưa thứ mười sáu (1)

Trong nháy mắt biệt thự Phượng Tê trở thành một nơi như trọng địa quân sự khiến Tô Cảnh Cảnh phát sợ, nhưng cô không nói gì cả. Ngược lại trong lòng Từ Phẩm Tuệ lại hơi bức bối, bởi vì ngày cưới của cô đang đến gần, vốn quyết định xong xuôi Tô Cảnh Cảnh sẽ làm phù dâu nhưng lần này ngay cả mặt Tô Cảnh Cảnh cũng không thấy được rồi.

Tô Cảnh Cảnh không còn cách nào đành nghe Từ Phẩm Tuệ ở đầu dây bên kia điện thoại oán trách, chỉ có thể cười nói: “Cậu yên tâm đi, chắc chắn ngày đó mình sẽ đi.”

Từ Phẩm Tuệ hừ một tiếng: “Cậu đừng gạt mình, hôm đó lại nói không đến được. Lúc đó mình không để ý tới cậu nữa.”

Tô Cảnh Cảnh đành phải an ủi cô: “Phẩm Tuệ, đã khi nào mình nói dối cậu đâu. Chắc chắn hôm đó mình sẽ đến.” Cô vừa nói xong câu này, chợt nghe trên cầu thang có tiếng bước chân khe khẽ, vừa quay đầu lại thì thấy Đồng Hiền Tuấn một thân trường sam gấm Vân Nam màu trắng, hoa văn tối màu.

Trong lòng cô vốn vẫn còn tức giận, ngày ngày đối diện với anh mang vết thương, cục tức này cũng chỉ có thể nghẹn lại trong ngực.

“Được rồi, không nói với cậu nữa, nhất định hôm đó mình sẽ tới.” Từ Phẩm Tuệ ở đầu dây bên kia điện thoại còn muốn nói gì đó, nhưng Tô Cảnh Cảnh lại vội vàng cúp điện thoại.

“Em muốn đi sao?” Đồng Hiền Tuấn thông thả đi từ trên cầu thang xuống, vết thương trên người anh vẫn chưa lành nên phải dùng băng vải treo cánh tay, nhưng tuy thế vẫn không tổn hại chút hào hoa phong nhã nào của anh.

Tô Cảnh Cảnh chỉ thản nhiên ừ một tiếng, không nói chuyện tiếp. Đồng Hiền Tuấn đứng phải cây đình mềm, trên khuôn mặt là nụ cười nhàn nhạt, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô.

“Làm sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh trong trẻo tinh khiết tựa một đầm nước, cô nhất thời ngây ngốc. Anh lại lạnh lùng nói: “Không được đi.”

Nghe anh nói vậy, Tô Cảnh Cảnh không tức giận, chỉ cau mày nói: “Tôi lại càng muốn đi, như thế nào?”

Đồng Hiền Tuấn nhìn khuôn mặt nhịu lại của cô, biết cô chắc chắn muốn đi, anh bắt đắc dĩ thờ dài nói: “Cũng được, tôi đi với em.” Giọng điệu anh có phần nhu hoà hơn.

Tô Cảnh Cảnh sùng sốt, vốn cho rằng anh tới ngăn cản cô, như thế nào trong chốc lát lại thay đổi giọng điệu rồi. Đúng là kinh ngạc, nhìn vết thương của anh trong lòng cô không đành lòng, bèn nói: “Anh như thế này...”

Đồng Hiền Tuấn nhịu mày cười một tiếng, sắc mặt anh không tốt chút nào, vẫn trắng bệch như tờ giấy.

“Như thế này thì làm sao?”

Tô Cảnh Cảnh biết chuyện anh đã quyết định thì dầu có thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được, trong lòng cô vẫn hơi lo lắng nhưng không lại khuyên nhủ anh nữa.

Ngày cưới của Từ Phẩm Tuệ quyết định vào một tuần sau. Lúc này vết thương của Đồng Hiền Tuấn vẫn chưa lành hẳn nhưng anh lại càng muốn đi.

Tô Cảnh Cảnh phải đến làm phù dâu, vốn nhà trai cũng mời người đến làm phù rể, nhưng nhà gái khăng khăng mời Tô Cảnh Cảnh đấng trai lại có chút phân vân. Sau đó Giang Lam Thanh dứt khoát đưa thiệp mời cho Đồng Hiền Tuấn, không ngờ Đồng tam thiếu lại vui vẻ đồng ý, khiến Giang gia đúng là thụ sủng nhược kinh.

Ngày hôm đó, Đồng Hiền Tuấn dắt tay Tô Cảnh Cảnh vào giáo đường, nam tuần nhã thanh tao, nữ duyên dáng thanh lịch, liền tiếp hạ thấp đôi tân nhân xuống.

Khoé môi đồng Hiền Tuấn vẫn mang theo nụ cười, ngược lại làm cho Tô Cảnh Cảnh cả mặt ngượng ngùng. Cô lên lút nói với Đồng Hiền Tuấn: “Dáng vẻ này của anh quá mức khoa trương rồi.”

Đồng Hiền Tuấn lại không cho là đúng, chỉ nói: “Trước giờ tôi luôn khoa trương như vậy, người khác thấy tôi không khoa trương mới lấy làm kỳ lạ đấy.”

Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy buồn cười, cái anh chàng này.

Ra khỏi giáo đường lập tức đến giang gia. Bởi vì Từ Phẩm Tuệ là cô gái từng du học nên theo ý muốn cô cử hành hôn lễ tại giáo đường kiểu phương Tây, nhưng nghi thức xưa vẫn phải tuân theo. Cho nên tại Giang gia tổ chức một hôn lễ đơn giản chút.

Giang gia ở phía Tây thành, xe cách một đoạn xa đã thấy cổng và sân Giang gia lựa đỏ tung bay, thật sự rất có không khí vui mừng.

Ngồi trong xe Tô Cảnh Cảnh than thở, nghĩ bụng cuối cùng Phẩm Tuệ được một lương nhân*. Lúc!đ Cô thoáng nhìn Đồng Hiền Tuấn bên cạnh, thần sắc anh có vẻ tốt hơn, đại khái vì trước khi ra ngoài anh đã uống thuốc Kiệt Khắc đặc biệt điều chế đi.

*Lương nhân (良人): Thời xưa vợ chồng gọi nhau là lương nhân, sau đó thường dùng cho người vợ gọi trượng phu của mình, ngày xưa chỉ những cô gái gia đình trong sạch không phải nô tỳ (奴婢)(khác với nô (奴: nô lệ), tì (婢: tì tót)). Cũng chỉ hiện lương thực đức.

“Làm sao vậy?” Đồng Hiền Tuấn thay đổi tầm nhìn, vừa vặn chống lại ánh mắt cô, bốn mắt nhìn nhau, cô loáng thoáng thấy được một môi trong mắt anh, rốt cuộc vẫn là người bị thương.

Trong lòng cô áy náy, nói: “Nếu anh mệt mỏi thì lát nữa chúng ta về sớm đi.”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, không biết vì sao Tô Cảnh Cảnh lại thấy nụ cười này của anh có phần bí hiểm*. (Thực ra chỗ này là 高深莫测: cao thâm khó dò nhưng nếu đều vậy thì nghe có vẻ mưu mô quá nên mình để như này.)

“Không cần, vẫn chịu được.” Giọng điệu anh dù rất lạnh nhạt nhưng vẫn mang theo vài phần ý tứ không cho cự tuyệt, khiến cô không thể khuyên nhủ gì nữa.

Vào Giang gia, Tô Cảnh Cảnh và mấy cô hầu gái dìu Từ Phẩm Tuệ mặc áo cưới vào phòng ngủ.

Giang gia là nhà cổ, không khác biệt nhiều lắm với Từ gia, chung quanh tràn ngập mùi đàn hương nồng nặc, phảng phất như trong phòng này có chút ai oán triền miên. Nhưng trang trí không tẻ, mấy chỗ cột nhà chỉ dùng sa tanh màu sắc rực rỡ bao bọc lại, đôi mắt nhìn sang, màu sắc diễm lệ, rất có không khí vui mừng.

Trong vườn hoa bên cạnh hành lang Sao Thử* có đủ loại hoa màu nổi tiếng. Trong đầu hiệu của đầu hạ, những bông hoa ấy nở rộ hừng hực khí thế, một khoảng đỏ au khiến ngôi không khí trầm lặng trong nhà cổ sinh ra vài phần sức sống.

*Hành lang sao thử: Đây là một hình thức thường dùng trong kiến trúc hành lang truyền thống Trung Quốc, có thể thấy nhiều tại các tứ hợp viện, gắn liền với cửa thủy hoa.

Phòng ngủ cách phòng khách chính không xa, đi mấy bước là đến.

Vừa vào phòng ngủ Từ Phẩm Tuệ đã cho nhóm hầu gái lui ra, tự mình vén khăn voan đỏ.

Tô Cảnh Cảnh chỉ một mặt cười, biết cô ghen một đường nên không ngăn cản cô nữa, chỉ nói: “Chốc nữa nên đội lại.”

Từ Phẩm Tuệ le lưỡi nói: “Đáng vẻ này của mình không phải Lam Thanh chưa thấy qua, tập tục cổ này thật đáng ghét. Như thế nào cũng phải khiến người ta ngọt ngào sinh bệnh mới bỏ qua.” Nhưng nói thì là nói vậy, đến lúc đó chỉ sợ cô đành phải ngoan ngoan đội khăn voan lên.

Tô Cảnh Cảnh cười cười, trong lòng nhớ nhưng đến Đồng Hiên Tuấn. Vết thương của anh tuy không có gì đáng ngại nhưng đây là tiệc cưới không tránh khỏi phải uống rượu. Nếu uống rượu miệng vết thương sẽ chuyển biến xấu đi. Chưa chắc anh sẽ để ý đến những việc này, người khác mời rượu, từ chối không được liền uống.

Từ Phẩm Tuệ thấy đáng vẻ Tô Cảnh Cảnh như có điều suy nghĩ, tránh không được cười tủm tỉm: “Làm sao thế?”

Tô Cảnh Cảnh nhìn khuôn mặt được trang điểm cẩn thận của Từ Phẩm Tuệ cười, nói: “Không có gì.”

“Cậu nói dối.” Từ Phẩm Tuệ cau mày.

Tô Cảnh Cảnh cười, nói: “Thế cái gì mới gọi là nói thật, mình thực sự không có gì, chỉ là mệt mỏi thôi.”

“Aizz.” Từ Phẩm Tuệ thở dài: “Nhất định cậu không yên tâm Đồng tam thiếu. Cũng phải, hôm nay người kia cũng tới.” Nói xong, Từ Phẩm Tuệ cũng bắt đầu lo lắng.

Mẹ kế cô vốn là người trong chốn gió trăng, lần này cũng mời mấy người bạn tốt trong khuê phòng đến. Vốn không định mời người trong nơi gió trăng đến nhưng vị Tào tiểu thư tại nơi này lại là người có danh tiếng lớn, nếu không mời sẽ khiến Từ phu nhân mất mặt.

Vị Từ phu nhân này trước giờ coi trọng nhất là mặt mũi, chuyện tình mất mặt mũi bức này tự nhiên cô không muốn làm. Nhưng Từ lão gia thực sự cung chiều bà, có cầu ắt có đáp. Dựa vào chấp nhận của Từ Thiên Hoè, Từ Phẩm Tuệ khó mà nói gì được nữa.

Từ Phẩm Tuệ nhìn Tô Cảnh Cảnh, thấy tâm tư Tô Cảnh Cảnh hoàn toàn không ở đây bèn nói: “Linh hồn cậu cũng không biết bay đi đâu rồi, chi bằng ra ngoài xem một chút đi.”

Tô Cảnh Cảnh nghe Từ Phẩm Tuệ nói vậy, vốn cảm kích nhưng ngoài miệng chỉ nói: “Đi nhìn Lam Thanh nhà cậu giúp cậu.”

Từ Phẩm Tuệ cười nhạt, Tô Cảnh Cảnh lấy cớ cũng thật vụng về, nhìn đáng vẻ mặt hờn mát vía của Tô Cảnh Cảnh cô cũng không thể làm gì khác hơn là nói: “Đi đi, đi đi, nói anh ấy uống ít rượu thôi.”

Tô Cảnh Cảnh ừ một tiếng, bước nhanh đến phòng khách chính.

Nhưng không ngờ rằng tại khúc rẽ gặp được Từ Phẩm Thư. Từ Phẩm Thư là anh trai đồng gái, xuất hiện ở đây tất nhiên là hợp tình hợp lý. Chỉ thấy anh mặc một bộ tây trang màu đen, bên trong mặc áo sơ mi màu trắng, cổ áo rườm rà, tóc chải bóng loáng, không một sợi rối loạn. Chợt liếc mắt nhìn lại, bên ngoài tuần lãng càng lộ ra chút quý khí.

Từ sau khi Tô Cảnh Cảnh rời khỏi Từ gia thì chưa từng gặp lại anh, lúc này ngẫu nhiên gặp không tránh khỏi hân huyên đôi câu.

Trước giờ tính cách Từ Phẩm Thư luôn tốt, cuối cùng hỏi một câu: “Tam thiếu, tam thiếu đối với em có tốt không?”

Tô Cảnh Cảnh bỗng dưng ngừng ra, biết anh quan tâm cô nhưng cô không muốn đề cập đến chuyện riêng thành ra do dự.

Từ Phẩm Thư thu lại nét mặt, cười nói: “Chỉ là nghe nói thanh danh của anh ta không tốt lắm, sợ em không sống không hạnh phúc. Nếu em đã không muốn nói, vậy thì thôi.” Trong giọng điệu anh có mấy phần bất đắc dĩ.

Tô Cảnh Cảnh cười nhợt nhạt, ánh mặt trời chênh chếch dừng trên khuôn mặt cô, ánh vàng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt như ngọc của cô giống như mạ vàng.

Thấy cô cười như vậy, cuối cùng anh cũng yên lòng, lấy một cái cốc: “Em đã ra đây rồi thì tôi đi xem em gái một chút.” Dứt lời, anh quay đầu rời đi.

Tô Cảnh Cảnh nhìn bóng lưng anh rời đi, chỉ cảm thấy cảm khái vô vàn.

Anh là người tốt, đáng tiếc hết thầy chưa kịp xảy ra thì đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Giọt mưa thứ mười sáu (2)

Lúc này trong tiền sảnh y hương tảo ảnh*, rất náo nhiệt. Mấy bàn rượu đang trước uống rượu chơi đoán số, nhiều không kể xiết.

*Y hương tảo ảnh (衣香鬓影): Hình dung người con gái ăn vận vô cùng hoa lệ (nhiều trường hợp chỉ nhiều người). Ý chỉ con gái.

Vì trong lòng Tô Cảnh Cảnh sốt ruột đâm ra chạy luôn, lúc này cô đứng sau tấm bình phong, mặc cho mồ hôi trên trán chảy xuống cũng không để ý, ánh mắt một mực tìm kiếm trong đám người.

Anh là người phong hoa trác tuyệt, cho tới bây giờ đều là hơn người. L(Q*Đ Lúc này anh ngồi tại bàn chủ nhân, ngón giữa và ngón cái giữ chân ly, ánh mắt dừng tại rượu đang lắng lư, ngoài miệng mang theo ý cười hời hợt. Người ngồi cùng bàn luôn kính rượu anh, anh cũng không ngần ngại, mọi hơi uống cạn một ly, dốc ngược ly xuống.

Người một bàn đều vỗ tay, anh cũng chỉ cười nhạt nhẽo, trong mắt lộ ra thần sắc hiu quạnh.

Tô Cảnh Cảnh nhìn anh từ xa, trong lòng cảm thấy đau đớn không thể giải thích. Rõ ràng thân anh ở chốn phồn hoa lại có vẻ cô đơn và bi ai đến thế. Người ta nói nơi cao không chịu nổi lạnh, người đứng ở nơi cao có phải năng lực chống lạnh càng nên mạnh mẽ hay không?

Tô Cảnh Cảnh lắc lắc đầu, xoá tan suy nghĩ trong đầu, cô gơ tay lau mồ hôi đang trượt xuống từ trán chợt thấy một bóng dáng màu sen nước chậm rãi đi tới. L(Q*Đ Giọng nói này cách một khoảng cách như vậy, cách nhiều ồn ào như thế, ấy thế nhưng vẫn rõ ràng như vậy.

“Đã lâu không gặp, tam thiếu, tam thiếu cũng không nên bỏ qua mặt mũi của em.”

Đồng Hiền Tuấn thấy là Tào Nhã Lệ, ánh mắt phát sáng, anh cười nhợt nhạt gơ ly rượu lên, đầy tớ nam ở bên đã sớm rót đầy ly rượu của anh. Anh nhìn cũng không nhìn xem trong chén có bao nhiêu rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó cười cười nói: “Sao em lại tới đây?”

Tào Nhã Lệ cầm ly rượu, khoe môi trần đầy ý cười.

Tô Cảnh Cảnh bước nhanh tới, gặp mặt Tào Nhã Lệ, trong lòng hiểu lẫn nhau mà không nói gì.

Tào Nhã Lệ tự nhiên thức thời tiêu sái, nhưng trên mặt Đồng Hiền Tuấn lại là vẻ không được tự nhiên.

“Sao em lại đến đây, không phải nói ở cùng cô dâu sao?” Đồng Hiền Tuấn kéo cô ngồi xuống chỗ cạnh mình, dặn dò gã đầy tớ lấy bộ bát đĩa mới, biết xưa nay cô không thích uống rượu bèn tự mình múc một chén canh sâm biển thập cẩm cho cô.

Giai nhân một bàn đều biết Đồng tam thiếu, nhưng người đó chỉ biết anh ngang ngược, chưa từng thấy dáng vẻ ôn nhu săn sóc như này của anh. L>q(Đ Trông thấy anh có dáng vẻ này, khuôn mặt người một bàn đều lộ vẻ hoảng sợ, nhưng đương sự vẫn thân nhiên tự nhiên làm chuyện của mình, hoàn toàn không để ý ánh mắt người khác.

Tô Cảnh Cảnh dường như không tiếp nhận tình cảm của anh, chỉ nhàn nhạt nói: “Cảm ơn, tôi không khát.”

Cô thân nhiên bỏ qua mặt mũi của anh, những người khác trên bàn đổ lạnh vì cô, không ngờ Đồng Hiền Tuấn lại không cấu, ngược lại khẽ mỉm cười nói: “Em mệt rồi, chúng ta trở về đi.”

Tô Cảnh Cảnh nhìn anh một cái, có thể vì uống nhiều rượu mà trên khuôn mặt anh có màu đỏ nhàn nhạt, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện sắc mặt anh thật sự rất kém.

Trong lòng cô căng thẳng, nhìn lướt qua người trên bàn, thấy ánh mắt họ dừng trên người bọn họ chỉ cảm thấy những người này nhàm chán, bèn nhích người về chỗ anh, ghé vào tai anh nói thầm: “anh khoẻ không?”

Đồng Hiền Tuấn vừa nghe cô hỏi vậy, trên mặt hiện vui vẻ nở nụ cười. Anh không nói câu nào, chỉ kéo tay cô đứng dậy đi ra cửa.

Mọi người không kinh ngạc. Biết Đồng Hiền Tuấn làm việc bất kể lễ phép, việc xảy ra giữa chừng bức này sớm thấy nhưng không thể trách rồi. Tức thời cũng trở lại tiệc rượu.

Tào Nhã Lệ đã trở lại bàn rượu thấy Đồng Hiền Tuấn dắt Tô Cảnh Cảnh rời đi, trên khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng là ý cười như trước, người khác tới kính rượu cũng bình thân uống cạn, chỉ là nơi đáy mắt lộ ra cô đơn.

Cửa nhà họ Giang đông như trẩy hội, tràn ngập người tsi chúc mừng hôn lễ.

Đồng Hiền Tuấn không kìm được nói: “Nếu tôi lập gia đình cũng không cần nhiều người như vậy đến chúc mừng.” Nói xong ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô.

Tô Cảnh Cảnh nghe giọng điệu của anh là biết anh không thích những thứ tục lễ đó. Cô cũng không thích, việc này thật sự đều chỉ vì mặt mũi, chẳng có tác dụng thực chất gì cả.

Vì thế Tô Cảnh Cảnh tiếp lời anh: “Vị như những người kia không phản đối, ngược lại tôi chả thêm để ý làm chi.”

Đồng Hiền Tuấn nhẹ nhàng nở nụ cười, nghe lời này của Tô Cảnh Cảnh thật là tại vài vị trưởng bối trong nhà sắp xếp rồi. Anh quay đầu đi, thấy bên tóc mai của cô có một sợi bị sổ ra, hôm nay cô là phù dâu nên trang điểm tinh tế, sợi tóc này phát vào mặt khiến dung nhan bị tổn hại.

“Anh làm gì vậy?” Tô Cảnh Cảnh cả kinh, cho rằng anh định làm gì đó lại không ngờ anh chỉ vươn tay ra vén sợi tóc mai ra sau tai cô, cô không khỏi đỏ mặt, có phần nói năng lộn xộn: “Cửa này...”

“Cậu ba đúng là hăng hái thật!” Không đợi Tô Cảnh Cảnh nói xong, một giọng nói trong trẻo truyền đến. Tô Cảnh Cảnh quay đầu trông thấy đôi bích nhân đang chậm rãi đi đến.

Nam có dáng vẻ na ná Đồng Hiền Tuấn, nhưng thường ngày Đồng Hiền Tuấn tuấn tú hơn, dịu dàng hơn chút, mà người đàn ông này có khuôn mặt kiên nghị, góc cạnh rõ ràng.

Tô Cảnh Cảnh hơi suy ngẫm chốc lát thì nhớ ra, đây chẳng phải là Đồng Hiền Lân ư, cô từng gặp mặt anh ta một lần tại văn phòng Kiệt Khắc.

Nữ tất nhiên là vô cùng diễm lệ, trang điểm cẩn thận nhưng không che nổi thanh lệ của cô. Lúc này cô đang nghiêng đầu, một đôi mắt linh động cẩn thận quan sát Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh bị cô nhìn rất không tự nhiên, ánh mắt này như lạnh như không, thật khiến người khác khó chịu.

Đồng Hiền Tuấn chậm rãi quay đầu sang chỗ khác, ánh mắt dần dần chống lại Đồng Hiền Lân, sau đó cười dịu dàng: “Nào có, vẫn là anh cả hào hứng bùng bùng, bận rộn như vậy mà vẫn tới tham gia hôn lễ của Giang phó thứ trưởng.”

Đồng Hiền Lân cười lạnh lùng, mấy ngày nay anh trèo lên vị trí bí thư trưởng, việc làm rất nhiều. Mắt thấy Đồng Hiền Tuấn dương dương tự đắc, anh thật có phẩm hàm mộ. Nhưng ngoài miệng lại nhất quyết không tha: “Nào có chứ, chỉ là chút chuyện tầm thường mà thôi. Hôn sự của Giang đại thiếu tất nhiên là muốn đến tham gia, bằng không người khác sẽ nói bí thư trưởng tôi đây không thông cảm cấp dưới.”

“Hả?” Đồng Hiền Tuấn mỉm cười: “Người khác sao dám nói chứ, anh cả đường đường là một bí thư trưởng, hoá ra đến vài cấp dưới cũng không áp chế được sao?” Chỉ một câu nói bình thường đã ném trả lại toàn bộ vấn đề cho Đồng Hiền Lân.

“Ha!” Đồng Hiền Lân lạnh lùng nở nụ cười, cũng may bạn gái bên người anh biết tuy mặt gửi lời, túm tay áo Đồng Hiền Lân nói: “Đại thiếu, chúng ta nên vào thôi.” Chỉ một câu bình thân như vậy, lửa giận vốn bắt đầu dấy lên trên khuôn mặt Đồng Hiền Lân toàn bộ tiêu tán không thấy nữa.

Đồng Hiền Lân đảo mắt qua cô gái kia, cô gái thân nhiên đón nhận, không có chút ý lùi bước nào.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh nghi hoặc nhưng không nói gì, ánh mắt chỉ dừng trên người cô gái kia.

Khoé môi cô gái kia mang theo ý cười kéo Đồng Hiền Lân, một thân áo dài gấm Vân Cát màu hồng nhạt, bên ngoài là một chiếc áo khoác cộc tay một màu bó sát người, tóc theo một, trang điểm cũng là kiểu hợp thời, trên dưới káhp người lộ ra vài phần quyến rũ, rất khác biệt vsi Tào Nhã Lệ. Quyến rũ của cô chỉ là quyến rũ, mà quyến rũ của Tào Nhã Lệ lại ẩn ẩn lộ ra thanh lãnh cao quý.

Đồng Hiền Lân liếc Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh một cái, dắt tay cô gái kia vào Giang gia. Đồng Hiền Tuấn nhìn bóng lưng hai người nhưng lại bất giác cười nhẹ.

Tô Cảnh Cảnh lờm Đồng Hiền Tuấn một cái, không rõ ý gì nhưng vẫn không hỏi, trong lòng chỉ yên lặng than thở. Quân cờ à, rốt cuộc bản thân cũng chỉ là quân cờ của anh ta thôi.

Trở lại biệt thự Phụng Tê, Đồng Hiền Tuấn không nói một lời gọi Cố Trĩ Niên đến thư phòng.

Tô Cảnh Cảnh trở về phòng, cảm thấy không ổn nhưng không nói rõ có gì không ổn, lúc bấy giờ cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Giọt mưa thứ mười bảy (1)

Hiện nay chuyện liên hôn Đồng Tô đang lan truyền rầm rộ trong thành Cù An, phần lớn mọi người đều không coi trọng chuyện hôn sự này. Chưa nói đến chuyện Tô tiểu thư là nhân vật như thế nào, chỉ riêng Đồng Hiền Tuấn bên ngoài nổi tiếng lang tịch* thì ai sẽ coi trọng anh ta đây?

*Lang tịch (狼籍): hành động không bị trời buộc, thanh danh không tốt.

Không riêng gì “Nhật báo Cù An”, ngay cả những tờ báo nhỏ cũng rất không coi trọng mối hôn nhân này.

Sau khi Tô Cảnh Cảnh buông “Nhật báo Cù An” thì nhoẻ miệng cười, thím Lương xuôi tay đứng chờ ở một bên hơi ngạc nhiên, hỏi: “Tô tiểu thư không tức giận sao?”

“Tức giận?” Tô Cảnh Cảnh mắt mày thanh tú nhìn lướt khuôn mặt bà: “Tam thiếu của mấy người là người như thế nào, chẳng lẽ mấy người không rõ ư, nhiều chuyện vương bận trên người, nếu tị nạn tranh cãi thiết thòi chính là bản thân, vui vẻ lại là người khác. 1q#đ Có đáng giá không?”

Thím Lương là người rất biết tùy mặt gửi vàng, Tô Cảnh Cảnh tới biệt thự Phụng Tê đã nhiều ngày, bà ở bên quan sát đánh giá chỉ cảm thấy cô gái này ngoài mềm trong cứng, xử sự thoả đáng, cũng chẳng phải nhân vật đơn giản, lúc này không nói gì nữa.

Tô Cảnh Cảnh thấy thím Lương không nói gì nữa, cô cười tủm tủm cầm báo xem tiếp.

“Nhật báo Cù An” là một tờ báo nổi tiếng nhất trong thành Cù An, tính ra là nhật báo nhà nước nên lời lẽ trong đó cũng cực kỳ quan phương, đối với Đồng Hiền Tuấn có điều bất mãn cũng chỉ nói “sắp tới tân hôn, hơi phô trương xa hoa lãng phí”.

Chữ “hơi” này thật đúng là làm Tô Cảnh Cảnh buồn cười, nghĩ đến tác giả cũng phải châm chước thật lâu rồi mới hạ bút, không biết Đồng Hiền Tuấn tự đọc thì có cảm tưởng gì. 1-q@đ Nghĩ vậy Tô Cảnh Cảnh lại cau mày.

“Người bọn chúng muốn giết chính là Cảnh Cảnh, hiện tại cô ấy là một quân cờ quan trọng...”

Trong đầu luôn quanh quẩn câu nói hôm ấy của anh, thật lâu không biến mất.

Cô than thở thở than, quân cờ, chỉ là một quân cờ thôi. Cô luôn đánh giá bản thân mình hơi cao, lại không ngờ trong lòng anh cô chỉ là một quân cờ thôi.

Đương lúc Tô Cảnh Cảnh xuất thần, một con sen đến cạnh thím Lương, ghé vào tai thím Lương thì thầm gì đó. 1-q/đ Thím Lương liếc Tô Cảnh Cảnh đang xuất thần, không biết nên nói như thế nào.

“Làm sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh phục hồi tinh thần, thấy nét mặt thím Lương kỳ quái, con sen đứng cạnh hình như là người gác cổng.

Thím Lương nghe Tô Cảnh Cảnh hỏi vội đáp: “Có vị Tào tiểu thư tới chơi, bảo là muốn gặp Tam thiếu, nhưng mấy ngày gần đây Tam thiếu đã hạ lệnh rõ ràng, không gặp người ngoài.”

Đồng Hiền Tuấn vì một học quá độ, nhiều ngày nay đều vui mình trong phòng tĩnh dưỡng, không gặp người khác. Việc này Tô Cảnh Cảnh biết, nhưng đối với bên ngoài, Đồng Hiền Tuấn chỉ nói ở nhà với cô, làm người ngoài rất là cảm thán.

“Tào tiểu thư...” Tô Cảnh Cảnh lẩm bẩm gọi, chợt cười: “Nếu Tam thiếu không gặp, vậy tôi đi gặp có được không?”

Thím Lương hơi khó xử, Tô Cảnh Cảnh lại nói: “Sắp tới hôn lễ rồi, ngày mai thím Lương cũng không nhất định phải gọi tôi là Tam thiếu phu nhân.”

Tô Cảnh Cảnh nói đến nước này, thím Lương quả thật không có lý do gì phản đối.

“Tô tiểu thư?” Tào Nhã Lệ nom Tô Cảnh Cảnh đang xuống lầu, trong mắt thoáng chốc loé lên kinh dị. Cô không hỏi vì sao người đến là Tô Cảnh Cảnh chứ không phải Đồng Hiền Tuấn. Cô hơi agạt đầu, cười với Tô Cảnh Cảnh một cái, trông mắt thấu triệt như làn thu thủy trong suốt.

Tô Cảnh Cảnh cười ôn nhã, thân nhiên nói: “Tào tiểu thư.”

Tào Nhã Lệ thấy Tô Cảnh Cảnh thân nhiên tiếp đón mình cũng không kinh ngạc, trên gương mặt luôn duy trì biểu cảm nhàn nhạt, một thân áo dài thu 1a* màu trắng vô cùng đơn giản, không có đồ trang sức vàng bạc nào. Nhưng đầu như thế nào đi chăng nữa cô vẫn tươi đẹp động lòng người như thế, tựa như một viên ngọc quý, dù có long đong nhưng vẫn ẩn ẩn quang hoa.

*La: Một loại đồ dệt thưa mặc mát (Theo Thiều Chửu và Lạc Việt)

Trước đây Tô Cảnh Cảnh từng gặp cô ba lần.

Một lần là ở Từ gia, Tô Cảnh Cảnh đứng trong bóng tối, người cách xa nên không thấy rõ lắm, chỉ nghe thấy giọng nói không thấy người.

Lần thứ hai tại tiệm cà phê, khoảng cách cũng không gần, chỉ nhìn nhau cười mà thôi, ngược lại không nhìn rõ lắm.

Lần thứ ba chính là trước đó vài ngày ở Từ gia, Tào Nhã Lệ thấy cô liền vội vàng rời đi, hai người cùng lăm chỉ chạm mặt, không nhìn nhiều đến mức thấy rõ.

Lần này ăm ắp đối mặt, cuối cùng Tô Cảnh Cảnh cũng nhìn rõ.

Tào Nhã Lệ trước mặt một thân sườn xám xanh nhạt, thanh lịch lạnh nhạt, uyển chuyển như một dòng nước trong trẻo sâu rộng, róc rách chảy qua nhân gia, không nhiễm trần tục.

“Không biết Tào tiểu thư đến có chuyện gì?” Tô Cảnh Cảnh thấy Tào Nhã Lệ mãi mà không mở miệng đành cắt lời trước. Đuổi Tào Nhã Lệ không phải chuyện khó, chỉ làm làm đến giọt nước không giọt thì thực có chút khó.

“Cũng không có việc gì, chỉ là...” Tào Nhã Lệ dừng một chút, nhìn Tô Cảnh Cảnh, thấy Tô Cảnh Cảnh vẫn duy trì nét cười nhàn nhạt trên mặt, cô cũng cười: “Vài chị em khuê phòng lâu ngày không thấy Tam thiếu tới nên tò mò, bảo tôi đến xem thử thế nào.”

Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Tào Nhã Lệ, khoé môi có ý cười nhàn nhạt: “Tào tiểu thư cũng nên biết, hôn lễ lửa sém lông mày, Tam thiếu đang vội vàng, nếu Tào tiểu thư không có chuyện gì thì cũng giúp tư vấn góp ý một chút.” Nói đoạn Tô Cảnh Cảnh than một tiếng, Tào Nhã Lệ cũng không vội, lắng lắng nghe Tô Cảnh Cảnh nói.

Tô Cảnh Cảnh nói tiếp: “Ôi đáng tiếc, trước giờ tôi mắt cao hơn đầu, trong lòng không chấp nhận được bột phấn*, cũng không biết Tào tiểu thư có thể chịu được không?”

*Bột phấn (渣子): Chỉ phần tử cặn bã, biến chất, suy đồi...

Lúc Tô Cảnh Cảnh nói lời này, giọng điệu nhẹ nhàng bình đạm, như không hề để ý mà chỉ thuận miệng nói ra, cũng là nói cho Tào Nhã Lệ biết Tô Cảnh Cảnh không muốn gặp Tào Nhã Lệ cô.

Tào Nhã Lệ tự nhiên là người thông minh, ý trong lời Tô Cảnh Cảnh cô có thể nghe ra.

“Nếu đã vậy thì xin Tào tiểu thư nói cho Tam thiếu một tiếng, tôi có một người chị em nhờ tôi nói với Tam thiếu, hiện tại Tam thiếu nên làm gì thì làm cái đó, những thứ không nên làm vẫn là đừng làm!” Trong lời nói của cô mơ hồ có phần tức giận.

“À.” Tô Cảnh Cảnh khẽ cười: “Chị em của Tào tiểu thư cũng thật thú vị, lời này không tự mình đến noia mà lại nhờ Tào tiểu thư đến nói. Song...” Tô Cảnh Cảnh cố ý dừng lại, liếc Tào Nhã Lệ một cái.

Đuôi mắt Tào Nhã Lệ mang theo ba phần quyến rũ nhưng nét mặt lại vô cùng lạnh nhạt, tựa như một nhánh thanh liên, nở rộ cao vút. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh không hiểu vì sao dâng lên nỗi niềm chua xót, người như cô ấy lại vừa khéo xứng đôi với anh.

“Những lời này không cần cô ấy nói với Tam thiếu.” Tô Cảnh Cảnh hờ hững nói.

Tào Nhã Lệ cười nhợt nhạt: “Có nên nói với Tam thiếu hay không tôi tự biết rõ, chỉ là xin Tô Cảnh Cảnh nói một tiếng thôi, người chị em của tôi tên Tuyết Tư.” Nói đoạn mắt cô hơi cong lên, móng tay sơn đỏ nhẹ nhàng gãi tóc trên trán, động tác này thực sự là quyến rũ không nói thành lời, hơn nữa quyến rũ lại vừa đủ, nhiều thêm một phần thì nhiều quá, thiếu đi một phần lại ít quá.

Trên lầu có tiếng bước chân rất nhỏ, vô cùng nhỏ nhưng Tô Cảnh Cảnh vẫn nghe thấy.

Tô Cảnh Cảnh dâng lên sự cảnh giác, cười như không cười nói: “Đã biết, xin Tào tiểu thư cứ yên tâm, lời nói của người chị em tên Tuyết Tư này, tôi...” Ý cười nơi khoé môi cô ngày càng đậm: “Chắc chắn sẽ truyền lại.”

Tào Nhã Lệ nghe Tô Cảnh Cảnh nói vậy, mỉm cười nói: “Vậy thì rất cảm ơn Tào tiểu thư, tôi cáo từ.” Dứt lời, cô đứng dậy rời đi. Tô Cảnh Cảnh không ngăn cô lại, chỉ dặn dò thím Lương ở một bên: “Tiễn Tào tiểu thư.”

Tào Nhã Lệ đi rồi, mình Tô Cảnh Cảnh ngồi trên ghế sofa ngơ ngác thần thờ.

Tuyết Tư? Tên này là lần đầu cô nghe thấy, hiển nhiên Đồng Hiền Tuấn không phải, bằng không anh không thể nào rời giường.

Vết thương của anh tuy không sao nhưng cũng không cần vội vàng như vậy. Người tên Tuyết Tư này nghĩ lại đối với anh mà nói, so ra hẳn là không bình thường.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói vang lên từ trên đỉnh đầu, hiển nhiên anh không xuống lầu.

Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu vừa nhìn lại, quả nhiên anh tựa ở lan can khắc hoa trên lầu hai, khoé môi mang theo ý cười, hình như tâm trạng không tệ. Nghĩ có lẽ tin tức Tào Nhã Lệ mang đến kia đối với anh, là một tin tức tốt.

“Cô ấy đi rồi.” Tô Cảnh Cảnh lạnh nhạt nói, giọng nói bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người. Trong đôi mắt Đồng Hiền Tuấn thoáng qua nét lo lắng, sau đó khoé miệng anh lại lộ ý cười.

“Tôi biết.”

Tô Cảnh Cảnh cười, không để ý đến anh nữa.

Cái gì anh cũng biết, mỗi một con cò đều bị anh vận dụng rất tốt. Thật ra thì cô rất muốn hỏi anh, rốt cuộc có gì anh không biết? Nhưng cuối cùng cô không hỏi ra miệng.

Đồng Hiền Tuấn từ trên cao nhìn xuống cô. Cô vốn luôn là sóng nước chẳng xao, có khi lại như ánh trăng mờ nhạt, anh mong muốn lại không thể nắm bắt được. Anh cũng không biết trong lòng Tô Cảnh Cảnh anh cũng giống vậy, như ngôi sao xa tận nơi chân trời, xa đến mức khó có thể chạm đến.

Nhóm tôi tớ thức thoi lui xuống, Cổ Trĩ Niên vừa vào cửa cũng dừng bước.

Đồng Hiền Tuấn cười cười, chậm rãi xoay người đi về phía thang lầu.

Tô Cảnh Cảnh ngẩng phắt đầu nhưng không thấy bóng dáng anh đâu, trong lòng có phần hoang mang rối loạn, chỉ cảm thấy anh biến mất vĩnh viễn, cảm xúc buồn bã mất mát tràn ngập trong lòng, không khỏi cảm thấy khổ sở.

“Vì sao em không hỏi?” Giọng nói cực kỳ trầm thấp, trong đó còn mang theo chút không hài lòng.

Tô Cảnh Cảnh quay đầu lại, quả nhiên là anh. Trong lòng không khỏi có chút vui mừng. Loại vui mừng này đến nhanh mà đi cũng nhanh, dấu sao thì không lâu sau cũng sẽ biến mất.

Cô chỉ cười, ý cười lan từ khoé miệng đến đáy mắt, là nụ cười khoan khoái, mang theo sung sướng: “tổng Hi, rốt cuộc anh hi vọng tôi hỏi hay là không hi vọng tôi hỏi đây?” Ở lâu với anh cô phát hiện bản thân nói chuyện ngày càng có kỹ xảo.

Anh cũng cười nhưng không giống nụ cười của cô, cho dù anh cười hay không cười, trên khuôn mặt đều mang theo chút thần sắc phong đạm vân khinh, tựa như tất cả sự việc trên cõi đời này đều không thể thay đổi nụ cười của anh.

“Nếu anh đã muốn nói cho tôi biết thì tự nhiên sẽ nói, cần đến lượt tôi hỏi ư?” Co nói lên tình hình thực tế, quả thật là vậy. Nhưng trong lòng anh lại cảm thấy buồn bã vô cùng.

Anh nhú mày, như dối nói: “Nếu em hỏi, nhất định tôi sẽ nói toàn bộ sự thật.” Dẫu anh biết có một số việc mình sẽ không cho cô biết, cho nên lời vừa ra khỏi miệng sắc mặt anh lập tức trầm xuống, Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh.

Trong lòng cô không ngừng thờ dài: “Tổng Hi, tôi và Tào Nhã Lệ đều là quân cờ của anh đi.”

Giây phút này, cô thấy Đồng Hiền Tuấn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Giọt mưa thứ mười bảy (2)

Hôn lễ đã chuẩn bị đâu vào đấy, những chuyện rườm rà như “nạp thái”, “vấn danh”, “nạp cát”, “Nạp chính” đều không cần Tô Cảnh Cảnh quan tâm. Bởi đồng Hiền Tuấn bị thương nên Tô Cảnh Cảnh không thể không ở lại biệt thự Phụng Tê, Tô Minh Chính cũng không phản đối, ngược lại cảm thấy rất tốt, nhớ đến Đồng Hiền Tuấn từng hữu ý vô ý đề cập với ông tình huống an nguy lúc này của Tô Cảnh Cảnh.

Thậm chí Tô Minh Chính còn bảo Ngâm Thuý đến biệt thự Phụng Tê chăm sóc Tô Cảnh Cảnh. I-q#đ Đồng Hiền Tuấn cũng không phản đối, mặc kệ Tô Minh Chính muốn Ngâm Thuý đến làm tai mắt hay thuần túy chỉ đến chăm sóc Tô Cảnh Cảnh, đối với anh mà nói, cũng chẳng khác nhau, tác dụng cuối cùng của một con cò cũng chỉ là tác dụng của một con cò.

“Tiểu thư có tâm sự à?” Ngâm Thuý thấy Tô Cảnh Cảnh ngồi trước bàn trang điểm chải tóc mái lặp đi lặp lại đã mấy lần, tóc mái đã chải vô cùng đẹp rồi nhưng Tô Cảnh Cảnh vẫn vô ý thức chải đi chải lại, làm cho ai cũng nhìn ra được Tô Cảnh Cảnh có tâm sự.

Nghe thấy Ngâm Thuý nói vậy, thế này Tô Cảnh Cảnh mới ngừng chải tóc, ném lược trong tay lên bàn trang điểm.

“Ngâm Thuý, em đến Tô gia đã bao nhiêu năm rồi?”

Nghe Tô Cảnh Cảnh hỏi như vậy, Ngâm Thuý hơi luống cuống, cho rằng tiểu thư không cần cô nữa.

Cô căng thẳng nói: “Đã nhiều năm rồi ạ, từ lúc Ngâm Thuý còn rất nhỏ đã đến Tô gia làm công, tiểu thư...” Giọng cô lảng máng có phần nức nở.

Tô Cảnh Cảnh chỉ cười nói: “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Thế này Ngâm Thuý mới yên lòng.

Lúc mới tới Đồng gia cô đã phát hiện nơi này hoàn toàn khác với Tô gia, Tô gia cùng lắm chỉ có cô và mẹ Triệu, chứ Diêu mấy người hầu, vài người trong lúc đó tuyệt không có lục đục lẫn nhau. Nhưng vừa đến biệt thự Phương Tê, Ngâm Thuý cảnh thò lá lớn như vậy cảm giác được những người đó bài xích mình.

“Biệt thự Phương Tê không giống với Tô gia, em cần để ý đến mọi chuyện, nghĩ kỹ rồi hãy làm.” Nói đến đây, Tô Cảnh Cảnh ngừng lại, thoáng nhìn qua Ngâm Thuý một mặt ngây thơ. Cô thờ dãi, nghĩ lại cảm thấy nói như vậy có lẽ Ngâm Thuý nghe không hiểu lắm, đành thay đổi cách nói.

“Trước khi làm việc phải ngắm nghĩ cẩn thận, lúc trước ở Tô gia hẳn mẹ Triệu chăm sóc em đi.”

“Vâng, mẹ Triệu đối với Ngâm Thuý tốt lắm.”

“Ừ.” Tô Cảnh Cảnh gật gù đầu, nói tiếp: “Đến đây đã mấy ngày, biết được bao nhiêu người rồi?”

Ngâm Thuý nghĩ nghĩ: “Không nhiều lắm, mẹ Lương và chú Khang, còn có Tiểu Hồng ở cùng phòng với em.”

“Ừ.” Tô Cảnh Cảnh lại gật đầu: “Biết ít những người đó cũng không phải chuyện xấu, người khác nói gì cũng đừng hoàn toàn tin tưởng. Nếu người khác đối với em vô cùng tốt thì em cũng nên suy nghĩ một chút, vì sao, nếu không nghĩ ra thì đến hỏi tôi.”

“Em biết rồi tiểu thư.” Ngâm Thuý đáp lại, cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên nói: “Tiểu thư, sáng nay Tiểu Hồng tặng em một vòng ngọc.”

“Vì sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh nhàn nhạt hỏi, không để ý lắm, chuyện này nhìn qua quả thật chính là tình bạn bình thường của hầu gái. Hầu gái nhỏ tặng quà cho hầu gái của chủ nhân, loại chuyện này rất bình thường.

Ngâm Thuý suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói: “Bởi vì, bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Giọng điệu Tô Cảnh Cảnh rất bình thản nhưng đôi khi lại khiến người khác có cảm giác áp bách.

Ngâm Thuý cắn chặt răng nói: “Bởi vì em và cô ấy không cẩn thận nghe thấy tam thiếu và phụ tá sĩ quan Cổ nói chuyện.”

“Nói cái gì?”

“Vâng, Hình như là một người Tuyết Tư bị thương, hình như tam thiếu hạ thủ.”

“Hà?” Tô Cảnh Cảnh cả kinh.

Tuyết Tư? Cái tên này cô từng nghe qua, chỉ là tự nhiên lúc này nghe thấy, nhất thời không nhớ ra gì cả.

“Còn có gì nữa?”

“Bởi vì hôm qua Tiểu Hồng vốn nghe lén, đứng lúc đó em đi ngang qua... Em không cố ý...” Nói đến đây, Ngâm Thuý vụng trộm liếc Tô Cảnh Cảnh, thấy vẻ mặt Tô Cảnh Cảnh không có gì thay đổi mới yên tâm nói: “Bên đứng một lát, hình như quan hệ cái người tên Tuyết Tư và tam thiếu không bình thường, sau đó tam thiếu... sau đó tam thiếu lại phái người làm cô ấy bị thương...”

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Tô Cảnh Cảnh liếc đồng hồ treo trên tường, ba giờ.

“Em đi xuống đi, hôm nay em không hề nói gì cả, cứ yên tâm nhận vòng tay này. Đối với Tiểu Hồng...” Tô Cảnh Cảnh dừng một chút, nhìn ra cửa: “Căn Tiểu Hồng đang đưa thuốc cho tam thiếu lại.”

Ngâm Thuý rất ngạc nhiên, nhưng vẫn đi ra ngoài, quả nhiên Tiểu Hồng đang đi về phía phòng ngủ của tam thiếu.

Lúc này Ngâm Thuý lập tức ngăn cản Tiểu Hồng.

“Thuốc này cứ để tiểu thư nhà tôi đưa qua là được rồi.” Ngâm Thuý chặn trước Tiểu Hồng có chút mệt mỏi.

Tiểu Hồng hơi khó xử: “Ngâm Thuý, thuốc này, đây là mẹ Lương dặn dò, với lại...” Tiểu Hồng nghĩ nghĩ, đoạn nói: “Vsi lại chuyện này làm phiền Tô tiểu thư cũng không tốt.”

“Không phiền, chỉ là đúng lúc tiện thể thôi.” Chẳng biết từ lúc nào Tô Cảnh Cảnh đã đi tới cạnh cửa, Ngâm Thuý nhìn Tô Cảnh Cảnh, vẻ mặt cô có chút không khỏe.

Tô Cảnh Cảnh liếc Ngâm Thuý, rồi nhìn Tiểu Hồng.

Nhìn qua tướng mạo Tiểu Hồng cũng thường thường, không có gì đặc biệt, một thân áo cát* ngắn màu xanh lam, quần màu xám, hai búi tóc dài nho nhỏ chia ra buông hai bên vai, là cách trang điểm thông thường của hầu gái.

Cô thấy biểu cảm Tô Cảnh Cảnh không có biến hoá gì, cúi chào nói: “Tô tiểu thư, chuyện này không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười: “Cấp bậc lễ nghĩa, nếu là cấp bậc lễ nghĩa làm thiếu gia các cô mất hứng, vậy cấp bậc lễ nghĩa này còn muốn hay không muốn đây?”

Tiểu Hồng ngẫm nghĩ, đưa chiếc khay có chiếc chén sứ đầy thuốc trng tay cho Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh lại cười.

“Các cô đều đi xuống trước đi.”

“Đáng không, Tông Hi, cậu thà vì cô mà làm Tuyết Tư bị thương!”

“Vì cậu, Tuyết Tư mới có thể đến cạnh Đồng Hiền Luân, vì cậu, Tuyết Tư mới có thể làm vợ hai của anh ta, bây giờ thì sao, cậu vì một cô gái vốn không thể yêu, cậu lại có thể, có thể...”

“Đồng Tông Hi, rốt cuộc cậu nghĩ cái gì hả!”

“Đồng Tông Hi!”

Mỗi một câu lại càng kịch liệt, mỗi một câu càng thêm hung ác.

Đối với đối phương hùng hổ dọa người, Đồng Hiền Tuấn chỉ bình thản nói: “Sở Dự, cậu nói xong chưa?”

Sở Dự ngẩn ra, không ngờ bản thân nói nhiều như vậy chỉ đổi được một câu bình thản của Đồng Hiền Tuấn, trong lòng anh lửa giận thiêu đốt: “Đồng Hiền Tuấn, nhiều năm như vậy, mọi người theo cậu vào sinh ra tử là vì cái gì hả? Chính vì có thể có một ngày nhìn cậu đạt thành nghiệp lớn! Nhưng bây giờ thì sao?”

Sở Dự ngừng một chút, thấy ánh mắt đồng Hiền Tuấn dừng trên mặt mình, vì vậy anh nói tiếp: “Bây giờ, bây giờ cậu lại vì một người con gái. Tôi không tin cậu không biết, cậu biết rõ, cô gái này không yêu được, không yêu được. Nhưng cậu lại...”

Sở Dự càng nói càng kích động, nói đến sau không giống như đang nói chuyện mà ngược lại như một người đàn bà chanh chua chửi đổng: “Cậu đã vì cô ta làm gì hả, cậu biết rõ làm vậy không phải tốt nhất. Nhưng mà, nhưng mà cậu lại làm như vậy. Cậu có nghĩ hay không, làm vậy tương đương mất hai con cờ Tuyết Tư và Tuyết Huy!”

Xoảng! Nghe như tiếng chén sứ vỡ.

Sở Dự và Đồng Hiền Tuấn sững sốt, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa. Ngoài cửa, Tô Cảnh Cảnh ngơ ngác đứng, một tay cầm khay mà chén sứ trên khay đã sớm rơi xuống đất.

Cô vù xấu hổ, bối rối, bất an.

Đồng Hiền Tuấn thấy là cô, thờ dãi, nói với Sở Dự: “Cậu về đi, chuyện này chúng ta nói sai.”

Sở Dự thoáng nhìn qua Tô Cảnh Cảnh, đầu cũng không thèm quay lại đi nhanh ra ngoài.

Tô Cảnh Cảnh thấy rõ tức giận trên mặt Sở Dự.

“Em muốn biết cái gì?” Đồng Hiền Tuấn vỗ mép giường, sau đó ngồi lên. Hiện tại vết thương của nạnh vẫn chưa khỏi hẳn, cho nên bên ngoài khoác một chiếc áo ngoài Lưu Vân màu xanh ngọc, khuôn mặt hơi tái nhợt, giữa hai lông mày lộ ra vẻ lo âu nhàn nhạt.

Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Hiền Tuấn như vậy, trong lòng không khỏi càng khó chịu.

“Tôi hỏi cái gì anh sẽ đáp cái đó sao?” Cô biết anh sẽ không trả lời mình, chỉ là cô vẫn có ý định hỏi. Dù sao có vài lời mắc kẹt trong cổ họng cũng không thoải mái cho lắm.

Vừa rồi Sở Dự nói chuyện với anh cô nghe rõ ràng rành mạch. Có thật anh vì cô mà làm chuyện gì đó không?

Đồng Hiền Tuấn nhú mày, hai tay ôm đầu gối, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt: “Em có thể hỏi thử xem, có vài vấn đề tôi rất vui lòng trả lời. Ví như... ví như...”
Đồng Hiền Tuấn dừng một chút, nói tiếp: “Ví như hôm đó chúng ta kết hôn nên dùng xe gì, hoa gì, lại ví như tôi thích cái gì.”

Tô Cảnh Cảnh bỗng nhiên dừng động tác, nhắm chặt hai mắt. Giọng điệu anh thoải mái, lại không biết tâm trạng cô vô cùng nặng nề.

“Tuyệt Tư là ai?”

Đồng Hiền Tuấn cười, sớm biết cô sẽ hỏi, vì thế thân nhiên nói: “Cảnh Cảnh, em vẫn luôn thông minh, hẳn sẽ không phải không đoán được. Trong lòng em đã sớm hiểu rõ, làm gì cần hỏi tôi nữa?”

Tô Cảnh Cảnh bỗng nhiên xoay đầu nhìn anh, vẻ mặt nah thoải mái, không chút bất an. Người như anh, ở chung quả thật vừa nguy hiểm vừa vui vẻ, thật giống như đôt pháo hoa, có thể sẽ làm tay bị bỏng nhưng vẫn khát vọng vui vẻ ngắn ngủi.

Tô Cảnh Cảnh thờ dài, thì ra hôm đó Tào Nhã Lệ đến là vì chuyện này. Hôm đó trong lòng Tào Nhã Lệ mơ hồ tức giận, cô nên nhìn ra sớm, nhưng mà lúc đó...

Tô Cảnh Cảnh nhìn anh một cái, thấy vẻ mặt nah như thường, có chút mờ mờ nói: “Tôi nhớ lúc chúng ta đến bệnh viện Thánh Mari có một đội trưởng tên Ngô Tuyệt Huy.”

“Nhìn xem, em thật sự rất thông minh.”

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu, vẻ mặt âm đạm: “vì tôi có đáng giá không?”

Đồng Hiền Tuấn đứng lên, lưng rất thẳng, tựa như không có cách nào uốn cong, trên mặt anh mang theo vẻ vô cùng trịnh trọng. Anh chậm rãi đi về phía cô, ngoài cửa sổ ánh sáng tàn lạng lẽ xuyên qua, dưới ánh sáng cho dù sắc mặt anh trắng bệch vẫn có vẻ vô cùng phong thần tuấn lãng.

“Không có gì đáng giá hay không. Cảnh Cảnh, tôi chỉ muốn em biết, trong lòng tôi đã không có chuyện gì quan trọng hơn em cả.”

Anh nói xong liền vuốt hai vai cô, cô xoay người. Hơi thở anh tràn ngập khoang mũi cô, nhiệt độ trên người anh xuyên qua lớp quần áo sượt ăm đôi gò má cô.

Có lẽ cô thật sự không nên quá cố chấp, có lẽ cô là hạnh phúc, có lẽ trong lòng anh cô đúng là nặng nhất.

“Tông Hi, anh có hối hận hay không?”

Giọng cô truyền đến từ bên cạnh anh, hơi nặng nề.

“Hối hận?” Hiền nhiên anh thấy rất ngạc nhiên: “Hối hận cái gì?”

“Hối hận... hối hận...” Cô cắn răng một cái, cuối cùng nói: “hối hận yêu tôi?”

“Hả?” Đồng Hiền Tuấn cười khê, tay nắm chặt: “Tôi nói tôi yêu em lúc nào vậy?”

Tô Cảnh Cảnh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Giọt mưa thứ mười tám (1)

Bên ngoài truyền đi một vài chuyện ầm ầm, cứ như sợ người đời không biết, huống chi chuyện lần này lớn như vậy.

Thì ra là trước đây không lâu Như phu nhân được yêu thương của quân trưởng Đồng Hiền Lâm của trung đội 1 quân Nghiêu gặp chuyện không may, suýt nữa bỏ mạng, vì thế Đồng Hiền Lâm không tiếc phái ra một nhóm thủ hạ lớn điều tra kỹ càng chuyện này.

Kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, là một đám lưu manh đầu đường. Lý do cũng cực kỳ buồn cười, lại là chỉ vì tính khí nhất thời. 1q@đ Sự việc này thật đúng là không thể tưởng tượng được, làm cho người ta dở khóc dở cười. Tuy nhiên ngay từ đầu, trong lòng mọi người đều đã hiểu.

Đồng Hiền Lâm cũng không phải tên đàn, tự nhiên hiểu được chuyện không phải như vậy, thế nhưng lần này quả thực ồn ào quá mức rồi, bị An Soái Đồng Tử Sâm biết được, gọi Đồng Hiền Tuấn đến mắng to một trận.

Vì vậy Đồng Hiền Lâm đành phải đóng cửa không xuất hiện.

Mà ở mặt khác, hôn lễ của Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh vô cùng gấp rút, lại có tình lúc này quân Diên phương Nam lại nổi lên phản loạn. Những năm gần đây Thịnh Thế Huy đã trao một ít quyền hành bên cạnh cho Thi Gia Liệt, bởi thống soái quân Diên Thịnh Thế Huy và cận vệ thân tín đều ở thành Cù An nơi xa, những người trong quân Diên không phục Thi Gia Liệt liền đúng lúc này náo loạn cả lên.

Chuyện này làm Thịnh Thế Huy không kịp tham gia hôn lễ của Tô Cảnh Cảnh, ngày hôm sau truyền đạt tin tức, Thịnh Thế Huy vội vàng chạy về Duyên

Bình. Mà những sự vụ còn lại của quân Diên liền rơi toàn bộ lên người Thi Gia Liệt.

Ngày hôm đó, trong thành Cù An mưa phùn rả rích. 1-q#đ Đã là tháng năm mà thời tiết vẫn mát mẻ như trước.

Nhà ga thành Cù An nhìn qua vô cùng quanh quẽ tiêu điều, trên song sắt loang lổ những vết đao thương, trong mưa bụi xen đầy những chiếc lá hán quế (hay hoa quế) xanh biếc, cảnh tượng người người tốp năm tốp ba đi vào hoặc đi ra.

Một chiếc xe kéo nhìn có vẻ cũ nát dựng cạnh nhà ga. Phu xe là một ông lão, lưng hơi còng.

“Đến rồi à chú Diêu?”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Tô Cảnh Cảnh đi từ trong xe ra, cầm một chiếc ô trúc tương phi*. Mưa phùn như rắc cửi, cô nâng ô lên để lộ gương mặt đã rửa sạch son phấn.

*Trúc tương phi (湘妃竹): Hay gọi là trúc đóm, tương truyền vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô thì băng hà, hai người vợ của vua thương chồng than khóc ở giữa Trường Giang và Tương Giang, nước mắt chảy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm. (Theo Lạc Việt) có ảnh

Chú Diêu kéo xe qua một bên, sau đó đến cạnh Tô Cảnh Cảnh chờ đợi sai bả.

Tô Cảnh Cảnh nhìn ông một cái: “Chú Diêu, tôi vào một mình là được rồi.”

“Nhưng lão gia đã dặn dò phải bảo vệ cô chu toàn.” Mặt ông lão lộ vẻ khó xử, hiển nhiên ông cũng rất lo lắng.

Tô Cảnh Cảnh bình tĩnh đáp: “Lúc này không xảy ra chuyện gì được đâu, tôi...” Cô dừng lại, sau đó nói tiếp: “Trong nhà ga đều là quân Diên, tôi không sao đâu.”

Chú Diêu nhìn biểu cảm Tô Cảnh Cảnh một cái, thấy trong thần sắc cô mơ hồ lộ ra mấy phần u sầu, trầm tư một chốc mới nói: “Như thế thì tự cô để ý nhé, lão nô chờ ở bên ngoài.”

Tô Cảnh Cảnh gật đầu, đi về phía nhà ga.

Trong nhà ga không có mấy người, một tiểu đội quân kiểm soát xe chuyên dùng nhập khẩu vì thế mà những người đứng bên trong đều cảm thấy bất an, cảm như hén. Đạo này, thô hào ác thân, người người đều không thể đắc tội, mà không đắc tội được nhất cũng là quân đội.

Anh đứng nơi đó, ánh mắt mơ màng, vẻ mặt ngưng trọng. Một thân quân phục xanh thẫm, trên bả vai là huy chương màu bạc loé ra ánh sáng loá mắt.

Có lẽ đã đứng được lúc lâu, sĩ quan phụ tá cạnh anh thậm chí có vẻ mặt không kiên nhẫn, do dự hồi lâu cuối cùng vẫn đặt câu hỏi: “Liệt thiếu, rốt cuộc thì khi nào xuất phát?”

Thi Gia Liệt liếc anh một cái, người sĩ quan phụ tá này không dám nói nữa.

Tô Cảnh Cảnh đang muốn nhanh chóng bước qua lại bị vệ binh ngăn cản.

Bình lính trẻ tuổi dùng một đôi mắt sáng ngời nhìn cô từ trên xuống dưới, ăn vận của cô vô cùng đơn giản, sùm xám lụa nhàu Hồ Châu màu trắng, dung nhan đơn thuần, tóc dài hơi như gấu hơi xoắn, có một loại “thanh thủy phù dung thiên nhiên khứ điều sức”. Bình lính gặp một người như vậy, mặt hơi ửng đỏ, đến cùng vẫn là người trẻ tuổi, không trải qua nhiều kinh nghiệm mãnh liệt.

“Nơi này tạm thời giới nghiêm, xin tiểu thư đợi lát nữa lại...”

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười, lúc này Thi Gia Liệt trông thấy cô, tiếng kêu xa xa: “Đề cô ấy tới đây!”

Bình lính trẻ tuổi kinh ngạc nhưng lại không dám không tránh ra.

“Có chút muộn, thật xin lỗi.” Tô Cảnh Cảnh vừa đến gần Thi Gia Liệt đã liên tục thật có lỗi, Thi Gia Liệt nghe lời nói khách khí như vậy của cô, mày không khỏi nhíu lại.

Hình như Tô Cảnh Cảnh nhận ra, rũ mắt thần nhiên nói: “Anh Liệt, chú ý giữ gìn sức khỏe.” Lời này nghe vào liền nghe thấy có chút ý tứ vội vã đuổi anh đi, anh không khỏi rất tức giận, đôi tròng mắt đen đặc chăm chú nhìn gương mặt trong trắng thuần khiết của Tô Cảnh Cảnh.

“Phải chăng em ước gì anh đi nhanh một chút, sau đó có thể cùng người kia... cùng người kia song túc song tề!” Lời vừa ra khỏi miệng Thi Gia Liệt liền hơi hối hận, anh vốn không phải người kịch liệt như vậy, nhưng lại đứng lúc này, một chút anh cũng không kìm được.

Lúc trước cô sẽ không dễ dàng muốn anh rời đi, lúc trước cô luôn quấn quýt anh, một lát thôi cũng không nỡ anh rời đi, lúc trước cô tuyệt sẽ không khách sáo với anh như vậy, khách sáo như thể anh là người xa lạ!

Trong cơn giận dữ, anh hung tợn nói: “Tô Cảnh Cảnh, em thật muốn gả cho anh ta sao?” Lúc này anh đã không quan tâm gì nữa, cho dù xung quanh người khác có ra sao, ví như lúc này anh không giữ được cô, vậy thì thực sự anh mất cô rồi. Anh đã từng đánh mất cô một lần, anh quyết không để bản

thân mất cô lần thứ hai!

“Cảnh Cảnh, nhìn anh!” Anh trở nên hung dữ, một phát nắm lấy vai cô, ngón tay trắng kiện có lực bấu chặt vào trong cơ thể nhu nhược của cô. Cả người cô bị anh kéo đến gần mình, không có cách nhúc nhích, cô liền quay mặt qua chỗ khác.

Anh lại như nổi điên, quát to: “Nhìn anh!”

Cô không thể, đây là lần đầu tiên cô thấy anh hung thần ác sát như vậy.

Xưa nay anh là một người tao nhã, chưa từng kích động như này, chưa từng hung ác. Đáng về lúc này của anh, quả thực... quả thực như muốn ăn sống nuốt tươi cô.

Cô rất sợ, đôi mắt không chớp đang trốn tránh anh.

Anh lại một mực không tha, dám muốn bắt đôi mắt cô nhìn thấy lửa giận trong mắt anh, còn mơ hồ có thể thấy được tình yêu đối với cô.

“Tô Cảnh Cảnh! Từ nhỏ đến lớn, anh, Thi Gia Liệt, trong lòng trừ em ra cũng không thể chứa nổi ai nữa! Nhưng mà em...” Nói đoạn, sức trên tay anh lại tăng thêm một phần, cô đau đến cau mày lại nhưng anh không hề đếm xỉa đến phản ứng của cô, chỉ một mực nói chuyện.

“Nhưng mà em, em xem em đi, năm đó anh từ Duyên Bình liên tục đuổi theo em đến bến tàu Tân Nam, nhưng còn em thì sao, em nói gì với anh!” Nhắc tới chuyện cũ, lòng anh đau xót, mày cau chặt, đau đớn lộ ra rõ ràng.

Năm đó, trong lòng Tô Cảnh Cảnh cũng đau xót.

Lúc đó trong nước náo động, muốn đi Nam Dương chỉ có thể đến bến tàu Tân Nam đi tàu thủy. Cô đi theo mẹ, tâm không cam tình không nguyện, lòng luôn nhớ anh Liệt cùng chiều cô, xem cô như báu vật trong lòng bàn tay.

Nhưng mẹ lại nói: “Cảnh Cảnh, mẹ là vì tốt cho con, mẹ không hy vọng tương lai con sẽ hối hận!”

Nhưng cô không thuận theo, âm ỉ muốn về.

Thời tiết tam phục*, Giang Nam đã sớm nóng không chịu nổi. Cô âm ỉ ồn ào làm mẹ mệt đến nổi mồ hôi nhễ nhại, biết rõ rành rành mẹ mệt mỏi nhưng cô vẫn không cam lòng, luôn âm ỉ muốn đi về, làm cho mọi người trên tàu lúc đó ồn ào ghê mắt.

*Tam phục (三伏): Gọi chung là ngày sơ phục, tiết trung phục và mạt phục, là thời tiết nóng nhất trong một năm. Hàng năm xuất hiện từ trung tuần tháng 7 đến trung tuần tháng 8 dương lịch. (Theo Baiké)

Đó là lần đầu mẹ đánh cô, một bàn tay non mềm trắng nõn hung dữ hạ xuống từ trên đỉnh đầu. Kỳ thực nhìn qua thì hơi đáng sợ nhưng lúc thực sự đánh đến mặt, sức lực đã giảm không ít, chẳng phải đau đớn gì cho lắm nhưng cô lại khóc. Khóc đến ruột gan đứt từng khúc, khóc đến rách phổi. Đường như cả đời chỉ vì trận khóc này.

Mẹ nén lệ trong mắt, lại lạnh mặt, lạnh lùng nói: “Mẹ đã quyết định rồi, con đi cũng được, không đi cũng phải đi, không có đường sống xoay chuyển đâu!”

“Sao mẹ có thể có bộ dạng này chứ!” Dứt lời, cô liền chạy ra ngoài, bến tàu người người nườm nượp, vóc dáng cô thấp, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

“Cảnh Cảnh, Cảnh Cảnh, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi!” Khi cô bị lạc đường, nhìn thấy gương mặt quá đỗi quen thuộc của Thi Gia Liệt thì sợ hãi trong lòng lập tức biến mất, không chút chần chừ nhào vào trong lòng anh.

Lúc ấy anh đã cao hơn cô nửa cái đầu, hầu kết vừa mới nhô ra, thô ráp đặt ngay trán cô, trên môi còn có lớp lông nhỏ mềm mại. Nước mắt của cô không ngừng lăn xuống, cách thật lâu sau, xa xa phảng phất vang lên tiếng sủng ngọt ngọt, cô vô cùng sợ hãi, ngừng ní non.

Từ trong ngực nhô đầu ra, mấy ngày không thấy, trên bờ môi anh mọc ra một lớp lông màu đen, cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Sao anh lại mọc đầy lông rồi?” Nói đoạn cô nghịch ngợm vuốt lông trên môi anh.

“Hả?” Một tay Thi Gia Liệt ôm cô, một tay sờ môi mình. Tìm cô đã nhiều ngày, cuối cùng cũng tìm được, sao anh còn tâm tư lo lắng những thứ khác chứ, anh sờ môi, nở nụ cười: “Đây là râu, chỗ nào là lông chứ.”

Cô không thêm đề ý đến anh, lại sờ lần nữa, sau đó nói: “chính là lông, chính là lông, làm sao hả, em cứ gọi nó là lông!”

Giữa họ luôn không lớn không nhỏ, anh lại nhường nhịn cô tất cả, lúc này cô nói là lông anh cũng chỉ có thể vui vẻ nói: “Vâng, chính là lông, đã được chưa!”

Có thể này cô mới nhoen miệng cười. Nước mắt trên khuôn mặt sáng rỡ như trăng của cô loé ra ánh sáng chói mắt, đẹp như đầu đêm sau khi mưa tạnh. Nhất thời anh hoảng hốt, thì thào nói: “Cảnh Cảnh, em không được rời khỏi anh.” Lúc ấy cô chỉ cười, không nói gì cả.

Lúc này cô cũng không nói gì, gương mặt chỉ mang theo hoảng sợ. Cô chưa từng thấy một Thi Gia Liệt có dáng vẻ này, Thi Gia Liệt như này làm cô sợ hãi.

“Lúc trước em không chịu theo anh trở về, bây giờ thì sao, bây giờ thì như thế nào!” Ngờ khi anh vô cũng dữ dội hét lên với cô, cuồng loạn thét. Mày cô nhanh chóng cau chặt lại, trên mặt có sợ hãi rõ ràng, rên rỉ tựa sơn dương đang hấp hối: “Anh Liệt, em không thể đi theo anh...”

“Không thể!” Thi Gia Liệt tăng thêm giọng điệu: “Vì sao, vì sao hả!”

Một tay anh kéo cô vào trong ngực, hai tay ôm chặt cô, sức anh rất lớn, cô giãy thế nào cũng không giãy được. Cô đành bất lực kêu: “Anh Liệt, anh đừng như thế này, chúng ta, chúng ta đã sớm, đã sớm không có tương lai rồi.”

“Không có tương lai ư?” Anh cười khòt, vẫn không nói cô ra, cô không ngừng giãy giụa, đầu sao cũng là con gái, sao có thể dễ dàng thoát ra từ trong tay một quân nhân chứ.

“Buông ra!” Tiếng nói truyền đến từ một nơi không xa khác, mang theo chút lười biếng nhưng giọng điệu rất lạnh, mang theo ý tứ không cho phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Giọt mưa thứ mười tám (2)

Thi Gia Liệt ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là anh ta, Đồng Hiên Tuấn! Trên khuôn mặt anh toàn là sự lạnh lẽo, anh ôm Tô Cảnh Cảnh chặt hơn. Tô Cảnh Cảnh biết Đồng Hiên Tuấn tới nên rất lúng túng, cô ra sức vùng vẫy song vẫn chỉ là phí công.

Đồng Hiên Tuấn cười lạnh: “Thi Gia Liệt, nếu anh không buông cô ấy ra, có tin giờ phút này tôi sẽ làm cho anh máu tươi năm thước không!” Đây là giọng nói lạnh lẽo Đồng Hiên Tuấn ít khi dùng, đến Cố Trĩ Niên đi theo Đồng Hiên Tuấn cũng vì giọng điệu này của anh mà rùng mình.

Thi Gia Liệt lại lạnh lùng nói: l.q.đ “Đồng Hiên Tuấn, tôi biết anh có thủ đoạn của anh, nhưng chẳng lẽ anh không biết cái cách anh có được Cảnh Cảnh quá mức hèn hạ sao?”

“Hèn hạ?” Đồng Hiên Tuấn nhún mày, cười nói: “Vậy anh thì sao? Hiện tại định trói cô ấy đến Duyên Bình?”

“Bất cóc ư?” Thi Gia Liệt liếc Tô Cảnh Cảnh trong ngực, nói: “Tôi cần làm vậy sao, nếu năm đó không xảy ra chuyện trên bến tàu Tân Nam thì cô ấy đã sớm là Thi phu nhân rồi!”

“Vậy sao?” Đồng Hiên Tuấn chẳng nói đúng sai, chỉ cười cười: “Thi Gia Liệt, đáng tiếc thay cô ấy sắp trở thành Đồng phu nhân rồi!”

Thi Gia Liệt lạnh lùng nhìn Đồng Hiên Tuấn, cúi đầu hỏi Tô Cảnh Cảnh trong ngực: “Cảnh Cảnh, anh hỏi lại một lần, em có bằng lòng đi theo anh không, lúc này bất kể như thế nào anh cũng không buông tay em ra nữa!”

Tô Cảnh Cảnh giãy giụa, không tránh né được đành chán nản nói: l.q.đ “Anh Liệt, em...” Tóm lại vẫn là không nói nên lời, dù sao từ nhỏ đến lớn cô là thích anh!

“Tôi sẽ cho cô ấy cơ hội lựa chọn, nếu...” Đồng Hiên Tuấn khôi phục khẩu khí bình thản: “Nếu cô ấy chọn anh, tôi lập tức để cô ấy đi, như thế nào?”

Tô Cảnh Cảnh thoáng nhìn qua Đồng Hiên Tuấn, đáy mắt anh sâu không lường được, xa xăm tựa trời đêm không trăng không sao.

Đối với Tô Cảnh Cảnh, buông tha bất kỳ người nào trong số họ đều là một việc khó khăn.

Vào giây phút này không khí ngưng đọng lại.

Tô Cảnh Cảnh rõ ràng cảm nhận được sát khí xung quanh, đội cảnh vệ hai bên đã sớm bày thế trận chờ quân địch.

Thi Gia Liệt nhìn chăm chăm Tô Cảnh Cảnh, trong ánh mắt tràn ngập chán thành. Mà Đồng Hiên Tuấn chỉ thành thoi đứng ở bên kia, bất động thanh sắc, thần nhiên, tự tại.

Tô Cảnh Cảnh giãy giụa, nói với Thi Gia Liệt: “Anh Liệt, anh buông em ra được không, cứ dáng vẻ như bây giờ em không nói chuyện được.”

Thi Gia Liệt hơi chân chờ, Tô Cảnh Cảnh dùng sức giãy khỏi tay anh, lui ra hai bước.

Thi Gia Liệt ngăn ra, anh không ngờ Tô Cảnh Cảnh sẽ làm như vậy, trong lòng lại nổi lên tức giận thì nghe Đồng Hiên Tuấn thần nhiên nói: “Tôi nghĩ cô ấy đã có quyết định!”

“Đồng Hiền Tuấn, đây đều là anh ép, nếu, nếu anh không dùng thủ đoạn, sao Cảnh Cảnh có thể dễ dàng gả cho anh! Anh đừng tưởng tôi không biết, anh và Giang gia, Từ gia liên thủ làm mấy chuyện này!”

Đồng Hiền Tuấn nghe, tầm nhìn luôn dừng trên người Tô Cảnh Cảnh, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Thi Gia Liệt, quá trình chỉ là mây bay trôi, kết quả mới là quan trọng nhất!” Giọng anh luôn thản nhiên, đáng vẻ sóng nước chẳng xao.

Thi Gia Liệt vô cùng tức giận, trước giờ anh luôn bình tĩnh tự cao, nhưng lúc này đầu anh có nhẩn nại thế nào đi chăng nữa, cuối cùng vẫn không nhịn được. Anh nhìn khuôn mặt Tô Cảnh Cảnh bởi hoảng sợ quá mức mà trở nên trắng bệch: “Cảnh Cảnh, em chọn anh ta ư?”

Tô Cảnh Cảnh không ngẩng đầu nhìn anh, ngược lại quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn. Đồng Hiền Tuấn đứng ở đó, một cơn gió thổi qua, thổi bay trường bào Vân Cẩm màu trắng với những hoa văn tối màu, phong tư nhanh nhẹn.

Chợt tới giờ anh luôn là nam nhân tao nhã nhất, gặp biến không sợ hãi, bình thản ung dung. Cô quay đầu nhìn trong mắt Thi Gia Liệt là sự sợ hãi và không chắc chắn, cô biết Thi Gia Liệt đang nghĩ gì. Người yêu thanh mai trúc mã và một người đàn ông quen biết chưa tới mấy tháng, bản thân lại lựa chọn người quen biết không được mấy tháng kia.

“Được, được, được!” Thi Gia Liệt thì thào, tay phải sờ vào eo: “Rất tốt!”

Tô Cảnh Cảnh thấy được rõ ràng một khẩu súng lục mauser, dưới ánh đèn chiếu rọi, khẩu súng lục kia loé ra ánh sáng làm người ta không thể tưởng tượng nổi, sáng như đèn ấy, sáng làm người ta sợ hãi, sáng làm người ta không tự chủ lùi về sau hai bước.

Thi Gia Liệt không nhìn Tô Cảnh Cảnh, chỉ bước từng bước về phía Đồng Hiền Tuấn. Ngay lúc Thi Gia Liệt rút súng ra, vệ binh cạnh Đồng Hiền Tuấn cũng ào ào giờ súng lên, mà vệ binh của Thi Gia Liệt cũng nâng súng giương co cùng họ.

Chiến hoả vô cùng căng thẳng. Gió lạnh thổi phát phới.

Đồng Hiền Tuấn bất động thanh sắc, trên mặt thêm một phần trào phúng. Trên người anh không mang theo súng, phát súng lần trước tuy không lấy mạng anh nhưng cuối cùng vẫn tổn thương đến gân mạch, trong khoảng thời gian ngắn tay anh không có cách nào dùng sức.

“Anh muốn như thế nào?” Đồng Hiền Tuấn nhíu mày: “Giết tôi?”

Thi Gia Liệt lạnh lùng nói: “Đồng Hiền Tuấn, anh đừng tưởng tôi không dám giết anh! Ngày trước giết anh cũng không có ích gì, bây giờ...”

“Bây giờ không thể không giết tôi sao?” Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, ngẩng đầu lên để họng súng của Thi Gia Liệt đặt ngay mi tâm của mình.

Thi Gia Liệt không ngờ Đồng Hiền Tuấn sẽ làm như vậy, thực sự có hơi kinh ngạc, nhưng anh là người từng trải qua sóng to gió lớn, trong chớp mắt không chút đắn đo. Họng súng cứ thế chuẩn xác đặt ngay mi tâm Đồng Hiền Tuấn.

Thật lâu sau, thế lực hai phe vẫn không nhúc nhích.

Thi Gia Liệt cũng không động đậy bởi súng của Cố Trĩ Niên đã đặt ngay trên huyệt thái dương của anh.

Tô Cảnh Cảnh đứng ở một bên, trong lòng ngũ vị tạp trần. Cô biết vào lúc này bản thân không được có nửa điểm lùi bước, bằng không trong bọn họ ắt không có ai sống sót. Trước nay tính tình Thi Gia Liệt luôn nhạt như nước, nhưng lần này lại quyết liệt như vậy. Mà Đồng Hiền Tuấn, cô chưa từng nhìn thấu anh. Người như anh sẽ lấy thân ra để mạo hiểm ư?

Cô không suy xét quá nhiều, bước một bước dài đến cạnh Đồng Hiền Tuấn, ánh mắt lạnh lùng dừng trên khuôn mặt của Thi Gia Liệt: “Anh Liệt, trước nay em vẫn luôn kính anh, trọng anh, thích anh. Nhưng đến hôm nay em mới biết em không thương anh, vậy nên em không có cách nào đi theo anh cả.”

Thi Gia Liệt giật mình, tay chùn xuống. Cố Trĩ Niên tay mất lạnh lẽ, một phát đẩy Đồng Hiền Tuấn ra, dùng cả người mình lên cản. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh vẫn nhớ vết thương của Đồng Hiền Tuấn, thấy Đồng Hiền Tuấn đẩy một cái lao đảo, vội vươn tay đỡ anh.

Thi Gia Liệt nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, súng trong tay cũng nhanh chóng dời đi. Tô Cảnh Cảnh thấy Thi Gia Liệt lại đưa họng súng về phía Đồng Hiền Tuấn, trong lòng căng thẳng bèn xoay người ôm lấy anh.

“Anh Liệt, nếu anh muốn giết anh ấy thì giết em trước đi!”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, ôm chặt lấy Tô Cảnh Cảnh dấu miệng vết thương trên vai vẫn ần ần đau đớn.

“Thi Gia Liệt, cô ấy đã chọn tôi, anh làm gì cũng đều là phí công, sao không vì vậy mà buông tay đi?” Giọng điệu Đồng Hiền Tuấn vô cùng bình tĩnh, như tất cả mới vừa rồi chưa từng xảy ra.

Thi Gia Liệt nhìn hai người ôm nhau trước mắt, cuối cùng thở dài buông súng trong tay xuống.

Đồng Hiền Tuấn cười nhạt, dùng mắt ra hiệu Cố Trĩ Niên bỏ súng xuống, toàn bộ vệ binh xung quanh cũng hạ súng xuống.

“Đồng Hiền Tuấn, anh thắng.” Thi Gia Liệt nhàn nhạt nói, phong độ vẫn như trước. Người như vậy thua cũng muốn thua có cốt khí, thua cũng sẽ không

như gà thua trận. Anh xoay người, bước từng bước về xe riêng của Duyên Bình.

Đời này kiếp này có lẽ anh sẽ không tới đây nữa. Mà cô sẽ vĩnh viễn ở lại đây. Từ rày thiên nhai khác nhau, đời này kiếp này gặp nhau cũng khó.

“Anh Liệt.” Tô Cảnh Cảnh quay đầu nhìn bóng lưng cô đơn đang cúi đầu của anh, gọi một tiếng, tiếng gọi cực thấp, biết rõ anh không nghe thấy nhưng vẫn gọi. Đồng Hiền Tuấn ở ngay bên cạnh nên nghe rõ ràng. Trong lòng anh đau xót, nhìn bóng lưng Thi Gia Liệt, ánh mắt nặng nề.

“Tại sao em không đi cùng anh ta?” Đồng Hiền Tuấn nhìn Tô Cảnh Cảnh bình thản hỏi, vui giận khó lường.

Tô Cảnh Cảnh liếc anh một cái: “Vậy tại sao anh lại đến đây?”

Bọn họ không trả lời nhau, chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái, đoạn anh xoay người lập tức rời đi, để lại mình cô đứng ngơ ngác tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Mảnh tuyết thứ nhất (1)

Năm nay mùa thu tới vô cùng sớm, chưa đến tháng mười, trong biệt thự Phượng Tê lá cây ngô đồng đã ngả vàng rơi đầy trên đất. Bánh xe nghiền qua phát ra những tiếng vang buồn tẻ.

Sau khi Tô Cảnh Cảnh và đồng Hiền Tuấn kết hôn thì chuyển tới ở biệt thự Phượng Tê chứ không ở trong đại trạch của Đồng gia. Theo như lời của Đồng Hiền Tuấn thì trong ngôi nhà kia lúc nào cũng bàn đến quân vụ, thật sự là bức bối lắm lắm, chẳng thà hai người ở bên ngoài, trời cao hoàng đế ở xa, càng tự tại.

Tô Cảnh Cảnh dĩ nhiên là đồng ý, biết anh và đồng Từ Sâm đang có vài mâu thuẫn. Đồng Từ Sâm tất nhiên là không đề ý, thuận theo anh. I*Q@Đ Trước nay anh làm việc khác người, trong trong ngoài ngoài đều hiểu được cho nên việc này cũng không có ai đề ý.

Sau giữa trưa, trời u ám nhưng không có vẻ sắp đổ mưa. Chỉ là thực sự âm y, đến phòng ngủ cũng mù mờ.

Tô Cảnh Cảnh ngủ trưa mới tỉnh, đôi mắt nhấp nhem, từ trên giường đứng lên, tiện tay cầm một chiếc áo khoác phủ thêm, cảm báo đặt ở trên chiếc bàn con ngay đầu giường. Vì trong phòng ngủ quá mờ mịt, cô không còn cách nào khác đành phải hơi nheo mắt lại để xem.

Không biết cô xem tờ báo này đã là lần thứ mấy, tin tức trên tờ báo thật làm lòng cô run sợ. Cô chỉ có thể lặp đi lặp lại, xem hết lần này đến lần khác, muốn nhìn ra chút manh mối.

Đã nhiều ngày trên báo luôn nhắc đến Giang Nam rối loạn, lúc mới đầu thống soái quân Diên Thịnh Thế Huy còn áp chế được thế trận, nhưng thời gian sau cũng không khỏi có chút rối loạn. Lạ đi Cũng không biết làm sao mà mấy ngày gần đây Thịnh Thế Huy lại nhắm mắt không ra, quyền trong tay đều ném cho Thi Gia Liệt.

Thi Gia Liệt tuổi còn trẻ, lại không phải con cháu Thịnh gia, quân Diên sớm có người bất mãn với anh. Lúc trước là nhìn mặt mũi Thịnh Thế Huy, nhưng lần này người trong quân Diên âm ỉ, Thịnh Thế Huy vẫn cứ không ra mặt.

Xem đáng về là Thịnh Thế Huy tính giao ban cho Thi Gia Liệt, nhưng sự thật thì sao?

Sự thật cũng không người nào biết.

Nhìn báo đưa tin linh tung, cái gì mà “Minh Soát đã mất, Liệt thiếu độc tài đại quyền”, hay “Liệt thiếu sớm có lòng phản loạn”

Trong lòng cô rất rõ, tuy bề ngoài Thi Gia Liệt có vẻ tao nhã nhưng bên trong lại vô cùng cương liệt, nhất là không chịu nổi những lời này. Đến báo chí Cù An bên này cũng nói anh như vậy, bên Duyên Bình hiển nhiên đã ồn ào túi bụi rồi.

Nghĩ đến đây cô thực sự hoảng loạn, luôn mơ hồ cảm thấy bất an.

Lại thêm đã nhiều ngày Đồng Hiền Tuấn thật sự bận rộn, mấy ngày nay không về là chuyện bình thường, dẫu có về cũng là qua thư phòng, hiếm khi về phòng ngủ.

Lúc này bọn họ vừa mới tân hôn ba tháng có lẽ.

Trước đó vài ngày Đồng Hiền Cẩm đến thăm cô, Đồng Hiền Cẩm bây giờ ngày càng đẹp ra. Lạ đi Tóc cô uốn xoắn, rõ ràng mái tóc xoắn và vàng trán cao thẳng làm nổi bật lên khuôn mặt vốn vô cùng xinh đẹp, nay lại càng kiều mỵ động lòng người, thông dong quý phái.

Mà Tô Cảnh Cảnh ngược lại ăn mặc tùy ý, mái tóc xanh rù xuống đầu vai, đôi mắt sáng rỡ lại có vài phần duyên dáng lười nhác.

Đồng Hiền Cẩm thấy Tô Cảnh Cảnh như vậy, chỉ cười tủm tỉm “Tông Hi cũng thật là, cứ muốn chuyển ra ngoài ở, ở chung giống mọi người thì thường ngày cũng có thể đánh bốn vòng rồi...”

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười, trò chơi các phụ nhân thích này cô chẳng có hứng thú, nhưng e ngại mặt mũi Đồng Hiền Cẩm đành nói: “Nếu chị hai có hứng thú, gọi một cuộc điện thoại em lập tức đến.”

“Ha ha.” Đồng Hiền Tuấn cười nhột nhột, nụ cười giấu răng của tiểu thư khuê các điển hình.

“Nếu như chị gọi em ra ngoài, e Tông Hi không vui về gì đâu.”

“Sao có thể chứ.” Tô Cảnh Cảnh cong khoe môi, nụ cười của cô cũng rất nhạt: “Tông Hi cũng thường bảo em ra ngoài đi dạo, chỉ là em làm biếng.”

Đồng Hiền Cẩm cười nói: “Tông Hi cũng thật là, để một mỹ nhân xinh đẹp như này ở nhà, bóng dáng thì chẳng thấy đâu.”

“Cũng không biết anh ấy đang bận chuyện gì nữa.” Tô Cảnh Cảnh vốn chỉ thuận miệng nói, nào ngờ Đồng Hiền Cẩm tự nhiên nói: “Ôi dào, chắc là phương Nam...” Cô nói tới đây thì đột nhiên nhớ ra gì đó, cuống quýt sửa miệng: “Haizz, nó chỉ bận lung tung thôi.”

Tô Cảnh Cảnh mơ hồ cảm thấy Đồng Hiền Cẩm có chuyện gì đó giấu diếm mình, nhưng không thể vạch trần, chỉ mỉm cười nói: “Trước đó mấy hôm Tông Hi đã đồng ý với em, nói là sẽ về Duyên Bình với em...” Nói đoạn, cô dừng lại, ánh mắt luôn dừng trên mặt Đồng Hiền Cẩm.

Đồng Hiền Cẩm vốn là một cao thủ trong giao thiệp, những chuyện vụn vặt trong chốn gió trăng đều ứng đối ngăn nắp gọn gàng. Tô Cảnh Cảnh tận lực dẫn dắt cô, cô há có thể không biết. Vì thế chỉ cười nhạt, nói: “Nó đồng ý người khác rất nhiều chuyện, phỏng chừng không nhớ rồi, cách mấy ngày nữa nó không có chuyện gì thì tự nhớ ra thôi.”

Biết Đồng Hiền Cẩm nói qua loa, Tô Cảnh Cảnh không nói gì nữa, nhấp ngụm trà cười nói: “Nếu anh ấy quên cũng không sao, dù sao em cũng rảnh rồi, về Duyên Bình một chuyến cũng...”

Nào ngờ cô vừa nói đến đây Đồng Hiền Cẩm đã đổi sắc mặt, đoạn cười nói: “Thực ra Duyên Bình xa như vậy, nếu muốn đi...” Cô dùng một chốc mới nói: “Chờ một thời gian nữa rồi đi...”

Lúc bấy giờ Đồng Hiền Cẩm cười một tiếng cho qua đề tài lại càng làm Tô Cảnh Cảnh chú ý. Đã mấy lần cô vô ý hay cố ý nhắc đến chuyện về Duyên Bình với Đồng Hiền Tuấn nhưng hình như anh không để trong lòng. Mỗi khi cô đề cập, cùng lắm anh cũng chỉ cười nói: “Cách mấy hôm nữa đi.”

“Ngâm Thuý, Ngâm Thuý!” Tô Cảnh Cảnh đặt báo xuống, gọi hai tiếng.

Ngâm Thuý đang đứng một bên ngáp ngủ, nghe Tô Cảnh Cảnh gọi vội lên tiếng: “Làm sao vậy, làm sao vậy, tiểu thư?”

Tô Cảnh Cảnh liếc cô, thờ dài nói: “Cất báo đi.”

“Vâng, vâng, vâng.” Ngâm Thuý biết mấy ngày nay tâm trạng tiểu thư không tốt, vội cất tờ báo đi.

Cách một lúc thật lâu, Tô Cảnh Cảnh chau mày lại, chẳng nói chẳng rằng. Ngâm Thuý sợ hết hồn nhưng không dám lên tiếng, chỉ có thể chờ ở một bên.

Lúc này trong lòng Tô Cảnh Cảnh như đang ngâm tâm sen, dần dần chua xót.

Bỗng nhiên có người khẽ gõ cửa, Ngâm Thuý vội ra mở, là thím Lương, ngược lại lại ngạc nhiên, tưởng xảy ra chuyện gì liền hỏi: “Làm sao thế?”

Thím Lương không nói chuyện với Ngâm Thuý mà cao giọng nói với Tô Cảnh Cảnh: “Thiếu phụ nhân, người gác cổng tới nói có người tìm cô. Cô có gặp không?”

Tô Cảnh Cảnh liếc thím Lương một cái nói: “Ai?”

“Đối phương bằng mọi cách không muốn báo gia môn, chỉ nói nếu thiếu phụ nhân không gặp, cậu ấy sẽ để lại đồ rồi đi.”

“Đồ?” Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc: “Cái gì vậy?”

“Một cái hộp gỗ.”

Một cái hộp gỗ? Tô Cảnh Cảnh kinh dị, sao lại có người đưa cô một cái hộp gỗ? Nghe lời người nọ thì hình như mục đích cuối cùng cũng chỉ là đưa cái hộp cho cô. Vì thế cô nhàn nhạt nói: “Tôi không gặp, bảo anh ta để hộp lại đi.”

Không bao lâu sau thím Lương đưa cái hộp kia tới.

Một cái hộp gỗ mạ vàng khắc hỉ thước đậu cành mai* (có ảnh), có thể nhìn ra được tốn công làm ra, bức tranh hỉ thước đậu cành mai này ngụ ý “hỉ thượng mi sao”, ngược lại là điềm tốt lấy lòng, nhưng cũng không thấy vật này có bao nhiêu tốt. Cô sinh ra trong gia đình có cuộc sống xa hoa, đồ tinh xảo hơn nữa cũng từng thấy, sao có thể để ý một vật như này?

*Hi thước đậu cành mai (喜鹊登梅): Hi thước đậu cành mai là một trong những hình vẽ cát tường truyền thống của Trung Quốc, cũng là đề tài điều khắc dấu hiệu cát tường, dân gian Hán tộc thường trưng bày tác phẩm này trong nhà, lấy triệu vận may. (Theo Baiké)

“Đôi phương còn nói gì nữa không?” Tô Cảnh Cảnh cầm chiếc hộp, bình thần hỏi thăm thím Lương ở một bên. Ngón tay cô thon dài vuốt đi vuốt lại mặt hộp, như đang vuốt ve tơ lụa thượng hạng.

Thím Lương nói: “Người đó không nói gì cả, chỉ nói thiếu phu nhân nhìn thấy ắt sẽ biết.”

“Sao?” Tô Cảnh Cảnh nhìn về mặt không có biểu tình gì của thím Lương, xem ra là lời nói thật, thím Lương đã đưa đồ cho cô tự nhiên cũng chẳng tội gì mà nói chuyện giấu giấu diêm diêm, cô mỉm cười nói: “Vậy thì cứ thế đi, thím đi xuống đi.”

Đợi thím Lương đi rồi Tô Cảnh Cảnh mới cúi đầu nhìn cái hộp kia. Mặt ngoài chiếc hòm chỉ bình thường, nhưng lại che giấu huyền cơ. Vừa rồi ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của cô lướt qua nắp hộp và thân hộp liền phát giác ở đó có 1 đường mảnh nhỏ, đa số nắp hộp chỉ có một cái nhưng cái hộp này lại có tận hai cái.

Nhưng chiếc hòm này được làm thật sự cẩn thận, nếu không phải mười ngón tay cô không dính nước xuân thì một dấu vết nhỏ như này không chắc được phát hiện.

Tô Cảnh Cảnh lờm Ngâm Thuý đứng một bên, giọng điệu vui vẻ: “Có muốn biết trong hộp này có cái gì không?”

Ngâm Thuý vốn có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ liền chớp mắt nói: “Muốn muốn, tiểu thư nhanh mở đi!”

Tô Cảnh Cảnh cười khê: “Muốn xem cũng được, nhưng em không được nói cho ai biết đâu đấy.” Phảng phất như đó là giao hẹn của những đứa trẻ.

Trong lòng Ngâm Thuý vốn đã hiếu kỳ, vội gật đầu nói: “Vâng, Ngâm Thuý biết rồi, nhất định sẽ không nói cho người khác biết!”

Tô Cảnh Cảnh cười cười, mở hòm ra.

Quả nhiên là hộp trong hộp.

Trên đỉnh chiếc hộp nhỏ bên trong là một chiếc khoá đồng kỳ lạ, xem ra là đồ phòng người khác. Trên khuôn mặt Tô Cảnh Cảnh là nụ cười bình thản, chiếc hộp này ngoại trừ Thi Gia Liệt thì còn có ai đưa đây?

Có thể đổi khoá lỗ ban thành hộp khoá hộp, ngoài anh ra thì còn ai biết làm chứ?

Kết cấu bên trong ổ khoá này của anh vô cùng phức tạp, lúc còn nhỏ anh luôn lấy thứ này tới kiểm tra năng lực của cô, cô luôn không giải nổi, đổi lại là một tràng cười của anh. Lúc ấy cô liền nổi cáu, chu miệng không để ý đến anh, anh đành thoả hiệp dạy cô cách giải.

Tô Cảnh Cảnh cẩn thận nhìn chiếc khoá đồng này, không tốn bao nhiêu sức lực đã mở ra. Cô lắc lắc đầu, anh lại có thể vẫn còn thích loại chiêu trò này.

Nhưng khi cô nhìn thấy đồ trong hộp lại không cười nổi nữa.

Nằm lẳng lẳng trong chiếc hộp màu đàn hương là một khẩu súng lục màu bạc, chế tác tinh xảo cẩn thận, cả khẩu súng này mang theo hơi thở nghiêm trang lạnh lẽo, hiển nhiên là xuất xứ từ công binh xưởng nước Đức.

Cô vương tay lấy khẩu súng lục này lại phát giác tay mình đang run rẩy, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Đến Ngâm Thuý gọi cô cũng không nghe thấy, cô chỉ cảm thấy sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Anh đưa một khẩu súng tới, một khẩu súng.

Chuyện này đại biểu cho cái gì?

Trên khẩu súng kia ánh sáng u ám như đang chuyển động mang theo một loại sát ý, gió lạnh làm người ta kinh hồn bạt vía.

Tô Cảnh Cảnh im lặng trong chốc lát rồi lấy lại bình tĩnh, cầm lấy khẩu súng trong hộp, nắm thật chặt.

“Ngâm Thuý, thu dọn hành lý đi!”

Ngâm Thuý kinh ngạc hỏi: “Tiểu thư, thu dọn hành lý làm gì?” Cô hơi sợ, lúc này biểu cảm ngưng trọng của Tô Cảnh Cảnh như lâm đại địch vậy, cô chưa từng thấy Tô Cảnh Cảnh có biểu cảm như này.

Tô Cảnh Cảnh chỉ bình tĩnh đáp: “Về Duyên Bình!”

Ngâm Thuý càng ngạc nhiên hơn, hiện nay phương Nam nội loạn, trên báo cứ năm ngày ba bữa là lại nói sự tình náo động ở phương Nam, lúc này tiểu thư về Duyên Bình, đây, đây không phải là bản thân tự đi tìm chết sao!

“Tiểu thư, hiện nay...”

Tô Cảnh Cảnh lạnh lùng liếc cô một cái, Ngâm Thuý lập tức háo sợ, ánh mắt này của Tô Cảnh Cảnh lạnh lẽo như băng. Cuối cùng cô cũng nhìn ra, tiểu thư quyết tâm muốn về Duyên Bình rồi!

Nhưng Ngâm Thuý vẫn mở miệng: “Tiểu thư, thực sự hiện tại không thích hợp về Duyên Bình đâu, chỉ bằng tiểu thư và dưỡng thương lượng một chút đi?”

Tô Cảnh Cảnh nghe Ngâm Thuý nói hai chữ* “dưỡng”, khuôn mặt biến sắc: “Ngâm Thuý, về mặt liền thay đổi: “Ngâm Thuý, chuyện này không thể nói cho anh ấy!”

“Vì sao chứ?” Ngâm Thuý ngạc nhiên. Cũng không biết vì sao quan hệ của tiểu thư và dưỡng lại không bằng trước khi cưới. Nhưng một người làm như cô cũng không tiện nói gì, nhưng khi nhìn vào mắt cô sẽ luôn là đau lòng khổ sở vì tiểu thư.

Tô Cảnh Cảnh nắm chặt khẩu súng, nhỏ giọng: “Nói cho anh ấy chúng ta sẽ không đi được.” Lúc cô nói những lời này, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, nhạt đến mức như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Mảnh tuyết thứ 1 (2)

Đêm nay ấy thế mà Đồng Hiền Tuấn lại về sớm, Tô Cảnh Cảnh cũng ngủ sớm.

Anh đến cạnh phòng ngủ, sau khi đo đạc cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào.

Rèm cửa sổ gập dày màu trầm hương nhẹ nhàng lay động trong gió, ánh trăng mát rượi đưa tình chảy xuôi trên mặt đất, cả một vùng đất sáng ngời.

Dựa vào ánh trăng anh nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc của cô, anh đứng ở xa nhìn, không hiểu có sao lại cảm thấy đau lòng. Lúc mới gặp cô cô không gầy như bây giờ, trên mặt mơ hồ còn mập mạp như trẻ con, bây giờ lại gầy thành cái dáng vẻ này, đến cảm cũng rất nhỏ.

Trong lòng anh căng thẳng, cất bước đi nhanh tới.

Ánh trăng soi sáng trên khuôn mặt cô, mặt mày như tranh vẽ, tú nhả thanh lệ như hoa sen mới nở. Anh không khỏi tâm thần rung động, cúi người lưu lại nụ hôn nhàn nhạt trên trán cô.

Kỳ thực động tác của anh đã rất nhẹ nhưng vẫn làm ồn đến cô, trong giấc ngủ nồng cô không mở mắt ra, chỉ nỉ non: “Anh về rồi à.”

Lúc này môi của anh đang dừng trên trán cô, nghe được giọng cô, anh mơ hồ không rõ ậm ừ một tiếng.

Sau một lúc lâu, cô mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy anh càng dán gần lại, hơi thở hỗn loạn lưu luyến trên sườn mặt, chỉ chốc lát sau là một nụ hôn mới đầy đặc hạ xuống.

“Em mệt rồi.” Cô đẩy anh ra, ý muốn từ chối.

Anh cũng không động, ngược lại ngày càng táo tợn, l/q đ thừa dịp cô hé môi đầu lưỡi liền làm càn thăm dò rằng môi cô, cạy mở khớp hàm, tùy ý nhắm nháp vị ngọt ngào trong miệng cô.

Nụ hôn sâu, triền miên ái muội, hơi thở nóng rực của anh phả trên cổ cô, nóng không chịu nổi.

Cô cau mi lại, cố gắng tránh thoát khỏi anh, anh lại nhất quyết không tha cho cô, ôm cô, hôn cô. Gắn bó như môi với răng, triền miên cùng cực, tựa như đây là nụ hôn cuối cùng, nụ hôn của anh ngày càng kịch liệt, tham lam mãnh liệt, trong chốc lát bọn họ đã thờ hồng học. Nhưng anh vẫn không buông cô ra, tay bắt đầu chạy tới cảm địa, khuôn mặt cô đỏ lên, hoàn toàn tỉnh táo.

Trong đêm tối, khuôn mặt thanh tú của cô như ánh trăng mang theo sắc đỏ nhân nhạt, trong đôi mắt màu mực ấy như đang có gì đó chuyển động, mơ hồ mang theo chút nhu tình, mơ hồ mang theo chút lo lắng.

Anh mơ mơ màng màng nói chuyện, vì hôn cô mà mồm miệng không rõ, giống như bị cà lăm. Nhưng lời này anh nói đứt quãng. Cô mơ hồ nghe anh nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Cô không hiểu, cho tới bây giờ đều không đoán được anh, cho dù lúc thân mật nhất, lần này, sao có thể đây?

Nhưng cuối cùng cô không thể dùng sức đẩy anh ra được, để anh đạt được mong muốn.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tô Cảnh Cảnh tỉnh dậy chỉ cảm thấy cả người đau nhức.

Đêm qua không biết vì sao, lúc đầu ngược lại còn tỉnh là dịu dàng, nhưng lúc sau thật đúng là sinh lòng độc ác như hành hạ cô. Từ sau khi kết hôn anh chưa bao giờ như vậy, mặc dù không hết sức dịu dàng nhưng vẫn được coi như vậy.

Đêm qua ấy thế nhưng anh lại hung ác với cô, cho dù cô liên tục cầu xin tha thứ cũng không buông tha cô chút nào. Trong lòng cô hơi nổi cáu, vậy mà lại phát giác nỗi đau trong lòng anh.

Nhưng mà thì tính sao, cô đã quyết định phải đi rồi.

Đêm qua anh nói như vậy, trong lòng cô đã rõ ràng, rất rõ ràng.

Tại phương Nam thực sự xảy ra chuyện, Thi Gia Liệt người nọ, tính tình cũng thật sự ác liệt, một khi xảy ra chuyện, nếu không ai khuyên anh thì sớm hay muộn cũng xảy ra vấn đề. Nếu không phải xảy ra chuyện gì, sợ ông ngoại cũng sẽ không thể ngồi nhìn bỏ mặc. Cô không thể không trở về một chuyến, ít nhất thân phận cô ở đó, người khác đâu không nề mặt tăng cũng phải nề mặt phật.

Hạ quyết tâm phải đi cô liền nhanh chóng lên đường. Vốn không có bao nhiêu đồ đạc cần thu dọn, ra ngoài mang nhiều tiền mới thực tế. Trong tay Tô Cảnh Cảnh không hề thiếu tiền, chưa nhắc đến đồ cưới, tiền tiêu vặt Đồng gia cho hàng tháng cũng không ít.

Thu dọn ít đồ nữ trang, Tô Cảnh Cảnh sai Ngâm Thuý xuống dưới tìm chú Diêu đến bến xe đặt vé.

Chuẩn bị thoải mái tất cả cùng lắm cũng chỉ trong buổi chiều ngày hôm đó.

Hiệu suất làm việc của chú Diêu cũng thật là cao, lúc bấy giờ Tô Cảnh Cảnh mới hiểu được vì sao Tô Minh Chính lại giữ một quân nhân già đã giải ngũ ở nhà.

“Tiểu thư, chúng ta cứ thế rời đi, không nói với dượng một câu có phải, có phải không tốt lắm không?” Ngâm Thuý ôm chặt gói đồ, lo sợ, bất an hỏi.

Tô Cảnh Cảnh không đáp lại cô, vẻ mặt cô hơi khàn trương, trông mắt đảo qua tứ phía, mọi nơi không có gì khác thường, người đến người đi, tiến về phía tuyến xe Duyên Bình cũng xuất phát như thường lệ. Nhưng trong lòng cô vẫn mơ hồ cảm thấy không yên, không biết thế nào lại nhớ tới lời đêm qua anh nói bên tai cô.

“Chớ đi...”

“Cảnh Cảnh, tôi chỉ là... Chính là... sợ em khổ sở...”

Anh cắn tai cô, nói, tới giờ vành tai cô vẫn hơi đau. Cô không khỏi vươn tay ra sờ, trên tai là hoa tai phi thủy xanh biếc, chạm tay vào hoa tai có cảm giác man mát. Kỳ thực dấu răng trên vành tai cũng không đau lắm nhưng cô lại cảm thấy đau cả trái tim.

Nhìn như lời nói vô tâm nhưng cũng có thể là cố ý nói. Cô biết anh luôn giấu rất nhiều chuyện trong lòng không nói cho người khác.

Có khi anh thâm tình khản thiết, lúc lại đậm nhạt xa cách, cô lắc lắc đầu, thật không hiểu nổi anh. Anh đối với cô có lẽ đúng như lời của anh khi cô đồng ý hôn sự này: “Ngoại trừ yêu đi. Tôi không thể chắc chắn có yêu em hay không.”

Yêu và không yêu. Cô nào có biết tình yêu của anh ở nơi đâu.

“Tiểu thư, tiểu thư?” Ngâm Thuý thấy Tô Cảnh Cảnh không yên lòng, đến cô gọi vài tiếng mà Tô Cảnh Cảnh cũng không nghe thấy nên không khỏi hơi lo lắng.

Tô Cảnh Cảnh xoa xoa vành tai, tự nhiên mặt đỏ lên, nhớ đến anh thích hôn chỗ này của cô nhất, đây là nơi cô mãi cảm nhất. Bình thường cô ghét anh hôn nhất, nhưng cô càng ghét anh càng muốn hôn, tựa như một đứa trẻ vậy.

“Tiểu thư?” Ngâm Thuý lại gọi Tô Cảnh Cảnh một tiếng, lúc này Tô Cảnh Cảnh mới phục hồi tinh thần lại: “Làm sao?”

“Tiểu thư, chúng ta cứ vậy đi, sợ...” Trong lời nói của Ngâm Thuý mơ hồ mang theo sợ hãi, cô là thật sự sợ, lúc này phương Nam vô cùng nhiều nhưng, nhưng tiểu thư lại cứ khẳng khái đến nơi nguy hiểm, há có thể không sợ.

Tô Cảnh Cảnh nhìn dòng người vội vã tới lui, cười một tiếng nói: “Sợ cái gì mà sợ, tôi cũng chỉ là trở về nhà thôi, có gì đáng sợ chứ.”

Trước nay bến xe là nơi đủ loại người tụ tập, Tô Cảnh Cảnh vội vàng đảo qua một đám người. Có vài người có thể nhìn rõ là loại người nào, nhưng có một số lại giấu kín thân phận, chỉ một cái liếc mắt thì khó mà đoán ra được,

Tựa như người phụ nữ quần áo tả tơi bên cửa xe kia, với từng người vào cửa cô đều cúi đầu nhưng có lẽ cô là người khôn khéo nhất bến xe này.

Nghĩ đến đây, Tô Cảnh Cảnh cảm thấy hơi đau đầu, thật sự là đau đầu.

Lần này ra ngoài nhìn thì có vẻ cô vì nhất thời tức giận, một chút kế hoạch cũng không có mà đã rời đi, lúc này phương Nam đang nhiễu loạn, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của những người đang cúi người đi xuống từ xe Duyên Bình, nghĩ vậy, vậy thì tình huống thực sự là rất không tốt.

Cô lắc đầu, cuối cùng vẫn quyết định đi.

Dầu sao Thi Gia Liệt chẳng những là bạn chơi thuở nhỏ của cô, nơi đó còn có ông ngoại của cô. Tuy biết rõ đi cũng vô dụng, nhưng...

Cô thở dài, nhìn đồng hồ, quả nhiên gần đến giờ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Mảnh tuyết thứ hai (1)

Tiếng bánh xe lửa không ngừng bên tai, trừ chuyện này ra thì ngược lại trong toa hoàn toàn yên tĩnh. Rèm cửa xanh thẫm không ngừng lắc lư, mơ hồ có thể thấy được màu xanh đậm ngoài cửa sổ, những cây sồi bát ngát một màu xanh, tựa một ngọn núi hùng vĩ ẩn sau cả một vùng xanh tươi.

Tô Cảnh Cảnh im lặng ngồi bên cửa sổ, Ngâm Thuý không dám làm phiền, chỉ khoanh tay chờ ở một bên.

Hoàng hôn dần đến, mây chiều phía xa xa vô cùng xán lạn. l-q@đ Trong toa xe vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động trên đường ray và tiếng còi xe lửa.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc xe lửa ngừng mới đến ranh giới Nam Bắc – thành Tân Nam.

Ánh chiều tà lè loi, trời bỗng chốc tối sầm. Mơ hồ có thể thấy được lân quang trên đỉnh núi nơi xa, trong gió lúc sáng lúc tối, làm lòng người sợ hãi.

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng, có tiếng người, tiếng bước chân này nhỏ đến mức không đáng nhắc tới. Nhưng Tô Cảnh Cảnh vẫn cảnh giác, dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngâm Thuý, Ngâm Thuý bước nhanh tới cạnh cửa.

Quả nhiên có người gõ cửa, Ngâm Thuý tiện thể hỏi: “Có chuyện gì?”

Bên ngoài không lên tiếng, chỉ ra sức đập vài cái lên cửa, đập cánh cửa “rầm rầm” vang loạn cả lên.

Tô Cảnh Cảnh nhăn mày, hô một tiếng: “Ai?”

Ngoài cửa có người lạnh lùng nói: “Mở cửa!”

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh căng thẳng, không hiểu sao lại sợ hãi, mày càng nhăn chặt lại.

Ngâm Thuý đặt tay trên nắm cửa, quay đầu nhìn Tô Cảnh Cảnh. l-a.đ Tô Cảnh Cảnh lắc đầu với cô, ý bảo không cần mở cửa.

Ngoài cửa tiếng đập ngày càng kịch liệt, hình như là dùng chân đá.

Tô Cảnh Cảnh đứng lên, đi đến cạnh cửa.

Bỗng nhiên ngoài cửa có người nói: “Dừng tay”. Tiếng đập cửa lập tức dừng lại, ngay sau đó một giọng nam trầm trầm vang lên: “Tôi là đội trưởng tiểu đội một của đội quân thứ nhất của quân Nghiêu, xin tiểu thư mở cửa.”

Tô Cảnh Cảnh hừ lạnh một tiếng: “E không mở không được rồi.”

Bên ngoài không hề cáu kỉnh, chỉ nói: “Mấy ngày gần đây Bắc địa không yên tĩnh, sợ bên trên có gian tế trà trộn trong xe đến phương Nam, xin tiểu thư thứ lỗi.”

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh hừ lạnh một tiếng, lý do này cũng đường đường chính chính. Nhưng mấy ngày gần đây đâu có nghe Bắc địa nhiễu loạn gì, là trung đội một, tức là quân đội của Đồng Hiền Lân, cũng không biết Đồng Hiền Lân có ý gì.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Ngâm Thuý sốt ruột, lôi kéo Tô Cảnh Cảnh, về mặt khăn trương.

Tô Cảnh Cảnh cười cười, tay vịn trên quả đấm cửa. Lúc này cô mới phát hiện tay mình đã sớm không có hơi ấm. Cô lấy lại bình tĩnh, sau đó mở cửa.

Ngoài cửa có một đội binh lính mặc quân phục màu xanh thẫm đang đứng. Màu sắc quân phục của người đứng đầu thì đậm hơn một chút, huy chương sáng ngời trên bả vai cũng nhiều hơn những người khác một cái, nghĩ đến cấp bậc của người này trong quân đội hẳn phẩm cấp cũng không thấp.

Sĩ quan kia vừa vào cửa ánh mắt đã dừng thẳng trên người Tô Cảnh Cảnh.

Chỉ thấy Tô Cảnh Cảnh mặc âu phục màu xanh đen hơi cũ, mặt mộc không trang điểm, tóc búi theo một kiểu bình thường, trên búi tóc hoàn toàn không

có đồ trang sức gì cả. Mà con sen bên người cô mặc áo ngắn vải dệt bằng máy, màu trắng, quần màu tím nhạt, khuôn mặt chưa thoát tính trẻ con.

Nhìn qua thì đôi chủ tớ này vô cùng bình thường.

“Thật sự là xin lỗi, nhưng đây là chức trách của tôi.” Sĩ quan kia vừa dứt lời liền vùng tay lên, toàn bộ binh lính sau lưng anh ta vọt vào trong gian phòng nhỏ nhỏ này.

Tô Cảnh Cảnh lần giằng đứng một bên, Ngâm Thuý thì ngược lại, núp sau lưng Tô Cảnh Cảnh vô cùng căng thẳng. Tô Cảnh Cảnh vỗ tay Ngâm Thuý, mỉm cười với cô coi như trấn an. Thật ra thì trong lòng cô cũng rất sợ hãi, nhưng vẫn kìm lại không hiện ra chút nào.

Thật ra thì phòng bao này nhìn một cái là thấy hết, nhưng sĩ quan kia dù thế nào cũng phải để đội binh lính này lục soát xung quanh mới yên tâm.

Sau khi lục soát hơn nửa ngày, sĩ quan kia thu đội, giọng điệu lạnh lùng nói với Tô Cảnh Cảnh: “Quấy rầy tiểu thư.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Mời trưởng quan.”

Sau khi vội vàng đuổi đội binh lính, cuối cùng Tô Cảnh Cảnh cũng thở hắt ra. Ngâm Thuý bên cạnh vỗ ngực nói: “Ôi chao, tiểu thư, bọn họ làm cái gì vậy chứ, một đám người như sói như hổ vậy!” Ngược lại nói tiếp: “Tiểu thư, chúng ta sợ bọn họ làm gì chứ, đây đường đường là Bắc địa, ai dám...”

Tô Cảnh Cảnh lườm cô một cái, tóm lại thì Ngâm Thuý vẫn chỉ là một đứa bé, suy nghĩ cũng thật đơn giản. Không phải cô sợ, mà là...

Cô trầm ngâm một lát, sau đó mỉm cười: “Thôi, xem ra chúng ta phải đổi phòng rồi.” Vừa nói vừa lẩm bầm: “Nhìn ra tôi đoán không sai, chuyện này là thật.”

“Chuyện gì là thật?” Ngâm Thuý không hiểu.

Tô Cảnh Cảnh thờ dài một tiếng, từ tốn nói: “Ngâm Thuý, em đi xem căn phòng sát phòng này còn trống không, nếu không trống thì đưa người ta ít tiền, chúng ta đổi với bọn họ!”

“Vì sao ạ?”

Tô Cảnh Cảnh cười nhẹ, chỉ nói: “Em cứ đi làm đi.”

Ngâm Thuý không có cách nào đành ra ngoài làm việc.

Tô Cảnh Cảnh ngẩng người trong phòng bao, thực sự là đứng ngồi không yên. Xe lửa vẫn ngừng, đã qua một lúc lâu rồi mà vẫn không chạy lại. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh càng căng thẳng, bước nhanh đến cạnh cửa sổ.

Xe lửa dừng trong nhà ga, trong ga bật đèn sớm, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào, trên mặt đất hiện ra từng vòng ánh sáng.

Bên ngoài tiếng gió thật lớn, vài cây ô bách trồng ở góc tường bị gió thổi trúng vang lên xào xạc.

Cô im lặng thờ dài, lại nghe thấy một trận đập cửa nữa. Cô cười cười, tưởng Ngâm Thuý đã về, nào biết vừa mở cửa, người đứng ngoài cửa làm cô không cười nổi nữa.

“Thì ra là em dâu, tôi còn nói là ai không âm ỉ không gây sự liền để người ta tra xét.”

Tô Cảnh Cảnh cười nhẹ: “Aizz, quân đội nhà mình có gì đáng sợ chứ.” Tuy cô nói vậy nhưng trong lòng lại sợ muốn chết, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười.

Lúc này Đồng Hiền Lân đóng quân ở thành Tân Nam, rõ ràng là muốn khai chiến với phương Nam, bây giờ cô lại xuất hiện tại chỗ này không khỏi sẽ bị coi là gian tế. Cô tự nhiên biết quan hệ giữa Đồng Hiền Lân và Đồng Hiền Tuấn rất kém, nếu cô bị nah ta bắt giữ ắt sẽ liên lụy đến đồng Hiền Tuấn.

Đồng Hiền Lân phát tay, một binh lính sau lưng anh ta liền tới cạnh Tô Cảnh Cảnh. Tô Cảnh Cảnh lườm một cái rồi cười nhạt với Đồng Hiền Lân: “Không cần phiền phức, tự tôi đi.”

Khoé môi Đồng Hiền Lân khẽ nhếch thành nụ cười: “Tôi vốn hiếu kỳ không biết cậu ba cưới người phụ nữ như thế nào, cuối cùng lúc này cũng gặp được.”

“Có phải anh cả muốn nói vật hợp theo loài, người phân theo đàn?” Khoé môi Tô Cảnh Cảnh mang theo ý cười, trong lời nói mang theo ý hài hước nhưng ánh mắt cô lạnh lùng như muốn đông chết người.

Gương mặt cương nghị của Đồng Hiền Lân hiện lên ý cười nhàn nhạt, Tô Cảnh Cảnh liếc anh, khuôn mặt này có vài phần tương tự đồng Hiền Tuấn nhưng đáng tiếc lúc cười lộ lên lại rất khác nhau. /trước giờ Đồng Hiền Tuấn cười đều là lạnh nhạt, mà Đồng Hiền Lân cười lại là rất lạnh lẽo, thậm chí hơi có cảm giác ngoài cười nhưng trong không cười.

“Anh cả làm gì vậy, hay là vợ chồng chúng tôi ra ngoài cũng phải thông qua anh cả sao?” Giọng nói tao nhã trầm tĩnh kia vang lên bất thành lĩnh.

Tô Cảnh Cảnh và Đồng Hiền Lân đều chấn động, Đồng Hiền Lân biến sắc lập tức nói: “Không ngờ cậu ba cũng ở đây.”

Chỉ thấy trường bào Vân Cẩm màu trắng thêu hoa văn tối màu trên người Đồng Hiên Tuấn hơi lộn xộn, trên trán còn có lớp mồ hôi mỏng, hiển nhiên là vội vàng tới. Sau anh có một người đàn ông nhỏ gầy, vì nhỏ gầy mà cả người bị vấy trong bộ quân trang, quân mũ rộng tai kéo rất thấp, che mờ khuôn mặt của người đàn ông này.

Đồng Hiên Tuấn bước nhanh đến cạnh Tô Cảnh Cảnh, tay đặt trên vai cô, khoé môi nhếch lên: “Tôi cũng không ngờ anh cả cũng ở đây,” Tuy Đồng Hiên Tuấn nói chuyện nhẹ nhàng nhưng ánh mắt rơi trên khuôn mặt Đồng Hiên Lân lại vô cùng khí thế.

“Đã vậy thì tạm biệt cậu ba và em dâu.” Đồng Hiên Lân vừa dứt lời liền xoay người rời đi. Sĩ quan cạnh anh ta tức không chịu được, cúi đầu hỏi nhỏ: “Đại thiếu, cứ dễ dàng mà đi như thế này sao?”

Đồng Hiên Lân lạnh lùng liếc sĩ quan này một cái, tên sĩ quan không dám nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Mảnh tuyết thứ 2 (2)

“Giả như tôi không đến thì em định làm thế nào?” Dội Đồng Hiên Lân đi rồi, Đồng Hiên Tuấn vừa mở miệng đã nói vậy.

Tô Cảnh Cảnh cúi thấp đầu xuống, anh vội vã tới như vậy, trong lòng cô thực sự cảm động, nhưng lời nói ra lại không giống suy nghĩ trong lòng: “Có thể làm sao đây, anh ta cũng sẽ không giết tôi.”

“Hừ!” Đồng Hiên Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng: “Em cho rằng anh ta dễ đối phó lắm sao, nếu em rơi vào trong tay anh ta, xem tôi có cứu em hay không!”

Tô Cảnh Cảnh biết anh nổi cáu với mình, nổi giận với mình nên cô cúi thấp đầu không lên dám tiếng. Đồng Hiên Tuấn nhìn lướt xung quanh, không thấy Ngâm Thuý đâu liền ra hiệu bằng mắt cho nam nhân gầy gò kia: “Con nhóc kia không có mấy người biết, cậu biết cần làm thế nào rồi.”

Nam nhân gầy gò gật gù, đề thấp giọng nói: “Tam thiếu cẩn thận chút.” Dứt lời liền vô cùng thoải mái đi ra ngoài.

Tô Cảnh Cảnh liếc người nọ một cái, quân mũ của người nọ kéo xuống rất thấp nên không thấy rõ gương mặt, trừ gầy gò ra thì không có gì đặc biệt. Đoán chừng sau khi anh ta cởi quân phục, trà trộn trong đám người cũng không có mấy người nhận ra.

Lúc người gầy gò kia đi có đóng cửa lại, trong phòng yên tĩnh.

Đồng Hiên Tuấn liếc Tô Cảnh Cảnh một cái, không hề lên tiếng, đáy mắt mang theo chút tức giận, Tô Cảnh Cảnh không thể làm gì khác đành đi tới kéo tay áo anh một cái, gọi anh: “Tông Hi.” Giọng điệu mềm mại như nước.

Nghe giọng nói mềm mại ấy dẫu trong lòng Đồng Hiên Tuấn có tức giận cũng không tiện phát tác, không thể làm gì đành lạnh mặt, than một tiếng. Nhìn cô một chút, thấy cô cúi thấp đầu, đáng vẻ nhận sai, khoé môi anh không tự chủ hơi cong lên.

Tô Cảnh Cảnh thấy vậy cũng cười theo: “Nhưng anh cũng không thể giấu giếm em.” Cô bĩu môi, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên trịnh trọng, ánh mắt cũng nhìn thẳng anh: “Rốt cuộc phương Nam xảy ra chuyện gì?”

“Phương Nam...” Đồng Hiên Tuấn nhú mày, nâng mặt cô lên nói: “Phương Nam...”

Cuối cùng anh vẫn không nói nên lời.

“Anh ngập ngừng kìa!” Tô Cảnh Cảnh nhìn anh cau mày, ánh mắt loé lên: “Cái gì anh cũng biết nhưng lại cố tình không nói với em. Ông ấy là ông ngoại em, cho dù em và ông không thân cận nhưng ông ấy vẫn là ông ngoại em, ông ấy xảy ra chuyện, em...”

Tô Cảnh Cảnh nói vô cùng kích động, làm Đồng Hiên Tuấn hơi không đành lòng, anh thở dài ôm cô thì thào: “Cảnh Cảnh, em có nghĩ tới lúc này em đến phương Nam cũng chẳng làm được gì không?”

Tô Cảnh Cảnh ôm lại anh, không nói gì.

Đồng Hiên Tuấn nói tiếp: “Cô bé ngốc, hện nay anh cả đóng quân ở đây là vì cái gì?”

“Vâng.” Tô Cảnh Cảnh đáp một tiếng. Lúc này Đồng Hiên Lân đã hạ quyết tâm tấn công phương Nam, đóng quân tại Nam Thành, thứ nhất như anh ta đã nói là vì phòng gian tế, thứ hai cũng vì phòng người phương Bắc tiến về phương Nam. Nếu lần này cô bị Đồng Hiên Lân bắt được tự nhiên anh ta có thể sắp xếp tội danh tư thông phương Nam, vừa hay liên lụy đến Đồng Hiên Tuấn.

“Phương Nam bên kia em cho rằng em đi thì Thi Gia Liệt có thể bình an vô sự ư?” Đồng Hiên Tuấn nhìn đáng vẻ căng thẳng của cô, trong lòng ần ần tức

giận nhưng lại không tiện phát tác, không thể làm gì khác đành lạnh lùng nói một câu.

Thịnh Thế Huy đã xảy ra chuyện nhưng anh lại không có cách nói cho cô biết. Nếu như nói cho cô, chiếu theo tính tình cô, vì người thân bạn bè thì có thể ngay cả cái mạng cô cũng không cần. Lần này chuyện còn chưa rõ ràng cô lại cứ...

Trong lòng anh thờ dài, tức là tức, sợ là sợ, rồi lại không làm được gì.

Tô Cảnh Cảnh liếc anh một cái: “Nhưng nếu em không đi, chắc chắn anh ấy sẽ gặp chuyện không may!”

Rốt cuộc cô vẫn nhớ đến Thi Gia Liệt!

“Em...” Khuôn mặt Đồng Hiền Tuấn trầm xuống, buông cô ra, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Tô Cảnh Cảnh cúi thấp đầu, chốc chốc dùng khoé mắt trộm dò xét anh, sắc mặt anh không tốt lắm, vẫn đang tức giận, cô đành im lặng không nói.

Đồng Hiền Tuấn thấy cô không nói, anh hết cách đành lạnh mặt, cầm tay cô, muốn kéo cô xuống tàu. Cô không thuận theo, liên tục nói: “Em không đi, em đi Duyên Bình!”

“Em biết rõ rành rành đi cũng vô dụng, em biết rõ nhưng vẫn...” Trong mắt Đồng Hiền Tuấn như có ngọn lửa bùng lên. Tô Cảnh Cảnh lại cứ như không biết nhìn về mặt nói chuyện, lắc lắc tay nói: “Tông Hi, anh từng đồng ý sẽ mang em về Duyên Bình, anh nói chuyện không giữ lời?”

Đồng Hiền Tuấn không ngờ được cô sẽ đưa ra chiêu này, mảy lập tức nhú chặt lại, khoé môi không kìm được cong lên: “Cảnh Cảnh...” Anh chưa dứt lời ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân dồn dập. Trong lòng anh căng thẳng, không nói gì chỉ nắm chặt tay Tô Cảnh Cảnh.

“Sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh cũng nhận ra có vấn đề.

Tiếng bước chân bên ngoài dần nhụt lại, nhưng vẫn luôn làm người ta cảm thấy tâm trạng bị đè nén.

Đồng Hiền Tuấn nhú chặt mày, không nói lời nào, nắm chặt tay Tô Cảnh Cảnh, lòng bàn tay ẩm ướt. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh sớm biết có vấn đề, thấy thần sắc anh căng thẳng, lòng bàn tay lại ra mồ hôi lạnh, đôi mắt chăm chú theo dõi anh, anh cũng quay đầu nhìn cô một cái.

“Làm sao vậy?” Trong giọng cô rõ ràng mang theo căng thẳng, nhưng Đồng Hiền Tuấn chẳng nói chẳng rằng. Đồng tử anh lướt qua căn phòng bao nhỏ này, rõ ràng căn phòng bao này hoàn toàn không có chỗ ẩn nấp.

Cuối cùng, mắt anh dừng lại ở cửa sổ bị rèm cửa che lại.

Tô Cảnh Cảnh thấy vẻ mặt này của anh, biết chuyện không đơn giản, cũng không biết nên nói gì, đành nói: “Tông Hi, dẫu sao anh cũng nên nói với em là làm sao!”

Đồng Hiền Tuấn quay đầu lại, trông mắt nhìn chăm chăm cô, lộ ra trong đôi mắt kia không phải căng thẳng mà là lo lắng và sợ hãi.

Cô hoảng sợ, ấy vậy mà anh lại có thể...

Anh là người lạnh nhạt bình tĩnh, anh là người tràn đầy tự tin, vậy mà...

“Anh ta khôn khéo như vậy cuối cùng cũng nhìn ra.” Đồng Hiền Tuấn bình thản nói, tựa như thờ dài, lại như bất đắc dĩ, hoặc giả là tự giễu.

Tô Cảnh Cảnh nghe giọng điệu anh bèn cẩn thận nghĩ lại chuyện vừa rồi. Đột nhiên cô phát giác chuyện thật sự không hợp lý, Đồng Hiền Luân rồi đi không khỏi quá sáng khoái rồi.

“Anh...” Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc nhìn nah, giọng điệu hơi mất tự nhiên: “Cố Trĩ Niên không tới với anh à?”

Đồng Hiền Tuấn nắm chặt tay, trong đôi mắt thoáng qua một sự chắc chắn.

“Lúc này cũng không còn cách nào khác...” Anh hơi chần chờ, sau đó nắm tay cô kéo cô đến bên cửa sổ. Ánh mắt anh nhanh nhạy, hơi lướt qua tình huống bên ngoài, sau khi suy tư trong chốc lát liền có quyết định.

Lúc này xe lửa đang chuyển động, ánh sao bên ngoài nhạt nhòa, mơ hồ thấy được núi non trùng điệp trước mắt.

Đồng Hiền Tuấn từng đi học ở học viện quân sự Tân Nam nên rất quen thuộc địa hình nơi đây. Trong lòng anh hơi tính toán, xe lửa phải đi qua hai ngọn núi nữa mới ra khỏi Tân Nam, mà trong hai dãy núi này có một nơi thoát nhìn thì địa hình cực hiểm trở, người khác không biết còn cho rằng nơi đó rất hiểm trở nhưng trên thực tế lại không phải vậy.

Mà nếu Đồng Hiền Luân muốn cản trở họ tất nhiên là trước khi ra khỏi thành. Lúc này có lẽ anh ta không đoán được rốt cuộc bản thân anh có mang binh đến không, đối với anh mà nói Đồng Hiền Luân kiên quyết tự nhiên là vô cùng có lợi.

“Em có tin tôi không?” Đồng Hiền Tuấn quay đầu nhìn cô chăm chăm, trong mắt lộ ra vài phần không nắm chắc song thành khẩn lạ thường.

Tô Cảnh Cảnh nhìn trông mắt của anh, tin hay không chỉ trong một ý niệm. Cô nhắm mắt lại, hít sâu, cuối cùng trên mặt hiện ý cười, dùng giọng nói hết sức kiên định: “Em tin anh!”

Đồng Hiền Tuấn vốn là nín thở, nghe cô nói vậy liên thở hắt ra, nắm chặt tay cô nói: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Mảnh tuyết thứ hai (3)

Xe vừa đến nơi trong dự định, Đồng Hiền Tuấn vô cùng lưu loát đẩy cửa sổ ra, vươn tay ôm eo Tô Cảnh Cảnh, nhảy xuống từ cửa sổ.

Gió đêm gào thét, ánh sao vô cùng lộng lẫy.

Tiếng còi xe lửa, tiếng bánh xe, tiếng ve kêu, tiếng quỹ khóc, tất cả âm thanh đan xen lẫn nhau, trong khoảnh khắc Tô Cảnh Cảnh lại cảm thấy trng núi yên tĩnh, [q@đ tiếng gì cũng không có.

Cả người trượt qua cỏ khô cháy vàng tạo ra tiếng giòn tan, cỏ kho sượt qua da thịt mềm mại thành ra có những cảm nhận sáu sắc rất nhỏ.

Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy cả người không bị khống chế, không ngừng rơi xuống dưới, như thể không có đáy. l/q<đ trong="" lòng="" cô="" rất="" sợ="" hải,="" thật="" may="" là="" đồng="" hiền="" tuấn="" ôm="" chặt="" cô,="" cơ="" thể="" rắn="" chắc="" của="" anh="" như="" mang="" theo="" sức="" mạnh="" bình="" yên.="">

Nhiệt độ ấm áp trên thân thể chẳng những sưởi ấm cơ thể cô, mà còn sưởi ấm cõi lòng cô.

“Tông Hi...” Cô thì thầm gọi tên anh, khoe miệng anh hơi nhếch lên thành nụ cười, ôm chặt cô, lúc đến điểm cuối cô nghe “rắc” một tiếng, hình như là tiếng xương cốt vỡ ra.

Cô căng thẳng, mơ hồ nhận ra đã xảy ra chuyện, vội hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Hiển nhiên anh không tốt lắm, sắc mặt xanh mét, anh cau mày, nghe được câu hỏi của cô chỉ cười nói: “Không sao, không có chuyện gì.”

Sao có thể không có việc gì chứ? l;q"đ Nhảy từ trong xe lửa ra ngoài, lăn qua sườn núi lởm chởm đá, cho dù mình đồng da sắt cũng ăn không tiêu, vậy mà anh còn cười nói không có việc gì.

“Rốt cuộc anh sao rồi?” Tô Cảnh Cảnh vô cùng sốt ruột, hết nhìn anh từ trên xuống dưới lại nhìn từ dưới lên trên.

Anh cười cười, cổ họng chuyển động, lúc động được một nửa đột nhiên dừng lại nhưng nụ cười bên môi vẫn không biến mất.

“Trật cổ thôi, không có gì đáng ngại.”

Tô Cảnh Cảnh thấy sắc mặt anh ngày càng kém, đoán chừng trừ cổ bị thương ra những nơi khác cũng bị. Nếu cô hỏi nhất định anh sẽ không nói, vì vậy cô chỉ cười cười, giả vờ như chuyện gì cũng không xảy ra, đỡ anh đứng dậy.

Nào ngờ lúc cô dìu anh nửa chừng đột nhiên anh nhẹ nhàng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Cô nghe rõ tiếng xương cốt vang lên “rắc rắc”. Cảm thấy nặng nề ánh mắt cô lập tức dừng trên đùi anh. Trường sam vẫn cầm màu tuyết thù hoa vẫn tối màu sớm bị đất đá trên sườn núi làm bẩn, dưới trường sam là một chân hơi cong.

“Sao rồi?” Cô lo lắng hỏi, trong mắt lộ vẻ sốt ruột.

Đồng Hiền Tuấn không đáp lại cô, chỉ lắc đầu một cái, tay siết chặt thành nắm đấm. Đau đớn từng đợt từng đợt truyền đến, chậm rãi tràn ra, vừa rồi không cảm thấy đau lắm, lúc này lại đau đến tê tâm liệt phế. Anh hít một hơi thật sâu, cắn răng nhịn đau.

Cô dùng hết khí lực toàn thân, gắng gượng thân mình để anh dựa vào. Anh cau mày, tận lực để chân mình thẳng lên. Nửa đêm đường dài*, gió đêm thổi qua, cô chỉ cảm thấy vô cùng lạnh, nhưng mồ hôi lạnh trên trán anh lại không ngừng chảy xuống.

Cách một lúc lâu anh mới nói thật nhỏ: “Chỉ sợ tôi không đi được rồi.”

Tô Cảnh Cảnh lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên cười xinh đẹp, đỡ Đồng Hiền Tuấn nói: “Mặc kệ anh có thể đi thật xa hay không, em đều sẽ đi cùng anh.”

Đáy mắt Đồng Hiền Tuấn lướt qua một chút sợ hãi rất nhỏ. Tô Cảnh Cảnh lại không nói một lời dìu anh đi về phía trước, mỗi một bước của cô đều rất khó khăn nhưng cô không hề lùi bước. Lúc này nếu hai người không nhanh chóng rời khỏi nơi này, tiếp theo xảy ra chuyện gì, ai cũng chẳng thể dự đoán

trước.

Bọn họ đi rất chậm, hơn nửa tiếng đồng hồ mới đi đến sườn núi. Sườn núi cụtchiếm trở, trên này đá sỏi lờm chờm, đầy lá khô.

“Một khi xảy ra chuyện gì, em nhất định phải đồng ý với tôi rồi đi trước.” Đồng Hiền Tuấn dừng bước, dùng giọng điệu vô cùng trịnh trọng nói với Tô Cảnh Cảnh. Cô hơi ngẩn ra, chột lác đầu, Đồng Hiền Tuấn cũng lác đầu, tăng thêm giọng điệu: “Đồng ý với tôi.”

Tô Cảnh Cảnh quay đầu nhìn anh, lại thấy ánh mắt anh dừng ở đỉnh núi phía trên.

Đêm nay ánh sao vô cùng sáng chói, đêm lạnh như nước, toàn bộ dãy núi sáng trưng có thể thấy rõ cây tùng xanh vàng đan xen trên núi, gió thổi lá cây, lá cây rụng xuống theo gió.

Anh nhìn đỉnh núi, thong thả nói: “Rời khỏi núi thì đi về phía Nam, vào trong thành Tân Nam, tôi tin rằng em sẽ có cách tìm được ngân hàng tư nhân Phú Liên. Đến đó nhất định em sẽ an toàn.”

Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh luôn dừng tại độ cong duyên dáng trên sườn mặt anh, nghe anh nói tìm cô đập thình thịch: “Anh, ý anh là anh muốn một mình em đi thôi ư?” Ngờ tốc cô rất nhanh, hơi mang theo tức giận.

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười: “Người ta nói đại nạn lâm đầu đều tự chạy. Chuyện này tự nhiên là tình người, không có gì đáng trách. Nếu em an toàn, tôi liền an lòng.”

“Anh!” Tô Cảnh Cảnh vô cùng tức giận: “Đồng Hiền Tuấn, anh, anh, được, anh đã nói vậy tôi lập tức rời đi.” Dứt lời cô dùng sức hất tay hất ra, chân anh bị thương, một động tác nho nhỏ này của cô lập tức khiến anh đứng không vững. Anh lui hai bước, cứ thế ngã xuống đất.

Tô Cảnh Cảnh cau chặt mày, nhìn anh một cái, vẫn là không đành lòng đành đi qua dìu anh. Anh lại ngồi dưới đất lác đầu nói: “Tự em đi đi, nếu anh cả phát hiện không thấy chúng ta nhất định phải bình tới tìm.”

“Sao anh biết chắc chắn anh ta sẽ phái binh tới. Cho dù bị anh ta tóm được thì anh ta có thể trị anh tội gì chứ?” Tô Cảnh Cảnh không kìm được đáp lại.

Cô thật không rõ, lúc đầu cô chỉ sợ hãi, sau đó nghe Đồng Hiền Tuấn nói lại thật sự cảm thấy sẽ xảy ra chuyện, lúc này nghĩ lại lại cảm thấy là anh lo lắng thái quá. Nếu Đồng Hiền Tuấn muốn trị tội họ thật vậy thì cũng phải hỏi Đồng Tử Sâm một câu, hỏi Tô Minh Chính một câu.

Lùi một vịn bước mà nói, bọn họ chỉ là tự đứng xuôi Nam thôi, về tình về lý không sai chút nào!

Đồng Hiền Tuấn nói: “Em không hiểu đâu.”

Tô Cảnh Cảnh trợn mắt nhìn anh: “Em không hiểu, vậy anh nói với em, anh nói với em em sẽ hiểu!”

Đồng Hiền Tuấn nhủ chặt mày. Sao anh có thể nói nguyên nhân cho cô biết? Lén mua bán súng ống đạn dược, chẳng may bị Đồng Tử Sâm biết, ông không lộ da anh mới là lạ.

Anh nghĩ nghĩ phỏng chừng lúc này Cố Trí Niên mang theo tiểu đội ba của đội quân thứ ba mới rời khỏi học viện quân sự Tân Nam, trước nay tốc độ của Cố trí Niên nhanh chóng, một khi đã vậy chỉ bằng đánh cược một lần. Nghĩ đến đây anh không khỏi cong môi lên, đòi người cùng lắm chỉ như một ván bài, đánh thắng thì tốt, thua cuộc...

Ánh mắt anh chậm rãi chuyển qua khuôn mặt Tô Cảnh Cảnh, nhi nữ tình trường, anh hùng nhụt chí*. Anh vốn không phải anh hùng, nhụt chí hay không há có thể chỉ dựa vào lời nói?

*Nhi nữ tình trường (儿女情长): Thành ngữ, chỉ tình cảm thâm hậu giữa nam nữ hoặc thành viên trong gia đình. Anh hùng nhụt chí (英雄气短): Thành ngữ, hình dung người có tài có chí khí gặp phải ngăn trở mà đánh mất chí tiến thủ. Ở đây ý anh là gặp phải chuyện tình cảm nam nữ thì anh hùng cũng nhụt chí.

“Được! Cảnh Cảnh, chúng ta cùng đi!” Không nói nhằm quá lâu, anh chỉ nắm chặt tay cô, mười ngón đan xen.

To Cảnh Cảnh nghe lời này của anh liền cười rộ lên, nụ cười này vô cùng xán lạn.

Lời tác giả: Tôi lảm lòi mấy câu, nguyên nhân Đồng Hiền Tuấn xuất hiện ở thành Tân Nam trước hết không phải vì Tô Cảnh Cảnh mà là đi mua súng ống cho nên mới sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Mảnh tuyết thứ ba

Lần đánh cược này cuối cùng anh thắng

Lúc Cố Trĩ Niên phong trần mệt mỏi chạy tới biệt thự Phương Tê, Đồng Hiền Tuấn đang ngồi trên giường chờ anh. Cố Trĩ Niên không kịp cởi mũ quần, cứ thế báo cáo tình hình chiến đấu hiện tại: “Đến giờ quân thứ nhất vẫn chưa đột phá được phòng tuyến thành Tân Nam”

Đồng Hiền Tuấn cười tủm tỉm: “Quả nhiên Thi Gia Liệt vẫn có chút năng lực, bảo sao Thịnh Thế Huy lại giao đại vị cho cậu ta.”

Cố Trĩ Niên hơi ngáp ngừng, hỏi: “Tam thiếu, từ trận chiến đầu tiên, sau khi quân ta và quân của đại thiếu giao chiến, trong quân...”

Đồng Hiền Tuấn thở một hơi thật dài: “Lần trước tôi làm vậy quả thực không thoả đáng cho lắm, giao chiến hơi sớm. lqđ Quân đội thứ nhất của anh ta được huấn luyện lâu năm, mà quân đội thứ ba...” Đồng Hiền Tuấn gật đầu, đoạn nói: “Truyền lệnh tôi, không cho phép tướng sĩ quân thứ ba tư đấu với quân thứ nhất, nếu phát hiện, xử lý theo quân pháp!”

Cố Trĩ Niên đáp lời rồi nói: “Quách tiên sinh hỏi bao giờ thì vận chuyển súng ống đạn dược cung cấp cho quân Diên?”

Đồng Hiền Tuấn nhủ mảy, hơi trầm ngâm rồi nói: “Tôi đã nhận lời Thi Gia Liệt, mấy hôm nữa sẽ vận chuyển, song...”

“Quách tiên sinh nói, có lẽ tin tức bị rò rỉ rồi!”

“Sao có thể chứ!” Đồng Hiền Tuấn thần nhiên nói, không ngác nhiên lấy mảy may, như thể anh đã biết trước sẽ như vậy. Ngược lại Cố Trĩ Niên hơi bất an: “Sợ là hôm đó đến quân giáo Tân Nam đã bị theo dõi.”

“Sao?” Đồng Hiền Tuấn đảo mắt, dừng trên người Cố Trĩ Niên, Cố Trĩ Niên vì ánh mắt này mà rung mình, lại nghe Đồng Hiền Tuấn thùng thảng nói: “Sao mà biết được, hiện tại lão già vẫn còn khoẻ mạnh, anh ta có thể làm ra chuyện gì đây?”

Đồng Hiền Tuấn bỗng nhớ tới chuyện gì đó, mảy nhăn chặt lại: “Chuyện này để Chử Đổng làm đi, cậu ta làm việc luôn khôn khéo không nhầm lẫn.” lqđ Dứt lời anh khoát tay.

Sau khi Cố Trĩ Niên đáp lời, liền thức thời lui ra ngoài.

Tiếng giầy da trâu vang lên dồn dập ngoài hành lang.

Tô Cảnh Cảnh vừa nghe đã biết là Cố Trĩ Niên đi qua, cô ra hiệu cho Ngâm Thuý bằng ánh mắt, Ngâm Thuý gật đầu, lập tức ra ngoài.

Cố Trĩ Niên vẫn chưa xuống lầu, Ngâm Thuý gọi anh một tiếng, anh lấp bắp kinh hãi. Xưa nay anh không có giao tình gì với Ngâm Thuý, lúc này cô gọi anh lại làm gì?

Ngâm Thuý bước nhanh tới, nói thật nhỏ: “Thiếu phu nhân có chuyện nói với anh.”

Cố Trĩ Niên kinh ngạc, ánh mắt luôn dừng trên khuôn mặt Ngâm Thuý làm cô đỏ mặt lên, nói: “Mời đi bên này.” Nói đoạn cô dẫn anh đến phòng khách Tô Cảnh Cảnh đang ở.

Cố Trĩ Niên vào cửa liền phát hiện tất cả rèm trong phòng khách đều đã kéo lại, cũng không vén lên nên trong phòng mờ tối.

Đứng đầu bóng tối, Cố Trĩ Niên thấy trong tay Tô Cảnh Cảnh cầm một khẩu súng lục màu bạc, anh xuất thân từ nghề binh, liếc mắt một cái là nhìn ra đây là súng thật. Trong lòng anh đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cung kính hỏi: lqđ “Không biết thiếu phu nhân gọi Trĩ Niên đến là có chuyện gì?”

Tô Cảnh Cảnh cầm khăn tay bằng lụa tì mẩn lau súng lục, ánh mắt luôn dừng trên khẩu súng, không hề liếc Cố Trĩ Niên lấy một cái, chỉ bình thản nói: “Cố phó quan.”

Trng lòng Cố Trĩ Niên chấn động, Tô Cảnh Cảnh gọi anh như vậy hẳn muốn hỏi chuyện quân sự, về mặt anh trầm xuống.

Tô Cảnh Cảnh chậm chạp nói: “Hẳn là anh biết tôi muốn hỏi cái gì?”

“Thuộc hạ không biết, mong thiếu phu nhân nói rõ.” Ánh mắt Cố Trĩ Niên nhìn đắm đắm vào khẩu súng trong tay Tô Cảnh Cảnh, hòng súng lại đặt ngay chỗ trái tim cô.

“Anh đã không muốn nói, vậy thì...” Ngón giữa của cô đã đặt trên cò súng.

Cố Trĩ Niên sợ quá, vội hỏi: “Thiếu phu nhân có chuyện gì cứ hỏi Trĩ Niên là được!”

Ngón giữa của Tô Cảnh Cảnh vẫn không rời khỏi cò súng, khoé miệng cô mang theo nụ cười nhợt nhạt: “Lúc này kết quả phương Nam sao rồi?”

“Chuyện này...”

“Chuyện này cái gì!” Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh nghiêm khắc, ngón giữa chậm rãi cong vào phía trong.

Về mặt Cố Trĩ Niên càng khó coi, mồ hôi lạnh toát ra theo thái dương. Nếu Tô Cảnh Cảnh xảy ra chuyện gì trước mặt anh, phỏng chừng anh cũng dừng

mong sống nữa.

“Minh Soái bệnh tình nguy kịch, có khả năng...” Cố Trĩ Niên chưa kịp nghĩ đã buột miệng.

“Sao có thể!” Tô Cảnh Cảnh kinh ngạc, ngón tay không cẩn thận bóp một cái. “Pằng” một tiếng, Cố Trĩ Niên sợ tới đờ cả người, lại không ngờ rằng Tô Cảnh Cảnh cười lạnh, ném súng lên trường kỷ gỗ hồng khắc hoa, thì ra trong súng không có đạn.

Cố Trĩ Niên không khỏi cười khở.

Tô Cảnh Cảnh nói: “Lúc Minh Soái rời khỏi Duyên Bình sức khoẻ vẫn bình thường, sao tự nhiên bệnh tình lại nguy kịch rồi!”

Cố Trĩ Niên thở dài một hơi: “Thăm từ phương Nam báo lại, Minh Soái vừa về Duyên Bình đã gặp trận đánh có dùng binh khí...” Ngụ ý của Cố Trĩ Niên là Thịnh Thế Huy bị thương trong trận đánh có dùng binh khí này. Nhưng Tô Cảnh Cảnh cẩn thận suy ngẫm, ông ngoại một thân kinh nghiệm sa trường, một trận đánh có dùng binh khí nhỏ sao có thể làm ông bị thương chứ?

“Trận đánh dùng binh khí, ngoài trận đánh dùng binh khí này ra thì sao?”

Cố Trĩ Niên không biết làm sao, đành nói: “Lúc đó có lời đồn, là Liệt thiếu sai sử, ý đồ đoạt quyền.”

“Không có khả năng!” Tô Cảnh Cảnh không hề suy nghĩ, lạnh lùng nói.

Cố Trĩ Niên nói: “Chuyện khác thuộc hạ không rõ lắm, đến giờ rối loạn ở phương Nam vẫn chưa kết thúc, cho nên...”

“Cho nên...” Tô Cảnh Cảnh cười lạnh, ánh mắt đảo qua Cố Trĩ Niên, Cố Trĩ Niên chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh, y như bị Đồng Hiền Tuấn nhìn chăm chăm vậy.

“Tôi không tin có cái gì mà cho nên, tôi chỉ biết anh còn giấu giếm chuyện gì đó không nói.”

Cố Trĩ Niên nhón khẩu súng lục bị Tô Cảnh Cảnh quăng ở một bên, ánh sáng di chuyển trên thân khẩu súng. Một khẩu súng lục không đạn mà có thể bắt nạt anh như vậy, anh thật sự không nghĩ ra Tô Cảnh Cảnh còn có biện pháp khác để đối phó anh hay không.

“Được thôi, anh không nói với tôi thì tôi cũng tự có cách biết, đương nhiên, đại để là tôi có thể nói cho tam thiếu anh nói toàn bộ cho tôi biết, hoặc là anh nói thì tôi chỉ giấu chuyện này dưới tận đáy lòng.” Giọng điệu Tô Cảnh Cảnh thoải mái như thể một cuộc đối thoại bình thường, nhưng chỉ thể thôi cũng đủ làm cho Cố Trĩ Niên toát ra một vốc mồ hôi lạnh.

Cố Trĩ Niên đành phải thừa: “Thuộc hạ chỉ biết... thuộc hạ chỉ biết... đại thiếu... hôm trước đại thiếu xuôi Nam... ý đồ...”

“Được rồi!” Tô Cảnh Cảnh ngắt lời anh, cười mỉm thoáng nhìn qua Ngâm Thuý. Ngâm Thuý gật đầu, đến cạnh Cố Trĩ Niên nói: “Cố phó quan, mời bên này.”

Cố Trĩ Niên đi rồi, Tô Cảnh Cảnh nhìn súng lục trên trường kỷ, từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp bạc hình dáng vỏ sò mạ vàng. Cô mở hộp ra, trong hộp đặt sáu viên đạn nằm ngay hàng thẳng lối. Ánh mắt cô dừng trên viên đạn, ngón tay chậm rãi lướt qua viên đạn từ trái qua phải.

Trái tim cô bị níu chặt. Lúc này Đồng Hiền Lân xuôi Nam chắc là muốn đánh hạ Duyên Bình. Cô nên nghĩ ra từ trước, Đồng Hiền Tuấn sốt ruột ngăn cô lại như vậy...

Ngâm Thuý trở lại phòng, thấy Tô Cảnh Cảnh ra sức lắc đầu thì chả hiểu ra làm sao: “Tiểu thư, cô sao thế?”

Tô Cảnh Cảnh không trả lời cô. Ngâm Thuý nhún vai, bước nhanh đến cửa sổ vén rèm lên, luôn miệng nói: “Tiểu thư làm gì vậy, trong phòng tối quá.”

Ánh nắng nóng rực hắt vào phòng làm Tô Cảnh Cảnh thấy sợ hãi. Bỗng nhiên cô buồn bã nói: “Quả nhiên anh ấy giấu tôi!”

“Sao ạ?” Ngâm Thuý khó hiểu hỏi.

Tô Cảnh Cảnh cười khúc khích, nói với Ngâm Thuý: “Đến hỏi thám Lương xem hôm nay tam thiếu đã đỡ chưa?”

Ngâm Thuý đáp lời rồi vội vàng xuống lầu.

“Sao lại là em đến?” Đồng Hiền Tuấn thấy là Tô Cảnh Cảnh đến đưa thuốc, đáy mắt có chút kinh ngạc lướt qua. Tô Cảnh Cảnh đặt chén thuốc xuống một bên, ngồi ở mép giường nói: “Sao không thể là tôi chứ, anh nói thể, người khác nghe được lại nói tôi không đủ tư cách làm vợ.”

“Haizz!” Đồng Hiền Tuấn cười cười, đưa mắt nhìn chén thuốc: “Hừ, lại uống cái này, thứ này thật chẳng có gì hay ho, rõ ràng Kiệt Khắc là bác sĩ phương Tây, sao lại chuẩn bị thuốc bắc!”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Thuốc Tây có hiệu quả nhanh nhưng chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc, thuốc Bắc quan trọng ở điều dưỡng, bản thân bác sĩ Kiệt Khắc cũng nói anh ta thật sự kính nể văn hoá y học Trung Quốc.”

“Chỉ vì vậy mà lấy tôi ra làm đồ thí nghiệm ư?” Nói xong Đồng Hiền Tuấn nhún mày. Tô Cảnh Cảnh vươn tay vuốt má anh: “Vậy anh uống hay không

uống?”

Bỗng nhiên Đồng Hiền Tuấn vươn tay nắm chặt tay cô, ánh mắt lại dừng trên chén thuốc, nước thuốc khẽ xao động.

“Em đã sợ người khác nói em không đủ tư cách, thế thì...”

Tô Cảnh Cảnh biết tâm tư của anh, cô rút tay khỏi tay anh nhưng không rút được, thành ra hơi cáu, nói: “Anh cũng không phải trẻ con.”

Khoé môi Đồng Hiền Tuấn cong lên, tay hơi dùng lực liền kéo Tô Cảnh Cảnh vào trong lòng.

Hơi thở nóng bỏng của anh phun trên vành tai cô, môi như gần như xa đụng chạm vào tai cô. Động tác mờ ám như vậy của anh làm cô hơi đỏ mặt, nằm trong ngực anh cô hơi giãy giụa, anh lại xiết chặt cánh tay, cười nói: “Vậy em nói xem như thế nào mới đủ tư cách làm vợ đây?”

“Tông Hi...” Cô thì thầm gọi tên anh. Khoé môi anh hơi cong, cứ thế trượt từ vành tai cô đến cổ, trần trọc lưu luyến, thật lâu không chịu rời đi.

Giọng cô nỉ non: “Thuốc!”

“Mặc kệ cái đồ thuốc bỏ đó của anh ta...”

Cô gối đầu lên cánh tay anh, ánh mắt luôn dừng trên khuôn mặt khôi ngô của anh. Anh rũ mắt nhìn cô, ánh mắt sáng ngời như có thể nhìn thấu cô vậy. Mặt cô đỏ lên, không khỏi sảng giọng: “Nhìn gì mà nhìn?”

Ngón tay anh vuốt lấy một lọn tóc của cô, nhẹ nhàng đùa nghịch.

“Tông Hi!”

“Ừ?” Sau một lúc lâu vẫn không nghe thấy cô nói tiếp, anh bèn hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Cô nhích lại gần vào ngực anh, hơi thở quen thuộc của anh tràn đầy chớp mũi, cách anh gần như vậy, cô như có chút hoảng hốt, ánh mắt mơ màng.

Ngoài cửa sổ tia nắng hoàng hôn màu vàng hắt vào, rơi xuống đất như hoa quế ngày thu.

Giọng cô khàn khàn: “Quân Nghiên bọn anh sẽ khai chiến với phương Nam sao?”

Động tác trên tay anh hơi dừng lại, vẻ mặt cũng thay đổi, ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt cô, cô lại kề sát mặt vào ngực anh. Ngực anh phập phồng như thủy triều lên xuống.

Cô nhắm mắt lại, dùng cả cơ thể cảm thụ nhiệt độ cơ thể anh.

“Sẽ ư?” Cô lại càng kề sát vào người anh.

Đồng Hiền Tuấn bỗng cong khoé môi, vươn tay ôm chặt cô, sau đó dùng giọng điệu tương đối trịnh trọng: “Cảnh Cảnh, tôi sẽ không. Ít nhất thì trước mắt sẽ không.”

“Trước mắt?” Cô mở bừng mắt nhìn anh. Khoé miệng anh hơi nhếch lên, đáy mắt lướt qua chút không chắc chắn nhàn nhạt. Tự đáy mắt anh cô thấy được sự bất đắc dĩ của anh.

Tự dưng cô cười xinh đẹp: “Trước nay anh không lòng dạ với quân sự.”

Đồng Hiền Tuấn thờ dài, cánh tay siết thật chặt. Biết Tô Cảnh Cảnh đang nói khích mình, trước giờ anh bình tĩnh tự cao, lời của cô đối với anh mà nói cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Nhưng anh lại nói: “Sẽ không.” Đây là lần đầu tiên anh cho một lời khẳng định, chỉ là hai chữ đơn giản nhưng đối với cô lại quý như châu như ngọc.

Cô ngẩng đầu nhìn anh. Anh cười nhạt, nụ cười dịu dàng đến thế, dịu dàng như gió xuân thàng ba phút vào mặt. Cô nom thấy trong đôi mắt anh nhận lời, trái tim không khỏi bình tĩnh lại.

Lúc cô tỉnh lại, ánh nắng hoàng hôn từ ngoài cửa sổ rọi vào. Cô mơ mơ màng màng sờ soạng bên cạnh thì chụp huyệt, cô sợ hãi lập tức tỉnh táo lại.

Người bên cạnh trống không.

“Tông Hi?” Cô gọi một tiếng, trong phòng cũng trống trơn, chỉ nghe thấy tiếng vọng của cô.

“Tông Hi?” Cô lại gọi một tiếng, vẫn không có người trả lời. Trong lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi, vội vàng xuống giường, đến giày cũng không tìm, cứ thế nghiêng ngả chạy đến cạnh cửa. Ngoài cửa rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù.

“Tông Hi?” Cô nhìn cửa nhưng chỉ nhìn thấy hai vệ binh đứng đó. Từ sau lần trước gặp chuyện, Đồng Hiền Tuấn bố trí vài vệ binh ở biệt thự Phương Tê, lúc này có hai vệ binh đứng ở cửa cũng không phải chuyện gì bất thường.

Vệ binh thấy cô liền cung kính làm quân lễ: “Thiếu phu nhân!”

“Anh ấy đâu rồi?” Tô Cảnh Cảnh giật tái mặt, ánh mắt nghiêm khắc đảo qua hai người.

“Tam thiếu đến quân bộ rồi.” Một người trong đó trả lời.

“Quân bộ?” Tô Cảnh Cảnh sững sốt, anh đi quân bộ. Tuy cô biết Đồng Hiền Tuấn nhậm chức trong quân Nghiêu, nhưng chưa từng thấy anh đi quân bộ, bình thường cũng không thấy anh quá quan tâm chuyện quân sự, sao lúc này lại đi?

Cô ngẫm lại, bây giờ vết thương ở chân Đồng Hiền Tuấn vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng lại sốt ruột đến quân bộ như vậy, chuyện này không khỏi có hơi...

Hay là...

Một ngày một đêm này, cô không nghỉ ngơi yên ổn. Cả đêm bùng tỉnh vô số lần, bên cạnh avững người làm cô cảm thấy hình như trong lòng cũng trống vắng theo.

Anh đã đồng ý với cô tuyệt không khai chiến, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy sợ. Trước nay anh vẫn luôn tính kế cô, lần này anh sẽ tính kế gì đây?

Sáng sớm hôm sau, lúc cô đọc báo thì không nói gì. Sớm đã biết sẽ chỉ như vậy, chuyện ập lên đầu cũng chỉ cảm thấy đến thế mà thôi.

Nhưng Ngâm Thuý thấy Tô Cảnh Cảnh im lặng thì trong lòng sợ hãi: “Tiểu thư, cô đừng như vậy, cô như vậy em...” Giọng cô run rẩy.

Tô Cảnh Cảnh quay sang nhìn cô, hốc mắt ẩm ướt.

Chính giữa trang báo Vi Hoàng đang mở ra viết:

“Báo tang:

Độc quân tỉnh Diên Thịnh Thế Huy bởi trị bệnh không có kết quả, bất hạnh qua đời lúc tám giờ mười tám phút, dân quốc ngày mười tám tháng mười năm thứ mười ba ở thành phố Duyên Bình, hưởng thọ bảy mươi hai tuổi. Nay quyết định nhập táng ở bờ hồ Vĩnh Ninh tại thành phố Duyên Bình vào lúc tám giờ, ngày hai mươi tháng mười, dân quốc năm thứ mười ba, cũng làm theo nguyện vọng của tiên sinh Thịnh Thế Huy, giản lược tất cả. Đặc biệt báo tang.

Chính phủ tỉnh Diên.

Dân quốc, ngày hai mươi tháng mười năm thứ mười ba.”

“Tiểu thư, cô đừng như vậy, không ừ hừ lấy một tiếng, nếu cô muốn khóc thì khóc đi, không cần giấu trong lòng đâu.” Ngâm Thuý thấy Tô Cảnh Cảnh không ừ không hừ, trong lòng cảm thấy đau buồn.

Tô Cảnh Cảnh lại chỉ cười chua xót, dặn dò cô: “Cắt báo chí cho kỹ, đừng để tôi thấy được.”

Trong lòng cô than thở. Anh nghĩ cách giấu cô, cô biết rõ mồn một lại giả vờ như cái gì cũng không biết. Đây là vợ chồng ư, bọn họ vốn là một đôi vợ chồng đề phòng, tính kế lẫn nhau.

Ngâm Thuý trông vẻ mặt cô không tự nhiên lắm, bèn nói: “Tiểu thư, bằng không cô nói với cô gia đi.”

“Anh ấy sẽ không đồng ý đâu.” Tô Cảnh Cảnh trầm ngâm suy nghĩ, lúc này ra thành không dễ.

Cách một lát, Tô Cảnh Cảnh mới nói: “Ngâm Thuý, chuẩn bị xe đi.”

“Đi đâu?”

Tô Cảnh Cảnh chau mày, ánh mắt chăm chú: “Đồng gia.”

Chú thích của tác giả: Báo tang có tham khảo kiểu mẫu trong “báo tang” của bách khoa Baidu, đã qua chỉnh sửa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Mảnh tuyết thứ tư (1)

“Quân trắng này của cậu đặt ở ngoài mục* còn có phần thắng sao!” Giọng nói đanh thép hùng hồn của Đồng Tử Sâm truyền ra, dù cách thật xa nhưng

Tô Cảnh Cảnh vẫn có thể nghe rõ ràng.

*Mục trong cờ vậy, cái này mình k rõ lắm, bạn nào chơi cờ vậy thì biết :D

Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Tử Sâm trong đình nhỏ từ phía xa, Đồng Tử Sâm mặc trường bào vải dày màu lam bị giặt đến trắng bệch, mái tóc hoa râm nhưng tinh thần hầy còn quắc thước. Ngồi đối diện ông là một người đàn ông gầy còm, chiếc trường bào màu xanh xám trên người người đó thoạt nhìn có vẻ rộng thùng thình, cả người người đó bị vây trong trường bào.

Cô chỉ thấy người đàn ông gầy gò kia rất quen mắt nhưng lại không nghĩ ra.

“Tam thiếu phu nhân, mời bên này.” Tên hầu nam gọi cô một tiếng, dẫn đường cho cô, cô hoàn hồn thuận thế đi theo.

Cô tới đại trạch của Đồng gia không được mấy lần, đường cũng không quen, phải có người dẫn đường mới được.

Đình nhỏ này tên “đình Canh Đoản”, cái tên này lấy từ câu thơ “Nơi nào là đường về, trường đình Canh Đoản đình.” Trong “Bồ Tát man” của Lí Thái Bạch. Cũng không biết là ai hứng trí như vậy, lấy cái tên trích dẫn kinh điển này.

Tô Cảnh Cảnh rào từng bước tới gần, trông đình này phỏng theo hình thức phương Nam “hoa gian ẩn tạ, thủy tế an đình” bốn phía đình tuy không phải thanh lưu đưa tình nhưng bao quanh là một loạt hoa thập tường cầm đương nở rộ. Màu sắc và hoa văn của thập tường cầm vô cùng rực rỡ, cực kỳ điểm lệ, tôn lên “đình Canh Đoản” càng thêm hoang dã, thú vị dạt dào.

*Thập tường cầm (十样锦): hay còn gọi là tháp cúc (塔菊), đây là một hình thức trong gia công nghệ thuật (gồm có huyền nhai cúc và thập tường cầm), thập tường cầm là nói các loại hoa cúc có màu sắc và hình dáng, hoa văn khác nhau trên cùng một gốc cây cao 3-5m, nhánh chính của cây được ghép cành không cắt ngọn, để cho nhánh chính sinh trưởng, các nhánh bên thì chia thành từng tầng để chiết cây, thay đổi hình dáng. Các bông hoa với nhiều màu khác nhau cùng nở một lúc, ngũ thái tân phần (năm sắc màu rực rỡ, ý nói là nhiều màu, rực rỡ), vô cùng đồ sộ. (Theo baike)

Đồng Tử Sâm thấy là Tô Cảnh Cảnh liền thân nhiên nói: “Đến rồi à?” Nghe lời này cứ như ông đã biết trước rằng Tô Cảnh Cảnh sẽ tới. Thậm chí ông không thèm ngẩng đầu liếc Tô Cảnh Cảnh một cái, chỉ lo chơi cờ với thủ hạ.

Sức cờ của Đồng Tử Sâm không tính là thượng thừa, người phía dưới luôn nhường ông, làm ông luôn tưởng rằng sức cờ của mình rất mạnh.

Tô Cảnh Cảnh cung kính đáp một tiếng “vâng”, ánh mắt rơi xuống bàn cờ.

Đồng Tử Sâm cầm quân đen, trong cả bàn cờ mơ hồ bắt đầu khởi động sát khí, quân trắng bình tĩnh vây công quân đen, lại vừa khéo nhường cho quân đen có cơ hội thở dốc.

Quân đen của Đồng Tử Sâm chặn thế tiến công của quân trắng, Đồng Tử Sâm hơi ngừng lại, sau đó nói: “Vốn nên cho con đi phúng viếng nhưng con biết đấy, phương Nam hiện nay rất loạn...”

Nghe giọng điệu này của Đồng Tử Sâm, Tô Cảnh Cảnh cũng coi như hiểu rõ quân Nghiêu lấy cơ đóng quân ở Tân Nam— giúp đỡ phương Nam trấn áp phản quân.

Tô Cảnh Cảnh cúi thấp đầu, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói: “Cha nói phải. Chỉ là Minh Soái chung quy vẫn là ông ngoại của Cảnh Cảnh, về tình về lý, Cảnh Cảnh không thể không đi.”

Lời này củ cô vô cùng có lý. Lúc cô đến đã nghĩ xong lý do thoái thác, nếu Đồng Tử Sâm không đồng ý cô cũng nghĩ ra cách khác. Ai dè Đồng Tử Sâm lại nói: “Quả là như vậy. Nhưng lúc này đi vô cùng nguy hiểm, nếu như con thật sự muốn đi thì bảo Tông Hi đi cùng, phải thêm một tiểu đội trong quân theo che chở.”

Tô Cảnh Cảnh cũng không sợ hãi hay ngạc nhiên gì, vốn cũng dự đoán được Đồng Tử Sâm sẽ đồng ý, nghĩ lúc đầu bản thân xử sự có chút nóng vội, tật xấu háp tấp này luôn hại người không ít. Nếu đến xin Đồng Tử Sâm trước, Đồng Hiền Lân cũng không có lý do gì ngăn cản bọn họ.

Đương nhiên cô không biết tranh cãi sừng ổng đạn được giữa Đồng Hiền Tuấn và Đồng Hiền Lân, cứ nghĩ rằng bản thân hại Đồng Hiền Tuấn nên luôn vì chuyện này mà cảm thấy có lỗi với anh.

Ngay sau đó, Tô Cảnh Cảnh gật đầu nói: “Cảm ơn cha.”

Đồng Tử Sâm thở dài: “Sợ là Tông Hi sẽ từ chối con. Thăng nhóc này cũng quan tâm con, vừa rồi nó có tới nói chuyện này.”

Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên: “Anh ấy tới đây rồi?”

“Không gặp sao?” Giọng điệu Đồng Tử Sâm vẫn bình thản: “Đại để là đi nhanh quá đi.” Trong lòng ông im lặng cảm thán, đứa con trai này, trước nay ông nhìn chỉ cảm thấy Tông Hi là nhị thế tử*, sau này quan sát tỉ mỉ mới giât mình phát giác, đứa con trai này của ông càng có tài hơn Sùng Quang, chỉ là giấu quá sâu rồi.

*Nhị thế tử (二世祖): Chỉ một đời có quyền có thế, con em nhà giàu đời sau chỉ biết sống phóng túng. (Theo Baike)

Đồng Hiền Tuấn suy nghĩ trong nội tâm kín kẽ với Đồng Hiền Lân kiên nghị quả cảm, trong lòng ông khê than thở, cuối cùng vẫn là không hạ tay chọn

được, cũng như quần cò trong tay lúc này đặt vào chỗ nào đó.

“Nước cò này của An Soái là đang nhường Chữ Đổng sao?”

Thế này Đồng Tử Sâm mới phát giác bản thân lại đặt nhầm một nước cò, song vẫn nhấc tay không trở về, ông cười nói: “Tài đánh cò của Quách tiên sinh có tiến bộ rồi.”

“Không dám, không dám.” Quách Chữ Đổng khiêm tốn nói.

Ánh mắt Đồng Tử Sâm lạnh lùng, Quách Chữ Đổng tiện đà nói: “Là An Soái dạy tốt.” Bởi vậy ánh mắt Đồng Tử Sâm mới thoáng ôn hoà một chút.

Tô Cảnh Cảnh đứng một bên, cô không hiểu cò vậy cho lắm, lúc trước ông ngoại cũng thích nhưng không lún sâu vào, ông thường nói: “Thiên thường triệt chí, trăm nịch hoang thất.” Dạy cô cũng chỉ dạy điều cơ bản.

Lúc này ánh mắt Tô Cảnh Cảnh dừng trên bàn cò, rõ ràng quân đen đang thắng to nhưng tiềm lực quân trắng không có giới hạn. Khóe môi cô không khỏi nhếch lên, trong lòng thầm nhủ, tài đánh cò của vị Quách tiên sinh này thật tốt.

“Cảnh Cảnh cũng biết chơi cò sao?” Đồng Tử Sâm trông Tô Cảnh Cảnh như đăm chiêu đứng ở một bên, bèn lên tiếng hỏi.

Tô Cảnh Cảnh gật đầu: “Con có học sơ qua, không tinh thông lắm.”

“Ừm.” Đồng Tử Sâm mỉm cười: “Ngược lại học nhiều chút, có thể thi đấu cũng tốt. Nhưng mà Tông Hi không thích, Sùng Quang lại thông thạo chút...”

Tô Cảnh Cảnh thuận miệng đáp một tiếng đã thấy Đồng Tử Sâm thắng cò. Cô nhìn Quách Chữ Đổng, người này cao gầy tháo vát, trong đôi mắt hẹp dài sáng ngời lộ ra ánh sáng khôn khéo, nhìn đáng vẻ là người có tài. Người có thể để Đồng Tử Sâm làm đối thủ hẳn là người không tầm thường.

Đồng Tử Sâm thắng cò nên tâm tình tốt lắm, nói rất nhiều chuyện với Tô Cảnh Cảnh, lại dặn dò cô đi Duyên Bình phải để ý bản thân. Tô Cảnh Cảnh nhất nhất trả lời.

Cách một lúc, Tô Cảnh Cảnh thấy Đồng Tử Sâm một mình bèn cáo lui, ngược lại Đồng Tử Sâm vẫn hào hứng dạt dào, lại làm ván cò nữa với Quách Chữ Đổng.

Tô Cảnh Cảnh đi từ trong vườn ra, lúc đi trên hành lang Sao Thủ thì thấy một cô hầu đang lén lút, cô thấy khả nghi liền gọi lại.

Cô hầu kia mặc áo ngắn màu hồng, vô cùng xinh đẹp tiên diễm, đáng vẻ cô ta không tệ nhưng vẻ mặt hơi kỳ lạ. Thấy Tô Cảnh Cảnh, còn chưa nói chuyện cả người đã bắt đầu run rẩy.

Tô Cảnh Cảnh thấy đáng vẻ sợ hãi của cô ta, trong lòng lại mềm xuống, chỉ nói: “Sợ như vậy làm gì, tôi cũng không ăn thịt cô!”

Cô hầu kia nhìn ánh mắt Tô Cảnh Cảnh lấp lánh, tên hầu nam bên cạnh biết cô ta không biết Tô Cảnh Cảnh liền cuống quýt nói: “Đây là tam thiếu phu nhân!”

Cô hầu kia nom nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh thấy cô ta như vậy lại càng không đành lòng trách mắng, chỉ hỏi: “Cô ở phòng nào?”

Cô hầu vẫn chưa lên tiếng, tên hầu nam bên cạnh đã chặn lại: “Đây là Ứng Cúc trong phòng đại thiếu phu nhân. Con bé này không có quy củ gì cả, để tam thiếu phu nhân trách mắng rồi.”

Tên hầu nam này vừa cười xoa vớ Tô Cảnh Cảnh, vừa trách cứ Ứng Cúc: “Đại thiếu phu nhân không cần hầu hạ sao, chạy lung tung cái gì, cần thân đánh gãy chân cô!”

Tô Cảnh Cảnh nhú mày, Ứng Cúc lại càng sợ hãi, “bịch” một tiếng quỳ xuống đất làm Tô Cảnh Cảnh ngây ngẩn cả người, tên hầu nam bên cạnh cũng bị hành động của cô hầu làm ngẩn ra.

Chỉ nghe Ứng Cúc nói: “Tam thiếu phu nhân cứu đại thiếu phu nhân đi...”

Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh lướt qua khuôn mặt đỏ bừng của Ứng Cúc, nhẹ giọng hỏi: “Đại thiếu phu nhân làm sao?”

Ứng Cúc ngẩng đầu, ngập ngừng nói: “Đại thiếu phu nhân... đại thiếu phu nhân... đại thiếu phu nhân bị bệnh!”

Tô Cảnh Cảnh thấy kỳ lạ, mảy mãnh lại. Nói đến vị này cũng là đầu cả chi trưởng, sao bị bệnh cũng không có ai quan tâm chứ.

Suy đi nghĩ lại, ánh mắt cô liền liếc tên hầu nam theo bên cạnh, tên hầu nam hiểu ý vội trả lời: “Trước nay Đại soái đều mặc kệ sự tình trong nhà, mấy ngày nay đại thiếu lại ở bên ngoài cho nên...”

“Đến nước này rồi mà còn không đi mời bác sĩ.” Tô Cảnh Cảnh liếc tên hầu nam một cái, tên hầu nam nhìn thấy trong mắt cô mơ hồ có lạnh lùng nghiêm nghị, biết vị tam thiếu phu nhân này gia thế bất phàm, bản thân không thể trêu vào thế là vội vàng đi mời bác sĩ.

Tô Cảnh Cảnh đỡ Ứng Cúc hai mắt đầm lệ đứng dậy nói: “Đưa tôi đi nhìn xem.”

Lời tác giả: Đoạn này cơ bản là nói đến cách vẽ phượng Nam quang minh chính đại của Tô Cảnh Cảnh, bởi vì Đồng Hiền Lân đã mang binh xuôi Nam cho nên cô không chắc chắn suy nghĩ của Đồng Từ Sâm lắm. Đương nhiên nguyên nhân Đồng Từ Sâm đồng ý là do Đồng Hiền Tuấn đã đến xin, vì thế phải trả giá đắt, còn trả giá đắt gì thì tôi không tiện nói rõ. Trên thực tế từ lúc mới bắt đầu phần này Tô Cảnh Cảnh đã không rõ ràng tình huống nên sau này Đồng Tam sẽ thật vất vả.

*Thập tường cảm hay gọi là tháp cúc

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Mảnh tuyết thứ tư (2)

Vừa vào phòng của Đồng Hiền Lân, Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy lạnh. Đồng gia là kiểu nhà cũ, hơi âm u lạnh lẽo là chuyện bình thường, chỉ là nơi Đồng Hiền Lân ở vô cùng lạnh lẽo.

Ánh nắng mùa thu từ hoa củ ấu cách song cửa sổ rơi vào, uốn lượn thành những tia sáng trên nền đá cẩm thạch, có vẻ chói mắt. Ứng Cúc Đại thiếu phu nhân Đồng gia Lương Thanh Nguyệt nằm trên sập quý phi cạnh ánh sáng.

Vị đại thiếu phu nhân Lương Thanh Nguyệt này vốn xuất thân thế gia, về sau gả cho Đồng Hiền Lân cũng vô cùng hiền thực, không hề nói chuyện linh tinh bên ngoài.

Tô Cảnh Cảnh hoàn toàn không biết chuyện gì của cô, lúc này chỉ tùy ý hỏi Ứng Cúc vài câu.

Từ cửa đến sập quý phi chỉ cách vài bước chân, Tô Cảnh Cảnh thấy rõ ràng cô mặc sườn xám hoa văn rồng biển màu trắng xanh, phần bụng hơi nhô ra, cả người run rẩy.

Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy trái tim như bị thứ gì đó quất một cái thật mạnh, tâm tình phức tạp không nói thành lời.

Dáng vẻ này của Lương Thanh Nguyệt hình như rất đau, thái dương run rẩy cả lên, sắc mặt cũng không tốt, trắng bệch như tờ giấy.

“Các cô chăm sóc đại thiếu phu nhân như thế này sao!” Tô Cảnh Cảnh cúi đầu khiển trách Ứng Cúc bên cạnh một tiếng, Ứng Cúc cúi thấp đầu không lên tiếng, dáng vẻ vô cùng ảm ức. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh tức giận, cô nhíu mày lại cúi đầu trách mắng: “Còn không đi xem xem bác sĩ đã đến chưa.”

Ứng Cúc giật mình, chạy nhanh đi xem.

“Chuyện này không trách họ được.” Lương Thanh Nguyệt đỡ bụng mình, động đậy muốn đứng lên, Tô Cảnh Cảnh thấy dáng vẻ chứng khí hư, thân thể yếu kém (cái này là cách gọi của Đông y) này của cô thì vô cùng đau lòng, nhanh chóng bước qua đề cô lại: “Đại tẩu không cần đứng dậy, cứ nằm là được rồi.”

Tô Cảnh Cảnh tinh mắt, liếc một cái đã thấy giữa hai chân Lương Thanh Nguyệt có máu chảy. Cô sợ hãi, bàn tay đề Lương Thanh Nguyệt không tự giác run rẩy.

Lương Thanh Nguyệt cúi đầu rên rỉ, cô vô cùng đau đớn, đến thanh âm cũng mang hương vị đau đớn: “Đau... đau quá...”

Trận đau này tới cực nhanh, bởi đau mà cả người Lương Thanh Nguyệt đều run rẩy cả lên. Ứng Cúc Tô Cảnh Cảnh đề chặt người cô, cúi đầu oán giận: “Tên đi mời bác sĩ lâu vậy, bọn người này, thật không biết nuôi họ có tác dụng gì nữa!”

Lương Thanh Nguyệt có chịu đau, nắm tay Tô Cảnh Cảnh nói: “Không trách họ... không trách họ được... là tôi...” Cô nói đứt quãng, Tô Cảnh Cảnh nhìn dáng vẻ nhu nhược ôn thuận này của cô, trong lòng càng là thương xót.

“Đại tẩu, chị kiên nhẫn một chút...” Tô Cảnh Cảnh không biết nói gì, đành phải tận lực an ủi Lương Thanh Nguyệt. Trong lòng vẫn không ngừng trách móc mấy người hầu.

Thực ra Tô Cảnh Cảnh càng cảm thấy kỳ quái là Đồng Hiền Lân. Lúc trước cô cảm thấy Đồng Hiền Lân cũng không có gì không tốt, anh ta tại thời thế này, chính trị này không có gì đáng trách.

Nhưng mà anh ta không nên cưới Lương Thanh Nguyệt làm vợ rồi lại mặc kệ. Bất kể có yêu hay không yêu, đó là trách nhiệm của anh ta, không thể trốn tránh!

Vì đau mà Lương Thanh Nguyệt bắt đầu mơ màng, trong miệng không ngừng rên rỉ. Tô Cảnh Cảnh chau mày, đợi mãi đến lúc bác sĩ vội vàng tới, Tô Cảnh Cảnh không nói hai lời, chỉ quãng xuống một câu: “Đây là đầu cả của chỉ trưởng Đồng gia, bác sĩ ngại tự xem mà làm đi!”

Vị bác sĩ này vốn ở trong nội đường khám bệnh, bị tên hầu nam kéo đến còn không đồng ý, vốn e ngại Đồng gia Tấn Dương, tuy không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn đến.

Lúc này nghe tam thiếu phu nhân Đồng gia nói ra một câu hung hãn như vậy, mồ hôi lạnh không tự giác theo thái dương chảy xuống.

Vị Đồng tam thiếu phu nhân này ông ta có nghe nói qua, là con gái một của Tổng thống Tô, cháu gái của thống soái quân Diên, thân phận cao quý như vậy một bác sĩ bình thường chỉ khám bệnh tại nhà nào dám làm mịch lòng.

Bác sĩ quệt mồ hôi lạnh trên trán, tập trung tư tưởng bắt đầu điều trị.

Đến chạng vạng cùng ngày, cuối cùng thái nhi của Lương Thanh Nguyệt cũng ổn định lại, rốt cuộc Tô Cảnh Cảnh cũng yên tâm, dặn dò Ứng Cúc để ý chăm sóc, lại nói vài câu với tên hầu nam kia, tên hầu nam nào dám đắc tội vị tam thiếu phu nhân thân phận hiển quý này, vội vàng khúm núm đáp ứng.

Lúc Tô Cảnh Cảnh rời khỏi Đồng gia, trong lòng cảm thấy buồn bã. Cô ngồi trong ô tô nhìn thoáng qua đại trạch Đồng gia, cô nhớ lần trước tới đây hoa tường vi trong vườn cành lá sum suê, sắc màu điểm lẹ, mùi hương kiều điểm. Lần này đến hoa tường vi đều đã đổi thành thập tường cảm.

Hoa cũng như vậy, người làm sao kham nổi!

Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không thôi. Trong toà đại trạch này luôn có đau buồn hoan hi không nói hết, khổ oán nói vô cùng.

Lúc trở lại biệt thự Phụng Tề, Đồng Hiền Tuấn đã ở đây rồi. Thấy cô về anh nhoen miệng cười.

Cô nhìn anh, trong lòng nghĩ vị tạp trần, vết thương của anh còn chưa khỏi hẳn, đi đứng hơi khập khiễng. Vì thế anh chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, không đứng dậy đón cô.

Trong đại sảnh không có ai khác, cô hơi ngạc nhiên: “Sao không có ai thế này?”

Anh cười cười nói: “Em cảm thấy có một số việc thích hợp để người khác nghe được sao?” Tuy khuôn mặt anh mang theo nụ cười nhưng Tô Cảnh Cảnh lại cảm thấy anh đang tức giận, cô đành hạ thấp mình gọi anh: “Tông Hi.”

Mỗi lần cô như vậy anh liền không tức giận được nữa. Có khi chính anh cũng thấy lạ lùng, sao rõ ràng con giận trong lòng rất lớn, bị một tiếng gọi mềm mại của cô, tức giận cái gì, lửa giận cái gì, đều tan biến hết rồi. Thậm chí nhiều lần anh ôm lấy cô, cảm thấy chỉ cần có cô, giang sơn cầm tù này chỉ là phù vân.

Thôi, thôi. Cả đời này, thế nhưng gặp được cô.

“Đến đây!” Anh vỗ vị trí sofa cạnh mình.

Trong mắt Tô Cảnh Cảnh hiện lên chút kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời đi qua.

“A...” Cô chưa ngồi yên anh đã một tay ôm cô ngồi lên đùi mình, cô từ giãy giụa nhưng sức anh lớn, cô không tránh được, cuối cùng đành mặc kệ.

“Ông già đồng ý rồi à?” Anh thân mật vuốt ve cô, mang theo mùi vị cưng chiều, tuy là câu hỏi nhưng cô lại nghe ra sự chắc chắn trong đó.

Trong lòng cô im lặng than thở, cái gì anh cũng biết cả, thế rốt cuộc có chuyện gì anh không biết đây? Cô không phải một người mạnh mẽ, nhưng cũng không phải người ngoan ngoãn nghe theo vận mệnh, không chịu được nhất chính là bị người sắp đặt.

Nghe anh hỏi như vậy, rõ ràng sắc mặt cô không hề tốt lên. Anh lại cười, đưa đầu đến gần gáy cô, ti mi hôn. Cô không vui, muốn đẩy anh ra nhưng anh lại nắm tay cô thật chặt làm cô càng dựa vào anh gần hơn.

Khoảng cách gần như này luôn kèm theo chút thân thiết và ái muội vô hình.

“Anh đừng...” Cô vừa định nói thì anh hôn lên môi cô. Anh hôn rất chậm, rất dịu dàng, từ khoé môi chậm rãi đến cánh môi, phảng phất như đang hôn một món đồ quý giá.

Ừm, cô là bảo bối của anh.

Anh chậm rãi hôn, cuối cùng hôn đến mức cả hai đều miệng đắng lưỡi khô anh vẫn không bỏ qua. Cô hơi đẩy anh, thế này anh mới ngừng lại, nhưng đầu lại chôn trên cổ cô.

“Thôi, em phải về thì về đi thôi.”

Cô ngán người, cảm thấy anh đang tức giận, nụ hôn ngọt ngào vừa rồi như mang theo chút mùi vị chua xót, lúc này chua xót đang lan toả khắp lòng cô, làm đau trái tim cô.

Anh nhìn cô với vẻ mặt có chút đau đớn, nhưng anh vẫn cười, vẫn là nụ cười nhẹ nhàng ấy. Nụ cười qua bao năm tháng vẫn không thay đổi, mang theo ba phần bất đắc dĩ, ba phần hoà hiệp và bốn phần cưng chiều.

Lúc này Đồng Hiền Lân mưu đồ tấn công phương Nam nhưng anh lại một mực muốn cùng cô về phương Nam, tặng không cơ hội cực tốt này cho người khác, vì thế anh càng phải trả một cái giá thật đắt!

Vụ mua bán súng ống coi như bỏ đi rồi, phỏng chừng những hoạt khác có liên quan tạm thời cũng vậy...

Không phải không tiếc, nhưng nhìn cô cứ an nhiên vui trong lòng anh, anh còn có gì đáng để tiếc đây?

Dầu Quách Chữ Đồng nói anh khó thành nghiệp lớn, anh cũng thừa nhận, có lẽ khi con người còn sống chung quy là muốn vì một thế gì đó mà điên cuồng một lần.

Anh nở nụ cười nhợt nhạt, trên khuôn mặt tuần tú kia, nụ cười kia tựa mặt hồ Vĩ Lan, mang theo vẻ đẹp nhẹ nhàng, nhàn nhạt.

“Cảnh Cảnh, Cảnh Cảnh...” Anh vui mặt vào cổ cô, nắm bắt tên cô. Trong lòng cô khẽ động, cánh tay vòng quanh thắt lưng anh ôm thật chặt.

Anh cảm nhận được động tác nhỏ của cô, ý cười trên mặt càng đậm thêm.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Mảnh tuyết thứ năm (1)

Mấy ngày liền họ phải đặt mua đồ về Duyên Bình cho xong xuôi, thật ra thì đồ mang về cũng không có tiêu chuẩn chuẩn bị như nào, nhưng chung quy Đồng gia là thế gia trâm anh, nhà lớn nghiệp lớn, quy củ tự nhiên cũng lớn hơn nhà bình thường một chút.

Mấy ngày nay tin tức ở Duyên Bình bị phong tỏa vô cùng chặt chẽ, trên báo chí chỉ đề cập đến mấy chuyện không quan trọng. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh sốt ruột, nhưng Đồng Hiền Tuấn lại luôn không hé răng lấy một lời về những chuyện này, như thể thật sự không biết vậy.

Tô Cảnh Cảnh đành chỉ biết chờ đợi, người như Đồng Hiền Tuấn nếu đã không muốn nói, cho dù là hình phạt tàn khốc lên người cũng sẽ không nói.

Lúc này xe tư nhân đã ra khỏi tỉnh Diên, không tới mấy giờ đồng hồ là có thể đến Duyên Bình. Cảnh sắc ngoài cửa sổ vô cùng vui vẻ, từng cọng cây ngọn cỏ đều vô cùng quen thuộc, nhưng lúc này Tô Cảnh Cảnh lại cứ cảm thấy chúng đều hết sức xa lạ.

Chuyện cũ rành rành trước mắt, trong chốc lát như thủy triều buổi đêm, tới tới lui lui, không ngừng nghỉ bồi hồi trước mắt cô. Cô chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thậm chí muốn ngủ thật say, mặc kệ dòng đời biết bao biến cố.

Nhưng sự đời nào như ý muốn của con người ta.

Cả đời tổ phụ chinh chiến trên lưng ngựa, kết quả cũng chỉ là một cái bảo tang, về với đất vàng. Cô và Thi Gia Liệt là thanh mai trúc mã song cuối cùng chỉ có thể mỗi người mỗi ngả. Bây giờ không biết anh nào rồi, còn sống hay đã chết, là vui hay buồn.

“Sao vậy, cận hương tình khiếp*?” Trong lòng Đồng Hiền Tuấn thấy cô có vẻ khác thường bèn vươn tay chặn ngang cô.

*Cận hương tình khiếp (近乡情怯): Hình dung tâm tình hức tạp của người xa quê lúc về quê cũ.

Cô quay đầu lại, khoé môi động đậy, đáng vẻ cười như không cười. Anh cau mày, cúi đầu, hơi chần chờ nói: “Em về đây nên nhớ cậu ta sao?”

Tô Cảnh Cảnh không đáp lại, tất nhiên cô biết Đồng Hiền Tuấn đang nói tới ai, chỉ là cô không cách nào trả lời anh. Chẳng lẽ anh và cô làm thế nào cũng phải dây dưa về vấn đề này sao?

Bởi cô không nói nên mày anh càng nhăn lại, đáy mắt âm trầm như bóng đêm nặng nề.

Tiếng đường ray vang lên “xình xịch” lên tai, không khí ngưng đọng lại.

Cách một lúc lâu sau, Tô Cảnh Cảnh mới lờ mờ nói: “Tông Hi, em cũng gả cho anh rồi, anh cần gì phải vậy?”

Trong mắt Đồng Hiền Tuấn mang theo chút tức giận, lúc sau lại vô cùng bình tĩnh nói: “Tôi làm sao?”

Anh nhìn cô đăm đăm, cô thản nhiên nói với anh: “Em đã gả cho anh rồi, anh cần gì phải vậy?” Lời nói ảm ức, bắt đầu dĩ như vậy, lời nói làm anh đau buồn nhường ấy, bảo sao anh có thể không tức giận!

Nhưng cuối cùng anh vẫn cố gắng kìm xuống.

Cô biết anh tức giận nhưng chỉ nhìn anh một cái rồi rũ mắt xuống, nói: “Tông Hi, em trở về chẳng qua bởi vì ông ngoại, anh đừng nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng khác.”

Đồng Hiền Tuấn mím môi, ánh mắt phức tạp.

Tô Cảnh Cảnh dựa vào người anh, cảm giác người anh hơi lạnh, trong lòng cô không có cảm giác gì, lại không biết nên nói gì mới tốt.

Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua tựa như bộ phim điện ảnh ngắt quãng, chỉ mới loé lên, chưa kịp chậm rãi thưởng thức thì biến mất.

Anh ôm lấy cô, cảm đặt trên đầu cô, cọ sát những sợi tóc tơ mịn như gấm. Cô lẳng lặng dựa vào ngực anh, bỗng nhiên anh lại nẩy lên suy nghĩ cứ thế này là tốt rồi, chỉ cần cô im lặng trong lòng anh là tốt.

Chỉ có điều e rằng hy vọng của anh chỉ là xa vời.

Xuống xe, tới đón bọn họ không phải Thi Gia Liệt mà là một vị sư trưởng của quân Diên tên Hà Tuấn Kiệt. Tuổi tác vị sư trưởng Hà này không lớn lắm, chỉ trên dưới hai mươi nhưng đáng vẻ vô cùng lão luyện.

Sáng sớm Đồng Hiền Tuấn đã phái người điều tra anh ta. Người này đối nhân xử thế vô cùng lời đời, khéo đưa đẩy, hiện nay là người không thể nhìn tới trong quân Diên. Chỉ gần hai năm mà anh ta có thể từ một vệ binh nho nhỏ leo tới vị trí sư trưởng, không thể nói là không ọi hại.

Lúc này trong quân Diên đã chia bè kéo phái rõ ràng, có tiếng tăm nhất là hai phái của Thi Gia Liệt và Hà Tuấn Kiệt. Mà Thi Gia Liệt chính vì bị mọi người trong quân đồ kị mà lực lượng tự nhiên là thiếu hụt rất nhiều. Mà vị sư trưởng Hà trước mắt này thì hoàn toàn ngược lại.

Hà Tuấn Kiệt khách sáo với Đồng Hiền Tuấn vài câu rồi đưa họ về nhà cũ của Thịnh gia.

Lúc này sắc trời dần tàn, ánh hoàng hôn mỏng manh nhuộm ngả tư đường thành một màu đỏ ảm đạm. Xe hơi màu đen chậm rãi rì rì trên ngã tư đường, qua cửa kính xe Tô Cảnh Cảnh nhìn ngôi nhà đã không còn quen thuộc kia nữa, trong lòng dần dâng lên nỗi đau buồn khó hiểu.

Đồng Hiền Tuấn bầu bạn với cô không nói gì, chỉ vô cùng quan tâm nhìn cô. Tô Cảnh Cảnh vừa quay lại thì chống lại cặp mắt đen nhánh kia thì giật mình, thần sắc trong mắt hơi đổi. Khoé môi Đồng Hiền Tuấn hơi cong lên, vươn tay nắm chặt tay cô, than khẽ một tiếng.

“Sao thế?” Tô Cảnh Cảnh thấy anh không bình thường bèn hỏi một câu, nào ngờ anh nghe thấy cô hỏi thì tâm tình tốt lắm, nắm tay cô xoa lấy xoa để.

Tô Cảnh Cảnh khó hiểu nhìn anh, anh lại im lặng. Cô nổi cáu, mặt trầm xuống, nói thẳm: “Anh có nói không?”

Khoé môi anh lại càng cong hơn, kéo cô vào trong lòng. Đầu tiên cô ngăn ra, ánh mắt không tự giác dôi về phía người lái xe phía trước, lái xe là người thông minh, tự nhiên hiểu khi nào thì nên nhìn, lúc nào thì không nên. Nhưng Tô Cảnh Cảnh lại xấu hổ muốn chết, thế là cô dùng sức đẩy anh ra, nhưng anh lại cố tình ôm chặt, không chịu nói ra lấy tí ti.

Cô nổi cáu, cau mày: “Có chuyện gì thì nói mau, làm gì mà tấy máy chân tay.”

Bỗng nhiên anh dừng lại tất cả động tác, chỉ lẳng lặng ôm cô. Gần đây hình như anh rất thích làm thế này, chỉ im lặng ôm cô, không hé răng lấy nửa chữ, mỗi lần thế này hai người đều có thể nghe được tiếng hít thở và tiếng tim đập của nhau.

Nhưng làm chuyện này ở nhà thì cũng thôi, lại cứ thích ở đây...

Anh nhìn cô xấu hổ đỏ bừng mặt, chỉ cảm thấy tâm tình phiêu đảng, vốn trong lòng không thoải mái bỗng tiêu tán toàn bộ.

Đến nhà cũ của Thịnh gia, Đồng Hiền Tuấn chẳng thèm cố kỵ ánh mắt người khác, cứ thế ôm lấy Tô Cảnh Cảnh đi vào.

Nhà cũ của Thịnh gia là hình thức lâm viên Giang Nam điển hình, công và sân là gạch xanh ngói lớn, kiến trúc mộc mạc thanh nhã, hoàn toàn khác biệt với nhà cũ của Đồng gia ở Cù An.

Tên hầu nam dẫn họ đến phòng khách, lúc sắp xếp xong xuôi cũng sắp đến giờ cơm tối. Tên hầu nam hỏi Tô Cảnh Cảnh: “Tiểu tiểu tỷ muốn ăn gì?”

Trước kia người của Thịnh gia luôn gọi Tô Cảnh Cảnh là “tiểu tiểu tỷ”, người hầu nam này cũng là người làm lâu năm trong phủ nên dùng xưng hô cũ.

Nghe xưng hô này Đồng Hiền Tuấn không khỏi cười, Tô Cảnh Cảnh liếc Đồng Hiền Tuấn hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Đồng Hiền Tuấn đang cởi cúc áo của áo trong bên trong ra, nghe Tô Cảnh Cảnh hỏi vậy, tay anh liền dừng lại trên cổ áo, hơi trầm ngâm rồi nói: “Tùy ý là được, không cần đặc biệt đâu.”

Tô Cảnh Cảnh gạt đầu, nói với người hầu nam: “Tùy tiện làm hai bát mì là được, không cần làm tinh xảo lắm đâu.”

Người hầu nam lên tiếng trả lời rồi lui ra, lại nghe Đồng Hiền Tuấn không vui nói: “Em chiêu đãi tôi như vậy sao? Mì thì cũng thôi đi, lại còn tùy ý?”

Tô Cảnh Cảnh nổi cáu nhìn anh một cái, đi đến bên cạnh giúp anh cởi chiếc cúc dưới cổ áo.

“Vị sư trưởng Hà kia bảo đã đặt tiệc rượu ở quán rượu nổi danh nhất ở Duyên Bình rồi anh còn không chịu, còn nói đang tang kỳ không nên khoa trương khắp nơi, giờ lại trách em không chiều đãi anh thịnh soạn.”

Đồng Hiền Tuấn nhìn đáng vẻ cau kinh lúc này của cô, biết cô mệt mỏi, khoé môi anh hơi cong lên nói: “Em có dám đến bữa tiệc Hà Tuấn Kiệt mời không?”

“Sao mà không dám?” Tô Cảnh Cảnh hơi ngạc nhiên, lúc ở nhà gà cô thấy Đồng Hiền Tuấn và Hà Tuấn Kiệt nói cười ríu rít, cứ như thể là bạn tốt lâu năm, nhưng lần này lời của Đồng Hiền Tuấn lại chứa đầy hàm ý khi nói đến Hà Tuấn Kiệt.

Khoé môi anh hơi nhếch lên, thì thầm: “Dầu không phải là hồng môn yến thì cũng chẳng phải tiệc tùng có thể ăn uống thoải mái.”

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười, ngẩng đầu nhìn anh thì thấy trong đôi mắt đen nhánh kia là cả một bầu lo lắng.

Đồng Hiền Tuấn khe khẽ thở dài, lại cười cười, nâng mặt cô lên: “KHông sao, em yên tâm, tất cả đều có tôi rồi.”

Nghe anh nói vậy, tim cô khẽ thích một cái, tựa như có gì từ trong lòng rơi ra ngoài, bỗng chốc cả cõi lòng đều trống rỗng, chỉ còn lại tiếng vang rầu rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cũ An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Mảnh tuyết thứ năm (2)

“Tông Hi, sao anh lại đến Duyên Bình với em?”

Hồi lâu sau, cả gian phòng trở nên im ắng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, ngoài cửa sổ hoàng hôn mỏng manh đã tắt ngóm, ánh trăng sáng ngời như tơ lụa rơi vào trong phòng, mặt đầy đầy ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt của họ.

Cô hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt càng sáng ngời làm nổi bật lên quanh mình vô cùng xám xịt.

“Rốt cuộc em nghĩ tôi như thế nào vậy, chẳng lẽ trong lòng em tôi chẳng có chút nào là người em muốn sao?” l.q.đ Trong lời nói của anh mang theo tức giận mơ hồ, Tô Cảnh Cảnh nhìn khuôn mặt dần dần lại của anh, sau đó quay đi không nhìn anh nữa.

Trong lòng anh tức giận, nhìn cô không đánh nhìn thẳng vào mắt mình thì mảy mẩn nhỏ cả lại. Trong lòng lão đại không thoải mái, nhưng đáng vẻ khó gần này của cô là đang tức giận. Anh muốn vươn tay sờ mặt cô nhưng cô lại quay mặt anh, anh đành phải bình tĩnh đứng im tại chỗ, không hề răng nửa chữ.

Tô Cảnh Cảnh thấy Đồng Hiền Tuấn cũng không nói gì, trong lòng hơi khổ sở, chỉ cảm thấy cuối cùng anh cũng không phải cam tâm tình nguyện theo cô bầu bạn, đành im lặng thở dài.

Một bà vú mang mì tới, Đồng Hiền Tuấn liếc mắt nhìn, chỉ có canh suông và ít rau ở bên trên, thực sự anh chẳng thích tí nào. l.q[đ Bối vì đang là tang kỳ của Thịnh Thế Huy, người trong phủ đều làm theo quy định cũ của Thịnh gia, trong vòng trăm ngày đều ăn chay.

Đồng Hiền Tuấn biết quy củ của Thịnh gia, đang ở trước mặt bà vú đưa cơm nên cũng không tiện nói gì.

Tô Cảnh Cảnh nhìn bát mì thanh đạm cũng không thấy có khẩu vị, vốn mệt mỏi một ngày nên đã đói là. Cô cầm đũa lên bốc hai ba cái rồi gắp một miếng nhỏ ăn, cảm thấy trong miệng nhạt nhẽo như ăn cơm trắng.

Chờ bà vú lui ra, Đồng Hiền Tuấn nhìn Tô Cảnh Cảnh một cái, cô cũng nhìn lại anh. l.q=đ Đồng Hiền Tuấn lại nhìn bát mì, cười khổ: “Nghe nói của càn tít* của Ích Phong Lâu ở Duyên Bình là món ngon vô cùng, đáng tiếc luôn chỉ nghe tiếng chứ chưa được thưởng thức, thật là đáng tiếc.”

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh vốn vẫn tức anh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy chẳng có gì đáng để tức giận cả. Với thân phận và địa vị như vậy của anh thì không thể không ăn ngon mặc đẹp được, nếu bản thân cô cũng ở thân phận địa vị như vậy, chắc cũng sẽ làm ra mấy chuyện như thế.

Cô tri thư đạt lễ từ tám bé, rất nhiều chuyện cũng hiểu được. Nghĩ vậy, cô khẽ mỉm cười với Đồng Hiền Tuấn: “Chỉ sợ sẽ phá vỡ quy củ, nghe mẹ em nói lập ra quy củ này thực ra là để ràng buộc những hậu bối chỉ biết hưởng lạc.”

Đồng Hiền Tuấn cười tủm tỉm: “Sợ là làm vậy chẳng có hiệu quả gì, nếu những hậu bối kia chỉ biết hưởng lạc thì cho dù có quy củ cũng sẽ phá vỡ thôi, chỉ bằng không lập còn tốt hơn!”

“Nếu anh thực sự muốn ăn đến thế thì cũng được thôi, dù sao chúng ta cũng không thực sự là người Thịnh gia!”

Đồng Hiền Tuấn nghe cô nói vậy thì cười tủm tỉm, chợt anh kéo tay cô rồi đi ra ngoài. Tô Cảnh Cảnh chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị anh kéo đi như vậy liền lao đảo một cái, cả người bước nhanh về phía trước mấy bước. Anh tay nắm chặt cô, tay hơi dùng lực một chút liền ôm chặt cô trong

ngực mình.

“Anh làm gì vậy?” Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên, nửa người cô đã ở ngoài cửa.

Đồng Hiền Tuấn nắm cổ tay cô thật chặt: “Đắt em đi ăn cua.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Anh cứ làm càn thôi, lúc này là lúc nào rồi, ở đâu còn cua chứ?”

Đồng Hiền Tuấn ôm cô đi về phía cửa sau, lúc đầu Tô Cảnh Cảnh còn giùng giàng, nhưng anh ôm quá chặt, cô tự biết sức lực hai người cách xa nhau đành mặc kệ, nói: “Đừng nói giờ anh muốn đến Ích Phong Lâu thật nhé?”

Đồng Hiền Tuấn cười hớn hở, không trả lời cô. Co cũng biết tính cách anh luôn tùy tiện nhưng đã muộn thế này mà còn bằng mọi giá phải kéo cô ra ngoài ăn cua, chuyện này cũng thật là...

Cô lắc đầu một cái, mặc kệ anh đi.

Cửa sau của Thịnh gia, Tô Cảnh Cảnh tự nhiên quen đường quen nẻo, nhưng không ngờ là Đồng Hiền Tuấn lại hiểu rất rõ thời gian vệ binh Thịnh gia tuần tra.

Rời khỏi Thịnh gia, Tô Cảnh Cảnh không khỏi khen anh một câu, anh chỉ cười không đáp.

Lúc này ánh trăng rất sáng, phủ đầy con đường nhỏ lát đá xanh, lóng lánh rực rỡ tựa ngân hà trên chín tầng trời cao. Từ xa văng vẳng tiếng bước chân ngắt quãng, trong đêm thu gió mát cắt qua không khí, vang lên vu vù.

Anh nắm tay cô thật chặt, không buông lỏng tí nào. Cô đi theo anh, đi thật chậm rãi. Tất cả như trở lại thuở ban đầu, lúc đó họ chẳng nghĩ về ai, ràng buộc nhau cả đời.

Cô cúi đầu, im lặng thờ dài.

Dường như sự đời là thế, lặp lại hết lần này tới lần khác nhưng mỗi một lần đều không giống nhau.

“Lúc đó em nghĩ gì vậy?” Bất chợt Đồng Hiền Tuấn hỏi một câu.

“Gì cơ?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, anh không nhìn lại cô, chỉ hơi cong khoé môi, nhưng không phải cười. Anh luôn có vẻ mặt bình tĩnh như vậy làm người khác không đoán được suy nghĩ thực sự của anh. Anh chính là người luôn tự bảo vệ mình.

Cô cười nhột nhật, ở với anh lâu ngày, cô như đã quen với biểu tình kín như bưng kia của anh. Cô hỏi lại: “Vậy anh đang nghĩ gì thế?”

Anh cũng đoán cô sẽ hỏi vậy, bèn đưa tay kéo cô vào trong ngực, cô nhô đầu ra khỏi ngực anh, vừa cười vừa hỏi: “Lúc đấy anh có nghĩ sao lại có một cô bé ngốc đến mức đi theo người không quen không?”

Anh búng mũi cô, hùa theo lời cô: “Ừ đúng vậy, tôi đang nghĩ làm sao mới có thể bán cô bé này đi.”

Cô bấu môi nhưng khuôn mặt vẫn vương ý cười, biết anh chỉ nói giỡn, thế là cô cọ vào ngực anh như con mèo nhỏ khá ái.

Anh hơi sững sờ bởi chưa từng thấy vẻ mặt và động tác đáng yêu như này của cô, cô dùng đầu mình đụng vào ngực anh, cười hi hi: “Đồ ngốc.”

“Hử?” Đồng Hiền Tuấn không ngờ cô lại gọi anh như vậy, cách gọi thân mật như này anh chưa từng nghe qua, trong lòng anh ầm ập, càng ôm cô chặt hơn nữa.

Động tác này của anh làm cô giật mình, anh ôm thật chặt, trông mắt đen nhánh rực rỡ như những vì tinh tú, giọng anh trầm thấp gọi cô: “Cảnh Cảnh, Cảnh Cảnh.”

Cô rung động.

Người đàn ông có vòng ôm ấm áp này, trong đêm khuya tại đầu đường không một bóng người, dùng giọng nói trầm thấp động lòng người gọi tên cô, trong giọng nói kia tựa như mang theo tình yêu không ngừng nghỉ. Ngay tại khoảnh khắc này cô hoàn toàn chìm đắm. Quan tâm Giang Nam, đất Bắc gì đó của anh, quan tâm quân Diên, quân Nghiêu gì đó của anh, cô chỉ biết cô yêu anh, chỉ vậy thôi.

Bóng đêm thâm trầm, hai bên đường là những cột đèn đường tinh xảo, từng ánh đèn rơi xuống nền đá xanh làm người ta có cảm giác trinh trọng, tựa như thăm dò trong hôn lễ phương Tây.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Mảnh tuyết thứ sáu (1)

Chẳng biết vì sao đã qua mười một giờ mà Ích Phong Lâu vẫn mở cửa. Ánh trăng rọi vào bảng hiệu gỗ đen chữ vàng treo trên cao, từng tia sáng nhỏ màu vàng chiếu sáng cửa, tựa như đang phô trương danh tiếng tiệm cổ trăm năm.

Giờ này mà tiểu nhị trong quán vẫn vô cùng ân cần, không chờ Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh vào cửa đã ra đón.

Tô Cảnh Cảnh dò xét đồng Hiền Tuấn bằng khoé mắt, thấy khoé môi anh mỉm cười trong lòng liền sáng tỏ. 1/q đ Theo tính cách của anh, thực ra đã sắp đặt xong hết rồi.

Tiểu nhị dẫn họ đến một căn phòng trang nhã trên lầu rồi đưa lên một bình trà hoa. Không bao lâu sau ông chủ Ích Phong Lâu cũng vào phòng, vô cùng cung kính nói với Đồng Hiền Tuấn: “Tâm thiếu dặn dò đều đã làm xong, xin Tam thiếu yên tâm.”

Đồng Hiền Tuấn cười nói: “Tất nhiên là yên tâm rồi, của cang tít chính là món ăn sát chủ bài ở nơi này của ông.”

Khoé mắt Tô Cảnh Cảnh liếc qua ông chủ Ích Phong Lâu, khuôn mặt người này toàn thịt béo, cũng là đáng về tiêu chuẩn trong các tiệm ăn, lại không biết vì sao cô nhìn ông chủ này thế nào cũng không thấy vừa mắt. Nghĩ chắc mình nghĩ nhiều nên cô không để bụng nữa, chỉ nói với đồng Hiền Tuấn: “Em còn tưởng anh chỉ thuận miệng, không ngờ...”

Đồng Hiền Tuấn cầm ly trà bằng sứ lên, hớp ngụm trà, nói: “Em nói xem mấy cái danh tiếng kia sao mà có được, sống phóng túng chính là điểm mạnh của tôi.”

Nghe anh nói vậy, tuy giọng điệu bình thường nhưng bên trong mang theo mùi vị không bằng lòng. 1/q đ Tô Cảnh Cảnh mấp máy môi, không lên tiếng, lại nghe anh vừa cười vừa đặt ly trà xuống: “Nghe nói trước đây Minh Soái rất thích ăn của cang tít, thích đến trình độ không của không vui.” Nói xong, nụ cười trên khuôn mặt anh dừng lại, nước trà màu nâu trong chén trước mặt anh khẽ xao động.

Tô Cảnh Cảnh rũ mắt quan sát, mi mắt cong cong như cánh bướm đang vỗ.

“Nhân thế luôn thay đổi vô thường.” Đồng Hiền Tuấn than thở, anh không hay an ủi người khác. Tô Cảnh Cảnh khẽ ngẩng đầu lên, cười nhạt với anh.

Cua cang tít được đặt tên như vậy là bởi vỏ của hơi tím, nhưng sau khi luộc lên lại biến thành màu hồng.

Nhìn những con cua co lại mới đưa lên, Tô Cảnh Cảnh hơi khó xử. 1/q đ Tuy cô là người Duyên Bình, lúc nhỏ cũng ở Duyên Bình nhưng vì bóc cua quá phiền phức nên cô không hay ăn. Lúc này trước mặt Đồng Hiền Tuấn cô không thể nói mình không biết ăn được.

Đồng Hiền Tuấn thấy cô chậm chạp không ăn, khoé môi lại càng vui vẻ.

Ăn của tất nhiên là có dụng cụ, Tô Cảnh Cảnh nhìn Đồng Hiền Tuấn lu loát cầm cái kẹp cua nhỏ màu bạc cắt chân cua ra, sau đó ngon tay thon dài bóc vỏ cua, của cang tít vào tháng năm, tháng sáu không có gạch nhưng đến tháng mười lại có gạch của mỹ vị.

Nhìn Đồng Hiền Tuấn ăn đến quên trời quên đất, Tô Cảnh Cảnh cầm cái kẹp bạc trong tay thò về phía của cang tít ngon miệng nhưng không lại cách nào gỡ cua.

Đồng Hiền Tuấn phồng chùng cũng nhìn ra sự bất đắc dĩ của cô, anh khẽ mỉm cười, lại cầm một con, dùng chiếc muống bạc nhỏ bên cạnh múc gạch mua ra, bỏ vào cái bát sứ trước mặt cô.

Tô Cảnh Cảnh hơi ngạc nhiên, Đồng Hiền Tuấn lại thản nhiên nói: “May mà em không hay ăn, nếu hay ăn thì em đừng trông mong tôi sẽ giúp.”

Tuy anh nói vậy nhưng Tô Cảnh Cảnh lại cười.

Nhìn gạch cua trước mắt bỗng dưng cô thấy hoảng hốt.

Khi còn bé ông ngoại rất thích ăn cua, cô lại ngại phiền, thời gian đầu còn có âhù gái phục vụ, sau này mẹ thấy đáng về vô tích sự kia của cô liền cho những hầu gái đó ra ngoài.

Có đoạn thời gian cô chỉ có thể nhìn những mỹ vị kia, lặng lẽ bóc com trắng trong bát.

Có lần trở về Thi Gia Liệt không hề nhìn liền gỡ cua giúp cô, đặt xuống trước mặt cô.

“Sao vậy?” Thấy Tô Cảnh Cảnh thất thần, Đồng Hiền Tuấn loay hoay sờn cua hỏi. Tô Cảnh Cảnh cười hi hi với anh, nụ cười này có chút khô khan, may mà Đồng Hiền Tuấn đag cúi đầu chuyên tâm ăn cua.

“Tông Hi, cảm ơn anh.”

“Hả?” Đồng Hiền Tuấn ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô, thấy trông mắt cô hơi u ám: “Sao tự nhiên lại nói vậy?”

Tô Cảnh Cảnh cười nhạt, cầm đũa bạc định ăn gạch cua trong bát thì thấy một bóng đen màu xám tro nhanh chóng đi vào.

Người kia ghé vào tai Đồng Hiền Tuấn nói mấy câu, Đồng Hiền Tuấn chau mày lại, trên mặt hiện rõ vẻ không vui. Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy trái tim như bị cái gì đó kéo, như muốn bung ra.

Sau khi người kia nói xong lập tức lui ra ngoài, mà vẻ mặt Đồng Hiền Tuấn lại ngưng trọng lại, dấu cho có của càng tím ngon miệng trước mắt cũng không thể đã động đến anh.

“Sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh mềm giọng, cẩn thận hỏi nah. Đồng Hiền Tuấn lắc đầu một cái, môi hơi động đấy nhưng không nói gì, chân mày nhíu lại thật chặt không hề giãn ra.

Tô Cảnh Cảnh đoán chắc xảy ra chuyện lớn gì, cũng không biết là chuyện ở đâu. Nếu là bên thành Cù An thì còn may, dù sao cũng cách quá xa, ngược lại lời nhảm có thể có sai sót, nhưng nếu là Duyên Bình.

Đồng Hiền Tuấn xoa nhẹ mi tâm, dùng sức gõ bàn hai cái. Tiểu nhị chờ bên ngoài lập tức vào hỏi: “Tam thiếu có gì dặn dò?”

Đồng Hiền Tuấn lại không nói gì, tiểu nhị cũng không dám lui xuống, đành khom lưng đứng đó, đứng được một lúc thì mồ hôi lạnh trên trán cậu ta thì nhau chảy xuống.

Tô Cảnh Cảnh nhìn hành động ấy của Đồng Hiền Tuấn cũng bắt đầu khẩn trương, nhưng nhìn về mặt anh lại không dám hỏi, chỉ có thể ngồi ngầy ngẩn.

Tô Cảnh Cảnh ngấm mi tâm nhan chặt vào nhau của anh, trong mắt chứa đầy lo lắng. Một lúc lâu sau Đồng Hiền Tuấn cười với cô, nói: “Còn chưa ăn xong bữa cơm thì gặp chuyện, thật phiền phức.”

“Sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh hỏi lại, cuối cùng lần này anh cũng trả lời cô: “Thật ra thì cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng em nên biết.”

Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên, trong mắt theo dõi khuôn mặt xem ra đã khôi phục lại vẻ bình thản vốn có.

Anh nói: “Thị Gia Liệt và Hà Tuấn Kiệt, cuối cùng...”

Anh nói tới đây thì dừng lại, Tô Cảnh Cảnh không phải kẻ ngu dốt, chỉ mấy chữ ngắn ngủi cô đã biết được tình hình khẩn cấp của sự việc. Cô cắn môi nhìn anh, anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào con đường trong trẻo, lạnh lẽo.

Chưa tới một giờ, bầu trời bên ngoài đã tối om, nhưng ánh trăng lại rất sáng, trong trẻo tựa dòng nước đưa tình trên con đường nhỏ lát đá xanh. Đèn hai bên đường toả ra ánh sáng màu vàng nhạt, làm nổi bật khu phố em lặng như bãi tha ma.

Tô Cảnh Cảnh lưỡng lự trong chốc lát, trong căn phòng nhỏ trang nhã tràn đầy vị của nhưng cô không thấy đó là mùi thơm làm người khác thèm ăn, mà chỉ cảm thấy mùi vị đó làm cô khổ sở.

“Bây giờ chúng ta trở về Thịnh gia hay sao?”

Ánh mắt Đồng Hiền Tuấn khẽ chuyển, dừng lại tiểu nhị vừa bị anh gọi vào: “Biết chuyện gì rồi chứ.”

Tiểu nhị gật đầu một cái, ngậm chặt miệng, đối với chuyện của nhân vật lớn này, anh ta biết càng nhiều càng dễ rước lấy hoạ sát thân. Cậu ta chưa tới hai mươi tuổi, trong nhà còn có già trẻ trên dưới, không thể không có cái mạng này của cậu ta.

Đồng Hiền Tuấn cong khoe môi, vô cùng hài lòng với phản ứng của tiểu nhị. Vì vậy anh chậm rãi cầm khăn lụa bên cạnh lên, nhẹ nhàng lau gạch cua trên ngón tay giữa.

“Nói ông chủ các cậu truyền tin tức đi đi.” Dứt lời anh ném khăn qua bên cạnh, liếc Tô Cảnh Cảnh nói: “Nên về xem xem, tình cảnh náo nhiệt như vậy sao chúng ta có thể không tới xem chứ!”

Sắc mặt Tô Cảnh Cảnh không tốt lắm, cô ngẩng đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn, anh đứng dậy vươn tay về phía cô, mà cô hơi chần chừ.

Anh thấy cô ngưng ngừng, khuôn mặt liền hiện vẻ không vui, ngoắc ngoắc ngón tay, cô đành vươn tay ra đặt lên tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Mảnh tuyết thứ sáu (2)

Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh vừa bước vào cửa lớn của Thịnh gia, một đội vệ binh liền ngăn trước mặt bọn họ.

Đầu tiên Tô Cảnh Cảnh sửng sốt, sau khi quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn thấy anh cười một tiếng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những vệ binh kia, Tô Cảnh

Cảnh liền nhíu mi nói: “Từ khi nào mà Thịnh gia thành trọng địa quân sự rồi?”

Thị vệ trưởng từng gặp Tô Cảnh Cảnh, biết đây là tiểu tiểu ty của Thịnh gia. 1/qđ Vị bên cạnh Tô Cảnh Cảnh tuy anh ta chưa gặp lần nào nhưng từng nghe nói là quân trưởng quân Nghiêu, Tam thiếu của Tấn Dương Đồng gia.

Hai vị này anh ta đều không dám đắc tội, vì vậy liền nói: “Tô tiểu thư thông cảm cho, chẳng qua là sư trưởng Hà và Liệt thiếu có chuyện quan trọng cần nói, xin Tô tiểu thư và Đồng Tam thiếu về phòng trước!” Dứt lời thị vệ trưởng vung tay về phía sau, mấy tên vệ binh lập tức tiến lên.

Thị vệ trưởng cúi chào hai người một cái rồi nói: “Đưa Tô tiểu thư và Đồng Tam thiếu về phòng.”

Lúc này Tô Cảnh Cảnh không thích bị cưỡng ép đưa về phòng, khoé mắt liếc Đồng Hiền Tuấn, thấy anh cũng không vui, ngược lại anh cười hì hì nói: “Nghe nói Liệt thiếu đã lâu không ra khỏi cửa phòng, hôm nay là làm sao vậy?”

Nghe anh nói vậy đầu tiên Tô cảnh Cảnh sững sốt, sắc mặt khẽ thay đổi nhìn tên thị vệ trưởng kia, ánh mắt lập tức trở nên sắc sảo.

Cẩn thận suy nghĩ, mấy ngày nay cô đến Duyên Bình quả thực không gặp Thi Gia Liệt. 1+q_d Nếu là bình thường Thi Gia Liệt ắt vội vã chạy tới gặp cô, lúc đầu cô cứ nghĩ là vì chuyện lần trước. Lúc này nghe Đồng Hiền Tuấn nói vậy, trái tim lập tức thót lên một cái.

Thị vệ trưởng giả vờ trấn định, nói: “Đây là chuyện của Liệt thiếu, thuộc hạ cũng không biết. Nếu Tam thiếu và Tô tiểu thư không có chuyện gì thì kính mời trở về phòng, dù sau đây cũng là chuyện nhà của quân Diên, Tam thiếu làm quân trưởng của quân Nghiêu, hình như dính dáng vào có vẻ không ổn.”

Đồng Hiền Tuấn nói: “Nói không sao, chuyện quân Diên tự nhiên tôi không nên dính dáng nhiều.” Dứt lời anh ôm thắt lưng Tô Cảnh Cảnh đi về phía phòng khách bên kia. Tô Cảnh Cảnh hơi giật gấu, Đồng Hiền Tuấn liền siết chặt tay.

Thị vệ trưởng ra hiệu bằng ánh mắt cho tên vệ binh kia, tên vệ binh lập tức đi theo.

Tô Cảnh Cảnh liếc Đồng Hiền Tuấn một cái, thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, dáng vẻ như không ổn, đành thấp giọng nói: “Có thật là...”

“Ha.” Đồng Hiền Tuấn cười khẽ một tiếng, vô cùng hứng thú liếc vệ binh đi theo một cái.

Trong lòng Tô cảnh Cảnh rất ngạc nhiên, chẳng biết vì sao mà nhìn khoé môi cong cong của Đồng Hiền Tuấn, vốn đang căng thẳng chợt buông lỏng.

Quả nhiên mới đi được hai bước Đồng Hiền Tuấn liền vung tay về phía sau. Trong chớp mắt sau lưng Đồng Hiền Tuấn chợt im ắng, gió thổi vù vù xuyên qua hai bên hành lang sao thủ, đèn lồng màu đỏ sậm lắc lư trong gió, từng vầng sáng rủ xuống đất, bóng dáng người kia cũng bình tĩnh vô cùng.

Vui vẻ nơi khoé miệng anh càng nồng đậm, khoé mắt Tô Cảnh Cảnh liếc anh một cái, cùng anh xoay người.

Thần sắc tên thị vệ kia hồi hộp đứng đó, sau anh ta là một người đàn ông mặc thường phục cầm một khẩu súng lục mauser trong tay. Sau lưng người đàn ông kia còn có mười người đàn ông mặc thường phục khác đi theo, nhìn những người đàn ông kia một cái đã biết là quân nhân.

Tô Cảnh Cảnh bình tĩnh quan sát tất cả, tuyệt không ngạc nhiên, Đồng Hiền Tuấn cũng rất bình tĩnh nắm vai Tô Cảnh Cảnh đi về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh Thịnh gia, Hà Tuấn Kiệt lạnh lùng nói với Thi Gia Liệt: “Về chuyện Nam Bắc nghị hoà, rốt cuộc Liệt thiếu có ý kiến gì không?”

Thi Gia Liệt nhìn Hà Tuấn Kiệt đăm đăm, ánh mắt lạnh lẽo, anh hừ lạnh một tiếng: “Sư trưởng Hà cho là chia sông cai trị Giang Nam thật sự có thể vĩnh viễn yên bình ư?”

Hà Tuấn Kiệt cười lạnh, ánh mắt dừng trên mặt Thi Gia Liệt, lúc này Thi Gia Liệt chỉ mặc trường sam vải dày thông thường, đem lạnh như nước, vì lạnh mà đôi môi Thi Gia Liệt hiện màu xanh tím.

Hà Tuấn Kiệt nhìn dáng vẻ này của Thi Gia Liệt, cười lạnh: “Liệt thiếu cho rằng bằng thực lực hiện tại của chúng ta có thể thắng ư?”

Thi Gia Liệt bình tĩnh quan sát Hà Tuấn Kiệt, mãi đến lúc Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh lặng lẽ đi vào cũng không phát hiện.

Thi Gia Liệt nói: “Sư trưởng Hà cho rằng quân Diên ta không thể thắng, vậy chi bằng đầu nhập vào quân Nghiêu, không đánh mà lui há là tác phong của quân Diên!”

Tô Cảnh Cảnh nhìn hai người đang đứng trong sảnh đối mặt từ phía xa, Hà Tuấn Kiệt tự có khí phách làm người khiếp sợ, mà Thi Gia Liệt lại là ánh sáng nội hàm, tựa như minh châu. Trong lòng cô mơ hồ dâng lên nỗi sợ hãi, sau khi quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn, thấy trên khuôn mặt anh hiện ý cười, đôi mắt đen nhánh kia tựa u ám khê xao động.

Trong sảnh lập tức trở nên yên tĩnh, từ xa vẳng lại tiếng chim hót, đó là con chim Thịnh Thế Huy nuôi lúc còn sống, bây giờ vẫn đặt chỗ cũ không chút xê xích.

Con chim ấy nửa đêm đôi nên tỉnh lại, sau khi kêu một tiếng thê lương đến hơi khàn giọng, lại kêu tiếp một tiếng nữa rồi im bặt.

Trong sảnh càng trở nên yên tĩnh, hai người Thi Gia Liệt và Hà Tuấn Kiệt bình tĩnh đứng đối mặt nhau, gió lạnh gào thét khắp nơi.

“Nếu sư trưởng Hà có dị nghị với quyết định của Liệt thiếu, sao không hẹn một đám chính khách cùng thương nghị?” Đồng Hiền Tuấn ở một bên chậm rãi mở miệng, Thi Gia Liệt và Hà Tuấn Kiệt đều sững sờ.

Thi Gia Liệt liếc Đồng Hiền Tuấn một cái rồi chau mày, chợt anh cười nói: “Tam thiếu có tinh thần quá nhỉ!” Trong lòng anh tất nhiên hiểu rõ, sao đang yên ổn lại Đổng Hiền Tuấn lại chạy tới đây,

Đồng Hiền Tuấn cong môi cười như không cười, ánh mắt chuyển sang Hà Tuấn Kiệt.

Hà Tuấn Kiệt thấy đáng vẻ cười như không cười này của Đồng Hiền Tuấn thì trong lòng loạn hết cả lên, anh ta ngưng thần một lúc mới nói: “Đây là yếu vụ của quân Diên, kính mời Tam thiếu tránh đi cho thoả đáng.”

Đồng Hiền Tuấn cười nhạt lui từng bước, ánh mắt chuyển qua Tô Cảnh Cảnh, nói: “Tôi đến đây chỉ vì đại tiểu thư của Nam Dương Tô gia thôi.”

Đầu tiên Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên, không hiểu sao Đồng Hiền Tuấn lại nhắc đến Nam Dương Tô gia. Sau đó cô liếc Đồng Hiền Tuấn một cái, trong đôi mắt đen đặc kia không có chút ánh sáng nào.

Cô chợt hiểu ý, liền cười một tiếng bước lên trước hai bước: “Chẳng lẽ sư trưởng Hà muốn ‘bức vua thoái vị’? Người người trong quân Diên đều biết trước khi Minh Soái mất đã để Liệt thiếu nhận vị, sư trưởng Hà sắp xếp cường binh bên ngoài, chẳng lẽ thật sự muốn...”

Sắc mặt Hà Tuấn Kiệt trầm xuống, Tô Cảnh Cảnh chỉ nói dăm đôi câu đã trúng ý đồ của anh ta, nhưng kiể sống quân lữ lâu dài đã tôi luyện cho anh ta bản lĩnh lâm nguy không loạn, anh ta thu lại thần sắc quát an nói: “Tô tiểu thư, cô cho rằng cô là ai, lúc nào thì chuyện phủ đốc quân ở Duyên Bình đến lượt cô chen miệng!”

Tô Cảnh Cảnh im lặng đứng đó, dưới ánh đèn chiếu rọi cô như đoá phù dung nở rộ, thanh nhã lạnh nhạt, cô vốn mang theo chút khí thế bức người làm cho ánh mắt đag quan sát Hà Tuấn Kiệt của cô cũng hơi lấp lánh.

“Sư trưởng Hà nói đúng, bản tiểu thư quả thực không có quyền đòi hỏi, chỉ có điều...” Nói đến đây, giọng điệu Tô cảnh Cảnh càng lạnh lùng: “Nếu Nam Dương Tô gia thân là ngân hàng tư nhân liên phú Đông gia, tôi chỉ sợ thân phận đại tiểu thư của Nam Dương Tô gia đòi nợ sư trưởng Hà là vẫn có thể đi.”

Nghe những lời này của Tô Cảnh Cảnh, sắc mặt Hà Tuấn Kiệt lúc trắng lúc xanh, tay không tự giác run lên, người ngoài không biết nhưng anh ta lại biết rõ mồn một.

Ba năm nay vì leo lên quyền chức bây giờ anh ta đã tổn rất nhiều tâm tư, bỏ trí rất nhiều vấn đề, để làm được tất cả những chuyện đó tự nhiên cần đến tiền.

Ánh mắt Hà Tuấn Kiệt lập tức lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Tô Cảnh Cảnh càng lạnh thêm mấy phần: “Chuyện này bàn bạc sau, nội vụ quân Diên...”

Tô Cảnh Cảnh cười lạnh một tiếng nói: “Sư trưởng Hà, anh cho rằng anh còn có thể bàn bạc lại ư? Anh không ngần ngại thử xem vì sao bây giờ tôi có thể đứng ở đây?”

Nghe Tô Cảnh Cảnh nói vậy, đến sức lực nói chuyện Hà Tuấn Kiệt cũng không có, cả người như có bệnh nặng, mềm nhũn như sẽ ngã xuống vì căn bệnh ấy. Trán anh ta thấm ra mồ hôi lạnh, gió thổi qua làm lạnh cả người.

Lúc này anh ta mới thanh tỉnh lại, trừng mắt sợ sệt, chỉ vào Tô Cảnh Cảnh nói: “Các người, các người lại dám...” Anh ta làm thế nào cũng không ngờ được Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh đã chạy ra khỏi Thịnh gia từ trước nửa đêm.

Anh ta rõ ràng, rõ ràng đã sớm...

Đêm nay Hà Tuấn Kiệt vốn nên ở trong phủ đốc quân cùng người hầu, ai ngờ tiền tuyến đưa tới cấp báo nói là quân Nghiêu thừa dịp Tân Bắc Thành trống rỗng, đánh bại Giang Nam.

Hai thành Tân Nam và Tân Bắc có mối quan hệ với nhau, một thành là biên cảnh Bắc Địa, một thành là biên phòng Giang Nam. Vốn Thi Gia Liệt đóng một vạn tinh binh ở Tân Bắc chống chọi với quân thứ nhất của quân Nghiêu, không ngờ Thi Gia Liệt vừa rời khỏi Bắc Tân Thành, quân Nghiêu liền nhận được tin tức.

Quân Nghiêu mà xuôi Nam liền đại sự không ổn, lúc ấy Hà Tuấn Kiệt cũng không ngần ngại, chỉ vội vã chạy tới Thịnh gia.

Vấn đề này đã bố trí tốt hết cả rồi, chẳng qua thời cơ vẫn chưa chín muồi, nhưng lần này chẳng còn cách nào khác, không quen nên cũng không thành thực. Mấy tay phụ tá dưới quyền anh ta cũng khuyên can nhưng tên đã lắp vào cung, không bắn không được. Không còn thời gian suy nghĩ nữa, anh ta liền phái quân bọc quanh Thịnh gia. Muốn ép Thi Gia Liệt vào khuôn khổ trước rồi đàm phán hoà bình với Bắc Địa, đến lúc đó anh ta sẽ nắm chủ quyền, lo gì không thể quần lâm thiên hạ!

Lúc này anh ta phục hồi lại tinh thần cẩn thận ngẫm nghĩ, tin tức quân Nghiêu xuôi Nam chưa chắc là thật, Thi Gia Liệt đóng cửa không ra chẳng qua vì đang chờ một cơ hội, lúc này Đồng Hiền Tuấn cùng vợ trở về là vì cái gì đây?

Anh ta không phải đồ ngớ ngẩn, tôi luyện trên quan trường nhiều năm, ấy thế mà một trò xiếc nhỏ cũng không thể nhìn rõ. Bàn tay chỉ vào Tô Cảnh Cảnh cũng bắt đầu run rẩy, mà Tô Cảnh Cảnh chỉ bình tĩnh nhìn anh ta.

Lúc này Thi gia Liệt chợt nói: “Hà Tuấn Kiệt, bổn thiếu hất hiện anh tham ô tiền công làm của riêng, cắt anh khỏi chức sư trưởng, anh có dị nghị gì không?”

Hà Tuấn Kiệt định làm khó dễ nhưng không ngờ ngoài cửa không có chút động tĩnh nào. Hà Tuấn Kiệt mất đi tâm phúc, anh ta làm bầm thở dài, thần sắc ủ rũ, không nói một lời. Trong lòng anh ta hiểu mất hết hy vọng rồi.

Thi Gia Liệt thấy Hà Tuấn Kiệt như vậy trong lòng không khỏi thổn thức, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt đảo qua bên ngoài, quát lên một tiếng: “Đẫn đi!”

Từ ngoài cửa lập tức có mấy người đàn ông mặc trang phục lính hộ vệ xông vào, tuy là ăn mặc như lính hộ vệ nhưng nhìn một cái là biết vệ binh già trang.

Tô Cảnh Cảnh nhìn những người đó kéo Hà Tuấn Kiệt một thân quân trang xuống, trong lòng không khỏi hơi khó chịu. Cô liếc mắt nhìn Thi Gia Liệt, người đàn ông mà cô từng rất quen thuộc, trong lúc bất chợt lại trở nên vô cùng xa lạ. Đáng vẻ anh trầm tĩnh, thủ đoạn cao minh, không đánh mà thắng đã loại bỏ đối thủ.

Cô quay người lại nhìn Đồng Hiền Tuấn chằm chằm, Đồng Hiền Tuấn bước nhanh đến cạnh cô, ôm eo cô rồi đi.

Thi Gia Liệt cười lạnh: “Tam thiếu định cứ thế rời đi ư?”

Vừa đến hòng ngoài Tô Cảnh Cảnh liền tránh khỏi Đồng Hiền Tuấn.

Trên hành lang sao thủ thật dài, cứ năm sáu bước lại treo một chiếc đèn lồng màu đỏ, gió đêm khá to thổi vào đèn lồng lung la lung lay, ngay sau đó ánh sáng màu hồng trên đất cũng lay động theo.

Đồng Hiền Tuấn đi theo sau Tô Cảnh Cảnh, không ừ không hừ. Tô Cảnh Cảnh vẫn đi trước vài bước như không nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, trái tim như bị bóp chặt, thật ra thì vô cùng tức giận nhưng anh lại cứ làm ra cái vẻ như không có chuyện gì, lúc này cô không vui vì thể bước chân cũng nhanh hơn.

Trong bóng đêm đen đặc, Đồng Hiền Tuấn nhìn dáng người linh lung, yếu điệu của cô, khắc ghi từng chút vào trong tâm khảm, sau đó bóng dáng ấy sẽ không biến mất từng chút từng chút một chữ?

Nghĩ vậy, anh không chút nghĩ ngợi bước nhanh lên phía trước, kéo tay cô lại.

Tô Cảnh Cảnh vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, tự nhiên bị anh kéo tay, theo bản năng cô muốn hất tay anh ra. Nhưng anh nắm quá chặt không chịu buông ra tí nào.

“Anh làm gì vậy?” Tô Cảnh Cảnh nhìn anh một cái, hơi nổi cáu nói.

Đồng Hiền Tuấn cười nhàn nhạt: “Tôi biết em tức giận chuyện gì nhưng em cũng nên thông cảm cho tôi. Ở Duyên Bình này người ta là dao thót, tôi là thịt cá. Nghĩ cách tự vệ mới là thoả đáng chứ.”

“Chuyện này không tệ, nhưng anh cũng nên mới cho em biết một tiếng chứ, lợi dụng em như vậy anh bảo em vui vẻ sao được.” Tô Cảnh Cảnh xoay người đối mặt với anh, thấy ánh mắt đen nhánh của anh sáng như sao trời, trong lòng liền hoảng hốt.

Đồng Hiền Tuấn ngưng mắt nhìn cô, ánh sáng màu hồng của đèn lồng lượn lờ trên khuôn mặt cô, khuôn mặt vốn trắng ngần như ngọc liền bị nhuộm thành màu hồng vô cùng điểm lệ. Anh thở dài khẽ: “Nếu tôi muốn lợi dụng em thật, Thi Gia Liệt còn đường sống sao.”

Tô Cảnh Cảnh bỗng ngẩn ra, chỉ nghe anh nói tiếp: “Cảnh Cảnh, tôi không phải cha, cũng không phải anh cả, cũng không phải là không có giang sơn thì không được. Nhưng tại thời thế loạn lạc này em cho rằng tôi không muốn là có thể không muốn, tôi muốn là muốn được ư.”

Nghe anh nói vậy Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy trái tim lúc ấm lúc lạnh, gió đêm thổi mạnh như muốn xuyên qua người. Mà anh cách gần như vậy, hô hấp ấm áp đến thế. Cô cảm giác mình như thiếu thân muốn bay về phía ánh lửa rồi lại sợ bị lửa thiêu.

Anh nhìn cô không nói lời nào, chỉ ngơ ngác nhìn mình, trong lòng không khỏi cảm khái.

Cô không nói gì, chỉ nhích lại gần anh, nhích vào lồng ngực ấm áp cùng hơi thở quen thuộc. Kiếp này phảng phất như thật sự an ổn, năm tháng cũng thật tươi đẹp, chẳng qua đó chỉ là phảng phất.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13: Mảnh tuyết thứ bảy (1)

Cuối cùng hai người đạt tới cao triều.

Sáng sớm hôm sau Tô Cảnh Cảnh vốn tưởng là một ngày trời trong nắng ấm lại không ngờ là một ngày mưa rơi.

Từng giọt mưa tí tách rơi từ mái hiên xuống, cả thành Duyên Bình nhìn qua tựa tranh thủy mặc. Lạ? Đền nhạt xanh khê, nhà như vẽ, phong cảnh đây chính là phong tình của riêng Giang Nam, phương Bắc bất kể thế nào cũng không thấy được dáng vẻ này.

Ngày hôm đó sáng sớm Thi Gia Liệt đã chuẩn bị xe để Tô Cảnh Cảnh đến mộ Thịnh Thế Huy, công việc bảo vệ cũng làm rất thoải mái.

Hà Tuấn Kiệt một đi không trở lại, không chút tin tức cũng không ai quan tâm. Mọi người chỉ biết thế lực lớn nhất trong thành Duyên Bình là quân trưởng quân Diên Thi Gia Liệt, con nuôi của Thịnh Thế Huy.

Thịnh Thế Huy được an táng trên núi Bình Kim* ở Duyên Bình, vị trí đặt mộ này Thịnh Thế Huy đã chọn khi còn sống. Lạ? `<đây="" núi="" bình="" kim="" trước="" đây="" vốn="" là="" lăng="" mộ="" của="" để="" vương="" rồng="" cuốn="" hồ="" ngôi="" phong="" thủy="" vô="" cùng="" tốt.="">`

*Trong chương mảnh tuyết thứ 3 mình đã tra lại rất kỹ rồi, tác giả viết là an táng ở bờ hồ Vĩnh Ninh, k hiểu sao ở chương này lại trên núi Bình Kim, k biết là tác giả mất trí nhớ hay là hồ Vĩnh Ninh này ở trên núi Bình Kim nữa =.=

Ngoài xe mưa phùn liên miên, hơi nước mờ mờ hồ mang theo chút nỗi buồn và xúc cảm biệt ly.

Tô Cảnh Cảnh ngồi trong xe, lòng càng thấp thỏm. Thân là cháu gái nhưng mãi đến giờ cô mới đến thăm ông nên luôn thấy bất khoan. Ông ngoại đôi ới cô tuy không thể mới là rất tốt nhưng cũng không thể coi là quá tệ được. Chẳng qua là cách nhau hai nơi, ông ngoại đối tốt với cô cũng là khó khăn.

Đồng Hiền Tuấn nắm tay cô thật chặt thì phát hiện tay cô lạnh như băng, biết trong lòng cô khổ sở nên muốn nói vài lời an ủi cô. Lạ? Đ. Thế nhưng anh lại rất ít khi an ủi người khác nên không biết nói từ đâu, đành nói: “Ông ấy ra đi như vậy chưa chắc không tốt.”

Lời nah nói ngược lại lại là sự thật. Tô Cảnh Cảnh tất nhiên hiểu ý anh, chẳng qua là trong lòng thấy thế lương.

Xuống xe, vốn có cận vệ che dù cho họ nhưng Đồng Hiền Tuấn lại cho họ lui xuống, tự mình che dù cho Tô Cảnh Cảnh. Ô giấy dầu này vốn không lớn, vì thân hình Đồng Hiền Tuấn cao lớn, lại thêm không muốn Tô Cảnh Cảnh dính mưa nên nửa người anh đều ở ngoài ô, anh cũng không thêm để ý.

Hôm nay Thi Gia Liệt tự mình đến dẫn đường cho họ, anh mặc một thân quân trang trắng thớm, cả người như một hình bóng màu xanh thẫm, nước mưa tuy ý rơi vào người anh làm cho bộ quân trang sáng màu của anh càng thêm âm đạm.

Đoàn người im lặng đi về phía trước, một đội vệ binh cũng im lặng theo sau lưng.

Càng lên đỉnh núi đường càng nhỏ, bốn phía phong đỏ như lửa, cả mặt đất rải đầy những chiếc lá đỏ rụng.

Tô Cảnh Cảnh nhìn bóng lưng Thi Gia Liệt, màu xanh thâm trầm làm anh có vẻ già dặn hơn nhiều. Anh lớn hơn cô mấy tuổi nhưng nhìn qua không đến nỗi già dặn lắm. Trong lòng cô mơ hồ cảm thấy đó không còn là anh Liệt của cô nữa rồi.

Đi qua chiếc cửa hình vuông nặng nề là mộ Thịnh Thế Huy. Vì phòng bị đào mộ nên bên ngoài xây rất nhiều lớp bảo vệ, mấy đội vệ binh cũng ngày đêm trông chừng.

Tô Cảnh Cảnh chỉ vài mấy cái ở ngoài mộ rồi đi ra ngoài.

Mấy người quay trở lại theo đường cũ. Lúc này mưa đã ngừng lại, đương đầu thu nên tiết trời vô cùng mát mẻ, trong núi còn hơi lạnh lạnh.

Vì đất vẫn trơn ướt nên đoàn người đi chậm hơn lúc lên núi. Tô Cảnh Cảnh vốn không thường đi đường núi, lại thêm đi giày da để trơn, đi được hai bước thì chực trượt xuống. May mà Đồng Hiền Tuấn tay lạnh mất lệ kéo lại tay cô.

“Cẩn thận chút!” Đồng Hiền Tuấn thấp giọng nói bên tai cô. Mặt cô đỏ lên, ấy vậy mà anh còn ôm cô vào trong ngực. Cô biết anh sợ mình trượt ngã, núi này đường nhỏ, lại cao chót vót, nếu ngã xuống phrogm chừng sẽ gặp chuyện không may.

Thi Gia Liệt vốn đi ở phía trước chợt xoay người lại nói: “Là nên cẩn thận.”

Tô Cảnh Cảnh cảm thấy lời này của anh không dễ nghe tí nào, chỉ nghe Đồng Hiền Tuấn đáp lại: “Chuyện này không phiền Liệt thiếu hao tâm tổn sức.”

Lúc đi tới giữa sườn núi, tự nhiên có một đội vệ binh chạy từ phía sau tới, ghé vào tai Thi Gia Liệt thì thầm gì đó, khuôn mặt Thi Gia Liệt lập tức biến sắc, quay đầu nói với họ: “Tôi có chuyện quan trọng cần trở về trước, hai người cẩn thận chút.”

Ánh mắt Thi Gia Liệt hơi dừng lại trên người Tô Cảnh Cảnh, tên vệ binh lúc này vội chạy tới giảm thấp thanh âm nói: “Liệt thiếu, chuyện tình khẩn cấp.” Anh cau mày xoay người toan rời đi, vệ binh phía sau tới đây theo anh cũng đi theo, anh nhìn đội trưởng những vệ binh kia một cái, khoát tay áo nói: “Đi bảo vệ tiểu tiểu tử, tôi không sao.”

Vệ binh đành trở về, anh miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Hai người chậm một chút cũng không sao, dù sao mưa cũng ngừng rồi, phong cảnh núi này không tệ.”

Đồng Hiền Tuấn gật đầu một cái nói: “Liệt thiếu hao tâm rồi, có chuyện thì mau đi đi, tôi và Cảnh Cảnh tự quan tâm mình được.”

Thi Gia Liệt gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Tô Cảnh Cảnh quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn, trên khuôn mặt anh vẫn là nụ cười thanh nhã, đôi mắt đen láy cũng sáng ngời như thường tựa như không có gì bất thường cả.

“Anh làm gì rồi?” Cuối cùng cô cũng hỏi ra miệng.

Đồng Hiền Tuấn vẫn cười ôn hoà, nụ cười ôn hoà mà tức giận khai thực sự làm trái tim Tô Cảnh Cảnh dâng lên nỗi sợ hãi. Anh nhìn lo lắng trong đôi mắt trong sáng của cô, trong lòng tự nhiên không cảm thấy thoải mái, ngay cả cười cũng không đẹp mắt nữa.

“Em lo lắng cho cậu ta làm chi, cậu ta lợi hại hơn em nghĩ nhiều.”

Tô Cảnh Cảnh chợt cười mỉm, vẻ mặt Đồng Hiền Tuấn hơi đơ lại, lại nghe Tô Cảnh Cảnh nói: “Anh cũng không phải không biết, em không lo lắng anh ấy mà là lo lắng cho anh. Em và Thi Gia Liệt biết nhau từ nhỏ, hoặc ít hăc nhiều cũng hiểu rõ nhau ấy.”

Đồng Hiền Tuấn hừ một tiếng: “Ừ, là hiểu rất rõ.”

Tô Cảnh Cảnh lờm anh một cái: “Anh...”

Đồng Hiền Tuấn thấy cô như vậy cũng nhoen miệng cười. Những vệ binh đi theo sau Đồng Hiền Tuấn cũng cười, thế là anh trừng họ một cái, kéo Tô Cảnh Cảnh đi về phía trước mấy bước.

“Thi Gia Liệt chỉ cần đảm bảo chúng ta bình an trở lại thành Cù An, nhất định tôi sẽ không làm gì cậu ta. Em yên tâm được chưa.” Lời này của Anh cũng coi như hợp tình hợp lý, Tô Cảnh Cảnh không nghĩ ra lý do gì khác phản bác anh. Chẳng qua cô luôn cảm thấy Đồng Hiền Tuấn sẽ không dễ nói chuyện như vậy, theo tính cách anh nào có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy.

Không ngờ Đồng Hiền Tuấn lại bổ sung thêm một câu: “Em luôn nghĩ tôi là người xấu đi.” Nói đoạn anh thở dài một tiếng, thỉnh thoảng anh sẽ nhớ lại lúc mới bắt đầu, khi đó cô không hề đề phòng anh.

“Anh nói cái gì vậy.” Tô Cảnh Cảnh hơi cúi, gắt anh một câu: “Em coi anh thành người xấu lúc nào.”

Đồng Hiền Tuấn thấy dáng vẻ cô ba phần vui vẻ ba phần thẹn thùng, trong lòng liền thấy vui vẻ.

Phong cảnh đường núi vô cùng vui vẻ, lại thêm không khí mát mẻ hợp với giai nhân, có giai nhân cảnh đẹp sao có thể không làm tinh thần nham sáng khoái cho được. Bao nhiêu chuyện phiền não đè trong lòng lập tức tiêu tán.

Tô Cảnh Cảnh nhìn khuôn mặt anh lộ vẻ vui vẻ, cô cũng thấy khoan khoái.

Có mấy lần cô tỉnh lại lúc nửa đêm, nhìn anh ở cạnh cau chặt lông mày trong lòng cô không phải không thấy xót xa, chẳng qua không biết nên nói thế nào với anh, ở trước mặt người khác anh luôn là đáng vẻ gió thoảng mây bay, trước mặt cô cũng thế, vì vậy cô không tiện mở miệng nói với anh.

Đồng Hiền Tuấn thấy cô cũng vui vẻ, trong lòng càng phấn khởi hơn. Anh nâng mặt cô lên hôn chụt một cái, Tô Cảnh Cảnh ngại có mặt người ngoài ở đây nên khuôn mặt đỏ bừng, nhưng không nói gì cả, lần này liền theo anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Mảnh tuyết thứ bảy (2)

Lúc bọn họ xuống chân núi thì thấy một nửa số xe đã rời đi, chắc là Thi Gia Liệt mang người đi.

Tô Cảnh Cảnh đoán bên Thi Gia Liệt chắc đã xảy ra chuyện gì quan trọng nên vô cùng lo lắng. Nhưng cô cẩn thận suy nghĩ chắc Đồng Hiền Tuấn biết chút gì đó, anh vừa có thể cùng Thi Gia Liệt loại trừ Hà Tuấn Kiệt, mong rằng anh cũng hiểu rõ chuyện này của Thi Gia Liệt.

Cô bất động thanh sắc, cười nói với Đồng Hiền Tuấn.

Vệ binh canh giữ dưới chân núi thấy bọn họ xuống liền tiến lên đón: Lq/đ “Tam thiếu, đã chuẩn bị xong xuôi hết cả rồi.”

Đồng Hiền Tuấn gạt đầu một cái, kéo Tô Cảnh Cảnh lên xe.

Dọc theo đường đi, Đồng Hiền Tuấn chỉ nói cười với Tô Cảnh Cảnh, rõ ràng cô có chút không yên lòng. Nói ba câu thì chỉ nghe được một câu, Đồng Hiền Tuấn nhủ thầm nói: “Sao vậy, sao cứ thấp thỏm không yên thế.”

Tô Cảnh Cảnh thấy vẻ mặt anh bất thường liền nói: “Cũng không có gì, chẳng qua là vội vã nhìn ông ngoại một cái, nhớ lại vài chuyện lúc nhỏ nên trong lòng thấy buồn bã thôi.” Cô nói cũng là sự thật, Đồng Hiền Tuấn mỉm cười, vươn tay kéo cô vào trong ngực.

Mặt cô dán sát vào [bad word] ngực anh, cô gần như có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập thình thịch có lực của anh. Cô hơi mỉm cười, nghe anh nói: “Đừng thương tâm, người luôn có một lần như vậy.”

Cô vốn không thương tâm lắm, nghe anh nói vậy cũng chỉ cười nhạt.

Anh không nghe thấy cô trả lời, cho rằng cô vẫn đau lòng, lại không biết an ủi như nào đành nói: “Cuộc sống có rất nhiều chuyện thật ra thì đã định sẵn, cũng không có cách nào... luôn là như thế...”

Anh dừng một lúc rồi không nói thêm gì nữa, cô cảm giác như anh có điều gì muốn nói nhưng hết lần này tới lần khác lại không nói tiếp. Cô lo lắng cho Thi Gia Liệt, cảm giác anh sẽ xảy ra chuyện. Nghe Đồng Hiền Tuấn hết lần này tới lần khác lặp đi lặp lại “đã định sẵn” rồi thì “không có cách nào”, trong lòng cô càng có suy nghĩ chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

“Tông Hi, anh...” Cô chần chừ, cuối cùng không dám hỏi ra miệng. l

Anh mỉm cười nói: “Em muốn nói gì?”

Nụ cười bình tĩnh kia làm cô không dám nói cũng chẳng dám hỏi gì nữa.

“Sao vậy?” Thấy cô không nói tiếng anh lại hỏi lại, cô nằm trong ngực anh lắc đầu một cái: “Không sao!”

Anh cười cười, không hỏi nữa.

Buổi tối Tô Cảnh Cảnh ngủ mơ mơ màng màng, bên người huyền nào ồn ào. Cô vốn ngủ nông, thêm chuyện ban ngày của Thi Gia Liệt càng làm trong lòng cô như bị thứ gì níu lấy, cô lặng lẽ mở mắt ra.

Trong phòng không có ánh đèn nên tối mịt, có vài ánh sao rơi vào, trong ánh sáng mờ mờ có thể thấy được bóng dáng Đồng Hiền Tuấn.

“Sao vậy?” Đồng Hiền Tuấn đứng ở mép giường, thấy cô lặng lẽ mở mắt anh liền cúi người xuống. Cô thấy anh thay quần áo, nghĩ chắc anh đã dậy được một lúc liền mơ màng hỏi: “Anh dậy làm gì thế?”

Anh thở dài, cúi người xuống khẽ hôn lên gò má cô, dịu dàng nói: “Không có gì, em ngủ tiếp đi.”

Cô gạt đầu một cái, cũng không biết là mấy giờ rồi. Bây giờ cô rất buồn ngủ, thế là nỉ non mấy tiếng, xoay người lại đã ngủ.

Đồng Hiền Tuấn sửa sang lại quần áo, lúc đi tới cạnh cửa anh quay lại nhìn cô một cái.

Người ngoài cửa như vô cùng sốt ruột bèn bước đến, bước đi ngày càng vội vàng, bây giờ thì trở nên có chút ồn ào. Đồng Hiền Tuấn cau mày rồi đi ra ngoài.

“Tam thiếu.” Người vừa tới lập tức tiến lên đón.

Đồng Hiền Tuấn giờ ngón trỏ lên, làm động tác chớ lên tiếng với người kia, anh khoát tay một cái rồi dùng ánh mắt liếc một chỗ đất trống ở bên cạnh.

“Sao rồi?” Đồng Hiền Tuấn cố gắng giảm thấp âm thanh xuống. Người tới tự nhiên biết ý cũng nói thật nhỏ: “Hết thấy đều như Tam thiếu dự đoán, chẳng qua là bên phương Bắc kia Quách tiên sinh truyền tin đến, đại soái có lẽ bị ốm.”

“Ồ.” Đồng Hiền Tuấn đáng lại một tiếng như thể đôi phương đưa nói một chuyện quá đổi bình thường.

Ánh mắt anh trống rỗng nhìn đình viện, ánh nắng ban ngày giờ đây được thay thế bởi ánh trăng sáng ngời chậm rãi rơi xuống những vầng sáng mềm mại. Trong lòng anh ngày càng phiền não, nhưng chỉ lẩm bầm một tiếng: “Đại thiếu có động tĩnh gì không?”

“Đại thiếu không có động tĩnh gì.”

“Ồ.” Anh khẽ đáp lại, chợt sau lưng có tiếng vang, anh quay đầu lại thì thấy Tô Cảnh Cảnh mặc áo ngủ đứng đó.

“Tông Hi.” Cô khẽ gọi anh một tiếng.

Đồng Hiền Tuấn nhủ thầm, ra hiệu bằng ánh mắt cho người bên cạnh, người kia vội vàng lui xuống.

Tô Cảnh Cảnh liếc người kia một cái rồi cười hỏi Đồng Hiền Tuấn: “Sao thế, xảy ra chuyện gì à?” Nếu không phải chuyện gấp anh cũng không ra ngoài

vào buổi tối.

Đồng Hiền Tuấn đưa tay ôm vai cô, cùng cô vào phòng.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là báo cáo thường lệ thôi.”

“Ừm.” Khoé mắt cô liếc anh một cái, không nói có tin hay không. Lời của anh rõ ràng chỉ nói cho có lệ, nhưng cô không vạch trần nah.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh đag ăn sáng thì Thi Gia Liệt trở lại với vẻ mặt mệt mỏi.

Thịnh gia vốn lắm phép tắc, chuyện ăn cơm bực nhất này tự nhiên cũng không ít mấy thứ quy củ phép tắc kia. Hiện nay tuy Thi Gia Liệt là đương gia nhưng những quy củ lúc Thịnh Thế Huy còn sống lại không bỏ được cái nào. Dựa theo quy củ, Thi Gia Liệt nhất định phải ăn sáng mới có thể làm những chuyện khác.

Tên hầu nam thấy Thi Gia Liệt liền tiến lên đón: “Liệt thiếu muốn ăn gì?”

Thi Gia Liệt lén Đồng Hiền Tuấn và Tô Cảnh Cảnh đang ăn, đoạn nói: “Như cũ đi.” Nói xong anh liền ngồi vào chỗ, Đồng Hiền Tuấn nhìn anh một cái rồi cúi đầu húp cháo.

“Tam thiếu có gì muốn nói.”

Đồng Hiền Tuấn cười nhạt một tiếng: “Không có gì để nói cả.”

Thi Gia Liệt cũng cười: “Thế thì tốt, nếu Tam thiếu đã không có lời thì bản thân tôi phải nói chút lời vậy. Mong Tam thiếu ở Duyên Bình thêm mấy ngày. Mấy ngày nay Duyên Bình không yên ổn, vì phòng tiểu nhân quấy phá tôi đành cường ép giữ Tam thiếu thêm mấy ngày thôi.”

Đồng Hiền Tuấn nói: “Liệt thiếu lo lắng quá rồi, nếu Duyên Bình thật sự không yên ổn vậy chúng tôi nên trở về Cù An sớm chút.” Lúc anh nói hai chữ “chúng tôi” thì cố ý cường điệu thêm, ánh mắt còn vòng vòng quanh Tô Cảnh Cảnh.

Thi Gia Liệt lạnh mặt, bình tĩnh nói: “Tôi nghĩ Cảnh Cảnh chắc vẫn muốn ở lại Duyên Bình thêm mấy ngày.” Nói xong cũng nhìn về phía Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh buông đôi đũa bạc trong tay ra, hết nhìn Đồng Hiền Tuấn lại nhìn Thi Gia Liệt, sau đó mới nói: “Nếu anh Liệt muốn giữ em ở lại thì cứ nói thẳng, làm gì phải vòng vo đủ đường.”

Thi Gia Liệt cười cười, Tô Cảnh Cảnh lại nói tiếp: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì quan trọng, chẳng phải sao?” Nói xong lại quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn, đôi mắt đen nhấp nháy của anh sáng ngời như sao sáng, Tô Cảnh Cảnh hơi mỉm cười hơi ngược lại anh, anh đành gật đầu nói: “Không có chuyện gì quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Mảnh tuyết thứ bảy (3)

Thi Gia Liệt trở về phòng, để nguyên quần áo ngủ một lúc lâu, hôm đó ánh mặt trời vô cùng chói chang, dù đã kéo rèm nhưng ánh nắng vẫn chiếu phòng sáng trưng.

Anh nhắm mắt suy nghĩ về chuyện Hà Tuấn Kiệt chạy trốn, trong lòng vô cùng lo lắng. H-q-đ Hà Tuấn Kiệt cũng coi như là mất hết cả chỉ lẫn chài, song anh ta lẫn lộn không phải mới chỉ ngày một ngày hai, không đảm bảo anh ta sẽ không có cơ hội trở mình, anh không thể không đề phòng.

Nhưng ngay lúc này thì không có thời gian rảnh để ý tới chuyện này, vài ngày trước phương Nam vô cùng loạn, muốn chấn chỉnh dẹp lên cũng không thể chỉ làm trong thời gian ngắn là xong. Thêm vào đó bên phương Bắc kia Đồng Hiền Lân ép rất chặt. Bên Tây Nam cũng vậy, ngoài mặt thì thấy có vẻ yên tĩnh, không chừng cũng có dã tâm tiêu diệt phương Nam.

Nghĩ đi nghĩ lại lòng anh càng thêm phiền, nghĩ chắc lúc này cũng có tin tức, thế là anh thay quần áo đến thư phòng.

Đường Minh Tôn chờ anh trong thư phòng từ sáng sớm, Đường Minh Tôn làm phó quan cho Thi Gia Liệt đã ba năm, làm việc rất ổn thoả. Lúc Thịnh Thế Huy còn sống cũng từng khen Đường Minh Tôn, rằng: “Gia Liệt có Minh Tôn như hổ thêm cánh.”

Thịnh Thế Huy không dễ dàng mở miệng khen người, một khi ông mở miệng tất nhiên Thi Gia Liệt sẽ nhìn Đường Minh Tôn bằng ánh mắt khác. H-q-đ Phàm những chuyện giao cho đường Minh Tôn đi làm, Thi Gia Liệt vô cùng yên tâm.

Lần này Thi Gia Liệt giao chuyện Hà Tuấn Kiệt cho anh ta làm, vừa ngồi xuống anh liền hỏi: “Hà Tuấn Kiệt sao rồi?”

“Tìm khắp nơi cũng không thấy, e bị người độc thủ rồi.” Đường Minh Tôn suy nghĩ một chốc, đoạn nói: “Nghe nói hiện nay Tam thiếu gia của quân Nghiêu đang ở Thịnh gia?”

Thi Gia Liệt đáp một tiếng rồi im bặt. Đường Minh Tôn nói lời này ắt không phải không có lý do, anh suy ngẫm cẩn thận liền đoán được chuyện gì xảy ra.

Đường Minh Tôn thấy sắc mặt Thi Gia Liệt không dễ nhìn nên không dám lên tiếng, lại nghe Thi Gia Liệt bình tĩnh nói: “Sao, chuyện này có liên quan gì đến anh ta à?”

Đường Minh Tôn suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Cũng không hẳn, thù hạ trở về nói là thấy mấy người đưa sư trưởng Hà đi, nhưng làm thế nào cũng không điều tra ra là ai, ngay sau đó thì sư trưởng Hà cũng mất dấu luôn. 1

Thi Gia Liệt nhìn anh ta một cái. Tuy Đồng Hiền Tuấn đồng ý liên thủ với anh diệt trừ Hà Tuấn Kiệt nhưng anh vẫn không thể không đề phòng. Đồng Hiền Tuấn nhìn có vẻ là một tên thiếu gia nhà giàu, nhưng khi thực sự bắt tay vào làm việc thì lại lão luyện sắc bén. Ngay cả Minh Soái khi còn sống cũng nói “tâm tư kín kẽ, trầm ổn bình tĩnh, không dễ lộ lời nói sắc bén, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.”

Trong phòng yên tĩnh lạ kỳ, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu sáng cả căn phòng. Đường Minh Tôn nhìn nửa khuôn mặt đắm chìm trong ánh mặt trời, nửa kia thì chìm trong bóng tối, không biết được anh đang nghĩ gì. Anh ta không dám cắt ngang đành im lặng đứng tại chỗ.

Thật ra thì Đường Minh Tôn vẫn phản đối Thi Gia Liệt bắt tay với Đồng Hiền Tuấn, nhưng khi tình hình phương Nam vô cùng khẩn cấp, Thi Gia Liệt đắn đo thật lâu mới đưa ra quyết định.

Cách một lúc sau, Đường Minh Tôn mơ hồ nghe thấy bên ngoài vọng đến tiếng cười thì vô cùng ngạc nhiên, Thịnh gia luôn vắng ngắt, bởi Thịnh Thế Huy qua đời mà Thịnh gia càng thêm lạnh lẽo, hơn nữa Thi Gia Liệt là người tính khí lạnh lùng nên chưa từng có âm thanh vui vẻ như vậy.

Thi Gia Liệt chấp tay đứng dưới ánh nắng, ánh mặt trời quá gắt làm anh không mở mắt ra được. Tiếng cười mơ hồ truyền đến này không cần nghĩ cũng biết là của ai, đã nhiều năm không nghe qua, vốn tưởng rằng cả đời này không được nghe lại nữa.

Đường Minh Tôn nhìn Thi Gia Liệt, hiếm khi thấy anh cười, quả thật vô cùng hoảng sợ.

“Quên đi, cậu lui xuống đi.”

Đường Minh Tôn vâng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Thi Gia Liệt ở trong thư phòng thuận tay lật mấy trang văn kiện mới đưa tới, đều là mấy chuyện đáng ghét, càng xem càng phiền lòng. Tiết trời bên ngoài rất tốt, nghĩ đi ra ngoài một lúc cũng tốt.

Anh vừa ra khỏi thư phòng thì thấy Đường Minh Tôn vẫn chờ bên ngoài, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Điều một đội binh tới đây.”

“Nhưng Liệt thiếu...” Đường Minh Tôn nhìn đáng vẻ Thi Gia Liệt như chỉ là suy nghĩ nhất thời, nghĩ lúc này mà điều binh đến Thịnh gia thì thật sự là không có tác dụng gì, liền nhiều lời: “Binh lính trong thành vốn đã ít, nếu lúc này...”

Thi Gia Liệt trầm mặc hồi lâu, tiếng cười nơi xa chợt ngừng lại, cách một lúc lại vang lên. Anh thở dài nói: “Cứ làm như vậy đi, Đồng Tam thiếu ở trong phủ, vừa bảo vệ anh ta vừa tiện thể đề phòng anh ta luôn.”

Thế này Đường Minh Tôn mới biết dụng ý của Thi Gia Liệt, lên tiếng trả lời: “Thuộc hạ hiểu.”

Thi Gia Liệt khoát tay một cái, ý bảo anh ta lui ra.

Hậu viên mới thay đất, lúc đầu là trồng loại hoa không biết tên gì, sau đó thì khô héo đi, thế là Thi Gia Liệt sai người đổi thành thu hải đường*.

Loài hoa này vô cùng bắt mắt, từng hàng hoa nở rộ được những hạt nắng rọi vào, sắc hoa càng trở nên mỹ miều, đến những chiếc lá cũng trở nên mềm mại đáng yêu.

Thi Gia Liệt đi bọc dọc theo lối đi nhỏ, nhìn những bông hoa tươi đẹp kia anh thấy tâm tình khá lên đôi chút.

Tô Cảnh Cảnh và Đồng Hiền Tuấn ngồi dưới dàn nho, Thi Gia Liệt nhìn từ xa thấy cô mặc chiếc sườn xám Vân Cẩm màu trắng thuần, món tóc dài xoắn nhẹ rũ xuống bờ vai, hơi nghiêng người về phía Đồng Hiền Tuấn cười đùa.

Thình thoảng Đồng Hiền Tuấn đưa tay vuốt ve mặt cô, làm vài động tác thân mật nho nhỏ. Tâm tình vốn hơi khá lên của anh bỗng nhiên lại trầm xuống, khi trời nóng nực, oi ả như thế ngay sau đó lồng ngực sẽ bị đè ép xuống.

“Liệt thiếu?” Khoé mắt Đồng Hiền Tuấn nhìn thấy Thi Gia Liệt từ xa liền kéo tay Tô Cảnh Cảnh đi ra khỏi dàn nho.

Không ngờ ngày mua thu mà ánh mặt trời cũng gắt như vậy, phương Nam có câu “cuối thu nắng gắt”, nghĩ hẳn là đến lúc “cuối thu nắng gắt”.

Đồng Hiền Tuấn thấy ánh nắng quá to liền nghiêng người, vươn tay che cho Tô Cảnh Cảnh. Phía sau bọn họ có một hầu gái mới tới, tên Phúc Hương, cô hầu gái này không được lạnh lợi cho lắm, chỉ biết ngơ ngác đi theo phía sau chủ nhân.

Thi Gia Liệt liền trách mắng Phúc Hương: “Mặt trời gắt như vậy mà không biết che dù cho tiểu tiểu tỷ.” Phúc Hương vô cùng sợ hãi, cô mới tới đây làm hầu gái, nghe Thi Gia Liệt mắng liền rung rung chực khóc.

Tô Cảnh Cảnh thấy dáng vẻ Phúc Hương như vậy bèn cười nói với Thi Gia Liệt: “Nào có cao quý đến vậy, chỉ bị nắng chiếu chút thôi mà.” Đoạn cô quay qua nói với Phúc Hương: “Cô đến phòng bếp xem có đồ ăn vặt gì không thì bưng đến phòng khách đi.”

Phúc Hương vội vàng lúng túng vâng dạ một tiếng rồi xoay người đi về phía phòng bếp.

“Chẳng phải anh Liệt đang nghỉ ngơi sao, sao lại ra ngoài này?”

Mấy người lại đi dọc theo con đường nhỏ đầy thu hải đường đến phòng khách.

Thi Gia Liệt nghe Tô Cảnh Cảnh hỏi lập tức đáp lời: “Nghe thấy tiếng cười của hai người nên đi ra, vừa nói gì mà vui vẻ vậy.”

Tô Cảnh Cảnh liếc Đồng Hiền Tuấn một cái, chỉ thấy anh cười nhạt không có gì bất thường, lúc này mới đáp: “Chỉ là ít việc vặt trong nhà thôi, nếu anh Liệt muốn nghe thì cưới lấy cô vợ về, mỗi ngày đều nghe được.”

Thi Gia Liệt cười mà không nói.

Tô Cảnh Cảnh thấy Thi Gia Liệt không nói nữa thì cũng không tiện nói thêm gì, Đồng Hiền Tuấn chỉ đứng một bên mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Mảnh tuyết thứ tám (1)

Trời bắt đầu vào xế chiều nên không khí không còn nóng nực nữa. Gió bắt đầu thổi, hát lên những tiếng vang trầm trầm như sắp mưa.

Đường Minh Tôn vừa tới cửa thư phòng thì nghe thấy bên trong có tiếng bước chân vô cùng nặng nề đang đi qua đi lại. l\$quý@đôn Anh ta vô cùng ngạc nhiên, nghĩ hôm nay làm sao.

Anh ta liếc mấy tên thị vệ bên ngoài, hỏi han thăm câu, cuối cùng cũng hiểu có chuyện gì.

Chuyện này quả thực dọa anh ta giật mình, thì ra hôm nay sau bữa trưa tiểu tiểu tỷ đi lấy văn kiện cho Liệt thiếu, không cẩn thận sảy chân ngã từ trên cầu thang xuống. Vốn là chuyện không có gì, tiểu tiểu tỷ trẻ tuổi ngã một cái thì cũng đau một chút thôi, nhưng không ngờ tiểu tiểu tỷ đã mang thai một tháng.

Thị vệ kia nói xong cũng cảm thấy hết sức buồn bã: “Nghe mấy bà vú đang làm nhiệm vụ bảo lúc y tá đi ra, trong chậu đồng toàn là máu, đen như mực mới biết là đứa bé mất rồi. Lúc ấy tiểu tiểu tỷ khóc đến kêu trời gọi đất, nghe thôi mà cũng thấy đau lòng.”

Đứa bé kia còn chưa thành hình đã mất rồi ư?

Rốt cuộc cũng là một miếng thịt trên người người mẹ, sao có thể không thương tâm chứ? lqqq.đ Đường Minh Tôn cũng có vợ con nên tự nhiên hiểu được tâm tình của người làm cha mẹ là như thế nào.

Anh ta suy nghĩ một chút, xảy ra chuyện tình như này bảo sao lúc này Liệt thiếu lại có dáng vẻ như kia. Nhưng suy đi nghĩ lại anh ta cũng cảm thấy chuyện này cũng không xấu.

Thi Gia Liệt nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện liền kêu một tiếng: “Đường Minh Tôn.”

Đường Minh Tôn vào thư phòng, thấy Thi Gia Liệt đứng thẳng tắp, vẻ mặt tái nhợt, anh ta mơ hồ bắt đầu thấy hồi hộp, cúi đầu cung kính gọi: “Liệt thiếu.”

Thi Gia Liệt gật đầu một cái: lq!!!!đôn “Nghe nói phương Nam xảy ra chuyện?”

Đường Minh Tôn đáp: “Chỉ nói là An Soái bị bệnh, cũng không biết là có chuyện gì.”

Thi Gia Liệt hơi mỉm cười: “Chuyện này cũng không tệ. Nếu lúc này mà Đồng Tử Sâm xảy ra chuyện gì thì thật thú vị.”

Đường Minh Tôn trầm tư một lúc, sau đó nhìn Thi Gia Liệt, lúc này vẻ mặt Thi Gia Liệt càng phức tạp hơn, anh ta không biết nói gì đành suy nghĩ một chút, cảm giác do dự không dứt này thật khó chịu, thế là anh ta mở miệng hỏi: “Liệt thiếu cũng đang phiền lòng vì chuyện tiểu tiểu tỷ ư?”

Trong thư phòng lập tức trở nên yên tĩnh, gió to bên ngoài thổi vù vù vang dội, thổi tung tấm rèm cửa sổ.

Quả nhiên mưa không hện mà rơi xuống như thể rơi quất xuống mặt đất, thổi tan cái oi ả của ban ngày.

Đồng Hiền Tuấn chấp tay đứng tay đứng bên cửa sổ, bên ngoài mưa như trút nước, hơi nước mênh mông bắt đầu dày lên, nhòa một cái trước mắt đã trắng xóa như ngày tuyết tháng mười hai.

Tò Cảnh Cảnh mơ mơ màng màng mở mắt ra, ánh đèn nghiêng nghiêng hắt lên gò má anh, không biết anh có biểu tình gì. Trong lòng cô càng thêm khó chịu nhưng chỉ nén giọng khóc nức nở.

Trong lòng Đồng Hiền Tuấn cũng rất khổ sở, anh thở một hơi thật dài xoay người lại, nhìn bên sườn cô nằm trên giường, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc.

Anh biết cô đau lòng song chẳng biết nói gì cả. Chỉ cảm thấy trái tim như bị một chiếc dao găm cắt, từng nhát từng nhát hạ xuống nhưng không cắt lấy một miếng thịt hoàn chỉnh. Trong lòng anh rất đau, nhưng không nói gì chỉ bước nhanh ra ngoài.

Cửa “cạch” một tiếng đóng lại, trong phòng ngủ càng trở nên yên tĩnh.

Anh đắp một cái thật nặng nề lên trán mình, trong đầu nổi đom đóm y hệt như lúc nhỏ bị thương nằm trong bệnh viện chờ chết.

Đầu nặng như bị đồ chì, không nâng lên nổi, cả người cũng thế, anh không còn cách nào đành tựa vào cửa.

Hành lang vô cùng yên tĩnh, đèn thủy tinh treo trên trần nhà hắt ra ánh sáng như ngọc, cực kỳ chói mắt. Anh thấy hoảng hốt, bất giác khoé mắt ẩm ướt.

Anh biết rất rõ là cô có ý, có ý ngã từ trên cầu thang xuống. Chút tâm tư nhỏ nhỏ này của cô sao có thể lừa được anh chứ, nhưng anh không ngờ cô lại có thể ra tay được.

Sau khi chuyện xảy ra, anh ôm cô thật chặt, bởi vì cô quá đau mà khuôn mặt nhăn nhó, nhưng vẫn túm lấy tay anh nói: “Tông Hi em... em... em không có ý... Em... em... em không biết...”

“Tông Hi... Tông Hi... Tông Hi...” Giọng nói cũng thương tâm như vậy, đến nỗi ngay cả tức giận anh cũng không phát tác được.

Móng tay sắc nhọn lướt qua tay anh lưu lại một vết thương thật dài, máu chỉ thấm ra từng giọt nhỏ nhưng lại nhìn mà phát hoảng. Ngón tay thon dài của anh vuốt ve vết thương, trên những ngón tay có vết chai vì thế lúc vuốt qua vết thương làm thịt bên trong lật ra ngoài, vô cùng đau đớn.

Cô vẫn gọi tên anh đến khản cả giọng, anh chỉ thấy tim như bị đao cắt.

Cô không hề quan tâm đến anh, dùng đứa con của họ làm tiền đặt cược. Trong lòng anh rất hận cô nhưng những lời nói tức giận lại không nói ra được.

Không biết cô thương tâm là thật hay giả, nhưng anh thấy đau lòng, dần biết rõ là giả anh cũng thấy đau lòng. Anh rất hận bản thân có dáng vẻ như này, một mực quan tâm cô.

Hết lần này tới lần khác là loại quan tâm rẻ mặt, trong mắt cô chỉ là rẻ mặt!

Tò Cảnh Cảnh khịt mũi, trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng khịt mũi của cô.

Anh cứ thế ra ngoài, không thêm nói năng gì với cô.

Cô rất muốn nói cho anh biết cô không có ý, cô thực sự không biết!

Cô chỉ muốn biết nguyên nhân cái chết thực sự của ông ngoại mình nhưng cô làm thế nào cũng không ngờ được sẽ hại con mình. Thì ra đứa bé kia đã ở trong cơ thể cô lâu như vậy, nhưng cô lại không hay biết gì.

Tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn, đập vào cửa sổ từng tiếng nặng nề. Cô cảm thấy lạnh, cả người run rẩy, đầu cũng mịt mờ, mắt đau nhức, làm thế nào cũng không mở ra được.

Lúc Đồng Hiền Tuấn vào phòng cô đã ngủ. Bởi vì khóc lâu mà mắt cô sưng đỏ.

Anh ngồi ở mép giường nhìn cô, khuôn mặt cô gầy đi rất nhiều, cảm vốn đã nhợt bây giờ sắc mặt càng thêm kém, trắng như tuyết trong ngày đông.

Anh chỉ cảm giác máu toàn thân đều đông lại, đến nhúc nhích một cái cũng không thể, anh trầm ngâm nhìn cô một lúc lâu cuối cùng vẫn đứng lên, đi ra ngoài.

Trong bóng đêm cô mở mắt ra, đôi mắt màu hổ phách sáng lên như bọ cánh cam. Khoé mắt cô hơi ướt nhưng cô không khóc nổi, chỉ lầm bầm: “Thật xin lỗi, Tông Hi.”

Đồng Hiền Tuấn đi ra bên ngoài, mưa vẫn tầm tã như thác nước, đổ ào từ bên trên xuống.

Thị vệ đi tới nói thảm mấy câu với anh. Chỉ chốc lát mà đầu anh nhức như muốn nứt ra.

Nửa người anh ở trong màn mưa, nước mưa lạnh lạnh cũng làm lòng anh lạnh theo. Anh thở dài nói: “Bảo cho Cố Trĩ Niên làm theo kế hoạch, bày binh ở thành Tân Nam.”

Sau khi thị vệ lui ra, anh ngẩng người trong mưa một mình hồi lâu, nước mưa lạnh băng rơi xuống càng làm đầu óc anh tỉnh táo hơn.

Edit xong chương này mình xin phép mọi người chửi thề một tiếng, đệt!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Mảnh tuyết thứ tám (2)

Tiếng gió thổi đập vào mái hiên đứt quãng làm toàn bộ cơn buồn ngủ của Tô Cảnh Cảnh đều biến mất.

Trời mới tạnh mưa, ánh trăng như tơ lụa uốn lượn rơi vào phòng sáng ngời cả mặt đất làm cô hoảng hốt. leqUý{ {Đôn Cô cô đeo một chiếc vòng ngọc xanh như nước, dán vào da thịt tạo cảm giác lạnh lẽo.

Cô trái lo phải nghĩ vẫn không thể nào tin được.

Hôm qua cô đau đến chết đi sống lại nhưng vẫn nhìn đau hỏi: “Rốt cuộc là ai!” Thật ra thì trong lòng cô đã mơ hồ đoán được, chôn Duyên Bình này có thể thân cận với ông ngoại không có mấy người. Nhưng lại không thể tin được, không muốn tin cũng không thể tin.

Bác sĩ nhìn bộ dạng cô, vô cùng khó xử. Làm bác sĩ gia đình cho Thịnh gia nhiều năm sao ông có thể không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ông không thể nói, nếu nói thì chẳng khác gì tặng tất cả tính mạng gia đình của mình cho người ta.

Cô buồn bã cười một tiếng nói: “Một xác hai mạng, ông cho rằng ông gánh nổi cái tội này sao?”

Bác sĩ kia nóng nảy, ra sức ngăn cản cô, muốn giúp cô chữa bệnh nhưng cô tránh thoát khỏi ông, lùi vào góc tường ôm bụng nói: “Có phải Thi Gia Liệt không!”

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng lắc đầu, lại ngủ thêm lúc nữa.

Giọt mưa nhỏ tí tách trước thềm mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Tô Cảnh Cảnh mở mắt nhìn căn phòng trống rỗng. Cô thở dài, thuận tay khoác áo rồi ra khỏi phòng.

Quả nhiên thấy Đồng Hiền Tuấn một tay chống đầu tựa trên ghế thái sư gỗ từ đàn khắc thú ở phòng ngoài.

Cô thấy anh nhũn mày rất chặt, biết trong lòng anh đau buồn, trái tim cô càng khó chịu hơn.

Cô thật sự không biết, nếu biết đầu cho cô mười lá gan cô cũng không dám dùng đứa con mình để mạo hiểm. l\quýđôn Cô cũng biết chắc chắn anh sẽ không tin cô.

Nghĩ vậy cô không khỏi lui hai bước. Đồng Hiền Tuấn vốn ngủ không say, nghe thấy tiếng động liền mở mắt. Thấy là cô, anh liền trầm mặt xuống, nói: “Không nghĩ ngợi cho tốt, ra đây làm gì.”

Tô Cảnh Cảnh vâng một tiếng rồi xoay người đi vào phòng trong.

Đồng Hiền Tuấn hơi ảo não nhưng không biết nên nói gì. Lại thêm Tô Cảnh Cảnh là người ôn hòa, dù anh muốn nổi giận cũng không phát tác được.

“Em không có gì muốn nói với tôi sao?”

Bước chân Tô Cảnh Cảnh hơi chậm lại, vẻ mặt cũng trầm xuống. Cô không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nói: “Em biết dù em nói gì anh cũng sẽ không tin, chẳng thà đừng nói.”

Đồng Hiền Tuấn nhìn thân mình mảnh khảnh của cô, trái tim như bị một vật nặng đánh vào. Anh vuốt mi tâm, giọng nói xa xăm truyền vào tai cô: “Rốt cuộc bác sĩ nói gì?”

Nghe anh hỏi vậy, cả người Tô Cảnh Cảnh hơi run lên, cô chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn thẳng Đồng Hiền Tuấn. Khuôn mặt anh khô ngò tuấn tú song vẻ mặt lại vô cùng phức tạp.

Cô chỉ thấy trong đầu có tiếng ù ù thật nhỏ, anh ngay trước mắt cũng trở thành mơ hồ, tựa trắng trong nước, hoa trong gương, xa xăm không thể với tới.

“Anh đã biết rồi, cần gì phải hỏi?” Tô Cảnh Cảnh lẩm bẩm một câu. Đồng Hiền Tuấn nghe vậy sắc ặt càng kém, mạch máu trên trán hơi giật giật, lửa

giật trong lòng sôi trào như sóng biển.

Thân thể Tô Cảnh Cảnh lung lay, Đồng Hiền Tuấn hừ một tiếng, đứng dậy đi tới trước mặt cô. Tô Cảnh Cảnh căng thẳng liền lui về sau hai bước, nào ngờ Đồng Hiền Tuấn chỉ ôm ngang cô lên.

Trong lòng cô lo sợ bất an, không biết nên nói gì. Nhìn sắc mặt Đồng Hiền Tuấn là đủ biết tâm tình anh không tốt. Lúc này cô không tiện nói gì, đành mặc anh ôm mình về giường, đắp chăn cho mình.

“Tông Hi.” Tô Cảnh Cảnh mềm giọng gọi anh, anh nói kia dịu dàng không nói thành lời. Trái tim Đồng Hiền Tuấn mềm nhũn, sắc mặt cũng dịu lại.

Tô Cảnh Cảnh thấy vẻ mặt anh dịu lại, liền vươn tay nắm tay anh thật chặt nói: “Em không biết thật. Nếu anh giận em, oán em, hận em thì em không biết nói gì. Nhưng anh tưởng em không đau lòng sao, anh nghĩ em không đau lòng sao, đứa bé này, đứa bé này...”

Cô nói xong, nước mắt liền ứa khoé mắt.

Đồng Hiền Tuấn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng chua xót nhưng không nói gì, rút tay mình khỏi tay cô, nhẹ nhàng vỗ cô một cái nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt, những chuyện còn lại tôi sẽ xử lý.”

Tô Cảnh Cảnh gạt đầu một cái không nói thêm gì nữa, từng giọt nước mắt trượt từ vành mắt ra ngoài, chảy một đường thật dài qua làn da mịn màng đến bờ môi.

Cô mấp má môi, nằn nị, dinh dính.

Đồng Hiền Tuấn chậm rãi ra khỏi phòng.

Bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh.

“Em không biết thật. Nếu anh giận em, oán em, hận em thì em không biết nói gì. Nhưng anh tưởng em không đau lòng sao, anh nghĩ em không đau lòng sao, đứa bé này, đứa bé này...”

Lời của cô vẫn lẩn quẩn trong đầu anh, giận cô, oán cô, hận cô ư?

Anh đành đè ép toàn bộ lửa giận trong lòng lại.

Tới bây giờ trong lòng cô anh vẫn không hề quan trọng, cô gả cho anh chỉ vì cha mình, vì bạn bè mình. Lần này cô có thể vì ông ngoại mà ngay cả con mình cũng không cần.

Sao lòng dạ cô có thể độc ác như vậy!

Được, nếu lòng dạ cô đã độc ác như vậy thì đừng trách anh!

Thị vệ trưởng Lưu Minh vội vã đi vào, Đồng Hiền Tuấn liếc anh ta một cái. Lưu Minh này vốn theo chân Cố Trĩ Niên, lần này Đồng Hiền Tuấn để Cố Trĩ Niên ở lại thành Cù An để làm việc thành ra bên cạnh không còn ai, Cố Trĩ Niên bèn để anh ta đi theo.

Đồng Hiền Tuấn thấy là Lưu Minh liền ra hiệu bằng ánh mắt, Lưu Minh hiểu ý vội ra ngoài.

Đồng Hiền Tuấn lại nhìn căn phòng thấy không có động tĩnh, lúc bấy giờ anh mới rũ mắt bước ra bên ngoài.

Ngoài cửa trống rỗng, ánh nắng mờ mờ. Mấy thị vệ canh giữ đều là Đồng Hiền Tuấn tự mang từ Cù An tới, họ thấy Đồng Hiền Tuấn đi ra liền lui ra vài bước.

Đồng Hiền Tuấn nhìn Lưu Minh, lạnh nhạt nói: “Điều tra rõ chưa?”

“Quả như Tam thiếu đoán, quả nhiên là Thi Gia Liệt dặn dò, chỉ sợ Minh Soái đến chết cũng không biết rốt cuộc là ai làm.”

Đồng Hiền Tuấn lạnh lùng lườm Lưu Minh một cái, anh ta đành ngậm miệng lại.

Trong lòng Đồng Hiền Tuấn thâm than, Thịnh Thế Huy thông minh một đời ấy thế mà lại thua trắng trong tay người mình, chuyện này nên mới thế nào mới phải nhỉ, đại để cũng là vô tuồng cổ tích nông phu và con rắn thôi.

Đồng Hiền Tuấn thở dài, ánh mắt chợt trở nên bén nhọn, làm dấu tay giết với Lưu Minh. Lưu Minh theo chân Cố Trĩ Niên, tự nhiên hiểu được Đồng Hiền Tuấn làm vậy là có ý gì, anh ta gạt đầu một cái nói: “Chẳng qua là bên quân Diên hình như người này...”

Đồng Hiền Tuấn cười lạnh nói: “Giữ lại người này cũng chẳng có gì hay ho cho Thi Gia Liệt, chẳng qua là giữ lại chứng cứ phạm tội lại không xử lý được, có khi trong lòng anh ta cũng vô cùng buồn bực ấy chứ. Tôi xuống tay giúp anh ta xử lý, anh ta vui mừng còn không kịp nữa là.”

Lưu Minh dạ vâng, Đồng Hiền Tuấn lại nói: “Trĩ Niên đến chưa.”

“Khoảng giữa trưa là đến.”

Đồng Hiền Tuấn gật đầu một cái, không nói gì nữa.

Một ngày cứ thế đến xâm xẩm tối, tinh thần Tô Cảnh Cảnh cũng hơi tốt lên. Thi Gia Liệt đích thân đến thăm cô, cô lại đóng cửa không gặp.

Thi Gia Liệt đứng ở cửa phòng cau mày, không biết làm thế nào cho phải.

Đồng Hiền Tuấn chỉ nói: “Nếu Cảnh Cảnh không muốn gặp anh thì anh nên trở về đi thôi.”

Thi Gia Liệt liếc Đồng Hiền Tuấn một cái, im lặng không nói, cuối cùng ra về trong ngơ ngác. Đồng Hiền Tuấn cười lạnh một tiếng, xoay người đẩy cửa ra. Tô Cảnh Cảnh thấy anh tiến vào, nhất thời không biết làm sao, từ lần trước cô đã không gặp anh.

Đồng Hiền Tuấn thở dài thật thấp, thấy khuôn mặt cô vẫn chưa hồng hào lại, trong lòng đau đớn như có lưỡi dao sắc bén đâm vào tim, hơi động một cái là rỉ máu.

Tô Cảnh Cảnh thấy anh mãi không lên tiếng liền quay đầu đi. Nhìn anh đứng trong bóng tối, ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ tại thành một cái bóng cô liêu thật dài.

Trong ánh sáng mờ mờ, Tô Cảnh Cảnh không thể nhìn rõ biểu tình của Đồng Hiền Tuấn, chỉ nghe anh nói: “Tối nay chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Mảnh tuyết thứ tám (3)

Tô Cảnh Cảnh ngẫm nghĩ thật kỹ, thấy ở lại đây quả thật không ổn. Thi Gia Liệt có thể hạ độc thủ với ông, không gì bảo đảm anh sẽ không hạ độc thủ với họ. Cô không hiểu rõ chính sự thời cuộc lắm, chỉ cảm thấy thật phận hiện giờ của họ quả thật không thích hợp ở lại Duyên Bình. >>Quý} Uđôn Vì vậy cô gật đầu một cái.

Đồng Hiền Tuấn thấy cô gật đầu liền không nói hai lời ôm ngang cô lên. Cô vùi chặt mình trong ngực anh. Lúc này thân thể cô suy yếu, mềm nhũn như không cẩn thận sẽ hoá thành một vũng nước, liền dán sát người Đồng Hiền Tuấn.

Anh thấy cô lệ thuộc vào mình như vậy, trong lòng hơi ấm áp, cánh tay siết chặt lại.

Đi tới cửa lớn, mấy tên vệ binh liền ngăn họ lại.

Đồng Hiền Tuấn liếc Tô Cảnh Cảnh trong ngực nói: “Thân thể tiểu tiểu tỷ khó chịu, không kịp gọi bác sĩ đến nữa rồi.” Dứt lời ánh mắt vô cùng sắc bén của anh đảo qua họ.

Những người kia cũng sợ xảy ra sự cố, biết hôm qua tiểu tiểu tỷ xảy ra chuyện, lúc này lại nhìn Tô Cảnh Cảnh trong ngực đồng Hiền Tuấn quả thực là đáng về bệnh nặng nên không ngăn cản họ nữa.

Bọn họ lên chiếc xe Đồng Hiền Tuấn đã chuẩn bị, tinh thần Tô Cảnh Cảnh cũng thực sự không tốt lắm liền dựa vào vai Đồng Hiền Tuấn nghỉ ngơi chốc lát. Đồng Hiền Tuấn thấy bộ dạng cô như vậy thì quay mặt đi chỗ khác, không nỡ nhìn cô nữa, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài xe lùi dần về phía sau.

Trong lòng anh vẫn tức giận nhưng cô lần này cũng là đáng về này làm anh đành để ép tất cả lửa giận trong lòng. ỉ?/quýĐôn Anh cũng biết trong lòng cô đau đớn không thua anh, nhưng anh không có cách nào tha thứ cho cô, không cách nào tha thứ cô vì để đạt mục đích mà dùng thủ đoạn như vậy.

Anh thở dài, song không hề nghĩ tới chính bản thân cũng dùng vô số thủ đoạn mà người bên cạnh không thể tha thứ. Chẳng qua là lúc chuyện dờn lên người mình thì lại không thể nào thông cảm.

Tô Cảnh Cảnh hé mắt nhìn quai hàm căng chặt của anh, trong lòng vốn có ngàn vạn cảm xúc dần dần chìm xuống.

Sắc trời đã tối, xe đi men theo con đường nhỏ ra khỏi thành. Đến ngoài thành liền thấy Cố Tri Niên xuống từ một chiếc xe to.

Đồng Hiền Tuấn ôm Tô Cảnh Cảnh từ xe ra, rồi đặt cô vào xe lớn.

Tô Cảnh Cảnh thấy anh có vẻ không muốn rời đi cùng cô liền nóng nảy, kéo tay anh nói: “Anh không đi với em sao?”

Đồng Hiền Tuấn nhìn cô, đôi mắt đen nhánh như mực hơi sáng lên rồi lại nhanh chóng tối xuống: “Tri Niên sẽ đưa em về Cù An, tôi...” Anh dừng một lúc mới nói: “Sẽ lập tức về ngay.”

“Tông Hi” Tô Cảnh Cảnh nhìn thẳng vào mắt anh, lại nghe Đồng Hiền Tuấn khàn giọng nói: “Tôi không sao.” Nói xong anh vươn tay kia che trên tay Tô Cảnh Cảnh, khẽ dùng sức liền gỡ tay cô đang ở trên tay anh xuống.

Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy bất an, trong lòng quỳnh lên liền túm vạt áo Đồng Hiền Tuấn: “Anh đừng gạt em...”

Đồng Hiền Tuấn nhìn chăm chăm cô, thấy trong mắt cô vương lệ, trái tim liền mềm nhũn, anh thấp giọng nói: “Tôi không sao, dù sao tôi cũng là quân trưởng quân Nghiêu, lại là con rể Tổng thống.” Ý anh là Thi Gia Liệt sẽ không dám làm gì anh.

“Em rời nơi này trước đi, em đi rồi tôi liền yên tâm.” Đồng Hiền Tuấn nói rất nhỏ, thấy tay Tô Cảnh Cảnh hơi buông lỏng liền lui về sau mấy bước.

Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên nhìn anh, chỉ cảm thấy dưới màn trời nặng nề u ám Đồng Hiền Tuấn như một cái bóng sắp biến mất, trong lòng cô ngày càng hoảng hốt nhưng biết không thể nào ngăn nã được.

Trong lòng cô cũng rõ ràng Đồng Hiền Tuấn muốn bảo vệ cô chu toàn. Nhưng Duyên Bình hiện nay là thiên hạ của Thi Gia Liệt, một mình Đồng Hiền Tuấn sao có thể cản được Thi Gia Liệt.

Đồng Hiền Tuấn xoay người đi về phía chiếc xe nhỏ lúc tới, chợt như nhớ ra chuyện gì, anh nhìn Cố Trĩ Niên nói: “Bảo vệ thiếu phu nhân. Lúc này thân thể cô ấy yếu đuối, chạy xe chậm thôi.”

Cố Trĩ Niên gật đầu một cái, Đồng Hiền Tuấn lại liếc xe lớn một cái, lúc này Tô Cảnh Cảnh đang tựa vào trước cửa sổ nhìn anh. Bỗng dưng anh quyết tâm không nhìn cô nữa, khoát tay với Cố Trĩ Niên một cái rồi ngồi vào xe nhỏ.

Tài xế thấy Đồng Hiền Tuấn không nói gì nên không dám tự ý khởi động xe. Đồng Hiền Tuấn liếc xe to vài cái, trong bóng đêm chỉ thấy chiếc xe to đen như mực chậm rãi chạy về phía Bắc.

Anh im lặng phát tay ý bảo tài xế lái xe.

Xe còn chưa tới cửa thành Đồng Hiền Tuấn đã thấy có người đứng ở đó. Anh mỉm cười bảo tài xế dừng xe.

Thi Gia Liệt thấy Đồng Hiền Tuấn bước từ xe xuống, cười lạnh nói: “Tam thiếu làm vậy chẳng lẽ không yên lòng về tôi, cho rằng tôi là người không tuân thủ cam kết?”

Đồng Hiền Tuấn nhìn lướt qua khắp nơi, trời tối mịt, cũng không thấy nửa bóng người. Trên cổng thành ánh đèn sáng choang, cũng không có binh lính tuần tra, có lẽ Thi Gia Liệt đã dọn dõ trước rồi.

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười: “Chính thế, vậy Liệt thiếu cần gì ở đây chờ tôi?”

“Tam thiếu thật sự không hiểu vì sao tôi lại ở đây sao?”

Đồng Hiền Tuấn cười nói: “Tôi không phải Liệt thiếu, tự nhiên không hiểu.”

Ánh mắt Thi Gia Liệt lạnh lùng lướt qua khuôn mặt gió nhẹ môi trôi của Đồng Hiền Tuấn, lắc đầu nói: “Thật không biết Cảnh Cảnh coi trọng gì ở anh.”

Trong mắt Đồng Hiền Tuấn chợt lóe ánh sáng lạnh, bình thân nói: “Đây là chuyện nhà của Tông Hi, không nhọc Liệt thiếu phí tâm.”

Trong lòng Thi Gia Liệt chợt bùng lên ngọn lửa giận, rồi lại cố gắng áp chế: “Tôi tất nhiên là người giữ lời, chỉ có điều Tam thiếu có giữ hay không kia.”

“Nếu chúng tôi có thể bình an trở lại thành Cù An, Liệt thiếu tự nhiên nhìn thấy xác Hà Tuấn Kiệt, nếu không về được...” Đồng Hiền Tuấn dừng một lúc, Thi Gia Liệt cười lạnh nói: “Tam thiếu chỉ cần để ý trở về là được, tôi sẽ không ngăn cản.”

Đồng Hiền Tuấn cười nói: “Vậy thì tốt.”

“Tam thiếu không còn gì khác nói với tôi ư?” Sắc mặt Thi Gia Liệt rét lạnh, rồi lại bình thân hỏi ngược lại Đồng Hiền Tuấn.

Đồng Hiền Tuấn xoay người đi về phía xe nhỏ: “Sự hợp tác của chúng ta dĩ nhiên sẽ không vì thế mà kết thúc, quân hoả của phương Nam tôi vẫn cung ứng, chẳng qua không biết khi nào thì Liệt thiếu sẽ thực hiện lời hứa mười thành phố đấy?”

Thi Gia Liệt nhìn chăm chăm Đồng Hiền Tuấn lên xe, xe không khởi động ngay lập tức, anh tất nhiên biết Đồng Hiền Tuấn đang chờ mình trả lời nhưng anh không hề đề cập đến chuyện thành phố, chỉ thấp giọng nói: “Mong Tam thiếu đối xử tử tế với Cảnh Cảnh.”

Ánh mắt Đồng Hiền Tuấn xuyên qua màn đêm đen đặc, rơi trên bộ quân phục màu đen của Thi Gia Liệt. Thi Gia Liệt đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh đèn trên tường thành hắt ra cái bóng của anh thật dài trên nền đất càng làm anh có vẻ cô độc.

Đồng Hiền Tuấn khoát tay một cái, ý bảo tài xế lái xe.

Trong đêm tối chiếc xe nhanh chóng chạy đi, Đồng Hiền Tuấn lấy tay nâng trán, cảm thấy vô cùng nhức đầu. Thi Gia Liệt không phải người có thể hợp tác lâu dài, Giang Nam này nhất thời anh không rảnh rỗi ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 19: Mảnh tuyết thứ chín (1)

Đường núi gập ghềnh, may mà Cố Trĩ Niên trông nom thân thể Tô Cảnh Cảnh đang bệnh nên chạy rất chậm, tuy xe lắc lư nhưng cũng không đến nỗi làm người ta khó chịu.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh lo lắng cho Đồng Hiền Tuấn, dù rất buồn ngủ nhưng không dám chợp mắt. Ngoài cửa xe bóng đêm như mực đọng, thâm trầm lòng lo lắng trong lòng cô nặng thêm mấy phần.

Xe lắc lư cả một đêm, lúc vào thành Tân Nam vì tránh vệ binh tuần tra xe phải rẽ ngang quẹo dọc bảy tám lần mới vất vả đến một tứ hợp viện.

Lúc này trời bắt đầu hừng sáng/

Tô Cảnh Cảnh chịu một đêm không ngủ, lúc xe dừng lại cô cảm thấy mí mắt nặng nề nhưng không dám nhắm mắt, cô chịu đựng được một lúc thì thấy trước xe thấp thoáng bóng người giống Đồng Hiền Tuấn, lúc này trong lòng mới hơi yên tâm, liền nhắm mắt lại.

Cố Trĩ Niên thấy Tô Cảnh Cảnh đã ngủ nên không dám có động tác gì. Anh nhìn Đồng Hiền Tuấn đứng ngoài xe, lúc này mới lấy lại bình tĩnh. Trên trán Đồng Hiền Tuấn toát mồ hôi, có lẽ là vội vã chạy từ trong thành ra thì trong lòng hơi kinh ngạc. Anh chưa từng thấy Tam thiếu khẩn trương vì một người phụ nữ lần nào.

Đồng Hiền Tuấn nhìn Cố Trĩ Niên bước từ trên xe xuống, Cố Trĩ Niên toan mở miệng thì Đồng Hiền Tuấn liếc mắt về phía Tô Cảnh Cảnh, ra hiệu chờ lên tiếng.

Cố Trĩ Niên vội vàng đè lại những lời định nói.

Đồng Hiền Tuấn thấy Tô Cảnh Cảnh đã ngủ, viên mắt hơi thâm liền biết cô thao thức cả đêm, trong lòng hơi cảm động thế là anh lập tức ôm cô xuống xe.

Nền đất xanh đen hơi gồ ghề. Đồng Hiền Tuấn vì chỉ chú ý đến Tô Cảnh Cảnh nên quên nhìn dưới chân nên lao đảo một cái, suýt nữa ngã, may mà tên hầu bên cạnh nhanh mắt vươn tay đỡ Đồng Hiền Tuấn.

Đồng Hiền Tuấn vì hết lòng che chở cho Tô Cảnh Cảnh, tuy được tên hầu nam đỡ nhưng dưới chân vẫn nhấp nhô. Anh không cẩn thận bị trặc chân.

Lúc đầu thì không thấy đau, Đồng Hiền Tuấn chỉ hơi nhíu mày, vội vàng ôm Tô Cảnh Cảnh vào trong phòng.

Anh vừa thả Tô Cảnh Cảnh xuống giường, chân liền đau từng đợt như bị roi da quất từng cái vào. Anh cúi đầu nhìn, quả nhiên là sưng lên. Nhưng anh cũng không để ý, thấy Tô Cảnh Cảnh ngủ yên, trong lòng cũng yên ổn.

Cố Trĩ Niên theo Đồng Hiền Tuấn vào nhà, đến cửa phòng ngủ liền thức thoi dừng lại.

Bên trong rất yên tĩnh, Cố Trĩ Niên đợi một lúc vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, đúng lúc này thì có tên hầu nam vội vã chạy tới.

Cố Trĩ Niên định thần nhìn lại, thì ra là Lư Minh.

Lư Minh thấy Cố Trĩ Niên đứng ở cửa liền cung kính gọi: “Phó quan Cố.”

Cố Trĩ Niên gật đầu một cái, liếc vào trong phòng thấy vẫn yên tĩnh liền giảm thấp thanh âm: “Xảy ra chuyện gì?”

Trên khuôn mặt Lư Minh hiện ra thần sắc khó xử, liên tục chần chừ khó nói: “Quách tiên sinh bên kia đang tức giận.”

“Quách tiên sinh?” Cố Trĩ Niên chau mày, Quách tiên này chính là Quách Chử Đồng. Người bên cạnh không biết Quách Chử Đồng này là ai nhưng Cố Trĩ Niên lại biết rất rõ.

Nhớ ngày trước Tam thiếu bắt chước cách “tam cố mao lư” (ba lần đến mời) của bậc hiền triết để mời Quách tiên sinh ra ngoài. Coi như Quách Chử Đồng này có chút bản lĩnh, những năm này sự tình khá lên cũng do dùng biện pháp của ông mới làm thoả đáng được.

“Quách tiên sinh tức giận chuyện gì?” Trong lòng Cố Trĩ Niên thấy kỳ lạ, Tam thiếu luôn đối xử với Quách Chử Đồng như khách, lúc này lại làm sao?

Lư Minh nghe Cố Trĩ Niên có ý giảm thấp âm thanh, biết Đồng Hiền Tuấn đang ở trong nên không dám gấp gáp, đè thấp giọng nói: “Vốn Quách tiên sinh đang nói chuyện với Tam thiếu về thể cục lúc nãy của thành Cù An, nhưng không biết vì sao Tam thiếu không nói năng gì đã vội vã bỏ đi, hình như

lần này Quách Tiên Sinh đã hạ quyết tâm, nói nếu Tam thiếu không trở lại ông ấy chẳng tha về nhà làm ruộng.”

Cố Trĩ Niên nghe mấy chữ “về nhà làm ruộng” thì cười một tiếng thật thấp. Nghĩ hiện nay không thể thiếu mưu thần Quách tiên sinh này, thế là vội vàng hỏi: “Quách tiên sinh đã đi chưa?”

“Vẫn chưa.”

Cuối cùng Cố Trĩ Niên cũng yên tâm, liếc Lưu Minh nói: “Cậu ở đây coi chừng, tôi đi nói mấy lời với Quách tiên sinh, phải làm ông ấy bình tĩnh trước mới được.”

Lưu Minh gật đầu một cái, liếc vào trong phòng. Bên trong không bật đèn nên tối mịt, chỉ mờ mờ nhìn thấy bóng dáng cao to của Đồng Hiền Tuấn.

Cố Trĩ Niên đến phòng nghị sự tạm thời thì thấy Quách Chử Đồng đang đi tới đi lui, bước chân có vẻ nặng nề. Lòng anh cũng trầm xuống, nghĩ nên giải thích cho Tam thiếu như nào.

Không chờ Cố Trĩ Niên kịp nghĩ kỹ, Quách Chử Đồng đã nhìn thấy anh, liền nói: “Phó quan Cố, đã lâu không gặp.”

Cố Trĩ Niên mỉm cười: “Đúng vậy, Quách tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Hai người hàn huyên vài câu, Quách Chử Đồng nói: “Lúc này mà còn có chuyện gì quan trọng hơn chính quyền Cù An nữa? Tam thiếu đi thẳng một mạch như vậy, không khỏi có chút...”

Cố Trĩ Niên vì chưa nghĩ ra được lời giả thích, đành lúng túng cười: “Chuyện thành Cù An đương nhiên quan trọng, nhưng...” Trong lòng anh bắt đầu phiền muộn, anh vốn không giỏi nói chuyện, lúc này ở lại đây càng thêm lúng túng, làm cho khuôn mặt ngăm ngăm của anh đỏ bừng trong nháy mắt.

Quách Chử Đồng cười lạnh một tiếng nói: “Chớ không phải tôi nói đúng, hồng nhan họa thủy!”

Cố Trĩ Niên hoảng sợ, vội nói: “Quách tiên sinh chớ nói vậy, để Tam thiếu nghe thấy...”

Quách Chử Đồng hừ lạnh một tiếng: “Lần khoan dung này của Tam thiếu thật là bao la.”

“Sao Quách tiên sinh lại nói như vậy?” Cố Trĩ Niên thực sự không hiểu lời này của Quách Chử Đồng. Quách Chử Đồng nhìn anh một cái, trong đôi mắt sáng kia toàn là khí lạnh. Cố Trĩ Niên chỉ thấy da đầu rét run, lại nghe Quách Chử Đồng nói: “Vừa nãy tôi thuận miệng hỏi Lưu Minh mấy câu, không hỏi thì thôi, vừa hỏi liền biết...”

“Làm sao?” Quách Chử Đồng nói ngập ngừng đã hoàn toàn khơi lên nỗi tò mò trong lòng Cố Trĩ Niên.

Quách Chử Đồng lại nói tiếp: “Bản lĩnh của vị Tam thiếu phu nhân này của chúng ta thật không nhỏ, cố chấp lợi dụng bản thân mình để điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Minh Soái.”

“Hà?” Cố Trĩ Niên càng kinh ngạc, mấy ngày nay anh bận bầy dẫn binh bày binh nên không biết mấy chuyện của Tam thiếu, lúc này nghe Quách Chử Đồng nói đến chuyện Tam thiếu phu nhân liền hỏi: “Bình thường nhìn dáng vẻ Tam thiếu phu nhân có vẻ mềm mại yếu ớt, thật ra thì từ trong xương tủy lại rất khôn khéo.”

Quách Chử Đồng cười lạnh nói: “Đúng vậy, quá lạnh lợi rồi. Phụ nữ thì ở nhà giúp chồng dạy con là được rồi, làm gì mà cứ phải nhúng tay vào chính trị chứ. Nhưng vị Tam thiếu phu nhân này lại khen ngược, làm ra cách này mà Tam thiếu vẫn không nói gì. Dựa vào tính khí trước nay của Tam thiếu, nữ nhân dám bày thủ đoạn trước mặt anh ta phỏng chừng không sống được.”

Cố Trĩ Niên không ngờ được còn có một tầng như vậy, liền hỏi: “Tam thiếu yêu thương Tam thiếu phu nhân, chúng ta là thuộc hạ không tiện nói gì. Quách tiên sinh sẽ không ghen với Tam thiếu phu nhân đâu chứ.”

Cố Trĩ Niên vốn muốn nói đùa để Quách Chử Đồng thoải mái, thả lỏng tinh thần, nào ngờ về mặt Quách Chử Đồng lại trở nên rét lạnh, cả giận nói: “Phó quan Cố coi tại hạ là loại người gì vậy!”

Cố Trĩ Niên tự biết mình nói sai nên không dám lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Mảnh tuyệt thứ chín (2)

Trời bắt đầu sáng rõ. Vết thương trên chân anh đau đớn từng hồi nhưng anh không thèm để ý, chỉ lặng lẽ nhìn Tô Cảnh Cảnh.

Anh nghe tiếng hít thở đều đều của cô, nhìn lông mi hơi rung động của cô, nhìn khuôn mặt trắng muốt như ngọc của không chút huyết sắc của cô, tim anh như bị một chiếc gao găm cửa một cái thật mạnh.

Lúc lâu sau anh thở dài một tiếng, kéo chain lên cổ cho cô. Chợt trên tay thấy lạnh lạnh, thì ra là chạm vào chiếc khoá ngọc.

Anh dùng ngón trỏ khẽ nâng chiếc khoá ngọc lên, ánh nắng bên ngoài rọi lên làm chiếc khoá ngọc trở nên trong trẻo, nhẹ nhàng như nước.

Lúc mẹ hấp hối đã nắm miếng ngọc này trong tay thật chặt.

“Tông Hi, mẹ... mẹ... có thể cho con, sợ... sợ... chỉ có cái này.”

“Con phải nhớ... phải nhớ... nhớ tìm một người con yêu...”

Khi đó mắt mẹ anh bị băng gạc che mắt, khắp băng gạc đều là máu tươi. Mà anh, trên mắt cũng bị bị băng gạc thật dày, không thể thấy chút ánh sáng nên dĩ nhiên không biết mẫu thân đã vì anh mà chịu khổ.

Anh chỉ nhớ rõ anh khua tay loạn xạ trong không khí tìm kiếm tay mẹ, nhưng làm thế nào anh cũng không tìm thấy. Ặ!Quý>đ/ôn Trong lòng anh rất hận, vô cùng hận, cũng khó chịu cực kỳ nhưng lại không làm gì được.

Trong đôi mắt anh lan toả từng trận đau đớn nhưng lại không thể khóc, chỉ có thể cố chấp tự mình chịu đựng, nuốt toàn bộ nước mắt vào trong bụng.

Những giọt nước mắt kia đã kìm nén lâu, đợi đến lúc anh có thể khóc lại phát hiện dù có thể nào đi nữa bản thân anh cũng không khóc nổi.

Sau đó anh đứng lẳng lặng trước mộ mẹ thật lâu, muốn khóc lại phát hiện khóc cũng là một chuyện rất đau đớn. Không có nước mắt thì khóc làm sao được.

Gió đêm gào thét, xa xa trong rừng tiếng thông reo vi vu, xào xạc không dứt bên tai. Những âm thanh nức nở kia như có thể mai táng anh trong ngôi mộ này chỉ trong giây lát.

Anh lẳng lặng đứng đó, thầm nói: “Giang sơn này cảm tử cũng tốt, như hoa cũng được, ba vạn dặm, mười vạn dặm thậm chí là vô biên cũng thế, trong lòng con đều không để ý. Nhưng con không nhìn nổi người cái dáng vẻ thờ ơ không quan tâm mẹ, không để ý đến chúng ta của người kia. Một ngày nào đó con sẽ cho ông ta biết người ông ta không quan tâm sẽ trở nên như thế nào!”

Nghĩ đến đây trong lòng anh lại đau đớn, anh lắc đầu một cái, đặt miếng ngọc này xuống, lại im lặng quan sát Tô Cảnh Cảnh chốc lát. Người con gái anh chọn, dù thế nào đi nữa anh sẽ mãi không buông tay, giang sơn cũng thế, cô cũng vậy.

Anh hơi cong môi, ánh ban mai rọi vào chiếu sáng khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh.

Anh lại thở dài, thấy cô ngủ an ổn mới nhớ ra mình đang bàn luận chuyện quan trọng với Quách Chử Đồng, cứ thế để Quách Chử Đồng ở đó cũng thật sự không ổn.

Lúc Đồng Hiền Tuấn ra ngoài thì phát hiện chỉ có mình Lưu Minh, anh hơi cau mày: “Cố Trì Niên đâu?”

Lưu Minh vội nói: “Phó quan Cố đi tìm Quách tiên sinh rồi.” Dứt lời cậu ta len lén nhìn Đồng Hiền Tuấn một cái, thấy Đồng Hiền Tuấn không có vẻ mặt gì, chỉ nói: “Anh ta đi tìm Chử Đồng làm gì?”

Lưu Minh vội nói: “Hiện nay thời cuộc trong thành Cù An không yên, phỏng chừng phó quan Cố đang bàn luận đối sách với Quách tiên sinh, giải ưu cho Tam thiếu.”

Đồng Hiền Tuấn bán tín bán nghi lời của Lưu Minh, ánh mắt anh lạnh lùng lướt qua cậu ta một cái, Lưu Minh hơi chột dạ lại còn bị đồng Hiền Tuấn nhìn như vậy, ánh mắt mập mờ, ngay sau đó vẻ mặt cũng thay đổi.

Đồng Hiền Tuấn hừ lạnh một cái, nhất thời Lưu Minh chân tay luống cuống, không ngờ Đồng Hiền Tuấn chỉ nói: “Trông chừng cẩn thận, nếu Tam thiếu phụ nhân tỉnh lại thì lập tức thông báo.”

Lưu Minh nghe Đồng Hiền Tuấn nói vậy, vội vàng đáp lời: “Vâng.”

Thật ra thì Đồng Hiền Tuấn cũng không muốn biết Cố Trì Niên đi tìm Quách Chử Đồng làm gì. Vừa rồi anh vội vã chạy ra ngoài là anh làm việc không ổn thỏa, lúc này cần thận suy nghĩ cũng cảm thấy bản thân làm việc thiếu sót. Nhưng không biết vì sao cứ gặp chuyện của cô là bản thân anh không bình tĩnh được.

Anh đi tới phòng nghị sự tạm thời thì nghe thấy Cố Trì Niên bên trong nói: “Quách tiên sinh chớ có tức giận, là Trì Niên lỡ lời.”

Nghĩ chắc Cố Trì Niên đùa giỡn gì đó, trong lòng anh thầm buồn cười, trước nay Cố Trì Niên ít nói, lần này hi sinh lớn như vậy quả thực là khen ngược thành ra bản khoản.

Quách Chử Đồng nói: “Lời của anh tôi tự nhiên sẽ không để trong lòng. Tôi chỉ lo cho Tam thiếu, hồng nhan hoạ thủy, xa xưa có chứng cứ rõ ràng. Tình cảnh lần này chả phải là theo lối mòn hồng nhan hoạ thủy đó ư?”

Cố Trĩ Niên giảm thấp thanh âm: “Quách tiên sinh chớ để Tam thiếu nghe thấy.” Cố Trĩ Niên đi theo Đồng Hiền Tuấn đã lâu, tự nhiên biết lần này đồng Hiền Tuấn đối xử với Tô Cảnh Cảnh không giống những người khác.

Trong lòng Quách Chử Đổng lạnh lẽo, toan nói chuyện thì nghe thấy Đồng Hiền Tuấn nói: “Hồng nhan chưa hẳn đã hoá thủy.”

Quách Chử Đổng xoay người thì thấy Đồng Hiền Tuấn đang khoan thai đi đến, ông chịu lễ giáo từ thuở nhỏ, lúc này cúi thật thấp chào một tiếng: “Tam thiếu.” Cố Trĩ Niên cũng gọi theo.

Đồng Hiền Tuấn khoát tay một cái: “Lúc này mà còn nghi thức xã giao làm chi.” Dứt lời anh tìm một chỗ ngồi xuống, rồi nhìn Quách Chử Đổng và Cố Trĩ Niên: “Ngồi đi.”

Chỗ này là phòng nghỉ sự tạm thời nên chỉ lác đác mấy chiếc ghế bình thường, ngoài ra thì không còn gì khác.

Quách Chử Đổng và Cố Trĩ Niên tìm chỗ ngồi xuống.

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười nói: “Chử Đổng, hồng nhan hoá thủy cái gì, đều là chuyện nhà của tôi thôi. Trước giờ chuyện nhà của Đế Vương đều không mang lên triều đình bàn luận.”

Quách Chử Đổng nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống. Ông tự nhiên hiểu được ý của Đồng Hiền Tuấn, nếu theo tính khí trước nay của ông e phải nói có sách mách có chứng cãi lại Đồng Hiền Tuấn, nhưng lúc này quả thật không thích hợp lắm.

Cố Trĩ Niên thấy Quách Chử Đổng không nói chuyện liền nói: “Di nhiên rồi, chuyện nhà của Tam thiếu nào đến lượt chúng ta bình luận.” Nói xong anh liếc Quách Chử Đổng một cái.

Quách Chử Đổng tức giận trừng Cố Trĩ Niên một cái, ngược lại nói với Đồng Hiền Tuấn: “Nếu Tam thiếu cho rằng đây không phải chuyện quan trọng thì Chử Đổng cũng không coi là chuyện quan trọng.”

Đồng Hiền Tuấn cười một tiếng nói: “Việc cấp bách hiện nay là ổn định thế cục thành Cù An.”

Quách Chử Đổng gật đầu: “Quả thật là vậy. Tôi từ trng thành ra, An Soái đã tính toán đến tuổi nước trên núi nghỉ ngơi, hẳn lúc này đã khởi hành rồi.”

Đồng Hiền Tuấn hơi trầm tư, chợt phá lên cười: “Nếu ông già đã rời khỏi thành, ngược lại cũng tốt.”

Quách Chử Đổng suy nghĩ một lúc, ngay sau đó liền cười nói: “Thực vậy.”

Cố Trĩ Niên không hiểu lắm nhưng không hỏi, chỉ im lặng chờ Đồng Hiền Tuấn lên tiếng.

Đồng Hiền Tuấn liếc Cố Trĩ Niên: “Trĩ Niên, thông báo cho Sở Dự đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Mảnh tuyết thứ mười (1)

Tô Cảnh Cảnh vô cùng mệt mỏi nên giấc ngủ này cảm giác như đã ngủ rất lâu.

Lúc cô tỉnh lại mơ hồ cảm thấy xóc nảy rất nhỏ từ bên ngoài truyền đến, lúc này mới chợt hiểu ra hoá ra là đang ở trên xe.

Cô nhìn chung quanh lại không ngờ chống lại tròng mắt đen nhánh sâu thẳm. Đôi mắt kia nhìn cô không chớp làm cô tim đập thình thịch, nhưng anh vẫn không bỏ qua, nhìn cô đau đáu. Đôi mắt đen kia sâu không thấy đáy, sao cô có thể nhìn rõ những ý đồ quanh co kín khúc kia?

Cô làm như bình tĩnh, thân nhiên hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Đôi mắt anh chợt lấp lánh, sau đó anh nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, không nhìn cô nữa. Lúc này cô mới thực sự bình tĩnh lại, lại nghe anh nhàn nhạt nói: “Trở về Cù An.”

Anh nói chuyện ôn hoà với cô như vậy làm lòng cô càng thêm khó chịu, lại thêm cửa sổ xe bị quay xuống, trong xe buồn tẻ lạ kỳ, tựa như bản thân đang ở trong ba đợt nóng* nhất vậy, bức bối đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng không có hơi sức.

*Tam phục thiên: Chỉ mùa nóng nhất trong năm gồm có sơ phục (10 ngày tính từ canh thứ ba sau hạ chí, 20 ngày từ canh thứ tư sau hạ chí, 10 ngày từ canh thứ nhất sau lập thu)

Lúc này cửa kính xe phản xạ ánh sáng như tuyết, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mí mắt rũ xuống, người cũng uể oải không có tinh thần. Anh không nhìn cô, vẫn trầm mặc, trong không khí tản mát hương thơm trên người cô, giống như phấn, lại như không phải.

Xe lắc lư hơn nửa ngày mới vào đến thành Cù An. Không biết vì sao lúc này trong thành phòng bị nghiêm hơn lúc trước.

Tô Cảnh Cảnh thấy kỳ lạ, nhưng Đồng Hiền Tuấn lại bày ra dáng vẻ không lạnh không nhạt với cô nên dù cô có lời gì cũng đều bị dáng vẻ này của anh ép trở lại, cô cũng là người nóng tính, định không để ý tới anh.

Nhưng đúng lúc này xe dừng lại, còn dừng rất ổn định.

Đồng Hiền Tuấn nhướn mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lái xe là Cố Tri Niên, anh không quay đầu lại, về mặt khẩn trương nhìn chăm chăm phía trước.

Thì ra ở ngã rẽ phía trước có một đoàn học sinh đi ngang qua, những học sinh kia đều mặc trang phục mộc mạc, nếu không thì là đồng phục học sinh, trong tay mấy người đằng trước giờ những tấm băng rôn dài, trên những tấm băng rôn này viết “phản đối nội chiến”.

Cố Tri Niên nói: “Hình như là học sinh biểu tình, Tam thiếu, chỉ bằng chúng ta tạm lánh trước, đỡ cho rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Đồng Hiền Tuấn nhìn đoàn học sinh thế tới hưng phấn phía trước, nghe Cố Tri Niên nói cũng có lý, anh liền nói: “Cũng được.”

Cố Tri Niên nghe Đồng Hiền Tuấn nói xong liền bắt đầu vòng xe vào con đường nhỏ, đường nhỏ hơi gấp ghe, lắc lư. Tô Cảnh Cảnh không chịu nổi, sắc mặt hơi đổi.

Bỗng dung Đồng Hiền Tuấn kéo cô vào trong ngực nhưng không nói gì, ánh mắt vẫn trống rỗng nhìn về phía trước.

Trái tim Tô Cảnh Cảnh âm ập, ngẩng đầu lên lại thấy về mặt không biểu cảm nhìn thẳng phía trước của anh thì lại lạnh trở lại. Cô hơi tức giận, từ lúc bắt đầu biết anh đã không đoán được suy nghĩ của anh.

Anh đối với cô dĩ nhiên là tốt, nhưng tốt như vậy làm cô mơ hồ lo được lo mất. Cảm giác ấy từ nhỏ đến giờ chưa từng có, cô giận anh nhưng càng giận bản thân hơn.

Xe vất vả ra khỏi đường nhỏ cuối cùng cũng lên đường lớn, chưa tới một lúc đã men theo hồ Phượng Minh đến biệt thự Phượng Tê.

Trong biệt thự Phượng Tê, bà vú, hầu gái và hầu nam nhận được thông báo của người gác cổng liền xếp hàng chờ ở cổng lớn.

Đồng Hiền Tuấn xuống xe, sau đó anh duỗi tay định ôm Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh thấy người hầu đều ở đây thì đỏ mặt, đẩy tay anh về nói: “Em tự xuống.”

Về mặt anh đánh lại, vươn tay bế cô lên. Cô giãy giụa vài lần nhưng anh vẫn không buông tay, cô không thể làm mất hết hình tượng trước mặt người hầu kẻ hạ được liền không ồ ào với anh nữa, thuận theo ý anh.

Anh thấy cô không giãy giụa nữa, khéo miệng hơi mỉm cười nhưng chỉ thoáng qua rồi lại biến mất. Cô chỉ cảm thấy mình bị hoa mắt, lúc nhìn lại thì về mặt anh trầm trầm.

Anh ôm cô về phòng ngủ, dặn dò thím Lương và Ngâm Thuý mấy câu.

Cô thấy anh không nói gì với mình, trong lòng không có cảm giác gì, vốn muốn nói vài lời với anh lại thấy anh vội vã nhìn cô một cái: “Tôi còn có chút chuyện cần làm, em nghỉ ngơi cho tốt.”

Nếu anh đã nói rõ là công vụ, cô khó mà nói gì được đành phải gạt đầu.

Thật ra trong lòng cô hiểu rất rõ, lúc này nào có công vụ gì quan trọng, huống chi xưa nay anh nhân tản, trước kia không có chuyện gì làm, lúc này thì có gì làm chứ.

Cô nhìn anh vội vã ra cửa trong lòng rất không vui, cô liếc thím Lương đứng thẳng ở một bên, bỗng nhiên nói: “Tôi hơi đói bụng, thím Lương, phiền thím dặn phòng bếp làm ít thức ăn đưa lên đây.”

Thím Lương vốn là người khôn khéo, sao có thể không biết dụng ý của Tô Cảnh Cảnh, bèn nói: “Vâng, thiếu phu nhân.”

Tô Cảnh Cảnh thấy thím Lương đi liền thở phào một cái, nói: “Ngâm Thuý, mấy ngày nay tôi không ở đây, trong nhà có xảy ra chuyện gì không?”

Ngâm Thuý đáp: “Không có chuyện gì.”

Tô Cảnh Cảnh cau mày, cô nhóc Ngâm Thuý này cái gì cũng tốt nhưng lại không có tâm cơ gì cả. May à bọn họ sống riêng, cách xa Đồng hia. Nếu ở trong đại trạch đó e sẽ xảy ra chuyện.

Ngâm Thuý thấy dáng vẻ Tô Cảnh Cảnh không vui thì căng thẳng, cuống quýt nói: “Gần đây trong nhà không có chuyện gì thật, chỉ là hai ngày này không

biết trong thành có chuyện gì mà rất loạn. Tây Nam cũng không biết sao lại muốn đánh tới đây, trong thành rất rối loạn, trong nhà người người cảm thấy bất an, thật sự không có chuyện gì...”

“Đợi chút.”

Tô Cảnh Cảnh nghe Ngâm Thuý vừa vội vừa gấp nói liền một hơi, có mấy câu không nghe rõ nhưng có mấy câu lại làm tim cô đập lồi mấy nhịp.

“Cái gì mà trong thành xảy ra chuyện, gì mà Tây Nam đánh tới đây? Không phải mấy ngày trước nói ngưng chiến sao, sao lại...”

Ngâm Thuý nói: “Em cũng không rõ lắm, sáng sớm nay em nghe thám Lưong nói, nhưng thám Lưong kín miệng không chịu tiết lộ chút tin tức cho em, em mặt dày mày dạn hỏi mấy lần thám Lưong mới thần thần bí bí nói với em, gì mà chính trị trong thành thay đổi.”

Tô Cảnh Cảnh cảm thấy đầu ong ong, cô vuốt mi tâm, đột nhiên nhớ tới đội ngũ học sinh biểu tình mới này gặp ở trên đường, nhớ mấy chữ loáng thoáng trên tấm băng rôn trắng.

Thì ra phương Bắc sắp đánh với Tây Nam, nếu cuộc chiến này xảy ra, không biết lại có nhiều người rày đây mai đó, bao nhiêu người rơi vào tình cảnh tha hương.

Ngâm Thuý tưởng Tô Cảnh Cảnh giận mình không nghe lời, lần trước Tô Cảnh Cảnh đã dặn cô giữ khuôn phép, nhưng lần này lòng hiếu kỳ lại quá nặng. Vừa nghĩ vậy, Ngâm Thuý liền tái mặt.

Nhưng qua một lúc lâu cô vẫn không nghe thấy tiếng Tô Cảnh Cảnh thì trong lòng hơi kinh ngạc, vừa ngẩng đầu thì nghe Tô Cảnh Cảnh nói: “Trừ áy chuyện đó ra em còn biết gì nữa?”

Nghe Tô Cảnh Cảnh hỏi vậy, trong lòng Ngâm Thuý hơi bình tĩnh lại, nghĩ chắc tiểu thư cũng không định trách phạt mình, vì vậy cô đánh bạo: “Lúc sáng sớm em nghe thám Lưong nói vậy, bây giờ chỉ không yên tâm về lão gia, vì vậy...”

Tô Cảnh Cảnh căng thẳng, chỗ ngồi hiện nay của cha chính là cái đích cho mọi người chỉ trích. Nếu cuộc chiến này thực sự xảy ra, người đứng mũi chịu sào sẽ là cha cô, chính là Đại Tổng thống đương nhiệm, qur thực là khó khăn.

“Bên ba ba sao rồi?”

“Em không rõ lắm, chỉ ở cửa sau kêu thám Triệu ra ngoài, thám Triệu nói dạo này lão gia toàn ở trong nhà, nói là tính khí lão gia ngày càng kém, hình như bây giờ lão gia đều mặc kệ tất cả rồi.”

Ngâm Thuý nói xong thì rất loạn, nói chung là truyền lời luôn làm mất ý tứ ban đầu. Nhưng dù gì Tô Cảnh Cảnh cũng coi như biết một ít chuyện, cô cẩn thận sửa lại một chút, đại để cũng coi là biết ít chuyện.

Tô Cảnh Cảnh chưa suy nghĩ xong thì nghe bên ngoài có thanh âm liền ra hiệu bằng ánh mắt cho Ngâm Thuý. Ngâm Thuý đang định nói lui ra thì nhận được ánh mắt Tô Cảnh Cảnh, cô đành ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Mảnh tuyết thứ mười (2)

Thám Lưong cười khanh khách bụng chao tỏ yến đi vào, Tô Cảnh Cảnh liếc chén sứ nhỏ trên khay bạc, hơi nóng lượn lờ.

Tô Cảnh Cảnh hơi mỉm cười nói với thám Lưong: “Thật là làm phiền quá.”

Thám Lưong nói: “Không dám, sao thiếu phu nhân cô lại khách sao vậy, thám Lưong vốn là người hầu, phục vụ chủ nhân là chuyện đương nhiên.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Trong biệt thự Phụng Tê này, trừ chú Khang ra thì chỉ có thám. Trong biệt thự bận rộn, sau này tôi còn phải nhờ cậy thám nhiều kia, nào có khách khí, là coi thám như người mình thôi.” Dứt lời cô liếc Ngâm Thuý một cái.

Ngâm Thuý đi theo Tô Cảnh Cảnh lâu nên hiểu được ít chuyện, vì thế cô hiểu ánh mắt Tô Cảnh Cảnh có ý gì, liền nói: “Đúng vậy, thám Lưong, tiểu thư nhà cháu coi thám là người mình đấy.”

Thám Lưong cười ôn hoà làm hẳn lên những nếp nhăn nơi khoé mắt, nhưng trong đôi mắt kia lại là ánh sáng khôn khéo của một cô gái trẻ tuổi.

Bà thấy Tô Cảnh Cảnh đang lấy lòng mình, xảy ra chuyện gì bà rất rõ trong lòng nhưng vẫn bất động thanh sắc nói: “Vậy thì thật cảm ơn thiếu phu nhân rồi, thám Lưong không dám nhận.”

Tô Cảnh Cảnh chỉ cười nhạt, đôi mắt màu hổ phách lướt trên nhìn dưới thím Lương. Chỉ có điệu động tác này của cô vô cùng cẩn thận, nhìn qua chỉ như đang nhìn người khác.

Thím Lương đang cười ôn hoà như thể Tô Cảnh Cảnh chẳng qua chỉ hỏi hột nói với mình mấy câu bình thường.

Tô Cảnh Cảnh thấy dáng vẻ này của thím Lương liền nói: “Thím đi xuống trước đi.”

Thím Lương vâng một tiếng rồi ra khỏi phòng, Tô Cảnh Cảnh nhìn cửa phòng chậm rãi khép lại, không khỏi thờ dài.

Ngâm Thuý không hiểu nói: “Trước nay tiểu thư không thích thím Lương lắm, sao hôm nay tự nhiên lại nói nhiều với thím ấy như vậy, còn là mấy câu nịnh nọt nữa chứ.”

Tô Cảnh Cảnh cong môi nhưng không cười: “Tôi lấy lòng thím ấy lúc nào chứ.” Dứt lời, cô lắc đầu một cái.

Cô chỉ là nói trước để chuẩn bị, trong biệt thự Phụng Tê này nơi nơi đều là người của anh, thủ đoạn của anh cao minh như vậy cô khó lòng mà phòng bị, nếu không làm chuẩn bị trước, trong lòng cô không an tâm.

Quả nhiên đêm hôm đó Đồng Hiền Tuấn vừa trở về, thím Lương liền báo cáo những gì hôm nay Tô Cảnh Cảnh nói với mình cho anh. Đồng Hiền Tuấn vốn đã mệt mỏi, nghe bà nói vậy càng thấy mệt hơn, ngay sau đó đầu cũng đau nhức.

Anh rời khỏi thành Cù An có mấy ngày mà trong thành xảy ra rất nhiều biến cố, trong phút chốc là không thể xử lý hết được ngay. Trong lòng lại nhớ cô, lúc này trở lại sớm thì nghe báo cáo về cô như vậy.

Thím Lương báo cáo xong, nói tiếp: “Tam thiếu phu nhân chắc sợ sau này Tam thiếu lấy thêm vợ bé mới như vậy...”

Đồng Hiền Tuấn khoát tay một cái ý bảo bà không cần nói tiếp nữa, anh xoa chân mày, đầu đau từng trận không dứt như thể trong hộp sọ có cái gì đó không ngừng nhúc nhích, tới tới lui lui, đến hình ảnh trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Cô nào có lo lắng anh cưới vợ bé gì kia, những tâm tư nhỏ nhỏ kia của cô sao anh có thể không đoán ra chứ? Cô chỉ là đang đề phòng anh thôi, vốn anh cho rằng cô đã buông xuống phòng vệ nhưng không ngờ tới giờ cô chưa bao giờ gỡ bỏ phòng tuyến ấy.

Anh đối với cô tốt như vậy, ngàn theo trăm thuận, yêu thương chiều chuộng có thừa nhưng cô lại khắp nơi đề phòng anh, khắp nơi làm ngược lại với anh!

Thậm chí anh hoài nghi rằng trong lòng cô không có anh!

Chiếc đồng hồ phương Tây đặt dưới đất làm từ gỗ lê kêu lên mấy tiếng tạo ra những tiếng vang không ngừng vang lại trong thư phòng, tựa như tiếng chuông kêu mãi không ngừng.

Đồng Hiền Tuấn nói: “Thím đi xuống đi, mấy ngày này nhìn cô ấy kỹ chút, tính tình cô ấy...” Nói đoạn anh lại thờ dài.

Tính tình cô... Anh vẫn cho rằng mình nhìn người biết vật cũng coi là tinh chuẩn, lại không ngờ gặp được cô, cô dường như yếu đuối dịu dàng, nhưng từ tận trong xương tuỷ lại không phải như vậy!

Trên bàn, cát trong đồng hồ cát rơi xuống đều đều, trong thoáng chốc thời gian chớp mắt liền qua, tựa như trở lại thời gian khi hai người mới gặp gỡ.

Hoàng hôn như gấm chiếu rực rỡ ven hồ Dương Minh, cô cười lúm đồng tiền hoa, một nụ cười liền làm trái tim anh nghiêng ngả.

Chuyện cũ như hạt cát đã rơi xuống, nhanh như vậy liền trôi mất, đến thờ dài cũng không kịp.

Trong thư phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe tiếng đồng hồ sát đất phát ra tiếng vang tích tắc và âm thanh hạt cát chảy rất nhỏ.

Anh cảm thấy tâm phiền ý loạn, chợt đứng lên.

Ánh trăng trong trẻo như thủy ngân quanh co trên hành lang. Anh đi rất chậm, lúc đi đến trước cửa phòng ngủ thì dừng lại.

Ánh trăng nhạt màu vòng quanh bóng đánh anh tựa như lỡ tay vẽ nên một đường thật dài thật nhỏ.

Lúc này Tô Cảnh Cảnh chưa ngủ, nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền cong môi.

Đồng Hiền Tuấn đẩy cửa ra, không nói một lời đi tới cạnh giường.

Tô Cảnh Cảnh hơi giương mắt, nhìn anh một thân nhưng trang thẳng thớm, ánh đèn xuyên qua màn trăn châu rơi quân hiệu trên vai anh sáng lấp lánh. Cô hiếm khi thấy anh mặc như vậy, chắc là vừa trở về không lâu.

“Về rồi sao.” Tô Cảnh Cảnh vốn đang nằm, thấy anh ngồi tới đây liền đứng lên. Cô mặc một chiếc áo ngủ lụa màu vàng rất mỏng, cách màn trăn châu anh lơ mơ thấy được da thịt như sứ của cô, anh nhíu mày: “Khí trời lạnh, mặc nhiều áo một chút.”

Cô khẽ vâng dạ, xuống giường cởi áo khoác cho anh, nhưng nah lại vươn tay giữ chặt tay cô, dừng lại điệu tác của cô.

“Không vội.”

Cô cười cười, muốn rút tay về lại bị anh nắm thật chặt, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chăm chăm. Cô né tránh theo bản năng nhưng anh lại vươn tay khác ra nắm cầm cô ép cô nhìn mình.

Cô vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên nhìn anh, nhìn tức giận toát ra từ trong mắt anh từng chút một. Cầm anh căng chặt, đôi môi hơi nhếch lên, từng chữ như hạt tuyết rơi từ bên trong ra: “Nói cho tôi biết rốt cuộc trong lòng em đang nghĩ gì.”

Cô bị sự tức giận của anh dọa xanh cả mặt, nhưng trong đôi mắt màu hồ phách vẫn bình tĩnh như nước. Anh nhìn cô chăm chăm giằng co với cô, còn cô đầu có sợ vẫn làm vẻ mặt bình tĩnh. Sự bình tĩnh ấy của cô làm lòng anh sợ hãi.

“Rốt cuộc em đang nghĩ gì, hay là em vẫn nhưng nhớ cậu ta! Nhưng em đừng quên cậu ta đã làm những gì!”

Cô muốn quay mặt đi không nhìn anh nữa, nhưng anh nắm chặt cầm cô, sức anh lớn nên dù cô có làm gì cũng không gãy ra được. Lời của anh làm trái tim cô trầm xuống.

Cái gì anh cũng biết nhưng tới giờ anh vẫn không nói gì với cô!

Anh làm cô sợ!

“Đồng Hiền Tuấn, anh đã biết thì cần gì phải như vậy!” Cô cố gắng dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh nói chuyện với anh, nhưng giọng nói bình tĩnh ấy hiển nhiên đã chọc giận anh.

Anh không giận mà ngược lại cười nói: “Tốt, tốt lắm. Tô Cảnh Cảnh, cô chớ cho rằng tôi không dám làm gì cô. Nếu không phải lúc này Tô Minh Chính còn có chỗ dựa...” Nói tới đây anh hừ một tiếng, buông lỏng cô ra.

Cô bị buông lỏng ra lập tức cả người mềm nhũn, ngã xuống giường.

Đồng Hiền Tuấn lạnh lùng liếc cô một cái, không chút do dự đi ra ngoài cửa.

Cô nhìn bóng lưng anh rời đi, cuối cùng bật khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cũ An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Mảnh tuyết thứ mười một (1)

Vào đông, Bắc địa ngày càng lạnh. Tuyết không rơi nhưng khí trời lại rất lạnh.

Hôm đó tuy lạnh nhưng Tô Cảnh Cảnh dậy từ rất sớm. Ngâm Thuý nghe kể chuyện xảy ra đêm hôm qua nên trong lòng lo lắng cho Tô Cảnh Cảnh, thành ra cũng dậy sớm.

Tối hôm qua Tam thiếu nổi giận bùng bùng ra khỏi biệt thự, cả đêm không về. Trong biệt thự bắt đầu có những lời đồn đãi rằng Tam thiếu phu nhân thất sủng rồi.

Ban đầu Ngâm Thuý cũng nghe nói hành vi vô lý của Tam thiếu, chẳng qua gần đây thấy anh đối với tiểu thư ngàn theo trăm thuận nên chỉ cho rằng những người đó nói bậy. Lúc này lại nghe mấy người hầu nói vậy trong lòng liền bắt đầu lo lắng.

Sáng sớm Ngâm Thuý đã chần chờ không biết có nên hỏi thăm Tô Cảnh Cảnh hay không.

Cô vào phòng ngủ thấy Tô Cảnh Cảnh không có gì khác thường, cô là người không giấu giếm nổi, thừa dịp thời gian Tô Cảnh Cảnh đang trang điểm liền hỏi: “Tiểu thư, hôm qua...”

“Hôm qua làm sao?” Tô Cảnh Cảnh liếc cô một cái làm cô không hiểu sao lại thấy sợ hãi, đành nói: “Hôm qua, hôm qua, ai da...” Ngâm Thuý không phải người biết nói chuyện, nói được mấy câu là bắt đầu mắc kẹt như máy hát, chỉ biết phát ra những âm thanh rè rè.

Tô Cảnh Cảnh cười đón lời cô: “Lê? Q{đô/n “Có phải em muốn hỏi chuyện tối qua Tam thiếu ra ngoài không?”

Ngâm Thuý len lén liếc Tô Cảnh Cảnh, lại thấy đáng vẻ Tô Cảnh Cảnh quay đầu nhìn mình cười như thực sự không có chuyện gì xảy ra.

Đáng vẻ này của Tô Cảnh Cảnh thật sự làm cho Ngâm Thuý nhất thời không biết nên nghe theo ai, sao cô hiểu được Tô Cảnh Cảnh chỉ giả vờ mạnh mẽ, vô sự.

Ngâm Thuý nói: “Tiểu thư không lo lắng sao?”

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu một cái không nói gì nữa, lúc lâu sau lại mở miệng: “Chuẩn bị xe đi, chúng ta trở về Tô gia.”

“Dạ?” Ngâm Thuý bị lời nói của Tô Cảnh Cảnh làm giật mình, về Tô gia ư, vậy chẳng phải nghĩa là tiểu thư đang cãi nhau với cô gia ư?

“Tiểu thư...”

Tô Cảnh Cảnh bình thần nói: “Chẳng qua là về Tô gia thăm lão gia một chút thôi, tôi quay về, về phần, về phần...” Cô dừng một lúc, đoạn cười nói: “Về phần tam thiếu ư, anh ấy sẽ quay về, chỉ có điều...” Cô lắc đầu một cái, nhìn Ngâm Thuý một cái: “Đi chuẩn bị xe đi.”

Xe được chuẩn bị xong, Tô Cảnh Cảnh đang định ra cửa thì thím Lương ở cửa ngăn cô lại.

Tô Cảnh Cảnh hơi mỉm cười nói: “Thím Lương cảm thấy có gì không ổn sao?”

Thím Lương trầm mặt: “Lúc này trong thành rất loạn. Thiếu phu nhân ra ngoài mà xảy ra chuyện gì thì chúng tôi rất khó ăn nói với Tam thiếu.”

“Ăn nói?” Tô Cảnh Cảnh mỉm cười: “Nếu không yên tâm thì chi bằng thím đi cùng chúng tôi, được không?”

Thím Lương nghe Tô Cảnh Cảnh hào phóng với mình như vậy thì nhất thời chẳng biết phải làm sao, lại nghe Tô Cảnh Cảnh nói tiếp: “Trong thành Cù An này gẫu thật hơi nhiều nhương. Nhưng tôi rời nhà đã lâu, để lại mình cha ở nhà nên thật sự không yên lòng. Dù sao phận làm con gái cũng nên chú ý đạo hiếu. Thím Lương thấy tôi nói đúng không?”

Từng chữ từng lời của Tô Cảnh Cảnh đều là có lý. Thím Lương cũng là mẹ người ta, con gái nhớ cha mẹ là chuyện nhân chi thường tình, nhất thời không phản bác được cô đành phải đi cùng cô.

Bên ngoài thật sự là lạnh, gió lạnh thổi vù vù, trên cửa kính xe đều là hơi sương.

Tô Cảnh Cảnh sinh ra ở Giang Nam, sau đó lại lớn lên ở Nam Dương nên không chịu được lạnh. Cửa kính xe quanh chỗ ngồi vừa quay xuống Tô Cảnh Cảnh liền run rẩy, cô xoa tay vào nhau rồi hà hơi, nhưng dù làm vậy cô vẫn cảm thấy lạnh.

Thím Lương nhìn dáng vẻ sợ lạnh của Tô Cảnh Cảnh liền cười nói: “Thiếu phu nhân nên chú ý điều dưỡng thân thể, nếu sau này có con mà còn sợ lạnh như vậy thì cũng không hay.”

Vừa thấy “con cái” trong lòng Tô Cảnh Cảnh căng thẳng liếc thím Lương, thím Lương tự nhiên không biết nguyên do, ánh mắt Tô Cảnh Cảnh biến đổi, trong lòng chỉ thấy khổ sở nhưng không để lộ ra, chỉ nói: “Phương Bắc thật là lạnh.”

Thím Lương cười nói: “Thật ra thì cái lạnh của phương Nam mới thực sự lạnh, người phương Bắc chúng ta ngày ngốc ở phương Nam không lâu được.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Phương Bắc không rét lâu, chỉ một tháng là không lạnh nữa.”

“Thiếu phu nhân ở phương Nam lâu nên tự nhiên không cảm thấy phương Nam lạnh, nếu thiếu phu nhân ở phương Bắc vài năm nữa, khi trở về phương Nam nhất định thiếu phu nhân sẽ hiểu được phương Nam lạnh đến mức nào.”

Tô Cảnh Cảnh cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại trở nên u ám.

Trở về phương Nam ư, đời này rốt cuộc cô có thể trở về phương Nam nữa hay không?

Xe dừng ở biệt thự Tô, Ngâm Thuý cảm áo choàng lông chồn màu trắng phủ thêm cho Tô Cảnh Cảnh, thế này Tô Cảnh Cảnh mới bước từ trong xe ra ngoài.

Biệt thự Tô vẫn luôn hoang vu vắng vẻ, lúc này vào đông lại càng lộ vẻ hoang liêu. Hai cây hoè già rơi trụi lá, nhìn không ra chút sức sống nào.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh thấy buồn bã, cô gõ cửa, đợi một lúc lâu mới thấy có người ra mở. Người kia chính là tài xế Tô gia, chú Diêu.

Chú Diêu vừa thấy Tô Cảnh Cảnh thì ngẩn ra, sau đó vui vẻ nói: “Đại tiểu thư, sao đại tiểu thư lại về đây?”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Cha vẫn khỏe chứ?”

Chú Diêu hơi chần chờ, Tô Cảnh Cảnh thấy ông như vậy liền chau mày nói: “chú cứ nói đi, đừng ngại.”

Bấy giờ chú Diêu mới nói: “Mấy ngày nay lão gia ở trong nhà suốt, nói vậy hẳn đại tiểu thư cũng hiểu, những người cũng bắt nạt đến đầu lão gia rồi.”

“Sao?” Tô Cảnh Cảnh định hỏi thì ánh mắt lại liếc đến thím Lương sau lưng mình vẫn luôn im lặng. Thím Lương thấy Tô Cảnh Cảnh nhìn mình chằm chằm thì im lặng lui về sau mấy bước.

Tô Cảnh Cảnh cong môi, ánh mắt chuyển về phía chú Diêu: “Xảy ra chuyện gì?”

Chú Điều có nguyên một bụng tức giận, lúc này nghe Tô Cảnh Cảnh hỏi vậy liền xả hết toàn bộ ra.

Thì ra hôm đó Tô Minh Chính bệnh nhẹ liền mời một đám chính khách đến nhà họp. Thật ra thì cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là một chức vị nhỏ trong nội các, Tô Minh Chính đã sớm có người muốn đưa vào, nhưng Đồng Hiền Lân lại cứ muốn sắp xếp người của mình vào

Tất nhiên Tô Minh Chính không đồng ý, thân là Đại Tổng thống, một chức vị nho nhỏ mà cũng không sắp xếp thỏa đáng được thì bảo người ngoài sẽ nghĩ như nào, còn không biết sẽ cười ông như thế nào kia.

Thế nhưng Đồng Hiền Lân cứ thế sắp xếp ôn hòa tất cả mọi chuyện, sau đó đưa văn kiện ủy nhiệm ra cho Tô Minh Chính nói: “Tổng thống, mời ngài ký, chuyện cũng kết thúc luôn. Nếu ngài không ký, vị trí này cũng chẳng thay đổi tí ti nào đâu.”

Chú Điều càng nói càng thờ dài: “Tôi vốn cũng từng làm trong chính phủ, đâu ai dám làm như vậy với Tổng thống chứ. Hành vi này của Đồng đại thiếu y hệt trộm cướp vậy!”

Tô Cảnh Cảnh than thở một tiếng: “Bây giờ An Soái đến suối nước trên núi nghỉ ngơi rồi, ông ấy giao toàn bộ chuyện trong thành vào trong tay đại ca, aizz, e rằng đại ca có tâm tư độc tài đại quyền.”

Chú Điều nghe Tô Cảnh Cảnh nói vậy vội giảm thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, lời này không thể nói được, nếu truyền ra ngoài...”

Tô Cảnh Cảnh cười lạnh nói: “Truyền ra ngoài thì làm sao, thiên hạ này cũng không phải là Đồng gia, dẫu có là Đồng gia thì làm sao, Đồng gia cũng không phải chỉ có mình Đồng Hiền Lân!”

Lúc nói lời này Tô Cảnh Cảnh cố ý cao giọng nên thím Lương nghe được rất rõ nhưng vẫn cúi đầu như thể không nghe thấy gì cả.

Tô Cảnh Cảnh hơi mỉm cười, nói với chú Điều: “Tôi đi xem cha một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Mảnh tuyết thứ mười một (2)

Tô Minh Chính nằm trên chiếc sạp gỗ lim kiểu cổ, đôi mắt khép hờ tràn đầy sự buồn bã.

Tô Cảnh Cảnh đứng ở cửa, thu hết sự buồn bã của Tô Minh Chính vào trong mắt, trong lòng hơi đau nhức, cô thở dài rồi nhanh bước đi vào.

Tô Minh Chính ngủ không say, vừa nghe thấy tiếng vang liền mở mắt, thấy là Tô Cảnh Cảnh thì ngẩn ra, sau đó cười nói: “Sao con lại về đây?”

Tô Cảnh Cảnh đi tới bên giường sau đó từ từ ngồi xổm xuống, đầu tựa vào cánh tay Tô Minh Chính, ông cung chiều vuốt ve đầu cô, cho dù hôm nay cảm thấy cô hơi kỳ lạ nhưng chỉ nói: “Sao còn giống trẻ con thế này.”

“Nếu con vẫn là đứa bé chưa chắc đã không phải chuyện vui.” Tô Cảnh Cảnh nhàn nhạt nói.

Trong mắt Tô Minh Chính loé lên thần sắc kỳ lạ, ông hơi thờ dài nói: “Cảnh Cảnh, con đã già đi rồi, có một số việc đừng quá cố chấp.”

“Ba ba, con biết ba biết gì đó, nhưng ba không chịu nói cho con biết. Cuối cùng con làm như này là vì con có thể sử dụng cách của mình để có được đáp án mình muốn, song mỗi lần đều luôn biến khéo thành vụng.”

Tô Minh Chính dịu dàng vuốt ve tóc Tô Cảnh Cảnh, song không nói gì hết, chỉ dịu dàng nói: “Thật ra thì có một số việc không biết còn tốt hơn, chẳng phải ư.”

“Ba ba.” Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu lên nhìn Tô Minh Chính.

Quả nhiên ông già rồi, khoé mắt ẩn hiện những nếp nhăn nông sâu, tóc mai bắt đầu hoa râm. Tô Cảnh Cảnh đau lòng nhưng chỉ im lặng không nói.

Cô hiểu ba ba lao tâm lao lực là đang làm những chuyện gì, song cô lại chẳng giúp được việc gì.

Từ Tô gia ra ngoài, Tô Cảnh Cảnh chợt có ý nghĩ đi Đồng gia.

Thím Lương không hiểu hỏi: “Thiếu phu nhân sao lại đến Đồng gia, e lúc này Đồng gia chỉ có đại thiếu phu nhân và nhị tiểu thư ở nhà.”

Tô Cảnh Cảnh bình thản nói: “Tôi đi tìm hai người đó.”

Thím Lương nói: “Không bằng đi cùng Tam thiếu một thể.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Tôi chỉ là đi gặp chị dâu cả và chị hai, đều là thân thích của mình, làm phiền Tam thiếu làm chi. Anh ấy đi, mấy người chúng tôi lại không nói nên lời.”

Thím Lương nghe trong giọng điệu Tô Cảnh Cảnh có vẻ tức giận liền vội vàng im miệng.

Lần trước suýt nữa thì Lương Thanh Nguyệt đẻ non, may mà có Tô Cảnh Cảnh giúp cô nên trong lòng tự nhiên là ghi nhớ sự tốt bụng của Tô Cảnh Cảnh. Hôm nay vừa nghe Tô Cảnh Cảnh tới, vốn mới nằm xuống đã vội vã rời giường.

Tô Cảnh Cảnh đag nói việc nhà với Đồng Hiền Cẩm, thấy Lương Thanh Nguyệt đi ra cô vội đi qua đỡ, lúc này bụng Lương Thanh Nguyệt ghò lên rất cao, chắc cũng bảy, tám tháng rồi.

Mấy người phụ nữ ở cùng nhau không thể không nhiều chuyện.

Từ chuyện lần trước, Lương Thanh Nguyệt thân thiết với Tô Cảnh Cảnh hơn nhiều, lời kéo tay cô, vì khí trời lạnh nên tay Tô Cảnh Cảnh vô cùng lạnh lẽo. May mà trong phòng đốt lò sưởi, chờ một lúc lâu tay cô mới ấm lên.

Lương Thanh Nguyệt nói: “Em dâu mới về từ phương Nam, sợ là không thích nghi với điều kiện phương Bắc nhỉ.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Hơi lạnh thôi, không quan trọng.” Đoạn cô nói tiếp: “Mấy ngày nay anh cả không ở nhà sao?”

Nào ngờ Lương Thanh Nguyệt lại đỏ mặt lên, tay che ở bụng, dịu dàng nói: “Mấy ngày nay cuối cùng anh ấy xung ở nhà.”

Tô Cảnh Cảnh cầm chặt tay Lương Thanh Nguyệt nói: “Vây còn không tốt ư. Trong lòng anh cả có chị dâu và đứa bé, chị dâu nên vui mừng mới phải.”

Đồng Hiền Cẩm ở một bên chỉ ngồi im không nói gì, thỉnh thoảng nói một hai câu.

Mấy người nói chuyện được một lúc, Tô Cảnh Cảnh nhìn sắc trời rồi nói: “Thời gian không còn sớm nữa, em nên về rồi.”

Lúc này Lương Thanh Nguyệt lại nói: “Sao em dâu không chuyển qua đây, người một nhà, ở cùng một chỗ thuận tiện hơn.”

Tô Cảnh Cảnh cười tủm tỉm không nói gì, ngược lại Đồng Hiền Cẩm nói: “Hai người bọn họ tự có suy nghĩ của mình, những người ngoài như chúng ta sao có thể hiểu được chứ.”

Lương Thanh Nguyệt nhìn Đồng Hiền Cẩm, chợt như nhớ tới chuyện gì liền cười nói: “À đúng vậy đúng vậy, cô hai là người hiểu rõ, tôi vẫn quen tư tưởng cũ, nghĩ người một nhà ở cùng một chỗ thuận tiện hơn. Qua mấy ngày nữa sợ cô hai cũng dọn ra ở riêng rồi.”

Nghe Lương Thanh Nguyệt nói vậy, Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên, vội hỏi Đồng Hiền Cẩm “Chị hai phải lấy chồng rồi ư, là thiếu gia nhà nào có may mắn như vậy, có thể cưới được chị hai?”

Đồng Hiền Cẩm om lặng không nói, Lương Thanh Nguyệt che miệng cười trộm. Về mặt Tô Cảnh Cảnh mờ mịt nhìn Đồng Hiền Cẩm rồi lại nhìn Lương Thanh Nguyệt.

Một lúc sau Lương Thanh Nguyệt nhìn khuôn mặt hồng hồng của Đồng Hiền Cẩm cười nói: “Cô hai tự mình nói, hay là...”

Lúc này Đồng Hiền Cẩm có dáng vẻ thẹn thùng của người con gái đợi gả liền gọi lên lòng hiếu kỳ của Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh lắc tay Lương Thanh Nguyệt nói: “Chị dâu tốt, chị nói cho em biết đi.”

Dáng vẻ làm nũng của Tô Cảnh Cảnh làm Lương Thanh Nguyệt hết cách, chỉ buồn cười nói: “Nếu cô hai không nói thì chị nói vậy.”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Chị dâu nói đi, chị hai không muốn cho em biết đâu, giấu giấu điểm điểm em lâu rồi, cứ như không coi em là người nhà vậy.”

Nghe Tô Cảnh Cảnh nói vậy, Đồng Hiền Cẩm vội nói: “Nào có không coi em là người nhà. Chẳng qua là chuyện này quyết định quá gấp gáp cho nên...”

Tô Cảnh Cảnh bĩu môi: “Em mặc kệ, rốt cuộc là thiếu gia nhà nào vậy?”

Lương Thanh Nguyệt cười tủm tỉm, Đồng Hiền Cẩm chỉ kém cúi đầu xuống, nghĩ chắc cô là thật lòng thích đối phương, nếu không sao có thể có vẻ mặt vui mừng như vậy kia.

Tô Cảnh Cảnh tất nhiên mừng thay cho cô nên khoé môi cũng cong cong, chỉ nghe Lương Thanh Nguyệt nói: “Người kia ấy à, chẳng phải là Đại thiếu của Từ gia ở phía Đông thành ư.”

Lúc nghe được câu này của Lương Thanh Nguyệt, nụ cười trên môi Tô Cảnh Cảnh dờ ra trong nháy mắt: “Từ Phẩm Thư ư?” Tô Cảnh Cảnh vô cùng kinh ngạc.

Lương Thanh Nguyệt vẫn cười tủm tỉm, Đồng Hiền Cẩm cúi thấp đầu, không ai để ý tới biến hoá trên mặt Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh thu lại vẻ mặt, đột nhiên nói: “Thật lòng chúc mừng chị hai, người này quả thật là chàng rể tốt.”

Đồng Hiền Cẩm hơi ngẩng đầu lên, hé môi cười.

Lương Thanh Nguyệt nói: “Nhân phẩm, đáng đáp, gia thế người này, trong thành Cù An cũng tính là khá được, nghĩ chắc sẽ không ảm ức cô hai.”

Tô Cảnh Cảnh cười nhọt nhạt: “Mỗi nhân duyên này thật là tốt, không biết là ai rẽ lối chỉ đường vậy?”

Lương Thanh Nguyệt nhìn cô một cái, rõ ràng ánh mắt kia có vẻ ngạc nhiên, Tô Cảnh Cảnh không hiểu nhìn khắp người mình một cái, chợt cười nói: “Không phải chị dâu muốn nói mỗi nhân duyên này là em dẫn dắt đây chứ?”

Lương Thanh Nguyệt cười nói: “Thật ra thì nói đoạn nhân duyên này do em chỉ đường cũng không kém là bao.” Nói đoạn cô liếc Đồng Hiền Cẩm vẫn đang cười, cũng không lên tiếng giải thích cho Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh càng khó hiểu: “Không phải là em thật đấy chứ?”

Lương Thanh Nguyệt cười tủm tỉm: “Sao em không đi hỏi lão tam nhà em.”

“Tông Hi?” Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên kêu lên, sao lại là anh chứ? Mỗi hôn nhân này, aizzz, cô cười cười, mỗi hôn nhân này thật là kỳ lạ, theo tính cách Đồng Hiền Tuấn sao có thể không lý do làm mai chứ. Chẳng lẽ Đồng gia và Từ gia...

Cô cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, nghĩ thế nào cũng không ra.

Lương Thanh Nguyệt thấy vẻ mặt cô mất tự nhiên, vội ân cần hỏi han: “Em ba làm sao vậy?”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Không sao, không sao, em chỉ hơi mệt thôi.” Nói xong cô vòng vo: “Sao Tông Hi vô duyên vô cớ lại lên chức bà mai rồi, em ấy ư, anh ấy còn không để lộ chút tiếng gió nào kia.”

Đồng Hiền Cẩm cả giận, cười nói: “Cậu ấy dám lộ tiếng gió ư, xem có bị chị mắng không!”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Từ Đại thiếu này là người tốt, chị hai gả cho anh ấy tự nhiên là may mắn của anh ấy, cũng là may mắn của chị hai.”

Lương Thanh Nguyệt cũng gật đầu một cái: “Bình thường lão tam làm việc chả ra dáng nghiêm túc chút nào, lúc này ngược lại làm chuyện này không tệ.”

Tô Cảnh Cảnh chỉ cười nhọt nhạt, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Mảnh tuyết thứ mười một (3)

Nửa đêm cô chợt bừng tỉnh, chiếc gối lạnh lẽo, nghiêng người thì thấy bên cạnh trống không. Bên ngoài giếng đầy sương mù, ánh trăng rơi vào sáng loá mắt như tuyết, thì ra tuyết đã rơi rồi.

Trận tuyết đầu tiên ở Bắc Địa cứ vô thanh vô tức rơi xuống như thế, cô khẽ thở dài, phả ra một luồng khí trắng, hơi lạnh đọng trên cửa sổ thủy tinh tạo thành một mảnh sương mù mỏng lung.

Nam Dương quanh năm suốt tháng đều không có tuyết rơi, khí trời se lạnh đã chính là kỳ tích rồi. ỉ!Q@Đô%n Giang Nam cũng chỉ rơi vài hạt tuyết, cô chỉ nhớ rõ khi cô còn nhỏ có một trận mưa tuyết, những hạt tuyết thừa thớt lẫn trong trận mưa phùn mênh mang, trong không khí lộ ra sự lạnh lẽo nhưng trong lòng lại thấy vui mừng, cũng mong đợi tuyết càng lúc càng nhiều hơn.

Phòng chùng cô có lòng hiếu kỳ bèn bò dậy từ trong tấm chăn ấm áp, chỉ mặc một món áo ngủ thật mỏng, may mà trong phòng đốt lò sưởi. Người hầu biết cô sợ lạnh nên không dám lười biếng, trong nhà vẫn ấm áp như xuân.

Cô đi tới cửa sổ, nhìn hồ Phượng Ô cách đó không xa, từng hạt tuyết rơi xuống mặt hồ, rồi từng hạt tan ra trong nước, ánh trăng rơi xuống mặt hồ làm mặt hồ sáng rọi như gương.

Đêm rét lạnh như này, ánh đèn ảm đạm như một lưỡi dao sắc cứng rắn phá vỡ đêm tuyết yên ả.

Cô biết anh đã trở lại, trong lòng chốc vui chốc buồn, cảm giác suy nghĩ là lạ chưa từng có. E rằng chính cô cũng lờ mờ biết được chuyện gì xảy ra, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Bông tuyết vô thanh vô tức rơi xuống, tĩnh lặng như khuôn mặt người nào biết được, nhưng lại xinh đẹp đến thế, cả đời chỉ có một lần mỹ lệ như vậy.

Chợt cô nổi lên ý định kỳ quái, cô mở tung cửa sổ ra, gió lạnh “vù vù” một tiếng len vào phòng, trong gió còn mang theo những bông tuyết nhỏ, bông tuyết chạm vào da thịt ấm áp của cô liền tan ra.

Cô không khỏi rung mình, nước tuyết trượt từ khuôn mặt xuống, lạnh lạnh như những dòng lệ lạnh lẽo. Ờ QUÝ? Đón Cô hít một hơi cũng toàn khí lạnh, rồi lại không ngừng ho khan.

Gió lớn thổi tan toàn bộ hơi ẩm trong phòng, thành ra trong phòng lập tức trở nên rét lạnh.

Lúc này cô mới hiểu được lạnh thấu xương là cảm giác như thế nào.

Rốt cuộc cô không chịu nổi lạnh liền khóa cửa sổ lại rồi bò lại vào trong chăn. Cả người không ngừng run rẩy, mãi vẫn không ngừng. Cô hòng khô khốc, cuối cùng cô không chịu nổi bắt đầu ho khan.

Xe Đồng Hiền TTuấn chậm rãi chạy vào biệt thự, trong xe Cố Trĩ Niên đang báo cáo tin tức tiền tuyến vừa gửi tới. Lúc này hai quân giao chiến quả thực là nguy cấp trước mắt. Chung quy Đồng Hiền Tuấn là tướng lĩnh chính của quan Nghiêu, rất nhiều chuyện vẫn cần anh quyết định.

Đồng Hiền Tuấn nghe Cố Trĩ Niên kể toàn bộ mọi chuyện xong vẫn là đáng về khí định thần nhàn.

Trong lòng Cố Trĩ Niên hơi lo lắng, binh lực quân Nghiêu không đủ, lúc này để lính Tây Nam vào quả thực có vẻ dẫn sói vào nhà.

Đồng Hiền Tuấn hơi mỉm cười: “Lần này lãnh binh thay Dương Soái chính là Sở Dự, Sở Dự có bao nhiêu cân lượng, tôi tự nhiên biết.”

Cố Trĩ Niên nói: “Đại thiếu phải đi là Ngô Tuyết Huy, mấy năm này Ngô Thiếu tướng tham gia không ít chiến dịch, tất cả lớn nhỏ không dưới trăm trận, kinh nghiệm luôn hơn Sở thiếu.”

Ánh tuyết bên ngoài hắt vào trong xe có chút chói mắt. Đồng Hiền Tuấn hơi nheo mắt lại, khẽ buông tiếng thở dài: “E lúc này vấn đề anh cả đang quan tâm là tiếng vang của quân đội đi.”

“Chắc Đại thiếu phu nhân trong nhà không thiếu được giúp đỡ chút ít.”

Đồng Hiền Tuấn ừ một tiếng, bàn tay đặt trên nệm mắt khẽ vuốt,

Sau khi anh vào cửa, vốn đã rất mệt mỏi, qua vài ngày sợ là “bình vẫy tứ phía*?”. Anh không suy nghĩ mấy chuyện quân sự phiền lòng nữa thì lại nghe nói hôm nay Tô Cảnh Cảnh ra ngoài, anh suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn đi lên lầu.

Trong lòng anh hơi giận mình, rốt cuộc vẫn là không bỏ được. Lần trước anh nổi giận đùng đùng như vậy, chỉ chớp mắt lại vẫn nhớ cô, rõ ràng biết gặp mặt cũng không có gì để nói nhưng lại cứ một mực làm mình phiền lòng.

Lúc anh đến trước cửa phòng lại dừng lại như những lần trước. Mỗi một lần trở về đều là thế này, chung quy vẫn có chút do dự, sợ gặp rồi hai người sẽ lại gây chuyện. Trong lòng anh không muốn xả ra tình huống như vậy, nhưng mỗi một lần trở về, cứ thấy cô là lại làm thế nào cũng không kìm nổi.

Bên trong truyền ra tiếng ho trầm khàn, anh nhú mày một cái.

Thím Lương theo chân anh lên lầu, thấy anh hơi nhú mày, lại nghe thanh âm bên trong liền hiểu được xảy ra chuyện gì. Bà chỉ giảm thấp giọng nói: “Hôm nay lúc về thiếu phu nhân vẫn khỏe mạnh...”

Hai chữ “khỏe mạnh” kia bà vẫn chưa nói xong đã thấy chân mày Đồng Hiền Tuấn nhú chặt hơn nữa, trong lòng bà trầm xuống nhưng không biết nên mở miệng như thế nào.

Đồng Hiền Tuấn hừ lạnh một tiếng: “Bảo thím chăm sóc cô ấy cẩn thận, rốt cuộc là thím trông nom kiểu gì vậy.” Giọng điệu anh mang theo vẻ tức giận, thím Lương tất nhiên không dám nói gì nữa.

Cách một lúc, tiếng ho bên trong dần ngừng lại, anh khoát tay một cái, thím Lương liền lui xuống.

Anh lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào.

Ánh trăng như tơ lụa chảy xuôi trên mặt đất, khoe môi anh hơi cong lên nhưng không phải cười, anh chậm rãi bước thật nhẹ về phía trước hai bước, gần như không phát ra bất kì tiếng động nào.

Hô hấp của cô dần vững vàng như ngủ thiếp đi. Nhưng anh lại thông thả nói: “Tôi biết em không ngủ.”

Trong phòng tĩnh mịch như cổ tháp không bóng người, chiếc đồng hồ phương Tây kêu lên tích tắc như tiếng trái tim đập.

Cuối cùng cô cũng thò đầu từ trong chăn ra, ủ ấm trong chăn được một lúc lâu nên khuôn mặt cô phỉm hồng. Anh hơi giương mắt lên liền thấy đáng vẻ thẹn thùng quẩn rũ của cô, trái tim thót lên một cái.

“Hôm nay em ra ngoài à?” Anh thờ ơ hỏi, bàn tay đưa lên cời nút áo.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, trong đôi mắt có ánh sáng sừng sốt như thể ngày hôm ấy người đập cửa bỏ đi không phải anh. Hết lần này tới lần khác anh cứ như vậy bảo cô sao có thể bình tâm đối diện anh.

Anh liếc cô một cái, từ tốn nói: “Sao vậy?”

Giọng điệu bình thường như vậy làm cô đầu tiên là vui mừng, chột trái tim lại trầm xuống. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, lúc này bất cứ chuyện gì bất luận người nào cũng có thể đánh bại cô.

Cô mệt mỏi, cho là giả vờ quên đi là được nhưng trong đầu vẫn biết rõ rằng mình vẫn nhớ.

Lời của ba ba vẫn vang vọng bên tai: “Cánh Cánh, con đã gả ra ngoài, có một số việc đừng quá cố chấp.”

Anh thấy cô thất thần, chỉ hơi cong môi, thế là nhất thời anh không kìm được hôn cô.

Gắn bó như môi với răng, phẳng phất như đây là chuyện tốt đẹp nhất trên đời.

Cô dần dần khuất phục, mềm mại thừa nhận sức lực anh thúc ép tới, một mực thuận theo, một mực rút lui, một mực cam nguyện.

Trong lòng anh mừng như điên, lúc đầu anh nổi giận đùng đùng, cứ ngỡ rằng cô sẽ không bao giờ để ý tới mình nữa, lại không ngờ cô vẫn.

Anh ôm cô thật chặt, dịu dàng dụ dỗ: “Chúng ta vẫn như vậy có được không, vẫn như vậy...”

Cô nhắc đầu chôn trên vai anh, nước mắt lại không tự giác tuôn rơi, anh dụ dỗ cô như vậy sao biết không phải thật lòng đây. Cô mệt mỏi, chỉ muốn có một bờ vai vững chãi để dựa vào, quên cái khi gì rồi cuộc anh có mấy phần thật lòng đây, tóm lại cứ thật lòng là được.

Anh cảm thấy trên vai rung động nho nhỏ, là cô đang khẽ gật đầu.

Trong lòng anh lập tức mừng như điên, tựa như trong bóng đêm có một cây nến, biết rõ chỉ một cơn gió thoảng qua ngọn nến sẽ tắt ngủm nhưng anh vẫn cố chấp tin tưởng, ngọn nến ấy sẽ tựa như mặt trời, sáng mãi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 26: Mảnh tuyệt thứ mười hai (1)

Sáng sớm Đồng Hiền Tuấn đã đến quân bộ.

Trong lòng Tô Cảnh Cảnh cũng lơ mơ hiểu được thời cuộc lúc này không ổn nên lo lắng cho anh. Song may mà hiện tại không có dấu hiệu ra cửa đánh giặc, ngược lại làm lòng cô an ổn chút ít.

Vì nhớ đến chuyện hôn sự của Đồng Hiền Cẩm, hôm đó Tô Cảnh Cảnh liền gọi điện cho Từ Phẩm Tuệ.

Cô và Từ Phẩm Tuệ đã vài ngày không liên lạc, điện thoại vừa thông Từ Phẩm Tuệ liền oán trách cô, cô đành phải liên tục xin lỗi.

Tất nhiên Từ Phẩm Tuệ chỉ trêu cô, nghe cô có nặc có mở xin lỗi, tuy cách một tầng điện thoại không thấy đáng về xin lỗi của Tô Cảnh Cảnh nhưng Từ Phẩm Tuệ vẫn cảm thấy buồn cười.

Tô Cảnh Cảnh nghe đầu bên kia có tiếng cười liền nói: “Cậu đổi biện pháp trêu chọc mình chứ gì. Hoá ra dùng mình để chọc cười.”

“Nào dám nào dám, Tam thiếu phu nhân của mình. Mình ấy hả, cùng lắm thì tìm anh mình giải trí, trêu chọc anh ấy cũng vui vè.”

Tô Cảnh Cảnh vốn đag muốn hỏi chuyện Từ Phẩm Thu, vừa nghe Từ Phẩm Tuệ nhắc tới anh liền nói: “Sao hôn sự của Từ đại ca lại vội vàng vậy, cậu cũng không nói với mình tiếng nào.”

Từ Phẩm Tuệ nghe trong giọng cô hơi có ý trách cứ, vì không biết về mặt cô như thế nào nên không dám nói bừa, đành nói: “Oan uổng quá, mình cũng không rõ lắm, hôm đó anh trai chạy đến trước mặt cha nói là muốn cưới Đồng Nhị tiểu thư. Chuyện này chứ có nói làm mình sợ hết hồn, còn làm cha mình sợ mất vía nữa kia.

“Từ đại ca làm việc trước giờ đều thoả đáng, lần này sao lại...” Cô và Từ Phẩm Thu tuy giao tình không sâu nhưng quen biết nhau vài ngày, đại khái cũng hiểu anh chút ít.

Chỉ nghe Từ Phẩm Tuệ hơi lo lắng nói: “Cảnh Cảnh, cậu đừng trách mình nhiều chuyện nhé. (Danh tiếng Đồng Nhị tiểu thư ở bên ngoài cũng thật sự không... Aizz...)” Từ Phẩm Tuệ hơi thở dài.

Tô Cảnh Cảnh “ừ” một tiếng.

Đồng Nhị tiểu thư Đồng Hiền Cảm tiếng tăm lẫy lừng trong giới giao thiệp ở Bắc Địa, có một vị quan lại quyền quý không bán mặt mũi cô ấy. Nhưng vì thế mà bên ngoài cũng có nhiều lời đồn nhảm về vị Đồng Nhị tiểu thư này.

“Cảnh Cảnh, mình không sợ cậu chê cười nên nói chuyện này. Lúc đầu cha mình không đồng ý đâu. Lúc quyết định mối hôn sự này có biết bao người nói Từ gia mình thấy sang bắt quàng làm họ. Từ gia mình ở Bắc Địa cũng là người có mặt mũi, không đáng phải đi bám víu...” Từ Phẩm Tuệ nói tới đây, đột nhiên ý thức được lúc này Tô Cảnh Cảnh đã là Đồng gia Tam thiếu phu nhân, nhất thời không tiện nói nữa.

Tô Cảnh Cảnh mỉm cười: “Không sao, Phẩm Tuệ, chúng ta vẫn như trước, cậu chớ bận tâm cái gì.”

Từ Phẩm Tuệ khẽ thở dài, rất nhẹ nhưng Tô Cảnh Cảnh vẫn nghe thấy, trong lòng cô hơi lạnh, lại nghe Từ Phẩm Tuệ nói: “Cảnh Cảnh, thật ra lúc này thì trong lòng mình có khó chịu gì đi nữa thì cũng chả có tác dụng gì cả. Anh cả quyết tâm muốn kết hôn với Nhị tiểu thư, chuyện này vốn không phải chuyện xấu nhưng mình cứ thấy không yên tâm. Sao lại vậy được chứ, cậu cũng biết, anh mình, trong lòng anh mình...”

Từ Phẩm Tuệ không nói tiếp, Tô Cảnh Cảnh cũng im lặng đối mặt với ông nói, cô hiểu ý tứ của Từ Phẩm Tuệ nhưng lúc này nói những chuyện đó thì có ích lợi gì?

“Phẩm Tuệ, bất kể lúc trước trong lòng anh Từ nghĩ như nào thì hiện tại anh ấy là thật lòng muốn cưới chị hai, đó là chuyện tốt. Đáng đáp, nhân phẩm, gia thế của chị hai, nào có người đàn ông nào sẽ không động lòng chứ. Mình nghĩ chắc mình với cậu chỉ lo xa thôi. Vốn là một đoạn cảm tử lương duyên, nhưng chúng ta lại cứ nghĩ thành gì ấy.”

Từ Phẩm Tuệ đáp: “Phòng chừng là chúng ta nghĩ nhiều. Lúc này thế cục không ổn định lắm, phòng chừng mình cũng bị ảnh hưởng, lo được lo mất.”

“Sao vậy?” Nghe giọng điệu này của Từ Phẩm Tuệ, Tô Cảnh Cảnh cũng đoán ra Từ Phẩm Tuệ có tâm sự liền lên tiếng hỏi.

Lúc đầu Từ Phẩm Tuệ không định nói, nhưng Tô Cảnh Cảnh lại mở lời: “Phẩm Tuệ, lúc mình tới thành Cù An ngược mắt không quen, lúc ấy đều là cậu giúp đỡ, cậu có chuyện gì mà không thể nói với mình đây?”

“Cũng chả phải chuyện gì xấu, nhưng rốt cuộc mình vẫn là không khoai cảm thấy hoảng hốt, cậu cũng iết cuộc chiến này vừa xảy ra liền đòi mạng. Mình là sợ Lam Thanh ra chiến trường...”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Lam Thanh sắp ra chiến trường ư, không phải anh ấy là viên quan nhỏ trong nội các sao?”

“Là sáng sớm nay có quyết định, sợ là ba chồng hi vọng Lam Thanh tích lũy thêm được chút kinh nghiệm nên muốn Lam Thanh chủ động xin đi giết giặc. Ba chồng mình đã mở miệng rồi, Lam Thanh sao có thể từ chối được, với lại là theo chân Tướng quân Trương Hoảng.”

“Sao?” Tô Cảnh Cảnh không biết chuyện tình trong quân đội, đến cái tên Trương Hoảng cũng là lần đầu nghe thấy, cô đành phải an ủi Từ Phẩm Tuệ: “Đi theo danh tướng phòng chừng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chẳng phải cậu nói Lam Thanh tốt nghiệp trường quân đội Tân Nam đó ư, nghĩ chắc cũng không thua kém trường nào đâu, cậu đây là lo lắng vớ vẩn thôi.”

Từ Phẩm Tuệ nói: “Mình cứ đập thình thịch, cảm giác có gì đó không thoải đáng.”

Tô Cảnh Cảnh nghe cô nói vậy liền bật cười, Từ Phẩm Tuệ vội hỏi: “Làm sao?”

Tô Cảnh Cảnh nói: “Nếu tim không đập thì cậu sống kiểu gì hả, nói gì mà ngốc thế. Cậu cũng đừng lo lắng, cậu cũng không phải không biết phân lượng của Giang gia trong thành Cù An này, những người trong quân đội sẽ bảo vệ anh ấy chu toàn thôi.”

Từ Phẩm Tuệ nói: “Quan hệ lợi hại trong này mình cũng biết. Chẳng qua là trong lòng cứ không yên. Cuộc chiến này mà xảy ra, sống chết của một người nhìn chung cũng rất nhẹ nhàng.”

“Không sao đâu. Chớ quan tâm, hai ngày nữa là hôn lễ của anh Từ và chị hai, cậu đừng trưng ra bộ mặt thảm thiết đấy.”

Nghe Tô Cảnh Cảnh trêu, Từ Phẩm Tuệ liền cười một tiếng. Hai người lại câu được câu chăng tán gẫu thêm mấy câu, hàn huyên một lúc lâu sau mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Từ Phẩm Tuệ chỉ thấy mạch máu trên huyết thái dương này lên thình thịch thì không khỏi hoảng hốt. Những gì Tô Cảnh Cảnh an ủi cô đều nghe lọt tai, nhưng vẫn thấy sợ hãi. Ngay cả hầu gái gọi cô cô cũng không nghe thấy.

Người hầu thấy cô mắt mồn mồn vừa như vậy thì sợ hãi.

May mà cách một lúc Giang Lam Thanh đến, thế này Từ Phẩm Tuệ mới phục hồi tinh thần, phảng phất như vừa rồi không xảy ra chuyện gì, cô vẫn nói chuyện với nah như thường.

Giang Lam Thanh đưa tay ôm cô, dịu dàng hỏi: “Nói chuyện điện thoại với ai mà thất thần vậy?”

Từ Phẩm Tuệ tựa vào ngực Giang Lam Thanh, gần như tham lam hấp thu dịu dàng trên người anh, cô cảm thấy hình như chỉ có vậy mới yên lòng.

Giang Lam thanh mù mờ, chỉ ôm cô nói: “Làm sao vậy, có ai bắt nạt em à?”

Từ Phẩm Tuệ trong lòng anh lắc đầu một cái nói: “Không có, Lam Thanh, anh ôm em thêm một lát thôi.”

Giang Lam Thanh chỉ cho rằng cô nổi tính tiểu thư, anh hiểu lúc này phải thông cảm cô nhiều thêm một chút bèn siết chặt cánh tay.

Sau khi Tô Cảnh Cảnh cúp điện thoại cũng không đề chuyện Giang Lam Thanh sắp lên chiến trường trong lòng. Nghĩ đến Giang gia chỉ là muốn lên cao thêm một bậc, lần này Giang Lam Thanh ra chiến trường phỏng chừng là rạng danh dòng dõi.

Cô lo lắng ngược lại là chuyện tình khác kia.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 27: Mảnh tuyết thứ mười hai (2)

Hôm nay, Đồng Hiền Tuấn về rất sớm, thấy mình Tô Cảnh Cảnh ngồi ngơ ngác xuất thần trên ghế salon, trong lòng anh liền hoảng hốt.

Thím Lương canh chừng ở một bên thấy anh, toan lên tiếng kêu thì anh khoát tay ý bảo bà lui ra. Thím Lương gật đầu một cái, thấy Đồng Hiền Tuấn nhìn về phía Ngâm Thúy bà liền vươn tay kéo Ngâm Thúy cùng lui ra.

Đồng Hiền Tuấn rảo từng bước đi tới nhưng Tô Cảnh Cảnh không hề phát giác, vẫn xuất thần. Anh mỉm cười, ôm chầm cô vào trong ngực.

Cô giật mình, suýt ngã to thì phát hiện là anh liền đỏ mặt, sảng giọng: “Sao lại là anh?”

Về mặt anh hơi đỏ, nhìn cô thẹn thùng chôn đầu vào ngực mình thì trong lòng phấn khởi. Những chuyện không vui như khói mây nhẹ nhàng tan đi. Anh nói: “Sao lại không phải tôi?” Nói đoạn anh nhúc nhích chỉnh lại tư thế ngồi, vươn tay nắm cằm cô làm cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

“Em nói xem còn ai dám làm như vậy với em nữa?”

Nghe anh nói vậy, trong bụng cô tự cười nhạo mình, cười nói: “Em chỉ tò mò sao hôm nay anh lại về sớm thế, không phải nói trong quân bộ có chuyện sao?”

Anh dừng dừng ừ một tiếng, lại tiếp: “Sao lúc nào cũng xuất thần vậy?” Dĩ nhiên anh sợ cô nhớ tới những chuyện không nên nhớ, đạo lý ưu sầu hại sức khỏe dĩ nhiên anh hiểu.

Cô nghiêng đầu cố gắng thoát khỏi bàn tay đag nắm cằm mình.

Anh cười một tiếng, vì cười mà đuôi mắt anh cong cong. Cô hơi cúi liền trừng anh một cái. Cô vừa nhìn nah như vậy sóng mắt liền lưu chuyển, ba phần kiều mị, ba phần quyến rũ làm anh thất thần. Đến khi phục hồi tinh thần cô đã rời khỏi người anh.

“Cũng không có chuyện gì lớn. Chỉ là em nghe nói chị hai sắp gả đi nên hơi ngạc nhiên thôi.”

Anh nhìn cô mỉm cười: “Em cũng biết cửa hôn sự này của chị hai rồi. Tôi nghĩ Từ Phẩm Thư này, nhân phẩm và gia thế cũng coi như xứng với chị hai, chị hai cũng có vẻ có ý với anh ta, còn anh ta tự nhiên cũng cảm thấy tốt.”

Anh nói vậy như thể đang giải thích, vả lại câu nào cũng có lý. Thế nên cô thùng thảng nói: “Vừa là hai bên có ý, thế thì đây là một đoạn cảm tử lương duyên rồi.”

Anh cười tủm tỉm, thom khuôn mặt cô: “Tất nhiên đây là một mối nhân duyên đẹp, chỉ sợ em nghe người ngoài nói tầm phào nghĩ đây là nhân duyên xấu thôi, vậy nên chẳng phải định giận tôi đấy ư?”

Cô liếc anh một cái: “Vậy cũng không trách người ngoài nói như vậy được, những chuyện trước giờ anh làm, từng chuyện từng chuyện đều không lưu lại ấn tượng nào tốt cho người ta. Anh nói xem, dù lần này là chuyện tốt thì trong lòng người ta cũng có điều nghi ngờ đi?”

Anh nở nụ cười sáng khoái, vui vẻ, hòa thuận, chân mày anh cũng giãn ra. Cô thấy tâm tình anh tốt như vậy cũng thấy thoải mái hơn.

Chỉ nghe anh lại tiếp: “Trước nay tôi làm gì? Hình như trước giờ tôi chẳng làm gì cả, chỉ sống phóng túng, mấy tên thiếu gia trong thành Cù An kia cũng không dính dáng chút nào, chẳng lẽ tôi làm vậy cũng không thỏa đáng ư?”

Anh nói vậy nhưng trọng giọng lại hơi có vị chua, thì ra anh không thích những phỏng đoán của người ngoài đến thế. Nghĩ ra anh có suy nghĩ như vậy, cô không khỏi cười khúc khích.

Thấy cô cười, khoe môi anh liền cong lên, ra vẻ giận dữ vuron tay véo chiếc mũi xinh đẹp của cô. Cô bị đau liền khịt mũi một cái, lại đưa tay lên xoa: “Anh bắt nạt em”

Anh cố ý muốn trêu cô, liền nghiêm mặt: “Tôi bắt nạt em như nào?”

Cô quay mặt sang chỗ khác, không thèm để ý đến anh nữa lại thành ra anh cười thành tiếng. Giờ anh mới hiểu được thì ra nhin cười cũng khó khăn đến thế, trước nay chưa từng cười sảng khoái như vậy, lúc này mới phát hiện cười cũng là một chuyện tốt đẹp.

Cô thấy anh cười thì chịu đựng không nhìn đến anh. Thế nhưng anh lại vuron tay ôm lấy khuôn mặt cô, thom nhẹ khuôn mặt cô. Lần này cô càng xấu hổ, liền tục quay đầu sang chỗ khác nhưng anh vẫn cứ giữ mặt cô, bắt cô đối mặt với mình.

Anh si ngốc nhìn cô, khuôn mặt này không phải là xuất sắc nhất nhưng lại cứ luôn làm anh nhớ nhưng.

Cô thấy anh chăm chú nhìn mình như vậy, trong lòng liền thấy ngọt ngào, không kìm được liền vuron tay ôm anh, dán sát vào người nah.

Hành động của cô làm khuôn mặt anh lộ ra nụ cười sung sướng. Chỉ cảm thấy trên đời này chuyện vui vẻ nhất cũng chỉ như này mà thôi.

“Cánh Cánh, nếu tôi làm chuyện gì khiến em đau lòng...” Anh lẩm bẩm một câu, hoặc như đang độc thoại.

Trong lòng cô căng thẳng, khuôn mặt tái đi, nhìn thẳng anh nói: “Tông Hi.”

Anh cười nhạt như chưa nói gì: “Sao có thể chứ, sao tôi có thể làm ra chuyện khiến em đau lòng đây.”

Cô im lặng nhìn nah, trong lòng xót xa nhớ đến chuyện lần trước cô làm, liền tựa vào vai anh, dịu dàng hết mức nói: “Tông Hi, thật xin lỗi.”

Chỉ năm chữ bình thản lại làm anh cảm thấy trái tim như bị dao cứa, thậm chí anh không dám nghĩ sâu thêm nữa, chỉ sợ vừa nghĩ chiếc dao này sẽ cắt xuống sâu hơn.

“Tôi không trách em. Chuyện qua rồi.” Anh cũng bình tĩnh đáp lại cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, từ trong đôi mắt sáng như sao kia là những đau đớn khổ sở, trong lòng cô càng khó chịu, thấp giọng gọi: “Tông Hi.”

Cách một lúc anh mới nói: “Tôi biết, hôn nhân của chúng ta, trước đây là ám ức cho em rồi. Cho nên tôi không muốn tranh cãi chuyện gì cả. Nhưng mà Cánh Cánh, tôi muốn em hiểu rằng, trong lòng tôi em rất quan trọng. Nếu không phải vậy thì tôi cần gì xa xôi ngàn dặm theo em về Duyên Bình, nếu không sao tôi phải lo lắng cho em, nhớ thương em...”

Anh nói vậy làm trái tim cô rung động, nước mắt nhòe mi.

Anh cười khẽ một tiếng, đưa tay lau nước mắt cho cô: “Tại Thịnh gia ở Duyên Bình, tôi từng nói ‘tôi không phải cha, cũng không phải anh cả, cũng không phải không có giang sơn thì không được. Nhưng tại thời loạn thế này, em cho rằng tôi không muốn là có thể không muốn, tôi muốn là có thể muốn sao’.”

“Chắc em quên rồi...” Anh lẩm bẩm

“Không phải!” Cô lên tiếng cắt lời anh: “Em nhớ nhưng em không thể nào tin được. Tông Hi, anh không biết là em sợ, em cảm thấy một người như anh sao có thể yêu em chứ, em cảm thấy hai chữ hạnh phúc này cách em rất xa, xa như mây tận chân trời, em vừa quay đầu lại đám mây kia liền tiêu tán, vĩnh viễn không tìm lại được.”

Nếu là bình thường anh nghe cô nói vậy nhất định dễ bật cười. Nhưng hôm nay anh không cười nổi. Anh chưa từng cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc cô nghĩ như nào.

Anh luôn cảm thấy bản thân mình yêu thì cứ yêu thôi, không quan hệ trực tiếp đến cô, nào ngờ tình yêu của nah lại làm cô lo lắng.

Trong lòng nah vừa mừng vừa lo, ôm chặt lấy cô.

“Tôi không biết thì ra em nghĩ như vậy.” Giọng anh khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 28: Mảnh tuyết thứ mười hai (3)

Cô ngả đầu vào vai anh, lẩm bẩm: “Tông Hi, nhất định anh đang cười trộm em ngốc, nhất định là vậy. Nhưng anh không biết rằng em thật sự yêu anh. Trước mẹ em có nói không nên yêu người khác, yêu một người rất dễ chịu khổ. Nhưng em không có cách nào cả, anh không biết đâu, em không có cách nào...”

Anh khẽ khàng vỗ về cô, trong mắt là ngàn vạn ánh sáng rực rỡ, chỉ chớp mắt một cái lại biến mất toàn bộ.

Tình yêu của cô, vốn là anh hao tâm tốn sức muốn giành bằng được, nhưng không ngờ lại là lúc này. Trái tim anh như bị cái gì đó va vào, đau đớn lan tỏa khắp toàn thân.

“Tôi biết, Cảnh Cảnh.” Anh chỉ bình thản nói năm chữ lại làm trái tim cô ầm ập.

Cô ở trong lòng anh tìm một vị trí thoải mái, anh ôm chặt lấy cô, ánh mắt dần ảm đạm trong phòng khách sáng sủa.

“Thật ra tôi vẫn luôn sợ em không yêu tôi.”

“Hả?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh. Anh lắc đầu một cái, thần sắc trên khuôn mặt anh tuần vẫn như thường, chỉ có khóe môi là hơi cong lên: “Từ bé đến giờ cha không thích tôi. Tuy trong nhà nhiều người nhưng đại đa số những người tốt với tôi là vì cái gì, tôi rất rõ. Cho nên tôi sợ.”

“Lúc đầu em tới xin tôi giúp đỡ một tay thực ra tôi có ý đồ không tốt. Nhưng thời gian lâu dài, tôi lại...”

Cô cười tủm tỉm: “Anh lại làm sao?”

Anh thấy cô cười cũng cười theo: “Em nói thử xem?”

“Em không biết.” Nói đoạn cô quay đầu qua lộ ra gương mặt tràn đầy sự giả hoạt.

Anh chỉ cười, đưa tay nhẹ nhàng mon trón gương mặt cô, im lặng một lúc lâu.

Ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, cây ngô đồng phát ra âm thanh xào xạc. Bóng đêm đen như mực, những đóa hoa trắng như tuyết nhẹ nhàng bông bênh trong đêm đen đầy gió.

Anh từ tốn nói: “Thuở bé cha không thích tôi. Khi đó trong lòng tôi luôn nghĩ sao tôi lại bị như vậy? Tôi cứ tưởng rằng bản thân tôi không ngoan, không nghe lời, tuy tôi ít chơi bời. Nhưng anh cả chơi bời giống hết tôi, thậm chí còn hơn tôi nữa kia, nhưng ông ấy chỉ thích mỗi mình anh cả.”

Anh lại tiếp: “Sau đó tôi bắt đầu đi học, năm nào cũng đứng đầu nhưng cha vẫn không chịu nhìn tôi lấy một cái. Còn anh cả tuy xếp thứ hai nhưng ông ấy vẫn phân khời lắm. Trong lòng tôi rất buồn, thế là trôi trôi đi, lên lút khóc.”

Cô cười khúc khích nhìn anh, nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, tuy giọng anh rất bình tĩnh kể hết mọi chuyện nhưng cô lại nghe thấy sự đau đớn trong lòng anh. Cô không biết thì ra anh đã trải qua một tuổi thơ như vậy.

Cô nói: “Thì ra lúc anh còn bé lại đáng yêu như vậy.”

“Lúc tôi còn nhỏ rất nhiều chuyện thú vị, vì cha không để ý đến tôi nên tôi lén chạy ra ngoài một mình. Em có biết thành Tấn Dương và thành Cù An không giống nhau, ngoài thành Tấn Dương đều là núi. Đầu xuân, khắp triền núi đều là hoa cỏ muôn sắc, rất đẹp. Lúc ấy tôi rất thích lên núi hái những bông hoa xinh đẹp kia tặng cho...”

“Tặng cho thiếu nữ xinh đẹp.” Giọng điệu cô mang theo ghen tức, thật ra thì cô biết lúc ấy anh còn nhỏ, nào hiểu được những chuyện kia. Nhưng cô biết nếu mình nói vậy anh sẽ vui.

Quả nhiên anh nở nụ cười, ngay sau đó chân mày cũng giãn ra: “Là đưa cho mẹ tôi.”

“Ồ.” Cô khẽ đáp một tiếng. Rất ít khi cô nghe nói đến mẹ anh, chỉ nghe lúc anh nói đến hoa tường vi thì tiện thể nói dăm câu. Sau đó cô hỏi người làm Đồng gia thì họ nói đại soái rất thích tường vi, mùa xuân hàng năm nhất định cho người làm vườn trồng đủ loại trong vườn.

Người làm còn nói khi xuan về đại soái sẽ luôn ngăn người đánh cờ ở trong đình tại hậu viên. Mỗi lần đều đánh vài giờ, lúc mệt mỏi thì ngắm cả vườn tường vi đến thất thần, cũng có lúc sẽ ngâm thơ, nhưng tới giờ đều chỉ ngâm hai câu “bất dụng kính tiền không hữu lệ, tường vi hoa tạ tức quy lai”. (một câu thơ trong bài thơ ‘Lưu tặng’ của nhà thơ lớn Đỗ Mục thời Đường)

Cô nghĩ cho dù hoa sắc vì có tàn, người mà người kia muốn đợi cũng sẽ không trở về.

Cô ngoẹo đầu nhìn anh, trong mắt anh thần sắc phức tạp, ngăn ngui một chút mắt lại bình tĩnh như thường: “Đến ngày hè, tôi chạy đến con sông ở ngoại ô bắt cá, bắt tôm.”

Cô nghe nah nói vậy liền biết anh không muốn nhắc tới mẹ mình, cô cũng không hỏi ép, chỉ lặng lẽ nghe anh nói chuyện.

“Đôi lúc thì bất thỏ hoang nường ả. Đến trời đông tuyết trắng mịn mờ, tôi hẹn mấy người bạn cùng đi ném tuyết. Em không biết có bao nhiêu người hăm mộ tôi đâu.”

Lúc nói đến đây về mặt anh vui mừng như một đứa bé, cô cũng vì anh vui vẻ mà nhoen miệng cười.

“Tuy mỗi lần bản thù trở về, mẹ tôi thấy tức giận nhưng đành bắt đắc dĩ. Có lần tôi đi ném tuyết về, không cẩn thận làm chân bị thương. Bác sĩ nói, nếu vết thương bị nhiễm trùng thì đôi chân này của tôi coi như tàn phế.”

“Mẹ không tin, cẩn thận trông chừng tôi. Nửa đêm tôi tỉnh lại thì thấy đnág về mặt môi của bà, trong lòng rất đau đớn.”

Anh nói đến đây liền nhớ lại mẹ mình.

Mẹ anh vốn là con gái đốc quân thành Tấn Dương, sau khi gả cho Đồng Tử Sâm, không tới nửa năm thì không được yêu thương nữa. Mấy năm sau bà chỉ ở trong nội uyển*, rất ít giao thiệp với người ngoài. Anh thấy tận mắt sự khổ sở của mẹ, nỗi đau của mẹ, oán hận của mẹ. (cái từ nội uyển mình chả biết edit sao nữa)

“Sau đó thì sao?” Cô thấy anh không nói tiếp liền lên tiếng hỏi.

Anh cười nói: “Sau đó chân tôi khỏi.”

“Nhìn dáng vẻ anh cũng đủ biết nhất định hồi nhỏ không phải đứa bé ngoan, làm mẹ anh tức giận.”

Anh buồn cười: “Sao mà nhìn ra được?”

“Sao không nhìn ra được?” Cô cười, trái tim anh rung động, không kìm được liền hôn cô, nhưng không ngờ lại không hôn trúng môi cô: “Thấy không, anh không ngoan.”

Trong lòng anh hoan hỉ, nắm chặt cánh tay cô, cô lại giẫy giụa.

“Đừng động.”

Cầm anh đặt trên đầu cô, cô lẳng lặng tựa vào lồng ngực ấm áp của anh. Trong phòng khách tràn đầy hơi ấm, cô mệt mỏi cả ngày, lại thêm trong lòng thấy bình yên, thế là ngủ từ lúc nào không hay.

Anh nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô mà trong lòng thấy vô cùng êm ả.

Bông tuyết rơi xuống cửa sổ, vì khí ấm trong phòng nên lập tức tan ra sau đó tụ thành sương mù, luẩn quẩn trên cửa sổ. Từ trong nhìn ra ngoài, bóng đêm đẹp đến không sao tả xiết.

Anh cười tủm tỉm, giai nhân trong lòng ngủ rất say, tuy anh đau tay nhưng không dám động, vẫn ôm chặt lấy cô.

Tối nay tâm trạng anh rất tốt, không kìm chế được nói rất nhiều chuyện. Sau khi mẹ qua đời, hình như anh chưa từng thoải mái nói chuyện với người khác như này. Rất nhiều việc anh cứ tưởng chỉ có thể để nó trôi rữa trong lòng mới là tốt, nhưng không ngờ nói cho người khác biết cũng là một chuyện vui vẻ.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện khác anh lại thờ dãi, cúi đầu nhìn cô đau đầu, như thể anh chỉ cần lơ đãng một cái là cô sẽ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Mảnh tuyết thứ mười ba (1)

Cố Trĩ Niên nán nã ngoài cửa hồi lâu, không dám đi vào. Hộ vệ hai bên đứng thẳng chào anh, anh cũng thuận miệng đáp lại.

Anh xoay người nhìn tuyết đọng thành từng đám trên đầu cành khô. Từng mảng tuyết nặng nề liên tục rơi xuống phát ra tiếng. Lại một trận gió thổi rơi tuyết xuống dưới mái hiên, khí lạnh làm anh thanh tỉnh.

Bên trong không có động tĩnh, anh do dự chốc lát, nghĩ đây là chuyện khẩn cấp, cuối cùng anh cắn răng đẩy cửa tiến vào.

“Tam thiếu.” Cố Trĩ Niên hấp tấp kêu một tiếng.

Đồng Hiền Tuấn liếc anh một cái, gờ ngón tay lên ra hiệu chó lên tiếng. Thế này Cố Trĩ Niên mới phát giác thì ra trong ngực Đồng Hiền Tuấn có người đang nằm.

Người nằm trong lòng nah hơi tựa mình như chực tỉnh dậy, Đồng Hiền Tuấn như cơn mây không vui. Cố Trĩ Niên hơi ngạc nhiên, vừa liếc mắt nhìn thì phát hiện hóa ra là Tam thiếu phu nhân.

Đồng Hiền Tuấn đến thờ cũng không dám, chỉ bình tĩnh nhìn Tô Cảnh Cảnh, may mà cô chỉ trở mình chứ không tỉnh lại. Lúc này Đồng Hiền Tuấn mới thở hắt ra một cái, khuôn mặt cũng lộ ra nụ cười bình thản.

Cố Trĩ Niên nhìn những động tác này của Đồng Hiền Tuấn thì vẻ mặt liền tối sầm.

Anh từng cãi nhau với Quách Chữ đồng vị Tam thiếu phu nhân, hôm nay anh lại ngày càng tin tưởng lời Quách Chữ Đồng – hồng nhan họa thủy!

Quách Chữ Đồng có con mắt tinh tường, nhiều năm qua mưu sự cho Đồng Hiền Tuấn chưa bao giờ xảy ra chuyện không may. hi thấy vẻ mặt anh sung sướng như một đứa trẻ.

Anh đi theo Đồng Hiền Tuấn nhiều năm chưa từng thấy Đồng Tam thiếu quan tâm bất cứ ai như này, chưa từng thấy Đồng Tam thiếu vì người khác vui vẻ mà hân hoan, cũng chưa từng thấy Đồng Tam thiếu vì ưu sầu của người khác mà âu lo!

Gió tuyết ngoài cửa sổ thét gào, cả một vùng đất mờ mịt, xơ xác cô liêu.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ nghe tiếng quả lắc của chiếc đồng hồ đặt sát đất chuyển động qua lại, ánh sáng từ những mảng tuyết ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt đầy mệt mỏi của Đồng Hiền Tuấn, Cố Trĩ Niên vừa ngẩng đầu liền thấy rõ ràng.

Trong phòng toàn là hơi ấm nhưng lồng ngực Cố Trĩ Niên lại bức bối không thôi, hoảng hốt cảm thấy người này và Đồng Hiền Tuấn mà mình biết chênh lệch rất xa.

Đồng Hiền Tuấn liếc anh một cái, toan mở miệng hỏi thì Tô Cảnh Cảnh lại động dậy. Anh lập tức đánh mắt nhìn người trong lòng, chỉ thấy Tô Cảnh Cảnh hé mắt, thấy vẻ mặt anh thay đổi liền cười một tiếng: “Em ngủ lâu chưa?”

Đồng Hiền Tuấn ôn hòa nói: “Không lâu, trời mới bắt đầu sáng thôi, nếu em vẫn mệt thì ngủ thêm lúc nữa đi.” Anh không hề để ý đến cảm giác tê rần, e ẩm trên cánh tay.

Tô Cảnh Cảnh hơi liếc mắt nhìn ra ngoài, khoe miệng cô hơi cong tạo thành nụ cười nhợt nhạt.

“Chỉ có điều...” Cô thì thào, ngồi dậy từ trong lòng anh, sửa sang lại quần áo. Lúc này cô mới nhìn thấy Cố Trĩ Niên cũng ở đây, thầm cảm thấy kỳ lạ, đoạn quay đầu nhìn Đồng Hiền Tuấn.

Khắp phòng khách được ánh sáng của những đám tuyết chiếu sáng từng tấc, chỉ thấy Đồng Hiền Tuấn mặc một thân quân phục màu xanh vải ga-ba-đin*, khối ngũ tuần tú, chỉ có điều trên trán hơi có vẻ âu sầu, huy chương trên vai anh lấp lánh trong ánh sáng của tuyết.

Tô Cảnh Cảnh thầm cảm thấy kỳ quái, Đồng Hiền Tuấn rất ít khi mặc quân phục, ngoại trừ ở ngoài cũng chưa từng thấy anh mặc quân phục?

Đồng Hiền Tuấn nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt cô, liền cười nói: “Em trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Tông Hi?” Tô Cảnh Cảnh gọi anh, thấy vẻ mặt anh hơi đổi. Trong lòng Tô Cảnh Cảnh hoảng loạn, vội kéo tay áo anh, lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đồng Hiền Tuấn thu lại vẻ mặt, cười nói: “Không có.”

Tô Cảnh Cảnh tất nhiên không tin anh, đôi mắt màu hổ phách trong suốt nhìn thẳng Đồng Hiền Tuấn. Đồng Hiền Tuấn và cô nhìn nhau, trong mắt có những tia sáng nhạt màu lưu chuyển, rồi bất chợt đôi mắt đen nhánh ấy lại tối xuống.

Tô Cảnh Cảnh thấy trong mắt anh có điều kỳ lạ thì trong lòng căng thẳng. Anh chỉ vươn tay ôm cô, sau đó vô cùng dịu dàng nói: “Thật sự không có.”

Tô Cảnh Cảnh không tin, cau mày, nhìn Đồng Hiền Tuấn vẫn cười như thường. Cô đành nói: “Em về phòng thay quần áo.”

Đồng Hiền Tuấn nói: “Được.”

Tô Cảnh Cảnh rời khỏi ngực anh, Đồng Hiền Tuấn im lặng một lúc rồi bất thành linh vươn tay kéo cô. Cô ngạc nhiên bị anh ôm vào trong lòng.

“Sao vậy?” Lần là ngược lại là cô hỏi nah.

Đồng Hiền Tuấn lắc đầu một cái, chỉ ôm chặt lấy cô như đang ôm lấy bảo vật quý báu nhất trên đời. Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy hoảng tới cực điểm, trái tim nảy thình thịch, lờ ra khỏi miệng lại chỉ có: “Tông Hi...”

Đồng Hiền Tuấn buông lỏng tay, cười cười, Tô Cảnh Cảnh rất ngạc nhiên nhưng không biết nên nói gì. Đồng Hiền Tuấn chỉ bình tĩnh nói: “Không sao, chỉ muốn ôm em một cái thôi. Em nhanh đi thay thường phục đi.”

Tô Cảnh Cảnh gật đầu một cái, đứng dậy lên lầu.

Đồng Hiền Tuấn nhìn Tô Cảnh Cảnh lên lầu, thân hình cô ngày càng gầy nhỏ, phảng phất như gió vừa thổi sẽ bay đi. Đồng Hiền Tuấn ngưng mắt nhìn bóng dáng ngày càng xa của cô, than thở một tiếng, đến Cố Trĩ Niên gọi anh cũng đề ngoài tai.

“Tam thiếu.” Cố Trĩ Niên bắt đầu gọi anh lần nữa, lúc này Đồng Hiền Tuấn mới phục hồi tinh thần.

“Sao?”

Cố Trĩ Niên theo Đồng Hiền Tuấn nhiều năm, biết cái gì nên nói, cái gì không nên: “Tam thiếu, nên lên đường.”

Đồng Hiền Tuấn nghe vậy thì như mới bừng tỉnh từ giấc mộng. Anh lầm bầm: “Chuẩn bị xong hết rồi?”

“Xong hết rồi. Tam thiếu vẫn nhanh chóng lên đường thôi, phòng ngừa phát sinh biến cố.”

Đồng Hiền Tuấn gật đầu một cái, quay đầu nhìn những bậc thang trời trải, ánh sáng chuyển động trên lan can trạm hoa văn mạ bạc tinh tế.

Anh chưa từng tham gia trận chiến nào, đọc thuộc binh thư chẳng qua là lý luận suông, lần này toàn bộ quân thứ ba tiến về Duyên Giang sống chết chưa biết. Nhưng binh đến dưới thành, há có thể không đánh!

“Tam thiếu, có một câu không biết có nên nói hay không.” Cố Trĩ Niên hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn nói ra miệng.

Đồng Hiền Tuấn liếc anh một cái, dừng dừng nói: “Nói đi.”

Cố Trĩ Niên tập trung tinh thần: “Tam thiếu, cần bỏ thì nên bỏ.”

Đồng Hiền Tuấn lạnh lùng lườm anh một cái, tay nắm chặt thành quyền, rồi lại chậm rãi thả ra.

“Lời này, đừng nói nữa.”

“Vâng.” Tuy trong lòng Cố Trĩ Niên không thoải mái nhưng nếu Đồng Hiền Tuấn đã mở lời thì anh sẽ không phản bác, đành phải đồng ý. Đồng Hiền Tuấn lạnh lùng nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng buông tiếng thở dài: “Chuẩn bị lên đường đi.”

“Vâng.” Cố Trĩ Niên đáp lời, đag định rời đi thì nghe trên lầu có tiếng động.

Đồng Hiền Tuấn cũng không quay đầu lại, bước nhanh tới cửa. Cố Trĩ Niên lại ngược lại, bước chậm hơn.

Lúc đi tới cửa, Đồng Hiền Tuấn không nhìn được quay đầu lại liếc mắt một cái, trên bậc thang trống không, anh cong khoe môi nở nụ cười, song nụ cười kia vô cùng thê lương, khác hoàn toàn với nụ cười gió nhẹ mây bay lúc thường.

Cô không phải loại người quán quýt si mê, dù biết cô cũng sẽ không ngăn anh. Lần này đi thực sự là khổ cho cô, lòng anh áy náy, ánh mắt dừng lại trên cầu thang thật lâu.

Cố Trĩ Niên đứng sau lưng anh, thấy anh thất thần bèn nói: “Tam thiếu, quân đội đang chờ xuất phát.”

Đồng Hiền Tuấn mấp máy môi, những gì muốn nói như bị đông đặc lại.

Anh tự tay đẩy cửa ra, tuyết như những hạt muối lất phất bay vào, dính vào tóc anh, trán anh, chốc sau lại biến thành những giọt nước lạnh buốt, chảy dọc theo sợi tóc, thái dương xuống khuôn mặt, anh không vượt chúng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Mảnh tuyết thứ mười ba (2)

Trước cửa là một hàng ô tô, những bông tuyết vẫn rơi xuống đình những chiếc ô tô ấy, phảng phất như trước cửa là một hàng dài màu trắng. Vệ binh đứng chính tề một chỗ, vẻ mặt nghiêm trang, ánh mắt kiên định.

Đồng Hiền Tuấn bước rất chậm, đi hai bước lại muốn dừng lại. Cố Trĩ Niên đi theo phía sau, không dám vượt qua anh, chỉ có thể đi theo sau.

Tới trước xe, thị vệ trưởng bước ra từ trong hàng mở cửa xe cho anh. [điền@Đàn\\$LE!Qu"y?Đô](mailto:Điền@Đàn$LE!Qu) Đồng Hiền Tuấn lại như không muốn lên xe, ngược lại nhìn căn phòng nhỏ trong biệt thự.

Tầng tầng cảnh ngộ đồng khô quắt thấp thoáng dưới căn phòng nhỏ, trong gió tuyết càng có vẻ cô tịch. Tựa một cô gái mảnh mai đứng đón gió. Trong

lòng anh nao nao, nhớ lại dáng vẻ trong lòng anh của cô đêm qua.

Cô ảm áp trong lòng anh, dù là thép luyện trăm lần cũng sẽ hóa thành sợi chỉ mềm mại.

“Tam thiếu.” Cố Trĩ Niên thấy Đồng Hiên tuần nhìn đến thất thần liền gọi vài tiếng liên tiếp. Không quá quyết như này sao có thể thành nghiệp lớn!

Chân mày Đồng Hiên Tuần chậm rãi nhăn lại, anh nhìn bão tuyết mờ mịt, trước mắt dần trở nên mờ hồ. Cố Trĩ Niên đứng cạnh anh, tuy trong lòng có điều muốn nói nhưng không mở miệng, chỉ im lặng đứng.

Cuối cùng, Đồng Hiên Tuần thở dài: “Cậu đến đón Tào Nhã Lệ đi.”

“Dạ?” Cố Trĩ Niên ngạc nhiên, không biết hành động này của Đồng Hiên Tuần là có dụng ý gì.

Tào Nhã Lệ theo Đồng Hiên Tuần cũng đã năm, sáu năm, Đồng Hiên Tuần đối với cô không tính là yêu thương. Nếu là yêu thương chỉ sợ còn cung chiều hơn người trong biệt thự này. Nếu nói là không yêu thương gì, vậy cũng không đúng, bên nhau sớm chiều nhiều năm, sẽ nảy sinh chút tình cảm.

Lần này xuôi Nam ngăn địch, vốn hung hiểm vô vàn, đưa một cô gái theo thì thật là...

“Tam thiếu, e chuyện này không ổn...” Cố Trĩ Niên lộ vẻ khó khăn. Đồng Hiên Tuần bình thản liếc anh một cái, Cố Trĩ Niên vội cúi đầu, hiểu nhiều lời vô ích.

Khí trời ngày càng lạnh, một ngày một đêm này Tô Cảnh Cảnh ngủ không ngon. Lúc này mở mắt, ánh bình minh đã từ cửa sổ rọi vào. Màu đỏ tía sắc sỡ như hoa cỏ cẩm tú nở rộ trong tiết xuân.

Tô Cảnh Cảnh vươn tay ngăn lại sắc màu đột nhiên xuất hiện trước mắt, trước mắt nhìn không rõ, Ngâm Thúy cnah một bên vội tiến lên vịn cô. Qua một lúc lâu Tô Cảnh Cảnh mới phục hồi lại tinh thần.

Ngâm Thúy che miệng cười: “Cô gia mới đi một ngày mà tiểu thư đã thành dáng vẻ này rồi.”

Tô Cảnh Cảnh liếc cô một cái, ánh mắt không đáng sợ tí nào, Ngâm Thúy tự nhiên không sợ, nói thẳng: “Chắc chắn tiểu thư nhớ cô gia rồi.”

Tô Cảnh Cảnh vỗ cô một cái: “Con bé này, nói lung tung gì đâu.”

Ngâm Thúy lại tiếp: “Nếu tiểu thư nhớ cô gia, thật ra thì...” Cô định nói tiếp thì thấy vẻ mặt Tô Cảnh Cảnh có vấn đề, bèn dò hỏi: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu không nói gì. Ngâm Thúy nào hiểu lo lắng trong lòng Tô Cảnh Cảnh.

Sáng sớm hôm qua, lúc Đồng Hiên Tuần đi, trong lòng cô ngập tràn lo lắng. Biết anh muốn đi nhưng cô lại không thể cản. Tất nhiên cô hiểu chuyện anh đã quyết định thì không được thay đổi. Chẳng qua trong lòng cô vẫn rất hoảng loạn, tựa như khi còn tám bé làm chuyện xấu sợ bị mẹ phát hiện.

Anh cố ý rời đi lúc cô không có mặt, nếu là chuyện bình thường anh có thể nói rõ với cô. Nhưng anh làm vậy ngược lại làm cô càng rõ chuyện này rất không bình thường.

Cả ngày hôm qua cô chỉ cảm giác mình như cái xác không hồn, cái gì cũng không quan tâm. Sai Ngâm Thúy ra ngoài hỏi thăm mới biết thì ra là đánh giặc Tây Nam.

Trong thành truyền ra chuyện Đồng Tam thiếu dẫn đội quân thứ ba của quân Nghiêu chống lại Tây Nam, nhiều người thờ ơ lạnh nhạt, bao người thờ dài không dứt nhưng không một ai coi trọng.

Trước vẫn luôn tuyên bố muốn đánh Tây Nam nhưng bởi dè chừng phương Nam nên không đánh. Lần này phương Nam nội loạn, binh lực hao tổn nặng nề. Nếu phương Bắc đánh Tây Nam, phương Bắc nhất định là lòng có thừa mà sức không đủ, không thể nào ngăn cản. Hơn nữa thống soái quân Nghiêu là Đồng Tử Sâm bị bệnh, Tây Nam thừa cơ “bắt nạt” quân Nghiêu trong quân không ai thống lĩnh, nếu muốn tiến quân thần tốc thì cũng không phải không thể.

Chỉ là sao cứ phải bắt Đồng Hiên Tuần đi, Tô Cảnh Cảnh nghĩ mãi vẫn không ra. Đồng Hiên Tuần cùng lắm cũng chỉ là một quân trưởng nhân rồi trong quân, chưa từng ra chiến trường, để một người như vậy lãnh binh quả là không hợp lý.

Tuy cô biết lúc này độc tài đại quyền trong thành là Đồng Hiên Luân, nhưng nào hiểu được là Đồng Hiên Tuần tự xin xuất binh.

Tô Cảnh Cảnh ngày càng ưu tâm, lo lắng, song ngày vẫn cứ trôi qua. Quân đội xuôi Nam đã hơn một tháng vẫn không có tin tức, chuyện này càng làm Tô Cảnh Cảnh lo lắng, cơm không ngon, ngủ không yên.

Hôm đó tiết trời ảm áp, Tô Cảnh Cảnh thấy thời tiết bên ngoài đẹp lên, tích tụ trong lòng cũng giải tán đôi chút. Ngâm Thúy và thím Lương thấy sắc mặt Tô Cảnh Cảnh tốt lên cũng được trấn an.

Thím Lương là người hết lòng tận tụy vì chủ, lúc Đồng Hiên Tuần đi đã đặc biệt dặn dò bà phải chăm sóc thiếu phu nhân cẩn thận. Vì vậy bà nào dám lơ là, thấy Tô Cảnh Cảnh sắp vì ưu tư sinh bệnh thì trong lòng cũng gấp gáp.

Hôm nay thấy sắc mặt Tô Cảnh Cảnh hồng hào, liền hỏi: “Thiếu phu nhân muốn ăn chút gì không?”

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu một cái, đột nhiên hỏi: “Bên kia có tin tức gì không?”

Thím Lương lắc đầu một cái, Ngâm Thúy cũng lắc đầu. Tô Cảnh Cảnh thở dài, ánh mắt lại u ám.

Vừa đi là bật vô âm tín, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Cô ngoảnh mặt về phía bầu trời tựa mặt hồ xanh biếc thất thần, ánh sáng trong vắt sáng bóng tựa như trong đó có sóng nước chuyển động.

Chợt có vài chiếc máy bay bay thấp qua phát ra những âm thanh ù ù, nháy mắt phá vỡ yên tĩnh trên bầu trời.

Cứ mỗi lần như vậy trái tim cô đều nhũn lại.

“Chuẩn bị xe, chúng ta tới Đồng gia.” Tô Cảnh Cảnh bình tĩnh nói.

Thím Lương ngăn ra, rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần, vội vàng đi xuống lầu dặn dò người gác cổng chuẩn bị xe.

Ngâm Thúy ngạc nhiên: “Tiểu thư, đến Đồng gia làm gì, không phải hai ngày trước vừa đến sao?”

Tô Cảnh Cảnh cười yếu ớt, không để ý tới cô. Chỉ mở tủ quần áo chọn đồ, trong tủ phần lớn là quần áo mới, trước nay cô không phải người xa xỉ, không phải cuối năm sẽ không sắm đồ mới. Anh thì ngược lại, thường xuyên sai người may quần áo mới cho cô.

Cô tùy tiện chọn chiếc sườn xám màu hồng thêu sợi tơ tằm màu vàng bên mép áo, cẩn thận xem xét, cảm thấy bộ này quá mức quý khí, ít đi mấy phần linh hoạt. Côướm thề trên người, thuận miệng hỏi Ngâm Thúy: “Như nào?”

Ngâm Thúy thấy Tô Cảnh Cảnh có tinh thần, thế là không để ý đến y phục, cứ thế khen tám tấc: “Đẹp lắm, tiểu thư mặc cái gì cũng đẹp.”

Tô Cảnh Cảnh bật cười khúc khích, Ngâm Thúy không hiểu gì ngờ ngác nhìn Tô Cảnh Cảnh. Tô Cảnh Cảnh thả bộ y phục trong tay xuống, cầm chiếc sườn xám màu xanh nhạt thêu hải đường thường mặc hỏi: “Trước giờ tôi chưa từng mặc bộ y phục nào điểm lệ như vậy, sao có thể đẹp mắt chứ?”

Ngâm Thúy ngây ngốc hỏi: “Tiểu thư là cô gái đẹp nhất trên đời này, dù mặc quần áo tầm thường nhìn cũng bắt mắt.”

Tô Cảnh Cảnh nghe cô nói vậy, trái tim cô nảy lên một cái, sau đó bình tĩnh nhìn cô. Ngâm Thúy giật mình, tưởng mình nói sai gì, vội nói: “Tiểu thư, có phải em...”

Tô Cảnh Cảnh thu lại thần sắc: “Không, em không nói gì sai cả.”

Tô Cảnh Cảnh thay quần áo, cùng thím Lương và Ngâm Thúy ra cửa. Bởi trước khi Đồng Hiền Tuấn đi đã sắp xếp một đội quân bảo vệ, nên phía trước và sau đều có một chiếc xe đi theo.

Ba chiếc xe đi từ biệt thự đến Đồng gia quả là gây sự chú ý. Trước giờ Tô Cảnh Cảnh không thích phô trương, cô có thể nghĩ được trước khi đi anh đã sắp xếp như vậy vì vậy cô không còn cách nào khác, đành mặc kệ những chiếc xe đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Mảnh tuyệt thứ mười ba (3)

Gần cuối năm, tuy bên ngoài rất huyên náo, Đồng gia trang trí cũng mang theo không khí vui mừng.

Mấy người Tô Cảnh Cảnh đi theo tên hầu nam đến phòng Đồng Hiền Cẩm. Hôm nay Đồng Hiền Cẩm bề bộn việc cưới gả, thấy cô tới ngược lại rất vui mừng, kéo tay cô nói: “Đến? Đâu tốt, cuối cùng em cũng tới, chị còn đang rầu vì chọn vòng đeo tay đây.”

Tô Cảnh Cảnh liếc đồng nữ trang châu báu phủ đầy trên chiếc bàn vuông, mỗi một món trên chiếc bàn này đều là vô giá, thế mà Đồng Hiền Cẩm lại tùy tiện đặt chúng trên bàn. Những món nữ trang này làm chiếc bàn gỗ tối màu sáng lên.

Tới giờ Ngâm Thúy vẫn chưa thấy nhiều đồ quý báu như vậy, trên mặt lộ vẻ hâm mộ. Thím Lương thì ngược lại, vô cùng trấn định, cung kính im lặng đứng một bên.

Đồng Hiền Cẩm tiện tay lấy một cây trầm, cây trầm này nhìn qua có vẻ thường thường không có gì mới lạ, nhưng trên đầu lại khắc vài đóa phù dung rất tinh xảo, trang nhã.

Tô Cảnh Cảnh có mắt nhìn, lại thêm lúc còn ở Nam Dương trong nhà thường mua bán đồ ngọc, ngược lại cô hiểu biết chút ít về đồ ngọc, vì thế biết ngay đây là dương chi bạch ngọc thượng hạng.

Tô Cảnh Cảnh cười nhạt: lê#QUYDDoo-n|Online “Nữ trang của chị hai tự nhiên đều là đồ tốt, không cần chọn đâu, đều đeo lên đi.”

Ánh mắt Đồng Hiền Cẩm chột đánh về phía Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh ngẩn ra, lại thấy đồng Hiền Cẩm úm chiếc trâm trong tay lên đầu cô. Tô Cảnh Cảnh theo phong cách phương Tây, tuy gả cho Đồng Hiền Tuấn cũng không búi tóc.

Đồng Hiền Cẩm vừa úm liền cảm thấy cây trâm này rất hợp với Tô Cảnh Cảnh, đáng tiếc Tô Cảnh Cảnh không búi tóc.

Tô Cảnh Cảnh rất ngạc nhiên với hành động này của cô, định né tránh thì Đồng Hiền Cẩm lại đưa trâm ngọc trong tay cho cô.

“Chị hai làm gì vậy?”

Đồng Hiền Cẩm mỉm cười: “Những thứ này đều là vật chết, chị không dùng được, chị bằng tặng cho người khác. Em giúp chị chọn mấy thứ đi, để chị tặng chị dâu, những thứ còn lại...” Đồng Hiền Cẩm liếc Ngâm Thúy và thím Lương nói: “Chia cho người làm đi.”

Tô Cảnh Cảnh nghe Đồng Hiền Cẩm nói vậy thì chần chờ, phỏng đoán nhất định Đồng Hiền Cẩm vì chuyện gì đó nên mới như vậy. Con người thường sắp chia tay mới tặng đồ, lúc này cô chỉ là lập gia đình lại tặng toàn bộ đồ vật quý giá của mình, thật sự không thể không không người ta nghi ngờ.

Cô cẩn thận ngắm nghĩ, ngược lại cũng rõ ràng chút ít, bèn nói: “Chị hai chỉ là gả đến Từ gia thôi, Đông thành và Tây thành cách nhau không xa. Huống hồ mối hôn nhân này trong lòng chị hai cũng ung, sao lại...”

Đồng Hiền Cẩm cười nhạt, cô vốn là người đẹp số một số hai Bắc Địa, nụ cười này tự nhiên là nghiêng nước khuynh thành. Nhưng chẳng biết vì lẽ gì mà Tô Cảnh Cảnh cảm thấy trong nụ cười này của cô đều là thê lương.

Tô Cảnh Cảnh căng thẳng bèn vươn tay nắm chặt tay Đồng Hiền Cẩm.

Nụ cười trên khuôn mặt Đồng Hiền Cẩm dần biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt trắng trong thuần khiết không còn bất cứ biểu cảm nào. Thoáng chốc Tô Cảnh Cảnh cảm thấy mặt như tro tàn đại để là như này thôi.

Nhưng rốt cuộc là vì chuyện gì đây? Tâm sự của phụ nữ không gì ngoài chuyện lập gia đình. Hôn sự của cô và Từ Phẩm Thư thấy thế nào cũng là cảm tử lương duyên, nếu không vì hôn sự này thì vì chuyện gì đây?

“Phẩm Thư bên kia đã giúp chị đặt mua đồ mới rồi, chị còn cần mấy đồ cũ này làm chi.” Cách một lúc lâu Đồng Hiền Cẩm mới nói với Tô Cảnh Cảnh.

Tô Cảnh Cảnh nghe cô nói vậy cũng hơi tin, nói: “Vậy thì cảm ơn chị hai.”

Đồng Hiền Cẩm lại nói: “Nếu em ưng cái gì trong số này thì cứ việc nói với chị.”

Tô Cảnh Cảnh cười cười: “Chị hai cũng đã nói Phẩm Thư giúp chị đặt mua rồi, ngược lại là sợ Tông Hi không đặt mua cho em ư.”

Đồng Hiền Cẩm chột xót xa nói: “Xem chị này, cậu ấy đối với em dĩ nhiên là tốt rồi.”

“Lời này của chị hai cứ như là bình thường Tông Hi đối với mọi người không tốt ấy.”

Đồng Hiền Cẩm cười như không nhìn Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh cảm thấy cô có lời muốn nói, nhưng cuối cùng cô chỉ bình thản: “Cậu ấy đối với chúng ta tất nhiên là tốt rồi.”

Lời này làm Tô Cảnh Cảnh ngẩn ra. Cô cũng không ngắm nghĩ lại, lại bên ngoài có người gõ cửa.

“Có chuyện gì?” Dáng vẻ Đồng Hiền Cẩm như không chịu được, lúc đảo mắt nhìn Tô Cảnh Cảnh vẫn là mỉm cười, không có gì bất ổn.

Tên hầu nam nói: “Đại thiếu quay về.”

Đồng Hiền Cẩm gật đầu một cái, Tô Cảnh Cảnh ngược lại giật mình, lầm bầm: “Sao anh ấy lại trở về?”

Đồng Hiền Cẩm nói: “Mấy ngày nữa chị dâu sẽ lâm bồn, anh cả cũng nên như vậy.”

Tô Cảnh Cảnh nhủ mảy mẩy ngắm nghĩ, nếu Đồng Hiền Lâm thật sự thích đứa bé đến vậy thì sao lúc đầu cũng lại mặc cho người trong nhà đối xử không tốt với Lương Thanh Nguyệt? Lúc đầu cô hiểu là Đồng Hiền Lâm rất yêu chiều người phụ nữ bên ngoài kia, nhưng lúc này...

Đồng Hiền Cẩm thấy Tô Cảnh Cảnh thất thần, phỏng chừng đoán được Tô Cảnh Cảnh đang nghĩ gì, cô chán nản thở dài: “Chắc là lăng tử quay đầu đi.”

Tô Cảnh Cảnh lấy lại tinh thần: “Mấy ngày nay anh cả chắc thường đến quân bộ.”

Đồng Hiền Cẩm cảm thấy hôm nay Tô Cảnh Cảnh nói hơi nhiều, chỉ nói: “Đây là tự nhiên, anh cả là bí thư trưởng nên cái gì cũng phải trông nom.”

Thật ra thì coi như không ngồi vào chức vị này, bằng thân phận hiện giờ của Đồng Hiền Lân, trên dưới chính phủ nào có ai dám không nghe lời anh!

Tô Cảnh Cảnh suy nghĩ một lúc, chuyện trong quân đội đều là Đồng Hiền Lân quản, bảo sao anh muốn Đồng Hiền Tuấn xuất chinh, nếu có chuyện gì xảy ra cũng đúng lúc mượn dao giết người. Nghĩ đến đây trái tim cô không khỏi run lên.

Đồng Hiền Cẩm thấy vẻ mặt Tô Cảnh Cảnh không thoải mái liền trở tay cầm tay cô, tay cô lạnh lạnh làm Đồng Hiền Cẩm sợ hãi, vội hỏi: “Cảnh Cảnh, em làm sao vậy?”

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu, không nói gì. Chỉ là trong lòng cô lo sợ nhưng không muốn làm Đồng Hiền Cẩm sợ hãi theo.

Bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng bước chân này không giống tên hầu nam trong phủ, hình như là bước chân của binh lính trong quân đội. Ánh mắt Tô Cảnh Cảnh trầm xuống, nắm tay Đồng Hiền Cẩm thật chặt. Đồng Hiền Tuấn nhìn ánh mắt Tô Cảnh Cảnh mang theo vẻ ngạc nhiên.

“Nhị tiểu thư, đại thiếu mời Tam thiếu phu nhân đi qua một chuyến.” Bên ngoài truyền đến thanh âm của tên hầu nam.

Đồng Hiền Cẩm liếc Tô Cảnh Cảnh sắc mặt rất kém, Tô Cảnh Cảnh lắc đầu với cô một cái, cô liền nói vọng ra ngoài: “Tôi và Tam thiếu phu nhân còn mấy lời, nói đại thiếu chờ một lúc.”

Chỉ nghe bên ngoài lại vang lên âm thanh khác: “Là tin tức ở tiền phương có liên quan tới Tam thiếu, đại thiếu nói mời Tam thiếu phu nhân qua kia một chuyến.”

Nghe vậy Tô Cảnh Cảnh liền căng thẳng, thầm nghĩ chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Đồng Hiền Cẩm thấy thần sắc Tô Cảnh Cảnh ngày càng kém, liền trấn an: “Đừng lo, có lẽ là tin tốt.”

Tô Cảnh Cảnh trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Là họa thì không thể tránh khỏi. Nếu anh ấy thật sự xảy ra chuyện...”

Đồng Hiền Cẩm nghe cô nói đến không may liền trầm mặt: “Nói gì vậy, tuy cậu ba chưa từng ra chiến trường nhưng cậu ấy là người khôn khéo, sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện như vậy được?”

Tô Cảnh Cảnh cười nhạt, nghĩ bụng Đồng Hiền Cẩm nói không sai, Đồng Hiền Tuấn chưa chắc đã là người bình thường, nào dễ xảy ra chuyện như vậy. Cô nghĩ một lúc, đoạn nói: “Chỉ hai có thể cùng đi với em không?”

Đồng Hiền Cẩm thấy cô thành khẩn, thầm nghĩ đi cùng cũng không sao, liền nói: “Cũng được. Chỉ đi với em, chớ có suy nghĩ lung tung. Không chừng là đánh thắng trận.”

Ánh trời chiều nhẹ nhàng xuyên qua, hạt nắng chiếu sáng thành một chấm tròn trước mặt Tô Cảnh Cảnh, nụ cười trên mặt cô hơi nhạt đi: “Chỉ mong là đánh thắng trận.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 32: Mảnh tuyết thứ mười bốn (1)

Tô Cảnh Cảnh và Đồng Hiền Cẩm đến trước cửa thư phòng của Đồng Hiền Lân thì Tô Cảnh Cảnh bảo thám Lương và Ngâm Thúy đợi ở ngoài, sau đó cùng Đồng Hiền Cẩm đi vào.

Lúc này Đồng Hiền Lân ngồi trước bàn đá hoa, trên bàn là một tập văn kiện chính tề, mấy chiếc nghiên mực và một giá bút chế tác tinh xảo, trên giá bút treo mấy chiếc hồ đĩnh (bút lông Hồ Châu).

Mé bên kia bàn đặt một chiếc bình Quan Diêu nhún vai khắc những hoa văn mạ vàng, trong bình cắm vài nhánh hàn mai. Trên vách tường bên phải là một bức tranh chữ “Lo sâu tất hưng quốc, an nhân hưởng lạc ất vong thân”*. Lẽ!QuyĐôn/online Những con chữ kia được viết theo lối viết thảo, bút phong bén nhọn, thoải mái tiêu sái, vô cùng khí thế. (chú thích của tg: 2 câu trên trích từ “Tân ngữ đại sử”)

*Tân Ngữ Đại sử là một sách lịch sử theo thể kỷ truyện trong 24 sách lịch sử Trung Quốc do Âu Dương Tu thời Bắc Tống biên soạn. Tên gốc ban đầu của bộ sách này là Ngũ Đại sử ký, sách hoàn thành vào năm Hoàng Hữu thứ 5. 2 câu này trích từ câu “Lo nhọc có thể làm hưng thịnh nước, nhân dật có thể vong thân, ấy là lẽ tự nhiên vậy” (憂勞可以興國, 逸豫可以亡身, 自然之理也) trong Tân ngữ đại sử - Linh Quan truyện tự. (Theo Baike)

Khắp thư phòng thơm mùi hàn mai, cũng rất có cảm giác nhã thất.

Tô Cảnh Cảnh và Đồng Hiền Cẩm thung thung bước vào, Đồng Hiền Lân hiển nhiên đang chờ Tô Cảnh Cảnh, vừa thấy Đồng Hiền Cẩm về mặt anh ta hơi đổi, sau đó nhanh chóng khôi phục dáng vẻ ngày thường.

“Anh cả.” Tô Cảnh Cảnh thấp giọng gọi. Ánh mắt Đồng Hiền Lân chậm rãi lướt về phía Tô Cảnh Cảnh và Đồng Hiền Cẩm, sau đó dừng lại trên người Tô Cảnh Cảnh. Cô diện chiếc sườn sẫm màu xanh thêu hải đường, mái tóc để xõa, khác hẳn với những cô gái đã có chồng anh từng gặp.

Một người linh lung tươi đẹp như này lại gả cho Tam thiếu, anh cũng cảm thấy chẳng đáng thay cô.

“Anh cả có gì muốn nói không?” Tô Cảnh Cảnh thấy Đồng Hiền Lân nhìn cô đầu đầu, lại không nói lời nào bèn cất tiếng hỏi.

Đồng Hiền Lân nhú mày: “Tất nhiên là có lời muốn nói.” Ngụ ý chính là nếu không có lời thì cần gì gọi mấy người tới đây.

Đồng Hiền Cẩm không có gì nói với Đồng Hiền Lân, bọn họ vốn là anh em cùng cha khác mẹ, trong ngày thường bằng mặt nhưng không bằng lòng, lần này gặp nhau cũng chỉ im lặng. Nhưng trong lòng cô cũng nhớ em trai, bèn mở miệng: “Anh cả có tin tức gì của cậu ba.”

Đồng Hiền Lân vẫn cười, Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy trước mắt mờ mờ, cảm giác nụ cười này của anh nhang nhác Đồng Hiền Tuấn. Cô căng thẳng, hỏi: “Nếu anh cả không muốn nói thì cần gì gọi bọn em.”

Đồng Hiền Lân biết Tô Cảnh Cảnh thông minh, cười nói: “Em dâu cần gì gấp gáp như vậy? Trận chiến này phải từ từ nhìn mới có thể xem ết.”

Tô Cảnh Cảnh nhướn mày, ánh mắt mang theo nghi hoặc dừng trên gương mặt Đồng Hiền Lân nhưng trong lòng lại sợ hãi, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Trên khuôn mặt Đồng Hiền Lân là nụ cười dừng đọng, khuôn mặt anh không giống Đồng Hiền Tuấn, nếu Đồng Hiền Tuấn cười như vậy, nhìn qua rất ôn nhã, nhưng Đồng Hiền Lân cười như vậy lại làm người ta cảm thấy buồn bực.

“Hình như em dâu sợ hãi.” Giọng nói trong trẻo của Đồng Hiền Lân lại vang lên lần nữa làm Tô Cảnh Cảnh giật mình.

Đồng Hiền Cẩm thấy Đồng Hiền Lân như vậy, đôi mắt linh động nhìn chăm chăm Đồng Hiền Lân: “Anh cả, anh có gì thì cứ nói, nếu không thì bọn em đi.” Dứt lời cô liền kéo tay Tô Cảnh Cảnh toan rời đi.

Tô Cảnh Cảnh thuận theo Đồng Hiền Cẩm ra ngoài, Đồng Hiền Lân chợt cao giọng: “Em không quan tâm đến sống chết của cậu ấy sao?”

Tô Cảnh Cảnh cắn răng, xoay người lạnh lùng nói: “Đại ca có gì cứ nói thẳng. Em nghĩ anh cả gọi chúng em tới chắc không phải vì muốn nhìn dáng vẻ sợ hãi của chúng em đi. “Bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp”*. Anh cả và Tông Hi nhất mạch đồng tông, coi như trong ngày thường có hiềm khích nhưng em nghĩ chắc đại ca không phải người lòng dạ hẹp hòi.)

*2 câu thơ trích từ “thơ bảy bước” của Tào Thục, nhưng ngày nay bài thơ này do Tào Thục làm hay không vẫn còn đang tranh cãi. Trước mắt lưu truyền rộng rãi rằng “thơ bảy bước” xuất hiện trong “tam quốc diễn nghĩa” và “thế thuyết tân ngữ” trong một bài thơ miêu tả cùng một sự kiện. Bài thơ này sau khi được hậu thế sửa đổi thì xuất xứ của bài thơ thành “thơ huynh đệ” trong “tam quốc diễn nghĩa”. (Theo Baixe)

Từng câu từng chữ của Tô Cảnh Cảnh đều có lý.

Đồng Hiền Lân vỗ tay khe: “Tôi đã nói mà, cậu ba không xứng với em.”

Tô Cảnh Cảnh cười lạnh: “Không phải vậy, là em không xứng với anh ấy.”

Đồng Hiền Lân thờ dãi một cái: “Sáng nay tiền tuyến truyền tin tức đến, chỉ nói toàn quân của cậu ba bị tiêu diệt, chắc không sống sót nổi.”

Tô Cảnh Cảnh ngẩn ra, chỉ cảm thấy mạch máu nhảy lên thỉnh thoảng, bàn tay không tự chủ run rẩy, không khí lồng ngực bị đè nén mãi không thoát ra được, buồn bực như trong mùa mưa tháng sáu mà không mưa nổi.

“Anh, anh nói dối!” Tô Cảnh Cảnh không kìm được, há miệng liền nói: “Tông Hi nếu không thiện chiến cũng sẽ không như vậy, nhất định anh nói dối lừa em!”

Đồng Hiền Cẩm vẫn coi là bình tĩnh, song trong lòng cũng đã loạn thành một đồng, ánh mắt nhìn chăm chăm Đồng Hiền Lân song một chữ cũng không nói. Cô rất muốn chất vấn Đồng Hiền Lân lấy tin tức này từ đâu ra, nhưng cô biết Đồng Hiền Lân về mặt quân sự, chưa bao giờ nói dối.

Tô Cảnh Cảnh không quản được nhiều, cứ thế nói: “Anh ấy đã đồng ý với em, anh ấy đã đồng ý với em, sau này bọn em sẽ mãi sống tốt, khỏe mạnh. Anh ấy đã đồng ý với em!”

Đồng Hiền Cẩm xoay người ôm lấy Tô Cảnh Cảnh lão đảo muốn ngã, Tô Cảnh Cảnh chỉ cảm thấy lạnh, ngoài cửa gió lạnh thấu xương, nghe gió Bắc thét gào mà trong lòng cô thể lương âm ảm.

“Chị hai, anh ấy đã đồng ý với em. . .”

Cô nhớ anh từng đi một con đường thật dài cùng cô, đêm đó ánh trăng bàng bạc, chiếu sáng cả mặt đất.

Cô nhớ lúc anh cầu hôn, trong phòng trà ngập tràn hương thơm ngát, nước trà xanh biếc như ngọc, trong vắt linh lung.

Cô cũng nhớ lúc ở Giang Nam, anh ôm cô thật chặt, thủ thi: “Cảnh Cảnh, tôi không phải cha, cũng không phải nham cả, cũng không phải không có giang

son thì không được. Nhưng trong thời loạn thế này, em cho rằng tôi không muốn là có thể không muốn, tôi muốn là có thể muốn sao.”

Lúc ấy, cuộc sống này nhìn qua có vẻ an ổn, tháng năm cũng yên tĩnh mỹ miều nhường ấy.

Cô còn nhớ...

Nhưng hết thấy những chuyện ấy cứ thế tan biến như bong bóng xà phòng ư.

Anh không còn nữa.

Anh cứ thế, không còn nữa ư?

Thậm chí cô còn nhớ hôm trước khi anh đi, anh ôm cô vào trong ngực, ní non những chuyện khi anh còn bé. Cô nhớ vẻ mặt như đứa trẻ của anh, cô nhớ anh dịu dàng nhìn mình, cô còn nhớ anh ôm mình suốt một đêm.

“Chị hai, chị nói cho em biết, nói cho em biết, anh cả lừa em, là lừa em. Tông Hi, Tông Hi không, không...” Tô Cảnh Cảnh nghẹn ngào.

Đồng Hiền Cẩm nhìn chằm chằm Tô Cảnh Cảnh, trong mắt nhòa lệ. Cô muốn quay đầu đi chỗ khác, lại thấy khuôn mặt Tô Cảnh Cảnh rất bi thương, trầm mặc lúc lâu mới nói: “Về mặt quân sự anh cả sẽ không...” Cuối cùng cô không nói tiếp nữa, chỉ quay đầu nhìn Đồng Hiền Lâm.

Đồng Hiền Lâm thờ dài, nhìn thân sắc trống rỗng trên khuôn mặt Tô Cảnh Cảnh, trong lòng nah cũng không nở. Sau đó anh nhanh chóng cong môi cười nhạt.

Người chết là em trai ruột của anh, tuy bình thường bọn họ không thân thiết nhưng máu mủ tình thâm. Trái tim của anh cũng ê ẩm, chẳng qua là chiến tranh là chiến tranh, bất luận là chiến trường thực sự hay chính trường. Đồng Hiền Tuấn với anh mà nói không phải đối thủ mạnh nhất, nhưng cũng là họa lớn trong lòng, anh không thể không phòng.

Cuối cùng nah thu lại nụ cười trên mặt, gạt đầu với Đồng Hiền Cẩm một cái.

Tô Cảnh Cảnh cũng thấy động tác của Đồng Hiền Lâm. Phảng phất như ánh sáng cuối cùng đã bị chặn đứt, trái tim của cô trở nên lạnh lẽo. Cô im lặng gục đầu tống lòng đồng Hiền Cẩm, nước mắt ào ạt chảy ra. Cô khóc không phát ra âm thanh lớn lắm, từng tiếng nức nở tựa như tiếng còi lòng tan nát.

Đồng Hiền Lâm chỉ nói: “Chăm sóc em ấy cẩn thận.” Anh cũng không muốn mình mang tiếng xấu bắt nạt góa phụ.

Lúc trước anh làm nhiều như vậy chẳng qua là hi vọng hai người không tin, nhưng thật đúng là làm chuyện thừa thãi, sự thật chính là sự thật, mà nah cũng không biết nói dối.

Lời tác giả: Về chuyện vì sao hồ đình là bút lông Hồ Châu, nếu mọi người không tin thì tìm Baidu để giải đáp đi. Dù sao cũng chỉ là một cách gọi khác.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 33: Mảnh tuyệt thứ mười bốn (2)

Hôm đó sau khi từ Đồng gia trở về, Tô Cảnh Cảnh không nói không rằng, không khác gì một cái xác không hồn.

Đồng Hiền Cẩm vốn muốn giữ cô lại để có thể an ủi, nhưng Tô Cảnh Cảnh lại lắc đầu nói: “Chị hai chuẩn bị hôn lễ đi.”

Đồng Hiền Cẩm rất khó xử, trong lòng cô cũng khổ sở. lequydononline Nhưng tin tức về cái chết của Đồng Hiền Tuấn vẫn chưa được chứng thực, các cô cũng không thể làm gì, hôn lễ của cô còn một tháng nữa là đến.

Tô Cảnh Cảnh như không có chuyện gì nói: “Em không sao, chị hai cứ yên tâm.” Nhưng nhìn đáng vẻ mặt hết ba hôn bảy phách của Tô Cảnh Cảnh sao cô có thể yên tâm được.

Song Tô Cảnh Cảnh lại rất bình tĩnh nói lại lần nữa: “Em thật sự không sao.”

Đồng Hiền Cẩm hết cách, hiểu Tô Cảnh Cảnh cũng là người cố chấp quật cường, nhiều lời cũng vô ích nên đành dặn dò cô nghỉ ngơi cho tốt.

Mấy ngày liền Tô Cảnh Cảnh ngoài mặt thì làm việc và nghỉ ngơi như thường, nhưng thực ra sức khỏe cô ngày càng kém.

Ngâm Thúy rất lo lắng, kéo thím Lương hỏi đôi câu. Thím Lương lắc đầu một cái, cũng không biết hôm đó ở trong thư phòng Đồng Hiền Lâm xảy ra chuyện gì.

Ngâm Thúy nhìn bà lắc đầu lại càng thêm lo lắng, liền miệng hỏi: “Sức khỏe tiểu thư không tốt, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn.”

Thím Lương suy nghĩ một chốc, đoạn nói: LÊ!Quý>Đôn.online “E không có tin tức gì tốt. Mắt thấy Tam thiếu đi cũng gần tháng mà không có tin tức gì truyền về, cũng không biết trận chiến bên kia sao rồi.”

Ngâm Thúy lâm bầm dạ một tiếng, hé cửa ra thì thấy Tô Cảnh Cảnh đang ngủ, màn lụa buông rủ chỉ để lộ gương mặt hơi tái. Trong lòng Ngâm Thúy rất khó chịu, từ sau khi cô đi theo tiểu thư, tiểu thư đối với cô như chị em.

Thím Lương cũng liếc qua khe cửa, trong lòng bà không thoải mái, không thể làm gì khác hơn là kéo Ngâm Thúy xuống lầu.

Trong phòng đang đun thuốc bổ, lúc này chắc cũng gần được rồi. Thím Lương liền bảo Ngâm Thúy chất thuốc ra, để nguội, chờ Tô Cảnh Cảnh ngủ trưa dậy thì mang lên.

Chất lỏng màu vàng tỏa ra mùi thuốc khó ngửi, Ngâm Thúy liên tục phẩy tay, bóp mũi nói: “Mùi này khó nghe quá, bảo sao tiểu thư không thích uống.”

Thím Lương nghiêm mặt: “Trẻ con biết cái gì, thuốc đắng dã tật. Nếu thiếu phu nhân không uống thuốc sao đỡ bệnh được.”

“Nhưng uống rồi cũng không thấy đỡ.” Ngâm Thúy nói thầm, thím Lương tai thính liền ho nhẹ một tiếng.

Ngâm Thúy vội cúi đầu: “Vâng, vâng, vâng, thuốc đắng dã tật. Nhưng cháu thấy chỉ cần Tam thiếu trở lại, tiểu thư sẽ không thuốc cũng khỏi bệnh.”

Thím Lương nghe cô nói vậy liền vỗ mặt cô nói: “Chi cháu biết, quý linh tinh.”

Ngâm Thúy cười giả hoạt, chỉ là lúc sau tươi cười trên mặt liền biến mất. Cô lo lắng nói: “Cũng không biết bao giờ thì Tam thiếu trở lại.”

Thím Lương thấy hơi nóng trên chén thuốc chỉ còn lát phát, tính thời gian cũng không xê xích nhiều bèn nói với Ngâm Thúy: “Cháu bung thuốc lên đi.”

Ngâm Thúy dạ vâng.

Thuốc này Tô Cảnh Cảnh đã uống ba ngày nhưng không khá hơn chút nào.

Ngâm Thúy đứng ở cửa phòng, liếc chén thuốc trong tay rồi thở dài, đang định đẩy cửa vào thì bên tai chợt vang lên âm thanh trầm thấp: “Đề tôi.”

“Hả??” Cô vừa kinh ngạc thì chiếc khay trong tay đã bị người tới cầm lấy. Quay đầu nhìn lại thì ngạc nhiên đến mức nói không hoàn chỉnh, chỉ lắp bắp: “Tam thiếu...”

Đồng Hiền Tuấn cười nói: “Đi xuống đi.”

“Vâng.” Ngâm Thúy vui sướng vội vàng lui xuống.

Đồng Hiền Tuấn vào phòng là lúc Tô Cảnh Cảnh vừa tỉnh dậy, song cô chỉ ngơ ngác ngồi trên giường, hai mắt vô hồn.

Trong lòng anh đau xót, anh đi tới đặt khay thuốc trong tay lên đầu giường, thế nhưng một loạt động tác lại không làm Tô Cảnh Cảnh có phản ứng gì. Cô vẫn ngẩn người ngồi im, không hề chú ý đến Đồng Hiền Tuấn.

Trái tim anh lại càng đau hơn, anh thấp giọng gọi cô: “Cảnh Cảnh?”

Tô Cảnh Cảnh như thật sự không nghe thấy, ánh mắt trống rỗng dõi về phía trước. Đồng Hiền Tuấn nhìn theo ánh mắt cô, màn lụa trước mặt vẫn như lúc anh rời đi, không có gì thay đổi.

Đương lúc anh đang nghĩ xem cô nghĩ gì thì cô chợt xoay người lại, đôi mắt vô hồn nhìn anh chăm chú, phảng phất như nếu không nhìn vậy anh sẽ biến mất.

Đồng Hiền Tuấn trong mắt cô dậy sóng, liền gọi cô tiếng nữa: “Cảnh Cảnh?”

Nghe thấy âm thanh, Tô Cảnh Cảnh cười buồn một tiếng, lâm bầm: “Nhất định mình lại nằm mơ rồi.”

Sóng lòng Đồng Hiền Tuấn phập phồng, anh vươn tay ôm chặt vào trong ngực, ôm thật chặt: “Không phải, em không nằm mơ, tôi đã về rồi.”

Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy tai mình ù đi như có một nghìn con ong mật đang kêu, những con ong mật này lặp lại lời anh.

Anh nói: “Em không mơ, tôi đã về rồi.”

Anh nói: “Em không mơ, tôi đã về rồi.”

Câu nói này bồi hồi trong đầu cô thật lâu, cô cảm thấy khó mà tin được liền giặt mình, bắt thành linh nước mắt tuôn rơi.

Cách thật lâu sau, Tô Cảnh Cảnh hít mũi, lâm bầm: “Phải rồi, trong sách cổ có nói người có hồn có phách, nhất định là anh bước vào trong giấc mộng

của em, thì ra hôm nay em ngủ lâu như vậy, cũng tốt, nếu em ngủ liền một mạch là có thể gặp anh...”

Nói tới đây cô chợt đẩy anh ra, bình tĩnh nhìn anh, mi mắt anh vẫn thế, chẳng qua trên cằm là những sợi râu xanh nhạt.

Đồng Hiền Tuấn nghi hoặc: “Sao vậy?”

Tô Cảnh Cảnh không ừ hừ gì, một lúc sau mới vươn tay phủ lên mặt anh, dùng đầu ngón tay miêu tả từng chút từng chút một, hàng lông mày của anh, đôi mắt của anh, mũi của anh.

Cuối cùng, khi những chiếc râu ngắn chọc vào lòng bàn tay cô sinh ra đau đớn nho nhỏ, cô vẫn vô tư không hay biết, chỉ nỉ non: “Sau này anh nhất định phải thường xuyên đến thăm em, nếu không, nếu không mình em sẽ rất cô đơn...”

Đồng Hiền Tuấn nhìn cô, lại duỗi tay kéo cô vào trong ngực mình, cười nói: “Cô bé ngốc, sau này tôi sẽ luôn ở bên em.”

Tô Cảnh Cảnh nghe anh nói vậy thì trong lòng vui lắm, nhưng nghĩ lại bây giờ người quý khác đường. Nhưng lời của anh vẫn làm cô động lòng.

“Sau này tôi sẽ luôn ở bên em” Nghe đến câu này cô rấy vui, lúc này mới phát hiện thì ra mình yêu anh đến thế, trong lúc vô tri vô giác cô đã yêu anh.

Cô dán sát vào người anh thở thê: “Anh phải nhớ kỹ, lúc qua cầu Nại Hà không được uống canh Mạnh Bà nhé, như vậy, như vậy thì kiếp sau vẫn có thể nhớ em.”

“Kiếp sau?” Đồng Hiền Tuấn sinh nghi, khó mà tin chắc Tô Cảnh Cảnh đang nói gì. Tô Cảnh Cảnh ở trong ngực anh gật đầu một cái: “Anh ở dưới đó chờ một chút, em sẽ nhanh chóng tới với anh.”

Đồng Hiền Tuấn buồn cười rồi lại không cười nổi, anh chỉ có thể ôm cô thật chặt.

Cách một lúc sau, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có gió lạnh gõ vào cửa sổ phát ra những tiếng vang nhẹ.

Anh chỉ ôm chặt cô như sợ cô sẽ biến mất. Mà cô cũng ôm anh thật chặt, cô sợ buông lỏng tay rồi hồn phách của anh sẽ bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Mảnh tuyết thứ mười bốn (3)

“Tông Hi.” Cô thì thảo gọi tên anh, mang theo chua xót, mang theo khổ sở. Cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng lúc ôm nhau cô lại im bất.

Tất cả ngôn ngữ đều yếu ớt vô lực, chỉ có ôm chặt anh mới là chân thực.

“Ừ.” Anh nhẹ giọng đáp lại, lúc sau cười thành tiếng.

Cô nghe thấy tiếng cười của anh thì buồn bực không dứt. ỉ!Quý?Đôn/online Đoạn anh buông cô ra, trông mắt sáng ngời như sao nhìn thẳng vào cô, trên môi là nụ cười yếu ớt.

Cô ngạc nhiên ngưng mắt nhìn anh, nghe anh nhàn nhạt nói: “Tôi còn sống.” Ánh mắt mờ mịt trống rỗng của cô lúc này lại hơi sáng lên.

Anh lẳng lặng mong đợi vẻ mặt mừng rỡ củ cô, quả không ngoài dự liệu, sau mấy giây tim cô đập mạnh và loạn nhịp, trên khuôn mặt tái nhợt hiện tươi cười vui sướng.

Coi như anh lừa gạt cô cô cũng mặc kệ. Cô muốn.

Anh biết cô vẫn không tin, thế là nâng mặt cô lên, ôn hòa nói: “Cô bé ngốc, em có thấy ban ngày ban mặt xuất hiện quý qua lại chưa?”

Ánh mắt của cô di chuyển từ chân đến đầu anh, lại từ đỉnh đầu nhìn xuống chân anh. IQQđ"online Tuy ngoài trời âm u nhưng chung quy vẫn là ban ngày, từng tia sáng len lỏi vào phòng, cô có thể thấy rõ cái bóng của anh.

Trái tim cô không nén được đập điên cuồng, anh lẳng lặng nhìn cô, nhìn khuôn mặt cô dần hiện vẻ vui mừng, anh liền bắt giác nhoen miệng cười.

“Anh, anh...” Tô Cảnh Cảnh phát hiện bản thân vui mừng quá đỗi, ngay cả câu nói hoàn chỉnh cũng không nói được. Anh ôm cô, dịu dàng nói: “Từ từ nói.”

Lúc lâu sau, Tô Cảnh Cảnh vươn tay nắm tay anh thật chặt. Bàn tay anh có những vết chai làm tay cô đau, nhưng cô chẳng hề quan tâm.

Những đau đớn nhỏ bé kia như đang nói cho cô biết anh còn sống. Trong lòng cô mơ hồ vui sướng, nào để ý chút đau đớn này.

Cô sán lại gần anh: “Anh cả nói anh xảy ra chuyện. Em... em cho là anh...”

Anh hơi cong môi lên, quả nhiên anh cả...

Anh nắm chặt nắm tay, bình thần nói: “Hành tung của tôi sao có thể cho anh ấy biết đây?” Anh dừng một lúc, cúi đầu nhìn cô, gò má anh cách cô thật gần làm anh không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, con sóng lòng từ từ phập phồng, anh dần lại động tình nói: “Em chỉ cần tin tôi là được rồi, không cần tin người khác.”

Cô nhẹ nhàng “vâng” một tiếng, rồi không nói thêm bất cứ gì nữa. anh cúi đầu nhìn cô, sắc mặt của cô hiện giờ không tốt chút nào. Anh đau lòng duỗi tay mon tròn mặt cô lại phát hiện cô vì quá mệt mỏi nên lúc này đã ngủ thiếp đi, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào.

Anh dè dặt cô nằm xuống, đắp kín chăn cho cô, lại ở đầu giường lẳng lặng nhìn cô một lúc.

Sắc trời dần tối, trong phòng cũng tối theo, trong bóng tối trông mắt anh có vẻ đặc biệt sáng rõ.

Anh lẳng lặng nhìn cô chăm chú, cuối cùng cúi người ấn một nụ hôn lên trán cô, sau đó trong lòng thỏa mãn ra khỏi phòng.

Trong phòng âm u, chén thuốc trên đầu giường tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Lúc này cô ngủ thật vừa hay.

Đồng Hiền Tuấn xuống lầu, thấy Cố Trĩ Niên đang đi qua đi lại trong đại sảnh.

Đồng Hiền Tuấn đứng cạnh cầu thang ho khan một tiếng, Cố Trĩ Niên nghe thấy âm thanh liền quay người lại, phiến não trên khuôn mặt cũng biến mất: “Tam thiếu.”

Đồng Hiền Tuấn chậm rãi xuống lầu, lại từ từ đi tới cạnh ghế salon, tìm một vị trí ngồi xuống.

Tuy trong lòng Cố Trĩ Niên đã vội vã khó dần song vẫn lẳng lặng chờ.

Đồng Hiền Tuấn hỏi: “Làm xong chuyện rồi?”

Cố Trĩ Niên gật đầu: “Trong thành, ngoài thành đều đã thỏa đáng, chỉ có điều, chiêu này của Tam thiếu có phải hơi nguy hiểm không?”

Đồng Hiền Tuấn mỉm cười: “Mọi người thường nói phú quý hiểm trung cầu 富贵险中求. Lời này quả thực có mấy phần đạo lý, không hiểm thì lấy đâu ra phú quý đây?”

“Nhưng mà...” Cố Trĩ Niên suy nghĩ một lúc, dù sao lần này là binh hành hiểm chiêu 兵行险招, chỉ cần một chiêu sơ sẩy là thua cả bàn. Đi theo Đồng Hiền Tuấn nhiều năm như vậy, anh biết một trợ thủ tốt là nên như nào, không hỏi, không tranh, không cầu, một lòng chỉ vì làm xong chuyện anh giao.

Nhưng lần này anh không thể tuân thủ nghiêm ngặt theo tín điều nữa rồi.

“Tam thiếu, 莫中城中, chính là Diên Giang bên kia. Tuy địa hình Thiên Giang hiểm trở nhưng khó bảo toàn Tây Nam sẽ không đến từ phương Bắc. Cả đội chúng ta vì tiến hành chiến thuật vườn không nhà trống, toàn quân rời đi, chẳng may...”

Đồng Hiền Tuấn im lặng nghe Cố Trĩ Niên nói, thấy Cố Trĩ Niên dừng lại anh liền nhíu mày: “Nói tiếp đi.”

Cố Trĩ Niên nhìn mày, lại tiếp: “Chẳng may Tây Nam đến từ hướng Bắc, lúc này thành Diên Giang chỉ là một tòa thành trống, bằng binh lực Tây Nam, không cần tốn bao nhiêu sức cũng có thể chiếm được.”

“Còn nữa, nếu đại thiếu trong thành Cù An không trúng kế, tất cả trong thành vẫn như xưa, vậy thì chúng ta đảo chính từ đâu bây giờ? Nếu là như vậy thì Tam thiếu ngài thành tội nhân thiên cổ rồi!”

“Tội nhân thiên cổ?” Đồng Hiền Tuấn bắt chéo hai chân, bàn tay đặt trên đầu gối hơi động dẩy. Trông mắt nhanh chóng lướt qua khuôn mặt bất an của Cố Trĩ Niên, trong lòng Cố Trĩ Niên khó mà ổn định, lại chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ.

Đèn thủy tinh chiếu ra ánh sáng chói mắt im lặng chảy xuôi trên khuôn mặt âm tình bất định 阴晴难定 của Đồng Hiền Tuấn, Cố Trĩ Niên ườn thẳng sống lưng, rừ rừ không nói một lời.

Đồng Hiền Tuấn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Cố Trĩ Niên.

Trong lòng Cố Trĩ Niên nao nao, bất thành linh ngẩng đầu lên thì phát hiện ánh mắt Đồng Hiền Tuấn không sắc bén như vừa rồi, anh thầm ngạc nhiên chứ không dám biểu hiện kinh ngạc trên khuôn mặt.

“Hình như cậu rất hoài nghi mưu lược của tôi?”

Cố Trĩ Niên đứng im không nói lời nào.

Đồng Hiền Tuấn “ừm” một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào anh.

Cố Trĩ Niên đành lấy dũng khí nói: “Vâng, thuộc hạ cho rằng Tam thiếu không nên rút toàn bộ đại quân khỏi Diên Giang. Thuộc hạ còn cho rằng biện pháp ôm cây đợi thỏ là không dùng được.”

“Biện pháp ôm cây đợi thỏ không dùng được?” Đồng Hiền Tuấn hỏi ngược lại: “Nhưng cách này là Quách Chử Đồng nghĩ ra. Chẳng phải cậu luôn bội phục ông ta sao?”

Cố Trĩ Niên cắn răng nói tiếp: “Quách tiên sinh mưu trí độc nhất vô nhị, Trĩ Niên quả thực bội phục. Nhưng lần này quá nguy hiểm. Lấy kinh nghiệm mang binh nhiều năm của Trĩ Niên, nhất định đại thiếu sẽ không làm tiếp, mưu kế này không thể nghĩ ngờ gì là tự tìm đường chết.”

“Tự tìm đường chết?” Đồng Hiền Tuấn lặp lại lời anh, gật đầu một cái: “Tiếp đi.”

Cố Trĩ Niên đành nhắm mắt nói tiếp: “Quách tiên sinh cho rằng Tam thiếu vừa đi ắt làm Nội Các náo động, đại thiếu nhất định sẽ hết cách mà phát động binh biến. Nhưng đại thiếu chinh chiến nhiều năm như vậy chẳng lẽ không nhìn ra kế hoạch của Tam thiếu chút nào ư? Nếu đại thiếu không nhìn ra thì đại thiếu cũng dám mạo hiểm ư? Thủ hạ của đại thiếu là người sẽ đề đại thiếu mạo hiểm ư?”

Cố Trĩ Niên dừng một lúc, lại tiếp: “Vĩ như đại thiếu làm thật thì thắng làm vua thua làm giặc. Thua, nhưng chỉ là bậc bề tôi mưu triều soán vị! Và lại nếu như tất cả đều y như Quách tiên sinh dự đoán, nhưng lúc này đại soái đang ở trên núi, Tam thiếu làm thế nào để bảo đảm đại soái sẽ không tham gia.”

Cố Trĩ Niên nói tới đây thì đã không đề ý tới phản ứng của Đồng Hiền Tuấn, thò đầu ra là một đao, mà rút đầu vào cũng là một đao. Những lời này anh là không nói không vui, chỉ hận lúc đầu vạch ra kế hoạch chưa từng nói ra khỏi miệng mà thôi.

“Đại soái đến, Tam thiếu ngài còn mặt mũi gì đối mặt với đại soái đây? Dựa vào thủ đoạn của đại soái chưa chắc không có cách chinh đồn náo động trong thành, đến lúc đó tất thấy đều thỏa đáng. Chỉ có Tam thiếu ngài hoàn toàn không đạt được. Tới lúc ấy chỉ e trong lòng đại soái Tam thiếu ngài chỉ là một dương quang 杨广!”

“Dương quang?” Nghe đến đây, chân mày Đồng Hiền Tuấn không khỏi nhăn lại. Dương Quang giết cha giết anh, làm cả nhà Sở gia coi thường, hôm nay lại có thể nghe được có người đánh đồng anh với Dương Quang, trong lòng anh dĩ nhiên là rất khó chịu!

“Sao cậu biết sau này tôi trong lòng cha không phải Lý Thế Dân, không phải Ung Chính đây?” Đồng Hiền Tuấn cười lạnh: “Trĩ Niên, xem ra lịch sử của cậu chả ra thế thống gì! Trước giờ giang sơn là nơi cho những kẻ có năng lực, Dương Quang ngay cả giang sơn của mình cũng không ngồi vững, sao có thể đánh đồng hán với tôi!”

“Tam thiếu.” Cố Trĩ Niên thấp giọng kêu một tiếng.

Đồng Hiền Tuấn chột thờ dài, ngược mắt nhìn Cố Trĩ Niên. Trải qua một phen trần thuật vừa rồi, bất an trên mặt Cố Trĩ Niên càng rõ rệt, dù sao những lời này cũng không phải anh nên nói, nhưng anh không hối hận.

“Trĩ Niên, cậu có biết tại sao tôi giữ cậu lại bên người không?”

“Thuộc hạ không biết.”

Đồng Hiền Tuấn cười tủm tỉm: “Là bởi cậu không nhiều lời. Nhưng hôm nay lời của cậu có vẻ nhiều, hơn nữa rất nhiều lời đều là không dễ nghe.”

Cố Trĩ Niên cảm giác sống lưng rét lạnh từng cơn, anh trầm mặt không dám nói thêm câu nào nữa.

Đồng Hiền Tuấn nhìn dnág vẻ kia của Cố Trĩ Niên thì không giận mà ngược lại là cười, tình cảnh này càng làm Cố Trĩ Niên thấy sợ hơn, tuy anh là một người lính nhưng biểu cảm kia trên gương mặt Đồng Hiền Tuấn vẫn làm anh sợ hãi.

Đi theo Đồng Hiền Tuấn nhiều năm, Cố Trĩ Niên tự biết Đồng Hiền Tuấn không phải người không hiểu lí lẽ. Nhưng đồng thời Đồng Hiền Tuấn cũng là một người làm người khác khó mà nhìn thấu, âm tình khó lường, thần quỷ khó phân.

Anh chỉ thấy tay mình dần run lên bần bật.

“Cũng được.” Đồng Hiền Tuấn chột như thờ phào nhẹ nhõm: “Trĩ Niên, cậu theo tôi bao năm rồi?”

Trong lòng Cố Trĩ Niên cả kinh, không ngờ Đồng Hiền Tuấn lại hỏi vấn đề này. Anh thầm nghĩ Đồng Hiền Tuấn chưa chắc là một người niệm tình cũ, nhưng cũng chưa hẳn là người không niệm tình.

“Thuộc hạ...” Anh suy nghĩ một lúc, ngày dài năm lớn, vừa nhớ lại liền cảm thấy thời gian mơ hồ, nghĩ thế nào cũng không ra, cuối cùng anh bất đắc dĩ nói: “Không nhớ rõ, chỉ nhớ khi còn bé vừa vào phủ liền bị Tam thiếu đòi lấy.”

Đồng Hiền Tuấn nghe được câu trả lời của anh, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ nói: “Ừ, quả thật là chuyện rất lâu trước kia.” Anh im lặng suy tư chốc lát, đoạn nói: “Tôi nhớ lúc đó trong nhà mua một đám người làm. Quân gia để chúng tôi đi chọn người, là anh cả chọn. Anh cả luôn mắt cao hơn đầu, đáng về hơi yếu một tí là không muốn.”

Anh dừng lại một lúc như đang nhớ lại chuyện cũ. Chuyện cũ nhiều năm trước, lúc này nhớ lại luôn có chút mơ hồ, đầu trí nhớ anh có tốt hơn nữa cũng không nhất định nhớ hoàn toàn.

Khi đó sao anh lại chọn Cố Trĩ Niên?

Anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng nhớ ra.

“Lúc trước mẹ nói với tôi, những người làm không có ai lấy kia sẽ bị bán ra ngoài. Nếu vận mạng không tốt, tuy không bị bán ra ngoài nhưng cũng có thể sẽ bị thả xuống biển chìm chết đuối.”

“Cho nên, mẹ nói cho tôi biết có thể lưu lại những người này liền lưu lại những người này.”

“Lúc ấy cậu là người có sức khỏe kém nhất trong số họ.”

Đồng Hiền Tuấn bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Mảnh tuyết thứ mười bốn (4)

“Trĩ Niên cảm ơn Tam thiếu.” Cố Trĩ Niên lí nhí, âm thanh vô cùng trầm thấp, dừng một lúc lại tiếp: “Trĩ Niên hiểu, bất kể tối nay như nào, Trĩ Niên nhất định sẽ vì Tam thiếu giành lấy một vùng giang sơn!”

Đồng Hiền Tuấn lặng thinh nhìn thẳng anh, ánh mắt xa xăm trầm tĩnh.

Anh nói từng chữ từng chữ: “Anh cả, không thể trái lại!”

Cố Trĩ Niên ngạc nhiên, nghĩ mãi cũng không hiểu. Anh không biết, thế cục hiện nay Đồng Hiền Tuấn đã sắp xếp ổn thỏa từ nhiều năm trước, Đồng Hiền Tuấn đợi lâu như vậy chính là chờ buổi tối ngày hôm nay!

Buổi đêm, gió tuyết xác xơ tiêu điều.

Đồng Hiền Tuấn ngồi trong chiếc xe Chevrolet đi tiến thẳng một mạch đến phủ đốc quân. Tất cả vệ binh đều nhường đường, trên đường xi-măng đóng một lớp băng mỏng, bánh xe lăn qua phát ra những tiếng vang lạo xạo rất nhỏ.

Phủ đốc quân này vốn là tổng thống tiền nhiệm xây cho Đồng Tử Sâm, nhưng Đồng Tử Sâm ngông nghênh vào tận xương máu há có chuyện cam nguyện thần phục dưới người, vì vậy ông ở đại trạch khác. Dần dà, tới giờ nơi này chỉ là nơi làm việc.

Mà sau khi Đồng Tử Sâm lên lên núi Khê dưỡng bệnh, người tạm thời thay mặt đốc quân chính là Đồng Hiền Lân.

Đêm này trời lạnh hiếm thấy, tuyết cũng rơi điên cuồng.

Ngô Tuyết Tư nghĩ đêm này tới thực sung sướng. Cô mong đợi rất nhiều năm nhưng khi đêm này thực sự tới thì cô lại sợ. Loại sợ hãi này tựa chất độc, là loại độc nhất thế gian, ăn mòn trái tim cô từng vụn nhỏ.

Cô giương mắt nhìn Đồng Hiền Lân ngồi giữa đại sảnh.

Đồng Hiền Lân chỉ im lặng ngồi đó, lâu lắm rồi nàh mới tới đây. Cái nơi vô ích này cũng chỉ để trang trí, cho dù có vệ binh cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Quân phục trên người anh vẫn trắng thớm, song vết máu đỏ thẫm trên màu xanh quân phục ấy lại chói mắt vô cùng.

Ngoài cửa có tiếng xe rất nhỏ, thỉnh lực của nàh luôn tốt.

“Cuối cùng cũng tới rồi à?”

Ngô Tuyết Tư không biết có phải anh hỏi mình hay không, nhưng cô lại “vâng” theo thói quen. Đột nhiên cô cảm thấy rất ngọt ngào, đôi mắt đẹp bình tĩnh nhìn Đồng Hiền Lân.

Bọn họ quả thật không giống nhau.

Trên gương mặt Đồng Hiền Lân luôn là vẻ im lặng đến lạnh lùng, lâm nguy không loạn, vì anh là một người lính nên tự nhiên biết được hậu quả tự loạn

trận cước.

Còn anh, trên gương mặt khôi ngô ấy lại luôn là nụ cười nhẹ nhàng gió thoảng mây trôi, từng có sợ hãi, từng có vui vẻ, song hết thảy đều là vẻ bề ngoài, không ai biết rốt cuộc trong lòng anh suy nghĩ những gì.

“Bây giờ em đi vẫn còn kịp. Hoặc giả em muốn nhìn tôi chết.” Anh lạnh lùng nói, giọng điệu tràn ngập vẻ thất bại.

Cô rũ mĩ mắt không biết nên nói gì, chỉ có thể nhìn anh.

Vết máu trên quần phục anh đập vào mắt vẫn làm người ta phát hoảng, nếu là bình thường nhất định cô sẽ sợ. Nhưng hôm nay hình như cô không sợ chút nào, những vết máu kia đã khô cứng, biến thành những vết hình tròn.

Cô nhìn đau đầu những vết tròn kia, thở dài một tiếng: “Cũng không biết có giặt sạch được không.”

Đồng Hiền Lân ngạc nhiên nhìn cô, lời nói của cô không khỏi làm anh giật mình.

Tối nay là lỗi của anh. Nếu không phải anh thì nhiều anh em sẽ không phải chết oan; nếu không phải là anh cô cũng không cần ở lại chỗ này cùng anh chờ chết; nếu không phải anh Cù An sao có thể phát sinh chính biến đây?

“Em có từng hối hận không?”

“Hối hận?”

Đồng Hiền Lân nhìn cô, đôi mắt vốn sáng rỡ tinh tường lúc này thoát nhìn vô cùng âm đạm.

Ngô Tuyết Tư ngẫm nghĩ, có hối hận không?

Nhiều năm về trước Đồng Hiền Tuấn cười ngửa ngang qua, cười mỉm với cô.

Cô thẹn thùng không dám ngẩng mặt, lại nghe anh hỏi anh trai bên cạnh: “Cô ấy là ai?” Cô nghe thấy anh trai có vẻ khó xử trả lời: “Là em gái tôi.”

Cô biết đây là trường ngựa của Đồng gia, không cho phép người ngoài vào trong.

Không ngờ anh chỉ cười nhạt, thúc nhẹ vào thân ngựa, con ngựa liền ngoan ngoãn mang theo anh đến trước mặt cô. Khuôn mặt cô đỏ bừng, lại nghe giọng anh trầm thấp ưu nhã nói với cô: “Cô cũng có thể cười ngựa sao?”

Lúc bấy giờ cô biết mình động lòng.

Gặp lại anh cô mới biết thì ra anh là Tam thiếu của Đồng gia tiếng xấu đầy mình. Nhưng mà thế thì có làm sao, cô vẫn cứ yêu anh.

Cô chủ động hẹn gặp anh, để anh đưa mình về nhà, cô chủ động thoát quần áo, nói với anh: “Em thích anh.”

Không một ai, không một người đàn ông nào nhìn thấy tình thế lúc bấy giờ lại không động lòng, nhưng anh không thể. Anh bình tĩnh cời áo của mình xuống, khoác lên người cô sau đó thân nhiên nói: “Tôi không thích cô.”

Lòng dạ anh độc ác thế đấy.

Nhưng cô vẫn không từ bỏ, ôm chặt lấy anh: “Tam thiếu, phải như nào anh mới thích em.”

Cô trông thấy trên mặt anh lộ ra nụ cười thần bí khó lường, cô nghe thấy anh nói: “Cô sẽ vì tôi làm bất cứ chuyện gì ư?”

Cô không do dự thốt ra: “Sẽ!”

Nhiều năm sau chính là hôm nay đây, cô đang đối mặt với người đã không phải là anh.

Lúc ấy nhỏ tuổi, chưa từng nghĩ đến yêu một người rốt cuộc là thế nào. Cô là đơn phương thích anh, thương anh nhưng lại không biết cô chỉ là một quân cờ trong bàn tay người cô thích.

Lại về đường trăng sáng lúc xưa, ông tay áo hương lạnh, trái tim đáng tựa sen thu.

“Em đã bao giờ hối hận chưa? Gặp tôi, yêu tôi, cuối cùng vì tôi mà chết?”

Âm thanh của Đồng Hiền Lân lại vang lên bên tai cô. Cô thở dài, có bao giờ hối hận chưa?

Có lẽ có, mà cũng có thể không. Ít thôi, trong đêm nay tựa như mảnh tuyết thể lương trước cửa, mặt trời vừa ló rạng liền tan mất.

Cô không muốn nghĩ nữa, nghĩ thêm chỉ càng bị thương.

Cô vì một câu nói của anh làm tổn thương chính mình, còn khiến người mình yêu nả bước khó đi. Cô vì anh, lần này tới lần khác làm tổn thương người mình yêu.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bình tĩnh nói: “Em không hối hận. Sùng Quang.”

Đáp án của cô làm anh yên lòng, chính một câu không hối hận của cô mà anh như cảm thấy đầu phải chết ngay bây giờ cũng tốt lắm.

Ngày xưa Hạng Vương và Cai Hạ tự vẫn mà khí thế vẫn hăm hở, không thua khí phách bậc anh hùng chút nào. Mà hôm nay Đồng Hiên Lân anh có thể giống Hạng Vương xưa kia không đây!

“Lực bạt sơn hề khí cái thế, thì bất lợi hề chuy bất thế, chuy bất thế hề khả nại hà? Ngu hề ngu hề nại nhược hà!”

Anh làm bầm đọc, lại nghe Ngô Tuyết Tư nói: “Đại thiếu, anh cần gì phải tới đây? Nếu may mắn chạy thoát, bằng tài trí và bản lĩnh của Đại thiếu, một vùng giang sơn khác cũng không phải không thể!”

Cô cũng lắm chi là phận đàn bà, nào hiểu được nỗi lo âu của anh. Dĩ nhiên anh biết Đồng Hiên Tuấn sẽ không khinh địch bỏ qua cho anh, anh cũng biết nếu anh đi, có một người sẽ phải chịu liên lụy.

Bao năm nay, vì cô anh đã làm rất nhiều, nhưng không biết có thể giữ được cô không, giữ cô trong máu thịt của mình.

Anh vẫn nhớ rõ ngày cô gả cho anh là ngày hoàng đạo người người kêu tốt. Nhưng hôm đó mưa phùn liên miên tựa Giang Nam.

Con mưa dầm liên miên này làm hồng hết tâm tình anh, trong lòng anh còn tức giận nghĩ đây mà là ngày hoàng đạo?

Đến nay vẫn nhớ hôm đó lúc vén khăn voan đỏ của cô, cô chỉ bình thản rủ đầu, nhát phát nhát ngừ. Lọn tóc bên thái dương rủ xuống, cô đưa tay khẽ vuốt một cái, chính động tác mềm mại ấy làm mọi phiền não trong lòng anh như bị gió cuốn hết đi.

Chẳng qua là đời này anh không thể cứng chiều cô, yêu thương cô, bảo vệ cô.

Thật may là cô chưa từng yêu anh!

Vậy thì dù anh có chết cô cũng sẽ không đau lòng bị ai đi?

Anh đang suy nghĩ thì nghe Ngô Tuyết Tư nói: “Tam thiếu tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Mảnh tuyết thứ mười lăm (1)

Lúc Đồng Hiên Tuấn đi vào đại sảnh thi thấy được cảnh tượng như thế này:

Đồng Hiên Lân bình tĩnh ngồi trên chủ vị, vẻ mặt bình tĩnh, còn Ngô Tuyết Tư ngồi trên đùi anh. Chỉ có điều bọn họ không còn hơi thở nữa.

Đồng Hiên Tuấn thờ dài, theo sau anh chính là Ngô Tuyết Huy đầm máu chiến đấu anh dừng.

Ngô Tuyết Huy nhìn chăm chăm tát thầy trước mắt, cuối cùng anh ta lao đảo xông lên phía trước. Nhìn khuôn mặt trắng bệch như tuyết của Ngô Tuyết Tư, anh ta run rẩy vươn tay hai ra cô gắng ôm lấy cô, nhưng anh phát hiện anh không có sức ôm lấy cô.

Vì cô anh đã phản bội Đại thiếu có ơn tri ngộ với mình. Nhưng bây giờ cả cô cũng đi rồi, anh còn sống thì có ý nghĩa gì nữa?

Lúc Đồng Hiên Tuấn ý thức được anh muốn làm gì thì không kịp nữa.

“Tuyết Huy!”

Đồng Hiên Tuấn sợ hãi hét lên, nhưng phát súng đã xuyên thủng đầu anh ta. Anh ta lựa chọn cách chết giống Đồng Hiên Lân.

Đồng Hiên Tuấn chậm rãi rũ mí mắt. Toàn bộ đây đều là anh mong muốn, nhưng anh lại mất đi rất nhiều. Ngồi trước mắt là anh cả của anh, người yêu anh, cùng thuộc hạ của anh.

Anh thờ dài xoay người đi ra ngoài.

Đứng ngoài cửa là Cố Trĩ Niên. Anh bình tĩnh nói với Cố Trĩ Niên: “An táng họ thỏa đáng.”

Cố Trĩ Niên đáp lời rồi im lặng.

Gió tuyết ngày càng lớn, Đồng Hiên Tuấn chỉ mặc bộ quân phục mỏng manh.

Cố Trĩ Niên an tĩnh theo sát anh, nhưng anh khoát tay nói: “Tôi muốn đi một mình một lát.”

Đốc quân phủ rộng lớn vắng lạnh, thê lương.

Quả thực là nơi cao không chịu được lạnh ư?

Trong lòng anh tự hỏi mình, sau đó anh nhanh chóng phản bác ý nghĩ này. Anh không một mình, anh còn có cô, anh còn có cô bên mình.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất lái xe trở lại biệt thự Phượng Tê.

Tất cả mọi người đều đã đi ngủ nên trong biệt thự Phượng Tê rất vắng vẻ, trong đêm tối anh bước nhanh về phía phòng của mình, đầu vấp ngã rất nhiều đồ vật anh cũng không quan tâm.

Lúc anh đẩy cửa ra thì thấy cô nằm trên giường, trong bóng tối không thấy rõ lắm. Anh bước nhanh tới ôm cổ cô, nhiệt độ của cô lập tức truyền qua anh. Lạnh nóng va chạm làm anh bất giác run lên.

Nhưng anh không quản được nhiều như vậy, anh chỉ muốn ôm cô.

“Ai vậy?” Cô lơ mơ tỉnh lại, trong lòng sợ hãi toan đẩy người ra thì nghe anh nói: “Là tôi.” Giọng anh khàn đặc như tiếng kéo đàn nhị.

Chẳng biết vì sao cô cảm thấy anh rất đau đớn. Trong bóng tối cô không thể thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể dịu dàng ôm lấy anh.

“Tông Hi, có phải xảy ra chuyện gì không?” Tuy cô mù mờ nhưng cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì nên anh mới như này.

Anh không trả lời cô, chỉ một lần lại một lần gọi tên cô: “Cảnh Cảnh, Cảnh Cảnh...”

Cô nín non đáp lại, không hỏi anh nữa.

Cô muốn đau đớn thay anh nhưng cuối cùng là không thể nào. Cô đành nặc anh gọi tên mình hết lần này đến lần khác. Chuyện cô có thể làm cũng chỉ như thế.

Cứ thế, sau nửa đêm anh ôm lấy cô, gọi tên cô liên tục. Sau đó cô mơ màng ngủ mất.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy cô phát hiện anh vẫn đang ôm mình.

Ánh dương rọi từ ngoài cửa sổ vào làm cả gian phòng sáng ngời.

Cô mờ mịt nhìn anh thì phát hiện anh mặc quân trang, trên đó dính đầy vết máu làm cô sợ hãi, lại phát hiện anh vẫn đang ngủ say nhưng chân mày nhíu chặt như có nỗi u sầu che giấu trong lòng.

Cô vội vàng nhìn lướt qua khắp người anh thì thấy không có vết thương nào. Trái tim cô vẫn không ổn định, cô rón rén rời khỏi ngực anh, lại nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng.

“Tam thiếu phu nhân.” Tô Cảnh Cảnh ngẩn ra nhìn Cố Trĩ Niên đứng ngoài cửa. Nhìn đáng vẻ kia của anh thì có vẻ trắng đêm chưa ngủ.

“Sao vậy?” Tô Cảnh Cảnh hỏi một tiếng, đánh giá Cố Trĩ Niên, cô phát hiện trên quân phục anh cũng dính đầy vết máu, những vết máu này đã khô nhưng dù sao thì vết máu vẫn là vết máu, vẫn khiến người ta nhớ tới máu chảy và cái chết đáng sợ.

Cố Trĩ Niên liếc mắt vào bên trong thấy Đồng Hiên Tuấn mặc cả quần áo đi ngủ, anh thở dài: “Xin tam thiếu phu nhân chăm sóc Tam thiếu thật tốt.”

“Đã xảy ra chuyện gì à?”

Cố Trĩ Niên lắc đầu một cái, không muốn nhiều lời.

Tô Cảnh Cảnh liếc Đồng Hiên Tuấn đang ngủ say, nghĩ một lát rồi nói với Cố Trĩ Niên: “Đi theo tôi.”

“Tam thiếu phu nhân?” Cố Trĩ Niên đang định từ chối thì thấy Tô Cảnh Cảnh đi về phía trước, anh không còn cách nào đành phải đi theo.

Tô Cảnh Cảnh vừa đi vừa hỏi: “Đêm qua xảy ra chuyện gì?”

Cố Trĩ Niên không tính nói vì thế dùng im lặng để chống đỡ.

Tô Cảnh Cảnh xoay người liếc anh một cái, ánh mắt cô sắc bén có mấy phần tương tự Đồng Hiên Tuấn. Cố Trĩ Niên nhất thời chột dạ, đành nói: “Đêm

qua trong thành phát sinh chính biến, Tam thiếu dẫn người tắm máu chiến đấu.”

“Đêm qua?” Tô Cảnh Cảnh căng thẳng, giờ mới hiểu vì sao đêm qua anh lại như vậy.

Cô thở dài nói: “Cha tôi ổn không?”

“Xin Tam thiếu phu nhân yên tâm, Đại Tổng thống không sao.”

Cuối cùng Tô Cảnh Cảnh cũng yên tâm, chỉ cần anh và cha không có chuyện gì, sống chết của người khác cô nào rảnh rồi mà biết.

Cô lại đi về phía trước hai bước, Cố Trĩ Niên dừng bước.

“Sao vậy phó quan Cố, còn quân vụ không ổn ư?”

Cố Trĩ Niên đứng tại chỗ, im lặng hồi lâu mới nói: “Đại thiếu, chết rồi.”

Chân cô vốn đã nhấc lên lại dừng lại.

Chết rồi ư? Bọn họ là anh em, thế nhưng anh lại dồn anh em mình vào chỗ chết. Anh sao mà tàn nhẫn quá, máu lạnh quá, sao vô tội được?

Cô nhắm nghiền hai mắt để rung động trong lòng chậm rãi vơi đi.

Anh em tương tàn.

Anh em tương tàn!

Cô thở dài một hơi nặng nề, sau đó bình tĩnh hỏi: “Lúc anh cả chết có đau đớn gì không?”

“Không, đại thiếu tự mình...” Anh không nói tiếp.

Tô Cảnh Cảnh gật đầu: “Tôi biết rồi. Tin này truyền ra ngoài chưa?”

“Chưa, Tam thiếu chưa dặn truyền ra...”

“Chờ anh ấy tỉnh rồi hãy nói, xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh ấy...” Tô Cảnh Cảnh không thể nói tiếp, chỉ có thể lắc đầu một cái: “Anh đến cửa phòng chờ anh ấy tỉnh lại đi.”

“Vâng.” Tiếng giày của Cố Trĩ Niên vang vọng trong không gian.

Âm thanh này, Tô Cảnh Cảnh quen thuộc nhường nào.

Cô lắc đầu, bước nhanh xuống lầu. Lúc này Ngâm Thúy và thím Lương đang chuẩn bị bữa sáng, thấy Tô Cảnh Cảnh thì ngạc nhiên lắm.

Tô Cảnh Cảnh nói: “Ngâm Thúy, chuẩn bị xe, chúng ta đến Đồng gia.”

Ngâm Thúy sinh nghi, vội hỏi: “Tiểu thư, sao vậy ạ. Sớm vậy đã vội đến Đồng gia làm gì?”

Tô Cảnh Cảnh chỉ mau chóng nói: “Bảo em chuẩn bị xe thì chuẩn bị đi!”

Ngâm Thúy chưa từng thấy giọng điệu Tô Cảnh Cảnh kém như vậy, đành ra ngoài bảo gác cổng chuẩn bị xe.

Thím Lương thấy bộ dáng Tô Cảnh Cảnh như thế cũng vội hỏi: “Thiếu phu nhân vội đến đồng gia làm gì vậy?”

Tô Cảnh Cảnh liếc thím Lương một cái, ánh mắt lạnh lùng như băng, thím Lương sợ hết hồn không dám lên tiếng nữa. Bà vẫn ý vào bình là lão nhân, có sao nói vậy, mà Tô Cảnh Cảnh cũng luôn ngoan ngoãn nghe theo, thỉnh thoảng mới phản bác một câu nhưng không gay gắt. Hôm nay lại...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Mảnh tuyệt thứ mười lăm (2)

Xe nhanh chóng được chuẩn bị xong, Tô Cảnh Cảnh bảo thím Lương ở lại, thím Lương chưa từng thấy Tô Cảnh Cảnh cương thế như vậy nên nhất thời không dám cãi lại.

Tô Cảnh Cảnh vội vã chạy tới Đồng gia, tên hầu nam đang định dẫn đường thì Tô Cảnh Cảnh rành rẽ đến chỗ ở của Lương Thanh Nguyệt. Tên hầu nam và Ngâm Thúy vội vã theo sát.

Ngâm Thúy đuổi theo vất vả, ở phía sau hét theo: “Tiểu thư, cô chờ em một chút, chờ em nữa...”

Tên hầu nam cũng lật đật theo, ngược lại trên mặt cười nói: “Nhất định tam thiếu phu nhân đã nghe nói đêm qua...”

“Đêm qua?”

Ngâm Thúy vô cùng ngạc nhiên, đêm qua cô ngủ như heo chết, dù bên ngoài có sấm rền trời mưa cô cũng không biết.

“Đêm qua làm sao?” Ngâm Thúy liên tục hỏi tới.

Về mặt tên hầu nam tiểu tụy, chắc là cả đêm không ngủ nên lúc này uể oải nói: “Trong thành chính biến, không biết sao hơn nửa đêm quân đội xông vào. Sáng sớm nay sau khi nghe ngóng mới biết là Đại thiếu gây chính biến, Tam thiếu theo lệnh Đại Tổng thống tới trấn áp. Hai anh em...”

Tin tức Đồng Hiền Lân chết, Đồng Hiền Tuấn vẫn giấu không truyền ra ngoài nên người trong thành chỉ biết đêm qua Đại thiếu phản biến, Tam thiếu theo lệnh trấn áp.

Ngâm Thúy không biết được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, chỉ vội vã đuổi theo Tô Cảnh Cảnh, Tô Cảnh Cảnh đang bước vội, thấy Ngâm Thúy theo tới liền thuận miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ngâm Thúy tất nhiên thật thà báo cáo, không dám giấu diếm câu nào.

Sau khi nghe xong trong lòng Tô Cảnh Cảnh càng thêm nóng nảy, bước chân cũng nhanh hơn, cô không để ý liền bị một cành cây vướng chân. May mà Ngâm Thúy ở bên, thấy cô không đứng vững liền vươn tay ra đỡ.

Ngâm Thúy vừa đỡ mới phát hiện tay Tô Cảnh Cảnh lạnh như băng. Ngâm Thúy sợ hãi vội hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy, Tam thiếu và Đại Tổng thống cũng không có chuyện gì...”

Tô Cảnh Cảnh liếc cô một cái, ánh mắt kia không có thần thái ngày thường làm Ngâm Thúy càng sợ, cô nào hiểu được Tô Cảnh Cảnh đang lo lắng chuyện gì.

Tô Cảnh Cảnh lắc đầu, bước nhanh hơn về phía chỗ ở của Lương Thanh Nguyệt.

Từ ngày đầu tiên gặp gỡ Lương Thanh Nguyệt cô liền hiểu được đây là một người phụ nữ đáng thương, cả đời chỉ am hiểu làm một phụ nữ kiểu cũ giúp chồng dạy con, bị âm ức cũng không dám cãi cò, nếu chồng mình đối với mình hơi tốt một tí là cô đã hài lòng.

Lương Thanh Nguyệt im lặng ngồi trước cửa sổ như đang đợi người, dáng người linh lung được bọc trong dải lụa màu đen thêu gân lá hải đường. Ánh dương nhàn nhạt rọi vào làm gương mặt cô trắng muốt như ngọc song càng nổi bật lên nổi cô tịch lẻ loi.

Tô Cảnh Cảnh cố ý giảm nhẹ tiếng bước chân, Lương Thanh Nguyệt lại như đã biết, nói một câu thật nhỏ: “Anh về rồi?”

Tô Cảnh Cảnh không biết nên trả lời như nào, đành im lặng.

Lương Thanh Nguyệt không nghe thấy âm thanh, thế này mới xoay người lại, thấy là Tô Cảnh Cảnh thì đáy mắt có sự kinh hãi lướt qua, cô cười nói: “Sao em dẫu lại tới đây?”

Về mặt Tô Cảnh Cảnh nặng nề, Lương Thanh Nguyệt dĩ nhiên biết cô có chuyện mới đến, còn e là đại sự nên nụ cười trên mặt không giãn ra nổi, chỉ chạm đến khóe môi.

Tô Cảnh Cảnh im lặng chăm chú nhìn cô không biết nên cất lời như nào. Bất luận nói như nào Đồng Hiền Lân cũng là anh cả của anh, Lương Thanh Nguyệt dẫu nói thế nào cũng là chị dâu anh. Cô vốn không phải người lòng dạ độc ác thì sao có thể nhìn Lương Thanh Nguyệt cô tội chết oan?

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Lương Thanh Nguyệt thấy Tô Cảnh Cảnh mãi không nói gì thì trong lòng cũng luống cuống.

Tô Cảnh Cảnh chau mày suy nghĩ. Thật ra thì trên đường tới đây cô cũng đã nghĩ, lúc này lại cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Chị dâu mau mang Tranh Nhi đi đi, sợ thành Cù An bây giờ không nán ná được.”

Lương Thanh Nguyệt càng thêm hoảng loạn, biết Tô Cảnh Cảnh không phải vô duyên vô cớ bảo mình đi, chỉ sợ thật sự xảy ra chuyện gì rồi.

“Nhưng Sùng Quang anh ấy...”

“Anh cả...” Tô Cảnh Cảnh chần chờ, rồi lại nghĩ nhiều lời cũng vô ích, bèn nói: “Anh cả không về được. Dù chị dâu không đi nhưng cần bảo vệ Tranh Nhi.”

Lúc trước Lương Thanh Nguyệt có sinh một đứa con, là đứa bé thuộc thế hệ cháu của Đồng gia, Đồng Tử Sâm tại núi Khê xa xôi vô cùng phản kích,

đặt tên cho cháu trai trưởng là Đồng Đình Tranh.

Lương Thanh Nguyệt nghe Tô Cảnh Cảnh nói vậy liền mừng mị, chỉ ngờ ngạc nói: “Sao có thể, sao có thể chứ, khuya hôm trước anh ấy còn ở đây...” Nói đoạn cô chỉ vào khoảng đất trước giường: “Ở đây chơi đùa, nói chuyện với Tranh Nhi...”

“Anh ấy nói sẽ không bỏ chị lại... Anh ấy nói trước đây là anh ấy không tốt, không nên để chị ở nhà một mình, anh ấy nói sau này sẽ không vậy nữa, sẽ đối với chị thật tốt... Anh ấy còn nói... Anh ấy còn nói đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, há có thể nuốt lời...”

Tô Cảnh Cảnh chỉ thấy lòng đầu âm ỉ, nhưng cũng biết mức độ nặng nhẹ của sự việc, bây giờ không phải lúc Lương Thanh Nguyệt nhớ lại kỉ niệm.

“Chị dâu, Tranh Nhi là cốt nhục duy nhất của anh cả, chị không muốn vì vậy mà anh ấy mất đi đứa bé chứ.”

Quả nhiên lời của Tô Cảnh Cảnh liền một phát đâm trúng chỗ đau của Lương Thanh Nguyệt, Lương Thanh Nguyệt ngẩng mặt lên, ánh mắt vừa rồi còn tan rã dần lấy lại kiên định.

“Tranh Nhi nhất định sẽ không xảy ra chuyện.” Dứt lời cô bước nhanh ra khỏi phòng.

Tô Cảnh Cảnh vội vàng đi theo ra ngoài.

Ngậm Thúi cái gì cũng không rành theo sau Tô Cảnh Cảnh, không thể làm gì khác đành lên hỏi Tô Cảnh Cảnh: “Tiểu thư, bây giờ cô đến đây, Tam thiếu biết rồi có thể...”

Tô Cảnh Cảnh không trả lời cô. Nếu Đồng Hiền Tuấn biết e sẽ không làm như cô. Nhỏ cô tận gốc, anh là người như vậy nhất định rõ ràng, sao anh có thể bỏ qua cho mẹ con Lương Thanh Nguyệt chứ.

Nhưng cô không thể để anh nhỏ cô tận gốc, không riêng vì mẹ con Lương Thanh Nguyệt mà hơn thế cô càng lo lắng cho anh. Nếu anh giết mẹ con họ, dư luận sẽ nói thế nào đây, quân phiệt* các nơi sẽ làm gì?

*Quân phiệt: Quân nhân phản động chống đối chính trị

Nhưng nếu anh không giết, dư đảng của anh cả trong thành nói không chừng sẽ dựa vào mẹ con Lương Thanh Nguyệt để rêu rao, trước giờ Tấn Dương Đồng gia tuân theo lễ giáo, nổi nghiệp vị trí đốc quân tất nhiên là trưởng tôn Đồng Đình Tranh, sao có thể đến lượt Đồng Hiền Tuấn. Đồng Hiền Tuấn tất sẽ không mặc cho chuyện này xảy ra cho nên Đồng Đình Tranh hẳn phải chết.

“Tranh Nhi đâu? Tranh Nhi đâu?” Lương Thanh Nguyệt vào phòng chỉ thấy trên giường không một bóng người, trái tim cô lập tức như bị bóp chặt, trong phòng không có ai, bà vú cũng không biết tung tích.

Lương Thanh Nguyệt vô cùng sợ hãi, cô xoay người nhìn Tô Cảnh Cảnh, không đứng vững.

Tô Cảnh Cảnh vươn tay vịn chặt cô lại bị Lương Thanh Nguyệt túm váy, sức Lương Thanh Nguyệt không lớn, Tô Cảnh Cảnh vốn có thể tránh nhưng lại không làm.

Lương Thanh Nguyệt buồn bã nói: “Chị xin em, xin em trả Tranh Nhi lại cho chị... trả lại cho chị...”

Tô Cảnh Cảnh nhìn Lương Thanh Nguyệt đau thương, trong lòng cũng không nỡ, chỉ nói: “Không sao, Tranh Nhi sẽ trở lại...” Thật ra thì trong lòng cô không nắm chắc, chuyện không thể biết trước được.

Rốt cuộc cô không tính toán vượt được anh, mọi người tính toán lẫn nhau cuối cùng đều là con cờ của anh.

Còn cô, được coi là cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 38: Mảnh tuyết thứ mười lăm (3)

“Rốt cuộc anh giấu Tranh Nhi ở đâu?”

Đồng Hiền Tuấn đặt vấn kiện xuống trước mặt, tái mặt nhìn Tô Cảnh Cảnh khí thế hùng hổ, anh chau mày không vui nói: “Chỉ là người không liên quan, e cần phải tốn công sức như vậy sao?”

Lời của anh hiển nhiên đã chọc giận cô, cô nhìn anh chăm chăm: “Nó là cháu ruột anh, cho dù anh và cha nó có vô vàn ân oán cũng không nên giận lây sang nó!”

Đồng Hiền Tuấn cười lạnh, khóe mắt liếc Tô Cảnh Cảnh, trên gương mặt cô tràn ngập vẻ giận dữ. Biết cô tức giận anh lại mỉm cười, sắc mặt hòa hoãn không ít.

Tô Cảnh Cảnh thấy dáng vẻ anh như vậy thì càng tức giận, nói: “Đồng Hiền Tuấn! Anh thật sự không quan tâm người bên ngoài nhìn anh như nào sao, ức hiếp góa phụ há là chuyện nam nhi đường đường bày thước nên làm!”

Lời của Tô Cảnh Cảnh như một lưỡi dao găm đâm thẳng vào tim anh.

“Thì ra em nghĩ tôi như vậy?” Giọng Đồng Hiền Tuấn lạnh nhạt, người bên gối cũng không hiểu được anh là bị thương bực nào đây?

Tô Cảnh Cảnh ngưng mắt nhìn về lạnh lùng trong mắt anh, lòng đau không dứt.

Người đàn ông này có vết thương của mình, có nỗi khổ của mình, cũng có hoài bão của bản thân. Song anh vì chính anh mà làm ra những chuyện mất hết tính người như vậy, sao cô có thể tha thứ đây?

Tính ra thì người người đều là quân cờ của anh. Sao anh có thể thương tiếc một quân cờ đây?

“Tông Hi. Có phải trong lòng anh, mọi người đều chỉ là quân cờ không, sống chết gì cũng đều nằm trong lòng bàn tay anh?” Thấy Đồng Hiền Tuấn không ừ chẳng hừ, Tô Cảnh Cảnh lại tiếp: “Đối với anh có phải em cũng thế?”

Đồng Hiền Tuấn thờ dãi, thẳng thắn đón nhận ánh mắt bức người của Tô Cảnh Cảnh: “Cuối cùng em vẫn không tin tôi. Trong lòng tôi sao em có thể so sánh với quân cờ.”

Lời của anh bất lực biết bao. Bỗng dưng trái tim Tô Cảnh Cảnh mềm nhũn, lúc lại nhìn anh, ánh mắt lại dịu dàng như nước.

Đồng Hiền Tuấn từ ghế đứng dậy, trường sam cắt may màu trắng hợp với hoa văn tối màu làm nổi bật dáng người tiêu sái, phong thần như ngọc của anh. Anh vẫn là chàng công tử văn nhã cô gặp bên hồ, song sự đời không gì là bất biến. Anh hôm nay càng sáng chói hơn trước nhưng nỗi buồn trên trán lại càng sậm màu.

Anh nắm tay cô, cô không hất ra.

Anh níu non bên tai cô: “Cảnh Cảnh, nếu em là một quân cờ thì tôi có để em hô to gọi nhỏ với tôi không?”

Tô Cảnh Cảnh ngẫm nghĩ, đúng là vậy, bằng thủ đoạn của anh nếu thực sự coi cô là quân cờ thì sao cô có thể chạy đến trước mặt anh. Như Cố Tri Năm ở cạnh anh nhiều năm, tất cả mọi chuyện cũng không dám nhiều lời.

Thấy Tô Cảnh Cảnh ra điều suy nghĩ, Đồng Hiền Tuấn lại tiếp: “Lúc đó anh ấy không làm khó em, chẳng lẽ tôi lại hẹp hòi đi làm khó vợ con anh ấy?”

Lời của anh làm tim cô đập loạn nhịp, cô ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn anh. Gương mặt anh rất khô ngô, phong thái vẫn vậy, ánh mắt sáng ngời như muốn cắn nuốt cô.

“Trận đánh này tôi không thể không đánh. Anh ấy phái tôi đi đánh Tây Nam vốn là chứa lòng giết tôi. Tôi chẳng qua chỉ hơi khích một tí anh ấy đã không kìm được, phát động chính biến. Tôi không định giết anh ấy nhưng anh ấy cố chấp quá, thành bại vốn là vô thường, thế mà anh ấy lại...”

“Tông Hi...” Anh bình thản nói tất cả với cô, như vậy cô há có thể không thông cảm cho anh? Anh có khó xử của anh, sinh ra trong gia đình quân phiệt, nếu không khôn ngoan thì người chết sẽ là chính anh.

Đồng Hiền Tuấn ôm cô thật chặt, giọng điệu cầu kinh: “Tuy tôi không phải quân tử nhưng cũng chẳng phải không biết thương người. Nếu tôi muốn hạ sát thủ, sao không trừ khử cả chị dâu luôn chứ. Nếu tôi thật sự muốn hạ sát thủ, em chạy tới chạy lui thì có ích lợi gì? Em thế nhưng lại không tin tôi!”

Tô Cảnh Cảnh giảm thấp giọng: “Nhưng Tranh Nhi...”

“Tôi tính đưa nó qua Mỹ, đợi thêm một thời gian nữa thì đưa chị dâu qua. Thân phận Tranh Nhi đặc biệt, khó đảm bảo không bị kẻ có ý đồ lợi dụng, tôi chỉ có thể đưa nó ra nước ngoài trước. Chờ xong tang sự của anh cả thì đưa chị dâu đi. Nơi này chung quy luôn là đất thị phi, sau này...”

Đồng Hiền Tuấn hơi dừng lại, Tô Cảnh Cảnh hiểu anh muốn nói gì. Sau này sợ rằng biến động thay nhau xuất hiện, thế cục loạn như này bọn họ đi chưa hẳn là chuyện xấu. Thì ra anh đã tính toán hết rồi, ngược lại một bụng ý tốt lại uống phí làm tiểu nhân.

“Em, em cứ tưởng...”

Đồng Hiền Tuấn nhìn dáng vẻ ngập ngừng của cô, nhất thời quên cả tức giận, thờ dãi nói: “Anh cả tự vẫn, trách nhiệm là ở tôi. Trước giờ anh ấy không ai sánh kịp, đại thể vừa qua liền tâm như tro tàn. Tính ra cũng là tôi bức tử anh ấy.”

Tô Cảnh Cảnh thấy mắt anh ảm đạm liền biết anh đang tự trách. Cô đặt tay lên vai anh, ôn hòa nói: “Người đã đi rồi, anh đừng tự trách. Có lẽ kéo dài hơi tàn không phải là mong muốn của anh ấy, như vậy cũng thành toàn cho khí khái của anh.”

“Đã sớm biết anh ấy là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, tính ra thì tôi không bằng anh ấy.”

Hiếm khi thấy Đồng Hiền Tuấn tự cảm thấy không sánh bằng làm Tô Cảnh Cảnh ngạc nhiên vô cùng.

Đồng Hiền Tuấn chưa chắc tự phụ nhưng cũng chưa chắc có người để anh nhìn lên. Biết anh thật lòng khâm phục, cô chỉ cười không nói, an tĩnh dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vang lên từng hồi.

Đồng Hiền Tuấn nhìn những đám mây biến ảo không ngừng ngoài cửa sổ, lúc này trong thành sắp nổi lên mưa gió, tuy ngoài mặt duy trì hòa bình nhưng bên trong lại không biết được.

Hiện giờ anh cả vừa đi, cha bệnh nặng. Đại quyền quân Nghiêu rơi vào tay anh, chỉ có điều mấy ông già trong Nội Các kia tự cho là đúng tất nhiên sẽ không tươi cười hớn hở với anh. Nếu anh thật sự muốn nắm đại quyền thì phải giải quyết họ cho xong.

Vào đêm tại biệt thự Phương Tê.

Đồng Hiền Tuấn chấp tay đứng trước cửa sổ, Quách Chử đứng ngồi trên ghế salon khoan thai hút thủy yên*. Khói thuốc tràn ngập căn phòng che giấu Đồng Hiền Tuấn bên trong.

*Thủy yên (水烟): Đây là một loại thuốc lá có nguồn gốc từ Trung Đông, sử dụng cây thuốc lá và mật ong hoặc nước trái cây làm ra, dùng ống thuốc lều để hút. Căn cứ vào văn kiện các bộ phận liên quan ở đời Vệ thì thủy yên tương tự thuốc lá. (có ảnh)

Đồng Hiền Tuấn liếc Quách Chử đứng, nhú mày không vui.

Quách Chử đứng thông thả nói: “Hiện giờ đại quyền của Tam thiếu chỉ thiếu một bước, sao Tam thiếu không tiếp tục khí thế bùng bùng, đoạt lấy đại quyền?”

Đồng Hiền Tuấn nói: “Chẳng lẽ Quách tiên sinh hi vọng tôi thay thế Tổng thống Tô?”

“Dựa vào thực lực hiện nay của Tam thiếu, cướp lấy chưa hẳn là không thể.”

“Chính biến lần này nếu không phải có Tổng thống Tô âm thầm trợ giúp, chưa chắc sẽ thuận lợi như thế. Chẳng lẽ Quách tiên sinh muốn tôi làm tiểu nhân nuốt lời?”

Quách Chử Đứng hít một hơi thuốc, trong sương khói dằng dặc đáp: “Nếu Đại Tổng thống thích hợp làm vị trí này thì Tam thiếu chính là tiểu nhân. Nhưng Đại Tổng thống lại không, vậy thì Tam thiếu cướp lấy chính là thuận theo ý trời!”

Đồng Hiền Tuấn nhú mày, không thấy rõ vẻ mặt. Lúc này giành lấy quả là kẻ hay, nhưng...

“Lòng Tam thiếu không chuyên tâm thì khó mà thành nghiệp lớn. Chẳng lẽ Tam thiếu sẵn lòng tạm bợ với một góc Bắc Địa. Núi non tươi đẹp đều bày trước mắt, Tam thiếu lại không ôm chí lớn như thế, chẳng phải người khác cười đến rụng răng ư!”

Quách Chử Đứng nói đúng nhưng Đồng Hiền Tuấn vẫn do dự không nhất quyết.

Quách Chử Đứng nhìn anh một cái, tiếp: “Nếu Tam thiếu chỉ mong ước cầu an trong một khoảnh trời, Chử Đứng không có lời gì để nói, đành phải từ đây thoái ẩn rừng núi, không màng thế sự.”

Hay cho chiều lấy lui làm tiến. Quách Chử Đứng dứt lời liền xoay người muốn đi, khói mùi lượn lờ vây quanh, tuy dáng dấp ông nhỏ gầy nhưng lại mang theo vẻ quyết tuyệt.

Đồng Hiền Tuấn cau mày, nhất thời không biết nên giữ lại như nào.

Quách Chử Đứng quả thực là một nhân tài, nếu không phải ông ta thì sao nah có thể nhanh chóng nắm đại quyền? Suy đi ngẫm lại, ngay lúc tay Quách Chử Đứng chạm đến tay cầm của cánh cửa, rốt cục Đồng Hiền Tuấn hỏi một câu: “Quách tiên sinh có diệu kế gì?”

Trên khuôn mặt gầy gò của Quách Chử Đứng hiện ý cười đắc ý, trong đôi mắt khôn ngoan tràn đầy vui vẻ.

Trận đánh này, tóm lại là ông ta thắng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 78: Hồi Cuối (1)

Bên tai cô vẫn vang lên tiếng súng đùng đoàng, đôi tay run rẩy, đôi mắt nhắm chặt không dám mở. Anh cứ đứng ở đó, không màng sống chết đứng đó.

Khắp căn phòng rơi vào yên tĩnh, không ai dám ho he tiếng nào, chỉ có Quách Chử Đổng già dặn m rầy gọi một tiếng: “Tam thiếu!”

Âm thanh kia khàn khàn, đọc tr tiếng gọi sừng sốt làm trái tim Tô Cảnh Cảnh như bị dao cắt. Tay cô không ngừng run rẩy, khẩu súng trượt xuống từ giữa ngón tay cũng không biết.

Đôi mắt sáng ngời của Quách Chử đổng vừa đảo một cái liền có hai vệ binh vạm vỡ tiến lên giữ chặt Tô Minh Chính và Tô Cảnh Cảnh.

“Tông... Tông... Tông Hi...” Tô Cảnh Cảnh mở mắt ra, chỉ thấy tay phải Đồng Hiền Tuấn vịn vai trái, giữa kẽ ngón tay có máu tươi rỉ ra.

Đồng Hiền Tuấn nhìn đau, cau mày nhìn thoáng qua hau tên vệ binh giữ hai bên Tô Cảnh Cảnh, là hai tên vạm vỡ, ra tay không biết nặng nhẹ, tay như gọng sắt nắm chặt cổ tay mảnh khảnh, mịn màng của cô.

Tô Cảnh Cảnh quên cả giãy giụa, trong đôi mắt màu hổ phách ngập tràn hối hận và khổ sở. Cô nhìn đắm đắm khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Đồng Hiền Tuấn.

Đồng Hiền Tuấn cắn răng, bỏ qua sắc mặt đang chìm xuống của Quách Chử Đổng, nói với Cố Trĩ Niên bên cạnh: “Đưa phu nhân về phòng.”

Về mặt Quách Chử Đổng bất đắc dĩ, chân mày nhíu chặt, đang định mở miệng thì Đồng Hiền Tuấn lườm ông ta một cái, cứng rắn ép lời ông ta định nói về trong bụng.

Quách Chử Đổng tất nhiên vô cùng buồn bực, gần như cắn răng nghiêng lợi.

Ti mi bố cục hơn hai năm nhưng lại đổi lấy tình hình như vậy giờ, bảo ông ta sao không oán, không buồn bực, không hận!

Tô Cảnh Cảnh bị một người nhìn như vệ binh ép về phòng, lần này cắt luôn cả đường điện thoại, không thông được với tin tức bên ngoài chút nào. Trong lòng cô càng thêm lo lắng vết thương của Đồng Hiền Tuấn, nhưng lần này trông coi lại là hai vệ binh cô chưa từng gặp.

Tô Cảnh Cảnh bất lực đi đi lại lại trong phòng.

Tình hình cha bên kia không biết sao rồi.

Hiện nay Đồng Hiền Tuấn nắm đại quyền Bắc Địa, quân phiệt khắp nơi cảm binh đề cao thân phận, Đồng Hiền Tuấn tất nhiên muốn một phát tóm gọn đại quyền Bắc Địa, sau lần đó mang binh xuôi Nam lại thành nghiệp lớn. Nghĩ chắc không chấp nhận Tô Minh Chính chiếm đại vị, trở ngại tiền đồ của anh.

Dưới tay phụ thân chỉ có binh không có tướng, đám người trong Nội Các lại quen kiểu gió chiều nào theo chiều nấy. Chuyện cũ hai năm trước còn rõ rành rành trước mắt, anh cả binh bại tự vẫn, chị hai lấy chồng trong u sầu, Đại soái nôn ra máu bỏ mình.

Anh có cách để người ta chết, cũng có cách khiến người ta sống không bằng chết. Cha rơi vào tay anh nhất định lành ít dữ nhiều!

Cô nghĩ vậy càng thêm đứng ngồi không yên.

Trời dần âm trầm, chiếu vào gương mặt cô thành nửa sáng nửa tối. Mưa lặng lẽ tuôn rơi đập lên những cây ngô đồng xếp thành hàng.

Nếu anh chết, cô nên làm thế nào đây? Chính cô tự tay giết anh, ngày xưa trước hoa dưới trăng, ngày xưa mình tâm thệ ước (mình 卺 ở đây là thề, ký kết hiệp ước chứ k phải minh trong minh nguyệt), ngày xưa sáu triền miên tựa chiếc bàn ủi nóng hôi ùi lên trái tim, bất kể thế nào cô cũng không quên được.

Từng yêu như vậy sao có thể lãng quên đây!

Ngoài trời mưa dần nặng hạt rơi xuống cửa sổ vang lên những tiếng vang lộp độp. Trong lòng cô vốn buồn bực, nghe thấy tiếng vang lại càng cáu kỉnh, cô liền tiện tay vơ đèn bàn lên ném vào cửa sổ.

Hai thứ đều bằng thủy tinh, va phải nhau liền xoảng một tiếng, trên đất là những mảnh thủy tinh vỡ. Thế nhưng chiếc cửa sổ vẫn nguyên xi, vì an toàn đã dùng thủy tinh chống đạn của nước ngoài làm ra, thành ra chỉ tạo nên rung động nhỏ. Song chiếc đèn bàn đã vỡ tan tành, mảnh vụn đầy đất.

Tô Cảnh Cảnh nhìn mảnh vụn trên sàn nhà gỗ thật, sau đó nhặt một mảnh lên cửa vào cổ tay.

Vệ binh bên ngoài nghe tuy thấy tiếng vang bên trong nhưng vì trước đó Quách tiên sinh từng dặn dò bọn họ, bất kể nghe thấy cái gì cũng không mở cửa nên dứt khoát giả vờ như không nghe thấy.

Cách một lúc sau, bên trong tĩnh mịch không còn tiếng vang nào nữa. Hai vệ binh giữ cửa liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ vị bên trong nổi giận liền không để trong lòng, tiếp tục về mặt nghiêm túc canh chừng.

Lại cách chốc lát dường như có mùi máu tươi thoang thoảng. Vệ binh giữ cửa đều từng trải qua chiến trường nên rất quen thuộc với mùi máu tươi, lúc này ngửi thấy mùi máu thì đều hoảng sợ.

Hai tên vệ binh nhìn nhau, rồi cúi đầu nhìn...

Từ khe cửa tràn ra một dòng máu tươi chói mắt!

Hai tên vệ binh đều biết vị kia là phu nhân đốc quân, nếu người xảy ra chuyện gì thì bọn họ đừng nghĩ đến cái đầu ở trên cổ nữa. Nhất thời trong đầu như bị sét đánh, dùng hoảng đánh thẳng đến trái tim.

Vệ binh bên trái hoang mang lo sợ nói với vệ binh bên phải: “Chuyện này nên làm thế nào bây giờ?”

Vệ binh bên phải tất nhiên cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Vệ binh bên trái họ Đồ, người trong quân doanh đều gọi anh ta là lão Đồ. Mà vệ binh bên phải họ Thòi, mọi người trong quân doanh đều gọi anh ta là lão Thòi.

Bọn họ đều vừa được Quách tiên sinh chọn ra từ quân doanh thứ hai, vốn tưởng rằng lúc này làm việc kề cạnh đốc quân thì sẽ thăng tiến nhanh, nào ngờ được lại là cái dạng này.

Trong nhất thời hai người mất hết chủ kiến, lão Thòi cắn răng nói: “Cứu người trước rồi nói...”

“Chẳng may... Chẳng may...” Lão Đồ thầm cảm thấy có gì đó không bình thường.

“Chẳng may cái đầu cậu, chẳng may nữa thì cái đầu cũng dọn nhà! Mẹ kiếp, ông đây còn tưởng lần này được ra mặt, ai dè ông trời là muốn đầu* (ra mặt 出头, còn có nghĩa là xuất đầu) của ông. Biết trước ông đây thả về núi làm thổ phi còn hơn, toàn bộ quyền sinh sát đều nằm trong tay!” Nói xong lão Thòi đưa tay mở cửa.

Lão Đồ cũng mắng một tiếng, lại nghe lão Thòi đang mở cửa mắng: “Mẹ kiếp, khóa rồi!”

Lão Đồ nghe lão Thòi nói vậy, liền nói theo: “Họ Quách độc ác thật, đây không phải là bức chết người đang sống sờ sờ sao!”

“Con bà nó, còn ngoan độc hơn lúc ông đây làm thổ phi lúc trước nữa, không biết con đàn bà trong này đắc tội gì với ông ta để ông ta hạ độc thủ thế này!”

Lão Thòi vì không mở được cửa, lại thêm máu trong khe cửa ngày càng nhiều thì trong lòng hoảng hốt, trong lòng bùng lên lửa giận liền đập một phát thật mạnh vào cửa.

“Rầm!”

“Con mẹ nó, cứng như thép!”

Lão Đồ nửa tin nửa ngờ cũng đá một cước, may mà biết trước nên không đá mạnh. Quả thực là cứng như thép, nghĩ nghĩ lửa giận liền bốc lên, chửi rủa: “Con mẹ họ Quách, đàn bà của đốc quân mà ông ta cũng dám ra tay, lá gan cũng to quá!” Nói đến đây, vệ binh này chợt nảy ra kế sách.

“Này, lão Thòi, nếu không...” Nói đoạn lão Đồ thì thầm mấy câu bên tai lão Thòi, sắc mặt lão Thòi thoáng cái trắng bệch, lắp bắp: “Chuyện này, chuyện này, chuyện này...”

“Lão Đồ, làm vậy không tốt lắm đâu.” Cuối cùng lão Thòi nói ra một câu.

Lão Đồ mắng: “Lão Thòi cậu lúc trước đầu gì cũng là thổ phi, sao làm lính rồi lá gan lại nhỏ lại thế. Con đàn bà này chết thì cứ chết, đó là do họ Quách giết chết, lúc đó chúng ta chỉ cần nói là họ Quách bảo...”

“Mẹ kiếp, lão Đồ, đầu cậu bị cửa kẹp à! Họ Quách kia ngay cả đàn bà của đốc quân cũng có bản lĩnh giết, giết hai ta còn không phải như giết chết con kiến hôi à!”

Lão Đồ ngẫm nghĩ cảm thấy lão Thòi nói cũng chính xác, lão Thòi quả nhiên không phải làm vua núi không, đầu óc dùng tốt hơn anh ta nhiều.

“Lão Thòi, thế cậu nói xem nên làm gì bây giờ?”

Lão Thòi cau chặt mày, bộ mặt hung tợn nhăn nhó cá lại, sau đó trong đôi mắt anh ta lóe ra ánh sáng.

Máu trên đất ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy khó bảo đảm người bên trong không chết. Lão Thòi vỗ đùi mình cái đét, nôn nóng nói: “Phải mau cứu con đàn bà này, cô ta là bùa bảo vệ tính mạng chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 79: Kết thúc (2)

“Chó thật!” Lão Thời chửi một tiếng, người phụ nữ trước mắt có một khuôn mặt xinh đẹp mang theo nét kiêu căng. Nếu là bình thường anh ta sẽ không e dè đùa giỡn mấy câu, nhưng lúc này anh ta đang bị trói như cái bánh chưng, chả còn tâm tư gì.

Tô Cảnh Cảnh cười lạnh: “Câm à? Tôi hỏi anh đóc quân sao rồi!”

Một cái tát đánh vào mặt anh ta vang cái “bốp”, ngón tay Tô Cảnh Cảnh trắng nõn mảnh khảnh, đánh vào mặt anh ta kiêu gì cũng không đau, thậm chí lão Thời còn có cảm giác hương thụ.

Tô Cảnh Cảnh như ý thức được liền trừng lão Thời. Lão Thời chú ý đến cánh tay trái được quấn băng gạc nhuộm máu đỏ. Nghĩ chắc vừa rồi người phụ nữ này cắt cổ tay mình để dụ họ.

“Anh không nói đúng không!”

Lão Thời nhìn người phụ nữ trước mắt, giọng nói rất bình thản: “Phu nhân bắt được thuộc hạ cũng vô ích thôi. Thuộc hạ cùng lắm chỉ là một binh tôm tướng tép, đội lạt nữa có một đội nhân mã chạy tới...”

Tô Cảnh Cảnh cong khóe môi, vui vẻ mang theo nguy hiểm, giọng nói mạnh mẽ kiên định: “Anh biết thế thì tốt, tôi không có thời gian nói nhảm với anh. Rốt cuộc đóc quân sao rồi!”

Lão Thời bị vẻ mặt tàn nhẫn lúc này của cô làm sợ hãi, lúc trước anh ta làm thủ lĩnh đám thổ phi giữa biên giới Nam Bắc đã gặp không ít đàn bà nhưng chưa từng thấy người phụ nữ nào có lá gan như này.

Tiếc là thủ đoạn của người phụ nữ này còn non lắm, bây giờ có bắt anh ta cũng chả ích gì, chạy trốn mới thỏa đáng!

“Anh có nói hay không?” Tô Cảnh Cảnh cau mày lại, luồng trước anh ta sẽ không nói gì, thế là cô thu lại vẻ giận dữ trên mặt, thản nhiên đứng ở cạnh cửa.

Lão Thời sợ lắm, trong lòng sinh nghi.

Chẳng lẽ con đàn bà này cắt mạch cắt đến bị ngu rồi?

Anh ta biết Tô Cảnh Cảnh chỉ rạch một đường nhỏ, tất cả vết máu đọng ở cửa đều trộn với nước mưa. Nếu bọn họ tinh ý một chút nào có chuyện không nhìn ra.

Tiếng giày quân nhân vang lên, vẻ mặt Tô Cảnh Cảnh hiện vẻ vui vẻ rõ ràng.

Lúc vệ binh đi tới cửa không trực tiếp đập cửa tiến vào mà dừng lại, vẻ mặt nghiêm trang.

Cố Trĩ Niên đỡ Đồng Hiền Tuấn đi tới cửa, Đồng Hiền Tuấn chau mày, vẻ mặt anh tái nhợt như tờ giấy. Đi theo Đồng Hiền Tuấn nhiều năm dĩ nhiên Cố Trĩ Niên biết tâm tư của anh, địa vị của phu nhân trong lòng anh rất quan trọng, nếu không phải vậy thì Quách Tự đồng lòng làm gì bị đưa tới ngục giam.

Trong lòng Cố Trĩ Niên thầm than một tiếng, để ý thấy Đồng Hiền Tuấn đang nhìn chằm chằm vết máu đọng lại trên mặt đất. Vết máu kia nhạt màu, theo kinh nghiệm nhập ngũ nhiều năm của anh là biết đây là máu trộn nước.

“Tam thiếu?” Cố Trĩ Niên thấy vẻ mặt Đồng Hiền Tuấn không bình thường, cho là vết thương Đồng Hiền Tuấn nặng thêm liền tỏ ý với bác sĩ ở phía sau. Bác sĩ này là tạm thời tìm đến, bác sĩ Kiệt Khắc đã về nước, bắt đắc đi đánh phải tìm người này đến.

Bác sĩ toan tiến lên thì Đồng Hiền Tuấn lại lắc đầu, dùng ánh mắt ra hiệu đẩy cửa.

Cố Trĩ Niên gật đầu, phát tay cho hai tên vệ binh đi lên. Cố Trĩ Niên nhìn chằm chằm hai cánh cửa đóng chặt, không thấy gì khác thường liền gật đầu một cái.

Nào ngờ vệ binh vừa định xô cửa thì cửa mở ra.

Tô Cảnh Cảnh đứng ở cửa, một thân quân phục, anh tư hiên ngang.

Đồng Hiền Tuấn ngạc nhiên nhìn cô, Cố Trĩ Niên sợ trên người Tô Cảnh Cảnh còn súng nên ra hiệu cho hai tên vệ binh cất bước lên trước, giờ súng đã lên nòng trong tay lên cao.

“Thì ra anh đề phòng em như vậy!” Cô như thở dài mang theo ngập tràn bất đắc dĩ. Chuyện cũ trước kia đều là hư ảo.

Hóa ra anh và cô cách một tầng lớp như vậy, chính tầng lớp ấy che giấu lời thề “tử sinh khế thoát” giấu sạch những thứ từng là trước hoa dưới trăng, cũng che giấu tất cả mong đợi của cô về anh.

Đồng Hiền Tuấn chịu đựng đau đớn trên bả vai, phát tay để hai tên vệ binh lui ra. Sau đó anh tránh khỏi Cố Trĩ Niên, Cố Trĩ Niên còn hơi bận lòng, toan

mở miệng thì Đồng Hiền Tuấn lắc đầu, cất bước tiến về phía trước.

“Tôi đề phòng em, nếu tôi đề phòng em, em có thể sống đến bây giờ không?”

“Nếu tôi đề phòng em, em sẽ có cơ hội nhìn thấy Tô Minh Chính?”

“Nếu tôi đề phòng em, bây giờ em còn có thể đứng đây nói chuyện với tôi không?”

“Cánh Cánh, chẳng lẽ từ lúc em gả cho tôi đến giờ, em chưa từng ý thức chúng ta là vợ chồng?”

Ánh mắt anh sáng ngời làm Tô Cảnh Cánh không thể né tránh, trong đôi mắt kia đọng đầy đau đớn và bi thương.

Tô Cảnh Cánh im lặng không nói, vào lúc này, tại nơi đây, trong tình cảnh này anh có nói gì đi nữa thì có ích gì?

Mưa lạnh đập vào cửa sổ, từng hạt rơi vào trái tim cô. Anh chậm rãi đi đến, tựa như thuở đầu mới quen biết ấy.

Anh mặc sơ mi màu tuyết trắng khoác gi-lê, bên dưới là quần Tây, chân đi đôi giày da sáng loáng, trong tay là chiếc áo khoác vải nỉ và trên đầu là chiếc mũ lật vành.

Anh thùng thảng hỏi cô: “Vở kịch này nghe không hay sao?”

Thật ra thì lúc ấy trong lòng cô hoảng hốt, nhưng lại cố chấp ra vẻ bình tĩnh. Lúc đó mặt hồ lấp lánh, phong cảnh vui mắt, mà cô, tâm trí chắc gì đã đặt tại cảnh hồ.

Nhân sinh nhược chất như sơ kiến... Đẳng nhân biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến.*

*Câu văn trong tác phẩm “Khước đạo cố nhân tâm dịch biến” của tác giả Cửu Tiêu Vân Khách.

Cô chưa hoàn hồn thì anh đã lấn lên. Cô hoảng hốt muốn lui về sau theo bản năng, nhưng đáng về anh liều mạng, ôm cô thật chặt, mặc cho vết thương trên vai rỉ máu.

Hô hấp của anh phả vào vành tai cô, cơ thể hai người dán sát vào nhau. Cô ra sức giãy giụa, anh bị thương nên sức lực yếu hơn nhiều, cô chỉ giãy vài cái là thoát khỏi anh.

Đồng Hiền Tuấn ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tô Cảnh Cánh cách mình ba bước, trong mắt anh tràn ngập bi thương, vết máu đỏ tươi trên vai nhuộm đỏ trường bào màu tuyết trắng, rất chói mắt, làm Tô Cảnh Cánh không mở mắt nổi.

“Tông Hi...” Cô vô ý thức quan tâm anh, chẳng qua nói đến khỏe môi cô lại chần chờ.

Nào ngờ, hai chữ của cô làm anh để lộ nụ cười nhàn nhạt.

“Cánh Cánh, cuối cùng em vẫn không tin tôi ư. Vậy phải như nào em mới có thể tin tôi. Muốn tôi chết phải không?” Đáng về vô lực nói ra những lời ấy làm Tô Cảnh Cánh đau triệt nội tâm, đến ngước mắt nhìn anh cô cũng không có.

Đồng Hiền Tuấn thấy cô không nói gì, chớp mắt nụ cười của anh trở nên thê lương. Anh cắn răng một cái, quay đầu về phía Cố Trĩ Niên: “Đưa súng cho tôi!”

Cố Trĩ Niên sợ hãi, anh muốn làm cái gì?!

Tô Cảnh Cánh cũng sợ hãi, nhìn chòng chọc Cố Trĩ Niên. Cố Trĩ Niên tất nhiên không chịu, vừa định từ chối, nào ngờ Đồng Hiền Tuấn tay lạnh mắt lẹ, một phát cướp lấy khẩu súng bên hông anh.

Khẩu súng đen nhánh mang theo sáng bóng nhạt màu, tựa như hơi thở tử thần đã đến.

“Tông Hi...” Tô Cảnh Cánh gọi thốt lên.

Súng nhắm vào huyệt thái dương của anh, trên mặt anh vẫn là nụ cười bình tĩnh thoải mái.

“Trĩ Niên, sau khi tôi chết đưa thiêu phu nhân và Đại Tổng thống về Nam Dương.”

“Tam thiếu!” Dưới tình thế cấp bách, Cố Trĩ Niên đành định tiến lên đoạt lấy khẩu súng thì Đồng Hiền Tuấn lại lui về sau, lạnh lùng nói: “Nếu cậu dám bước lên tôi sẽ nổ súng ngay tức thì!”

Tô Cảnh Cánh đứng im tại chỗ, đây là người đàn ông cô yêu, người đàn ông này từng cùng sống cùng chết với cô. Dẫu cô từng tổn thương anh, anh vẫn đối tốt với cô.

Nước mắt im lặng chảy xuống, rơi vào vạt áo, rơi vào tay, xuống đất, cũng rơi trúng nơi bị cắt trên cổ tay cô. Đau rát nói cho cô biết, cô không phải đang mơ.

Cô nghe thấy anh nói: “Trĩ Niên, sau khi tôi chết đưa thiếu phu nhân và Đại Tổng thống về Nam Dương.”

Thì ra anh không có lòng muốn giết cha cô. Cô cho rằng sau khi đại ca bị giết, hại chết đại soái trái tim anh sẽ cứng rắn như sắt đá. Nhưng hóa ra anh vẫn canh cánh cô.

Anh cười một tiếng thê lương với cô, dùng giọng nói vẫn thường dùng nói: “Cảnh Cảnh, sau này em sẽ hạnh phúc hơn.”

Trái tim cô run lên tựa như trời rung núi chuyển.

Tiếng mưa rơi tí tách mang theo về thê lương.

Anh đứng cách xa cô mấy bước, lại là cách sinh tử, sau này không biết như nào đây.

“Không...”

Nước mắt cô rơi như mưa, tràn đầy hối hận. Anh chỉ lắc đầu, ánh mắt kiên định tựa bàn thạch.

“Tông Hi... Em sai rồi, em không nên không tin anh, em không nên mang lòng nghi ngờ anh, em không nên...”

Cô từng bước tới gần, đi tới trước mặt anh. Cô cầm lấy bàn tay cầm súng của anh, từng chút một giành lấy khẩu súng. Lúc chạm được khẩu súng lạnh tanh, cuối cùng cô cũng thở phào.

Thì ra cô không bỏ được anh đến vậy.

Rốt cuộc trên mặt anh lộ ra nụ cười hân hoan, anh không nói gì chỉ vươn tay ôm cô. Nhưng khi tay anh chạm được bả vai cô thì lại tuột xuống.

“Tông Hi...”

Tô Cảnh Cảnh vô cùng sợ hãi, muốn đưa tay kéo anh nhưng sức lực cô không đủ. Những vệ binh theo phía sau vội vàng vọt lên, vịn Đồng Hiên Tuấn.

Tô Cảnh Cảnh nằm trên người Đồng Hiên Tuấn nghẹn ngào nước mắt.

Trên cảm bào là máu đỏ, sắc mặt anh trắng bệch như giấy, tất cả những thứ này đều là cô khơi xướng. Nhất thời toàn bộ hối hận xông hết lên đầu, chớp mắt hóa thành nước mắt rơi xuống.

Anh cố chịu đau, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhòe nước mắt của cô.

“Ngốc, tôi không chết, em khóc gì chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 80: Ngoại truyện

Lúc Tô Cảnh Cảnh sinh Đồng Đình Khải, Đồng Hiên Tuấn canh ngoài cửa phòng sinh hơn nửa ngày.

Cố Trĩ Niên đứng một bên nói trộm: “Thật không có tiền đồ.”

Cảnh vệ đứng hai bên cũng thầm cười trộm.

Đồng Hiên Tuấn lờm họ: “Mẹ kiếp, cậu thì có tiền đồ lắm, còn không biết ai không cưới được vợ đến tìm tôi khóc.”

Cố Trĩ Niên đỏ bừng mặt, không dám ho he gì nữa.

Đồng Hiên Tuấn làm bầm hai tiếng, ánh mắt nhìn phòng sinh đăm đăm. Mãi mà không có ai ra ngoài, bên trong cũng không có động tĩnh gì, làm anh gấp đến độ muốn chửi người.

Lại cách một lúc thì nghe thấy tiếng khóc trời gọi đất của Tô Cảnh Cảnh. Trong lòng Đồng Hiên Tuấn căng thẳng, thiếu điều tại chỗ xô cửa vọt vào.

“Mẹ kiếp, bệnh viện chó má gì vậy. Sinh có đứa bé cũng phiền phức!” Trong lòng Đồng Hiên Tuấn oán muốn chết, muốn xông vào ngay lập tức.

Dầu gì ở nhà cũng có anh trông chừng.

Cố Trì Niên ở một bên cười khoái trá, Đồng Hiền Tuấn lườm anh một cái, anh liền ngậm miệng.

Hành lang trống trải tĩnh mịch, quanh quẩn khắp nơi chỉ có tiếng khóc và tiếng kêu của Tô Cảnh Cảnh. Đồng Hiền Tuấn nghe mà lòng đau như cắt, anh chau mày, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh cửa màu trắng.

Thật lâu sau, tiếng kêu khóc của Tô Cảnh Cảnh yếu dần, trái tim Đồng Hiền Tuấn như bị dao cắt.

Anh cắn chặt răng, hậm hực không thôi, nếu cô xảy ra chuyện gì anh bắt cả bệnh viện chôn theo!

“Oe...” Tiếng khóc của trẻ con vang dội trên hành lang.

Chốc lát sau bác sĩ ôm một bé trai đáng yêu đi ra.

Đồng Hiền Tuấn không thèm nhìn con mình lấy một cái, chạy thẳng vào phòng bệnh.

Trên giường bệnh, sắc mặt Tô Cảnh Cảnh tái nhợt, thấy vậy lửa giận trong lòng anh bùng lên, tiện tay túm lấy một y tá, không cố kỵ gì, chỉ lạnh lùng nói: “Cô ấy sao rồi!”

Đúng lúc này, Tô Cảnh Cảnh mở mắt ra, giọng nói yếu ớt, nói với anh: “Em không sao.”

Thế này anh mới buông y tá ra, cúi người nhìn Tô Cảnh Cảnh, giọng nói dịu dàng hết mực: “Cảnh Cảnh, em không sao là tốt rồi.”

Y tá sợ hãi vô cùng, đường đường đốc quân mười ba tỉnh, thế mà tính khí kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 81: Kết thúc riêng

Từng bông tuyết bay lất phất, cô quỳ gối trước mặt cha, vì mất máu quá nhiều mà không còn hơi sức đi lại, cô không còn sức để khóc, đến đám vệ binh dần vây lên cô cũng không cảm thấy.

Đồng Hiền Tuấn đứng ở nơi đó, ngơ ngàng nhìn cô chứ không giúp đỡ, lòng đau như cắt.

Vệ binh ở cửa nhất tề giờ súng nhắm ngay bọn họ.

Bàn tay Tô Minh Chính run rẩy phủ trên mặt cô: “Cảnh...” Một chữ cuối cùng cũng không còn sức nói tiếp.

Trong lòng cô hoảng loạn, tuyết bay đầy trời đồng cứng suy nghĩ của cô, cô nắm chặt tay cha, nghẹn ngào: “Ba, chúng ta sẽ không sao, sẽ...”

Quách Chử Đồng đứng bên cạnh nói: “Tam thiếu, đến lúc rồi.”

Đồng Hiền Tuấn giờ tay phải lên nhưng không phát xuống. Anh nhắm mắt lại, gió tuyết bay qua tai tựa khóc tựa tố cáo.

Tô Cảnh Cảnh ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu hổ phách đều là can đảm kiên trường.

“Từ sinh khế thoát, dữ từ thành thuyết.”

Hết thảy lời thề đều hóa thành bông tuyết, xuân thì năm sau vùi vào bùn đất. Cũng chẳng còn chuyện năm đó, bao gồm cảnh năm đó, và còn nguyện vọng năm xưa.

Ngày xưa dương liễu là lứt, bây giờ mưa tuyết bay bay.

Tuyết rơi xuống đọng lại giữa hai hàng mày của Đồng Hiền Tuấn, sau đó tan ra, nước tuyết chảy vào mắt anh, đau rất không chịu nổi.

“Tam thiếu!” Quách Chử Đồng cau mày, lại gọi một tiếng.

Đồng Hiền Tuấn nắm tay phải thành quyền, chậm chạp không chịu buông xuống. Cô ngơ ngác nhìn anh, ngăn cách giữa họ chính là một trời tuyết bay, cách cũng là tình nghĩa thường ngày. Một cái vung tay của anh liền cắt toàn bộ ngăn cách giữa họ, phát đi.

Vậy thì, kiếp sau kiếp sau nữa, cô và anh không nợ gì nhau nữa.

Anh nhìn cô mi mắt vẫn thế, song cảm thấy tâm cảnh thế lương. Tất cả nhân duyên cách tuyết trắng mịn mờ, cách giang sơn vạn dặm, cách thiên hạ nước nhà, cuối cùng thành khoảng không.

Anh lặng lẽ than thở, cuối cùng vung tay xuống...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Cũ Ở Thành Cù An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.